

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

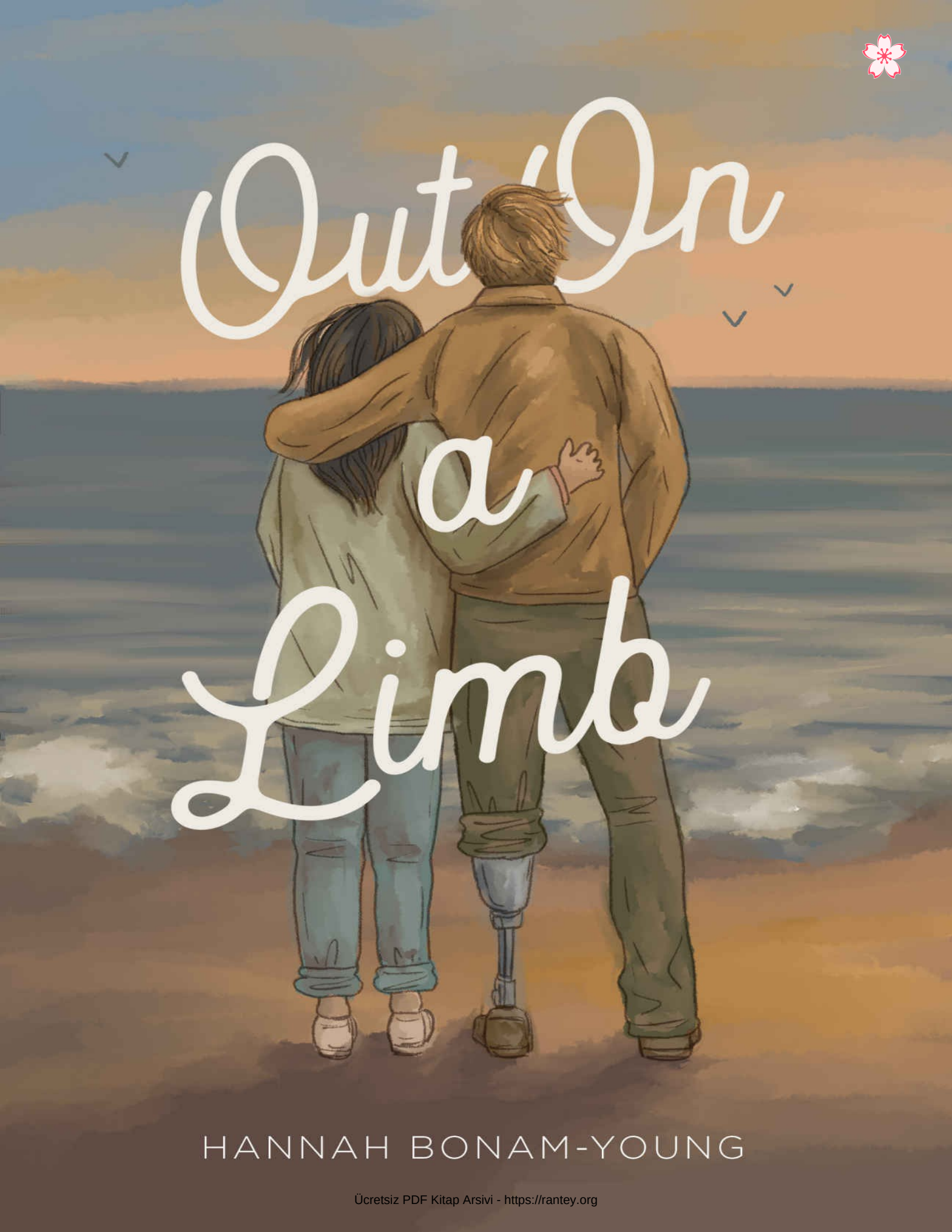
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Out In a Limb

HANNAH BONAM-YOUNG

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tehlikeli Durumda

Hannah Bonam-Young

Telif hakkı © 2023 Hannah Bonam-Young Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

ISBN: 978-1-7780277-9-6

Kapak illüstrasyonları Mary Scarlett, @mscarlettcreative Başlık

sayfası illüstrasyonu Kelsey, @myblogisgreat Düzenleme Beth,

VB Edits @vb.edits.romance

İçinde

1. [Yazarın Notu](#)
2. [Başlık Resmi](#)
3. [İthaf](#)
4. [1. BÖLÜM](#)
5. [2. BÖLÜM](#)
6. [3. BÖLÜM 3](#)
7. [4. BÖLÜM 4](#)
8. [5. BÖLÜM 5](#)
9. [6. BÖLÜM 6](#)
10. [7. BÖLÜM 7](#)
11. [8. BÖLÜM 8](#)
12. [9. BÖLÜM 9](#)
13. [10. BÖLÜM 10](#)
14. [11. BÖLÜM 11](#)
15. [12. BÖLÜM 12](#)
16. [13. BÖLÜM 13](#)
17. [14. BÖLÜM 14](#)
18. [15. BÖLÜM 15](#)
19. [16. BÖLÜM 16](#)
20. [17. BÖLÜM 17](#)
21. [18. BÖLÜM 18](#)
22. [19. BÖLÜM 19](#)
23. [20. BÖLÜM 20](#)
24. [21. BÖLÜM 21](#)
25. [22. BÖLÜM 22](#)
26. [23. BÖLÜM 23](#)
27. [24. BÖLÜM 24](#)

28. [25. BÖLÜM 25](#)
29. [26. BÖLÜM 26](#)
30. [27. BÖLÜM 27](#)
31. [28. BÖLÜM 28](#)
32. [29. BÖLÜM 29](#)
33. [30. BÖLÜM 30](#)
34. [31. BÖLÜM 31](#)
35. [32. BÖLÜM 32](#)
36. [33. BÖLÜM 33](#)
37. [34. BÖLÜM 34](#)
38. [35. SON SÖZ](#)
39. [Teşekkür](#)
40. [Aynı Yazar](#)
41. [Yazar Hakkında](#)

Yazarın Notu

& İçerik Uyarıları

İlk çocuğum doğduktan sadece beş gün sonra Instagram'da şu yazıyı paylaştım...

"Tek elle yapamayacağımı düşündüğüm tek şey iyi bir anne olmak. Mantıklı olmayabilir, ama annelerin 'ekstra bir çift ele' ihtiyacı olduğu şeklindeki klişe yorumları her duyduğumda midem bulanırdı. Büyürken, yetişkinler korkudan bebeklerini bana tutmamı izin vermezlerdi ve bir noktada bunu kalbime kazıdım. Bu güvensizliği içimde sakladım ve bu haftaya kadar bununla gerçekten yüzleşmedim. Şimdi ise, on parmağın abartıldığını söylemek istiyorum, çünkü bu çocuk ve ben şu ana kadar çok iyi gidiyoruz."

Annelikle tanışalı bir haftadan az olmuştu, ama sanki güneşin altında var olan tüm insan duygularını yaşamış gibi hissediyordum. Travmatik bir doğum ve zorlu bir hamilelikten fiziksel ve zihinsel olarak iyileşiyordum. Meme uçları acıyordu, vücudum ağrıyordu ve vajinamın *bir daha asla* eskisi gibi olmayacağına *emindim*. Ve yine de... çok, çok, çok mutluydum. Sadece eve getirdiğimiz minik bebek (ki o da harika bir bebek) yüzünden değil, korkmamın yanlış olduğu için. Çünkü *onlar* yanılmıştı. kesinlikle iyi bir anne olabilecek kapasiteye sahipti.

Ben de Win gibi, doğuştan uzuv farklılığım var. Sağ elim, bu kitapta anlatıldığı gibi Win'inkiyle aynı şekilde az gelişmiş. Hayatım boyunca bunun beni engellememesi için elimden geleni yaptım, ama elbette zorluklar da yaşadım. Her zaman, toplum içinde yapmam beklenen şeyleri gizlice yapmaya çalıştım. Yeni bir pantolonun düğmelerini iliklemek veya sınıfta not almak için klavye kullanmak gibi küçük şeyler. Her gün karşılaştığım engelleri düşünmek, küçük ayarlamalar yapmak ve herhangi bir garip durum ya da başarısızlık yaşamamak için günlerimi acı verici ayrıntılarla planlamak için saatlerimi harcadım. Sonra hamile olduğumu öğrendim ve birdenbire kendimi tamamen hazırlıksız hissettim. Beni bekleyenlere karşı hiçbir şeyin beni hazırlayamayacağını biliyordum ve çok korkmuştum...

Başarısızlık korkusunun kendilerini yavaşlatmasına izin veren herkes için bir kitap yazmak istedim. Sadece çocuk sahibi olmayı seçenler veya engelli olanlar için değil, kendilerini rahatlık alanlarının çok ötesine taşıyan ve geçmişteki korkak hallerini tanıyamayacak kadar yeni bir şeye atılan herkes için. Birbirlerini çok seven iki insan hakkında bir şey yazmak istedim.

, tutundukları olumsuz düşünce kalıplarını değiştirebilecek ve farklılıklarını tamamen kucaklayabilecek iki kişi hakkında bir şey yazmak istedim. Sevginin onaylayıcı, nazik, düşünceli, neşeli, sabırlı ve şefkatli olduğu bir hikaye.

Bu kitapta Win, hamilelik yoluyla anneliğe doğru bir yolculuğa çıkar. Hamileliği tamamen beklenmedik olduğu için, Win, sağlık ekibi ve destek sistemi arasında kürtaj seçeneği hakkında geçen konuşmaları kitaba dahil etmeye karar verdim. Bu kitabın, kürtaj haklarının başka yerlerde olduğu gibi şu anda tehdit altında olmadığı Kanada'da geçtiğini ve bu nedenle Win'in seçeneklerinin daha sınırlı olmadığını belirtmek gerekir. Sonunda Win bebeğini doğurmaya karar verir, ancak güvenli ve yasal kürtaja erişim gibi temel hakların neredeyse sürekli olarak sorgulandığı günümüzde, bu tartışmaları kitaba dahil etmek gerekli gördüm. Win'in seçimi üstün değildir ve ona bu seçim için baskı yapılmamıştır. Win'in seçimi sadece *onun seçimidir*.

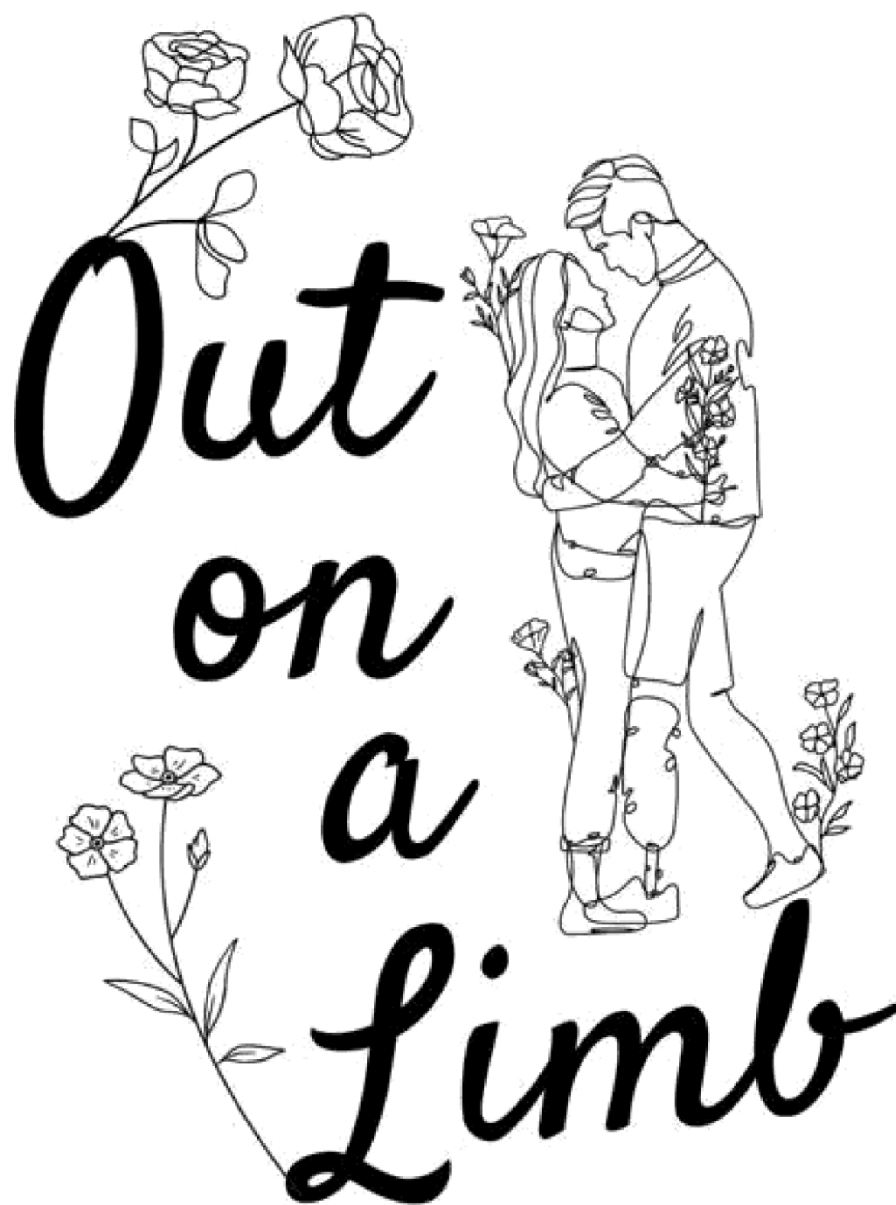
Bu notu bitirirken, romantik romanlarda hamileliğin çok tartışılan bir konu olduğunu biliyorum. Herkesin hoşuna gitmeyebilir ve bu tamamen normal. Ancak bu kitap, tek gecelik bir ilişkiden doğan bir bebekten çok daha fazlası. Bu kitap, birisine kendinizin dağınık ve muhtaç yanlarını göstermeyi öğrenmekle ilgili. Olduğunuz gibi sevmek ve yardım kabul etmeyi öğrenmekle ilgili. Beklentilere meydan okumak ve engelleri aşmakla ilgili. **Engelli bir sevinç.** Bana sorarsanız, hepimizin daha fazla görmesi gereken bir şey.

Umarım Bo ve Win'i benim kadar seversiniz.

Sevgilerimle,

Hannah Bonam-Young

İçerik Uyarıları: Açık cinsel içerik, hamilelik ve hamilelik belirtileri, kürtaj hakkında kısa bir tartışma (kürtaj hakkı savunuluyor, kürtaj yapılmıyor), uzuv farklılığına ilişkin engellilik ayrımcılığı, sözlü tacizde bulunan eski partner (tekrar görünmüyor), ebeveynin ölümü (geçmişte, sayfada geçmiyor), depresyon ve intihar (geçmişte, sayfada geçmiyor), kanser (geçmişte, tekrarlamıyor), uzuv kesilmesi (geçmişte, sayfada geçmiyor).

A black and white line art illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The woman is on the left, looking up at the man on the right. They are surrounded by various floral elements: two roses at the top left, a small flower on the left side, and a cluster of small flowers at the bottom right. The title "Out on a Limb" is written in a large, elegant, cursive script, with the floral elements framing the text.

Out on a Limb

HANNAH BONAM-YOUNG

Ben'e, her zaman sağ kolum olduğu için.
Taş, kağıt, makas oyununda asla kazanamayacağın için üzgünüm.
Seni seviyorum.

BÖLÜM

"Bu şarkının bir seks partisi hakkında olabileceğini biliyor muydun?" Punch kasesinin yanında duran cadıya, hoparlörü işaret ederek soruyorum.

"Ne?" diye bağılıyor ve katran siyahı pençeleriyle ince gümüş peruğunu kulağından çekiyor.

"Şarkı - 'Monster Mash'." Tekrar hoparlörü işaret ediyorum. "Ne olmuş ona?" diye daha yüksek sesle soruyorum.

"Bir seks partisi!" diye bağıyorum, tam da müzik aniden durduğunda. Arkadaşım ve bu akşamın ev sahibi Sarah, misafirlerine seslenmek için yemek sandalyesine atlıyor.

"Hayır, teşekkürler..." Cadı kadın bana bıçak gibi bakarak yavaşça arkasını dönüp, komik bir şekilde kanlı silahlarla süslenmiş kemere doğru yürüyor.

"Çok şanslısın," diye mırıldanıyorum, bardağıma ne olduğu belli olmayan neon yeşili bir sıvıyı doldururken, havada yüzen şekerlenmiş gözbebeklerinden başarıyla kaçınıyorum.

Hayatımın en yakın arkadaşı Sarah, her yıl olduğu gibi *Halloween partime geldiğim için teşekkür* ediyor; *bu*, o ana kadar kaç tane hot dog mumya yediğimi gizlice sayan biri olup olmadığını düşünürken, umurumda olan *tek şey*.

Hayır. Ve bir tane daha alıyorum. "Aye-aye Kaptan Winnifred!"

Kahretsin, fark edildim. Mumyayı içeceğimin içine düşürüp bardağımın üstünü elimle kapatıyorum.

"İyi misin?" Sarah'ın kocası Caleb, bardağıma şüpheyile bakarak sorar.

"Hiç bu kadar iyi olmadım," diye tatlı bir sesle cevap veriyorum. "Başarılı bir yıl daha," diyorum, profesyonel bir titizlikle dekore edilmiş evlerini hayranlıkla inceleyerek.

Caleb de aynısını yapar ve yüzünde karısının çalışmalarına duyduğu gurur ve hayranlık belirince, evrenle iddiaya girerim ki ağzından çıkacak üç kelime...

"Sarah ne isterse," diyoruz hep bir ağızdan. Bira bardağının üstüne suçluluk ve utangaçlık karışımı bir gülümsemeyle bakıyor, ama daha çok kararlılık var. Sarah ve Caleb dokuzuncu sınıfta tanışmışlar. O zamandan beri, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak, Sarah'nın ders kitaplarını taşıyor.

Caleb'i seviyorum. O benim için bir kardeş gibidir. Sarah ve ben okulda cesurca iddia ettiğimiz (yani yalan söyledığımız) gibi *gerçekten* kardeş olsaydık, kayınbiraderim olurdu. Birkaç yıl önce yapılan DNA testine göre, dördüncü dereceden kuzenmiştik. Sarah, fırsat buldukça artık kuzen olduğumuzu söylüyor.

"Biliyor musun, arkadaşım Robbie burada. Seni tanıştırmak istedim," diyor Caleb, bir yudum bira içtikten sonra.

Hayır, kesinlikle olmaz.

Caleb'in iş arkadaşıyla çıktığımdan beri, Caleb'in bana ayarlamak istediği erkeklerden başarıyla kaçınıyorum. Winston, *hayatta* olan annesini ve aralarındaki "güzel bağı" anlatırken ağladı. Ayrıca bana bir orkide getirdi, bu tatlı bir jest olabilirdi, çünkü bitkileri çok severim. Ne yazık ki, orkide büyük bir seramik kasede, taşlar ve ağaç kabukları içindeydi ve bir ton ağırlığındaydı. Bir garsonun takılıp düşerek zamansız bir şekilde hayatını kaybetmesinden korktuğum için onu yere koyamadım, bu yüzden aramızdaki masanın üzerine koymak zorunda kaldım ve birbirimizi göremedik. Sonra, sıkıcı bir akşam yemeğinin ardından, onu eve taşımak zorunda kaldım, taksinin arkasında ona sıkıca tutunarak nazik ama kararlı bir "*bunu bir daha yapmayalım*" mesajı yazdım.

Bu randevu, en azından benim için, rahat kalma ve erkekleri kendim için uygun olup olmadığını iyice değerlendirebileceğim flört uygulamalarına sadık kalma isteğimi pekiştirdi.

"Belki sonra," diye cevap veriyorum Caleb'e. "Sadece hostesle konuşmayı bekliyorum." Çenemi, Caleb'in Westley'i rolündeki Sarah'ya doğru eğiyorum.

"Tamam, peki. Ama bu farklı. Annesi bile ölmüş," diye ekledi Caleb, fazlasıyla heyecanlanarak.

"Oh, bonus!" diyorum, onun enerjisine uyum sağlayarak. "Anneleri ölmüş olanları seviyorum.

Tatillerde işler çok daha kolay oluyor."

Caleb gülerek bir bardağa limonlu punç doldurur. "Al." Bardağı bana uzatır, mumyalanmış içkimi alır ve çöp kutusuna atar. "Ne kadar istersen ye, Win."

İçeceği alıp ona doğru eğiliyorum. "Bu, bana söylediğin en seksi şey olabilir, Caleb."

Tam o sırada biri kışırma şaplağı attı. "Yine seninle flört mü ediyor? Tanrım, ikinize de defalarca söyledim, eğer bir ilişkiniz varsa en azından dikkatli olun."

"Buttercup! Bize katıldığın için çok hoş," diyorum, geniş bir gülümsemeyle.

"Kostümüne bayıldım... yine." Sarah, gevşek bir hareketle benim özenle hazırlanmış korsan kostümümü işaret ederek içini çekti.

"Elim uzayana kadar bu komedi olmaya devam edecek." O gülene kadar kanca ile göğsüne dürtüyorum, o da beni itiyor.

"Bir sürü insanla konuşmamız gerekiyor, ama bu gece burada kalmak ister misin? Yedek yatak odasını hazırladım ve..."

"Evet, temizliğe yardım ederim. Her yıl yaparım, bebeğim," diye sözünü kesiyorum. "Git! Halkını eğlendir."

Sarah, *teşekkür ederim-sen-en-iyisin* kelimelerini uzun bir cümleye sıkıştırarak, Caleb'i tasmalı bir köpek yavrusu gibi çekerek uzaklaştırıyor.

"Kostümler harika," diye sarhoş bir kadın, kırmızı bir boya kalemi kostümüyle bana doğru yürürken, yanındaki mavi boya kalemi, "Çiftler yarışmasını kazanabilirsiniz," diye ekler.

Çift kostümü mü? Ben mi? Bekar Winnie mi? Hadi canım.

Caleb'i korsan ve nişanlımla karıştırmış olmalılar. Westley, korkunç korsan Roberts'tı sonuçta. Yani çok da uzak bir varsayım değil. Ama benim korsan stilim daha çok klasik fahişe tarzında. Göğüslerim bu yükseklikte neredeyse küpe gibi ve yıllarca giyilip yıpranmış file çoraplarım, onlara *kazara* fahişe görünümü veriyor. Belim geniş bir deri kemerle sıkılaştırılmış ve omuz uzunluğundaki siyah saçlarıma kırmızı bir bandana bağladım. Bu, geçen yılki sefahat sırasında eşlik eden korsan şapkamın kaybolmasının ardından yeni eklediğim bir şey. Huzur içinde yatsın.

Bu kostümü şaka eskimeye kadar giymeye devam edeceğim. Bu yalan değildi. Ama bunun bir başka nedeni de, dürüst olalım, bu kostümün bana çok yakışması. Ayrıca, yeni bir şey alacak kadar param da yok. Ama bunu konuşmayalım.

Sarah'nın dehası başka bir boyutta. En sevimli bilgisayar manyağını mümkün olduğunca erken kap, ona deli gibi aşık olmasını sağla ve sonra onun zengin olmasını bekle. Şimdi Sarah tam zamanlı eğlenceli arkadaş oldu. Parti organizatörü, etkinlik planlayıcısı, kitap kurdu, hizmetçisi olan çocuksuz bir ev hanımı. Şu anda, daha on sekiz ay sonra olacak olan otuzuncu doğum günü partimin teması arasında karar vermeye çalışıyor.

"Affedersiniz?" Arkamdan alçak, alaycı bir ses duyuldu ve beni döndürdü.

Ah, işte o. Bilmeden eşleştirildiğim diğer korsan. Ama bu seferkini kesinlikle güverteye çıkarmam.

İlk düşüncem? Uzun boylu. Gerçekten uzun. Sanki vücudu, pişirildiği sihirli altın çocuk fırınından çıkmadan önce oklava ile gerilmiş gibi.

Fırında pişirilmiş gibi. Düzensiz, doksanların erkek gruplarındaki gibi ortadan ayrılmış saçları var, bu saç modeli birdenbire tekrar moda oldu. Koyu sarı saçları var, bunu affedebilirim. Eğri olmayan ama sert bir burnun ve yumuşak gözlerin altında, "*fırsatın varken git*" diyen çarpık bir gülümseme var. Bu ikisinin birleşimi çarpıcı bir şekilde sevimli.

"Çok üzgünüm," diyor içtenlikten uzak bir şekilde, "ama birimiz değişmek zorunda."

"Aman Tanrım," diyorum, eteğimi düzelterip ellerimi belime koyarak. "Bu çok utanç verici... Böyle bir şeyin olma ihtimali ne kadar?"

"Değil mi? Yani bu şekilde ikimizden biri tekli kostüm yarışmasını kazanamaz ve" diye fısıldamak için belinden eğilir, ama *yine* de benden uzundur, "Bunun altında hiçbir şey giymiyorum."

Bu anın bitmesini istemediğim için gülmemeye çalışıyorum. Nadiren yeni bir sparring partneri buluyorum. Hiçbiri bu kadar sevimli değil.

"Ne yazık. Daha iyi planlamalıydın. Benim bunun altında birkaç kostüm var."

Dudak köşesi seğiriyor, ama bundan başka bir tepki vermemeye çalışıyor gibi görünüyor. Meydan okuma kabul edildi.

"Mesela?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bir Viking," diye cevapladım.

"Şimdi sen söyleyince, gerçekten de biraz boynuz gibi bir şey görünüyor." Parmaklarını bükerek başımın yan tarafını işaret ediyor.

"Aslında bu tüm Şeytan'ın soyunun standart özelliğidir, ama neden karıştırdığını anlayabiliyorum."

"Endişe verici. Başka?"

"Seksi bir hizmetçi, tabii ki," diyorum, kirpiklerimi kırıştırarak.

"Bunu görmem lazım," diye çok hızlı bir şekilde cevap veriyor.

İşte, burada, sahte gülüşme yarışmasını kazandığımı düşünüyorum. Şok etkisi her zaman kazanır.

"Ama korsan kostümünü almam konusunda ısrarcıyım. Anlayacağın..." Kanca iç tutamağını bırakıp sol elimle çekerek, altındaki daha küçük ve gelişmemiş sağ elimi ortaya çıkardım. "Kancaya ihtiyacım var." Ona alaycı bir şekilde el salladım, ilk eklemden daha kısa, kıvrık parmaklarım elinden geldiğince sallanıyordu.

O, benim istediğim gibi pes etmez. Ama yaramazca sırtar. Gözleri mizahla parıldar ve beni endişe verici bir hızla kendine çeker.

ifadesi bu kadar ilgi çekici olmasaydı sinirlenirdim. Onun eğlencesinde bir şey, belki de benden bir adım önde olduğunu gösteriyor.

“Oh, Ben Anlıyorum. Peki, o belki biz gelebiliriz
gelebiliriz biraz bir bir bir uzlaşma noktasına
varabiliriz.” Ayağını aramıza soktu.

Dalga geçiyorsun herhalde.

BÖLÜM 2

Protez bacağı var. Üstü, mutfak raflarını kaplamak için kullanılan, ahşap görünümlü vinil bir yapıştırıcıyla gevşek bir şekilde kaplı, dizlerinden ince, kordonlu deri iplerle bağladığı siyah pantolonunun altından korsan bacağı izlenimi veriyor.

"Lanet olsun!" diye bağıyorum. Bu onu sonunda güldürüyor. Ve çok güzel bir kahkaha. Boğazının derinliklerinden gelen, çenesini gerginleştiren ve boynunu sıçratan, içten, derin, gürültülü bir ses. Kendini tutmadan. Ve cesaretimi toplayıp söyleyeyim, seksi.

"Bu raundu kazanacağımı gerçekten hissettim," diyorum, sesim titriyor.

O hala gülüyor, hatta benden daha çok. Buna alışkın değilim ve açıkçası çok ferahlatıcı. Bana gülüşümün çok yüksek olduğunu söylerler. Hatta bazıları beni annesini çağıran bir yavru fokla karşılaştırdı. Birden fazla kişi, iki ayrı olayda, tam olarak bu duyguyu ifade etti.

"Bu bir çift kostümü. Pastel boyalar haklıymış," diyorum nefes nefese sevinçle.

Kendini tutmak için göğsünü tutuyor, kahkahaları sonunda dinmeye başlıyor. Sonra çocuksu, eğik bir gülümseme ve baştan ayağa beni süzen samimi gözlerle karşı karşıya kalıyorum.

Gördüğü şeyi beğenip beğenmediğini merak ediyorum. Aslında, gördüğü şeyi beğenmesini *umuyorum*. Çünkü ben onun yaptığını kesinlikle beğeniyorum. Beni baştan aşağı ne kadar uzun süre bakarsa, görünüşümü o kadar beğendiğini düşünüyorum.

Siyah, tam düz değil ama tam kıvrıcık da olmayan omuz uzunluğundaki saçlarım. Ergenlik yıllarımda acımasızca aldığım ince kaşlarım. Keskin burunlu, sol burun deliğinde basit bir altın piercing olan, buzul mavisi gözlerin arasında yer alan burnum. Vücudum, göğüslerimi dikleştirmek ve belimi inceltmek için bu kostüme sıkıştırılmış durumda, ama bu çoğunlukla bir illüzyon.

Vücudumu oldukça ortalama olarak tanımlayabilirim. Uzun yürüyüşleri, yüzmeyi ve dans etmeyi severim, ama aynı zamanda kanepede yağmurlu günleri, hamur işlerini ve aşırı şekerli kahveleri de severim. Kollarım ve sırtım, yıllarca kelebek ve kurbağalama yüzme stiline antrenman yapmaktan dolayı güçlü ve şekillidir, ama kalçalarım ve karnım, iyi beslenmiş, rahat bir kadının zevkini barındırır. Vücudumu bir şeye zorlamaya veya zevklerinden mahrum etmeye çalışmıyorum. Vücudum *olduğu gibi*. Ve onu olduğu gibi *yeterince* seviyorum.

Peki, önümdeki bu görünüşte mükemmel örnek, sıradan bir günde nasıl görünüyor? Bana güzel bir çocukluk geçirmiş biri gibi geliyor. Çenesinin hafif kibirli eğimi, gülümsemesinin naif tatlılığıyla birleşince, keşke bu kadar etkileyici olmasaydı diyorum. Muhtemelen benden 30 santim uzun ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmak için pilili korsan gömleğini ne kadar çekmem gerektiğini merak etmeden duramıyorum.

"Ben Bo." Sol elini uzatıyor — vücudum bunu *"seni sikmemi ister misin?"* olarak algılıyor. Çünkü sağ elimle el sıkışmaktan daha garip bir şey yok ve bunu tahmin edebilen bir erkekten daha çekici bir şey *yok*.

Elini coşkuyla sıkıyorum. "Win."

"Bu bir şeyin kısaltması mı?" diye sordu, elini indirip pantolonunun cebine soktu.

"Winnifred, ama kimse bana öyle demiyor. Sen ne adın?" Boynumu uzatarak vurgu yapıyorum ve sanki masaldaki bir devmiş gibi ona bakıyorum. "Boyun uzun mu?"

Şimdi gülmekten kendini *alamıyor*. Ben de onu güldürmekten kendimi alamıyorum. "Ne?" diye soruyor, gözleri zevkle parlıyor.

"Cidden, ne boyundasın sen? 2,7 metre mi?"

"1,80."

"Altı ne?" "Altı buçuk."

"Günlük hayatta hiç gerek yok. Basketbol oynar mısın?"

"Eh, eskiden oynardım." Gülümsemesi sadece bir an için sönüyor, ama ben fark ediyorum. Ayrıca, belki de bilinçsizce, protezinin başladığı yerin hemen üstündeki dizini ovuşturduğunu da fark ediyorum.

Yüzüm buruşur. "Üzgünüm," derim açıkça. "Ben doğuştan elim yok. Bu yüzden aptalca diğer insanları unutuyorum..."

"Önemli değil," diye sözümü keser, çenesini öne doğru uzatarak gülümser. "Ben mahvettim. Ama o zamana kadar güzeldi, değil mi?"

Gözlerini kaçırıyor, gülümsüyor ama utangaçlığı belli, gözleri dolaşüyor ve vücudu hafifçe sallanıyor. "Hala güzel olabilir. Skoru eşitleyeyim mi? İstersen elinle dalga geçebilirim," diyor, açıkça şaka yapıyor.

"Evet, lütfen yap. Aslında çok yardımcı olur," diyorum, blöfünü görüyorum.

Bana dönerek, hilal şeklindeki gözleriyle ve giderek büyüyen gülümsemesiyle bana bakıyor ve kanım yüzeye çıkıyor.

kafasını yana eğerek bir sonraki hamlesini hesaplar gibi görünce, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım.

"Tamam." Bo avucunu uzatır, sonra iki parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret eder. "Göster bakalım."

Ona küçük elimi uzatırken şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum ve elimi, benimkinin yaklaşık iki katı büyüklüğündeki açık avucuna koyuyorum. Temas anında yutkunuyorum, ciltlerimizin birbirine değmesi damarlarımdan kıvılcımlar saçıyor.

"Kahretsin..." diye fısıldadı, bileğimi *sevdiğim bir şekilde* kavrayarak elimi çevirdi. "Çok sevimli," dedi, dikkatle inceleyerek. Sonra tısladı ve elimi bırakarak neredeyse bir kenara attı. "Ne demem gerekiyor?"

"Değil mi?" diye onayladım, iki kolumu havaya kaldırarak. "Bununla dalga geçmek imkansız. Çok sevimli. Resmi olarak, akşamı mahvettim."

"En iyisi alaycı bir 'güzel el, *Finding Nemo*' oldu, ama bu da sevimli sayılır, değil mi?"

"O bir ikon," diye katıldım.

"O küçük balığı çok sevmiştim." Boynunun arkasını ovuşturarak, solumuzdaki kemerli geçidi ve koridoru izledi. "Oturmak ister misin?"

Başımı sallayarak Sarah'ın çalışma odasındaki sarı, tüylü iki kişilik kanepeye doğru yürüdüm. Duvarlar Sarah'ın birçok kitabı ve Kuzey Ontario'daki çeşitli göllerin haritalarıyla kaplıydı. Bu oda, kır evlerinden esinlenerek dekore edilmişti. Çünkü zenginler temalı partiler ve odalar yaparlar.

"Sarah ve Caleb'i nereden tanıyorsun?" diye soruyorum, bacaklarımı altına kıvrarak ona dönerek. Bo'ya bu kadar yakinken, gözlerinin yeşilimsi bir tonla karışık ela renginde olduğunu görebiliyorum. İlk fark ettiğimden daha fazla sakalı var, ama bu saçlarından daha açık renkli olduğu için. Ayrıca *çok* güzel kokuyor. Tarçın ve başka bir şey gibi, misk kokulu, sıcak ve lezzetli. Kamp ateşi yakıp bana doğum günü pastası pişirebilecek biri gibi. Onu utanmadan incelemeye devam ediyorum. Kendimi tutamıyorum, direnmiyorum. Ve sonunda, gözlerim siyah boyalı tırnaklarının altındaki *şaşırtıcı derecede* çekici kostüm yüzüklerinden ayrıldığında, onun da bana baktığını fark ediyorum. bluzumu aşağıya doğru. O da utanmadan kendi hayranlığını gösteriyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, gurur omuzlarımı ve ardından göğsümü dikleştiriyor. Ona birkaç saniye daha sinsi sinsi bakıyorum, sonra nazikçe boğazımı temizliyorum.

"Üzgünüm." Kendini silkeliyor. "Ne dedin?" Yakalanmış, suçlu bir adam gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Utanmaz!" diye bağıyorum, gülerek. "Beni *süzüyordun*."

Gergin bir şekilde gülüyor. "Biliyorum, lanet olsun, üzgünüm. Hiç... daha önce birini kesmediğimi numara yapmayı unutmamıştım." Utangaç bir şekilde çekiniyor, dudaklarının köşeleri hala yukarı doğru kıvrılmış.

"Bu kostümün bir amacı var." Omuzlarımı silker, eteğimin kenarını oynatırım.

"Gerçekten üzgünüm. Ben..."

"Nasıl görünüyorlar?" diye sorarak sözünü kesiyorum.

Bana yardım edecek bir tanrı arıyormuş gibi tavana bakar. Bu çok hoşuma gider.

Ağzının köşesi dişlerinin arasına sıkışmış, yavaşça gülümserken onu izliyorum. "Onlar, senin diğer tüm parçaların gibi, harika görünüyor," diyor yavaşça. Şimdi sıra boğazını temizlemeye geldi, ben ise yüzüne bakarak kızarak kalakaldım. "Ama... ne sormuştun?"

Söylediklerimi unutarak kekeliyorum. Ama odaya bakıp etrafıma odaklanana kadar gözlerimi kırıştırdınca, kimin evinde olduğumu ve dolayısıyla ne sorduğumu hatırlıyorum. "Sarah ve Caleb'i nereden tanıyorsun?"

Bo kanepeye doğru geri çekilir, eli düşüncesizce gömleğinin gevşek, buruşuk yakasını oynayarak boynundan uzaklaştırır. "Caleb ve ben yaklaşık altı yıl önce ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık. Bu yılın başlarında iş için yeniden bağlantı kurduk. İyi biridir. Ya sen?"

"Sarah'ı hayatım boyunca tanıyorum. Annelerimiz lisede en iyi arkadaşı ve ikisi de son sınıfta kazara hamile kaldı. Bizi sahte kardeşler olarak birlikte büyüttüler."

"Vay canına, yani Caleb'i o zamandan beri tanıyorsun..."

"Dokuzuncu sınıftan, evet," diye sözünü kestim. "Hepimiz aynı liseye gittik. O zamandan beri üçüncü tekerlek gibiyim."

"Üçüncü tekerlek," diye tekrarlar. "Yani, sen..." Gülümsemesi bir tarafa kayar. "Buraya biriyle mi geldin diye soracaktım, ama başka türlü sorayım. Az önce sana baktığım için beni dövmek isteyecek biri var mı?"

"Hayır." Gülümsememi kıvrık işaret parmağımla kapatıp, dudaklarımın kenarını parmağımla okşadıktan sonra tekrar kendime güvenimi topladım. "Kimse yok. Ne burada ne de *başka* bir odada." Bu, istediğimden çok daha imalı çıkmıştı, ama gülümsemesinin geri geldiğini ve gözlerinin bir anlığına dudaklarıma kaydığını fark edince, bu durum lehime işledi.

"Her odada." Çenesini yukarı kaldırarak başını sallar. "Anlaşıldı."

"Peki ya sen? Bilmem gereken bir kız arkadaşın var mı?" Yutkunmadan önce soruyorum.

Böyle bir şeyi ima ettiğim için kırılmış gibi görünüyor, kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Hayır!"

"Tamamen müsaitmiş gibi davranan ilk müsait olmayan erkek sen değilsin," diye tartıştım.

Örneğin eski sevgilim bunu sık sık yapardı.

"Haklısın." Sakinleşir. "Hayır, kız arkadaşım yok. Burada ya da *başka bir* odada," diye alay eder.

"Tamam." Rahat bir pozisyon alıp kanepeye yaslanıyorum, göğüslerimi birbirine yaklaştırıyorum, Bo bunu kısa bir an fark ediyor. "O zaman... bana kendinden bahset. Kimsin sen?"

"Neden bu soru her zaman bu kadar korkutucu geliyor?" Parmak eklemlerini yanağına sürüp, başparmağını çenesinden aşağı doğru kaydırır.

"Çünkü insan deneyimi birkaç cümleyle özetlenemez," diyorum, "ama yine de denemek kibarlıktır."

O, başını sallayarak, beni tamamen meraklı ve heyecan verici bir şekilde yan gözle bakıyor. Bu bakış, benim kalbimi çarptırmasına rağmen, ona hiç zor gelmiyor gibi. "Haklısın," diye başlıyor. "Yirmi dokuz yaşımdayım. Finansal analistim." Sanki beni kesmek istercesine elini kaldırıyor, ki ben de tam kesmek üzereydim. "Biliyorum, çok ilgi çekici bir meslek, ama ben gerçekten seviyorum." Başparmağının tersiyle burnunu kaşıyarak odanın diğer tarafına bakıyor. "Tek çocuğum," diye ekliyor. "Babam Fransa'da yaşıyor, bu yüzden onu çok sık görmüyorum. Ama o, biraz acınası bir şekilde, en iyi arkadaşım. Annem ben küçükken vefat etti." Sanki fazla mı paylaştığını bilemiyormuş gibi kuru bir kahkaha atıyor.

"Uh... Üniversitede barista olarak çalıştım ve bu beni kahve konusunda acı verici derecede iddialı yaptı. Gençken, sağlıklı beyin alışkanlıkları hakkında bir kitap okudum ve şimdi beynimin çürümesinden paranoyak olduğum için her gün sudoku çözüyorum. En sevdiğim hayvanlar köpekler, ama hiç evcil köpeğim olmadı. Um, en sevdiğim renk mor mu?" diye sorar, sanki nerede durması gerektiğini bilmiyormuş gibi.

"Harikaydı, teşekkürler," diyorum. "Evet?"

Geçtim mi?"

"Evet, çok bilgilendiriciydi. Ama birkaç sorum daha var." "Önce sen kendinden bahsetmen gerekmez mi?" diye sorar Bo, kaşlarını kaldırarak. kaşını kaldırarak sorar.

"Oh, doğru, tamam," diyorum ve önümüze koyduğum bardağı alıyorum.

Bo, konuşmamı beklerken, gözlerini bana dikip kanepenin arkasına daha fazla yaslanır.

"Yirmi sekiz yaşındayım." İçkimin bir yudumunu alıyorum. "Bir kafede çalışıyorum, bu yüzden biraz kahve snobuyum. Sezonluk olarak cankurtaranlık yapıyorum, bu işi çok seviyorum. Mümkün olsa tüm hayatımı açık havada geçirirdim. Annem bu yüzden ve eşyaları biriktirme eğilimim olduğu için bana sevgiyle "evcil sincap" derdi. Şu anda biriktirdiğim şey bitkiler. Annem şu anda Florida'da, yeterince iyi erkek arkadaşlarıyla yaşıyor... Yılda bir kez onu ziyaret etmeye çalışıyorum ama pek yakın değiliz. Babamı hiç tanımadım. Ve..." Son bir şey daha söylemeye çalışıyorum. "Ah, en sevdiğim renk yeşil."

"Fred, tanıştığımıza memnun oldum."

"Lütfen bana öyle deme," diyorum yarı şaka yarı ciddi. "Ne?

Neden?" Komik bir şekilde kırılmış gibi görünüyor.

"Özellikle seksi bir isim değil," diyorum. "Winnifred yeterince kötü, ama *Fred*? Şükran Günü'ne davet etmediğin ürkütücü amcan gibi konuşuyorsun.

"Anlaşamadık."

"Yatak odasında 'Fred' diye bağırdığını hayal et." Sırtışı büyüyor ve ben ona sert bir bakış atarak fikrimi netleştirmeye karar veriyorum. "Oh, Fred." İnliyorum. "Evet, Fred!" Muhtemelen biraz fazla yüksek sesle, sahte bir tutkuyla haykırıyorum. "Bu korkunç." Diğer parti konuklarından birkaçı, şaşkın ve belki de birazcık kırılgan bir şekilde bize dönüyor. Onlar kendi sohbetlerine dönmeden önce onlara selam veriyorum, gözlerim Bo'da.

Korkunç bir klişe ama gülümsemesi parıldıyor, güneşten bile daha parlak. Sanki kendi kişisel fotosentezimi gibi, onunla birlikte çiçek açtığımı hissediyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyorum, aniden utangaç hissederek. "Komiksin," diyor, ifadesini değiştirmeden, sanki çok normal bir şey söylemiş gibi. *Huh*.

Odadaki diğer konuklar ve kostümleri birdenbire çok daha ilginçmiş gibi davranarak, etrafa bakmaya çalışıyorum. İltifattan kızardığımı ve bunu durdurmak için çaresizce dilediğimi çok iyi biliyorum.

Sonunda tekrar baktığımda, Bo'nun dikkati tüylü kanepenin arkasına odaklanmış. Elini koltuğumun üst kısmına koymuş, başparmağının ucuyla kumaş düğmelerden birini küçük dairesel hareketlerle tekrar tekrar okşuyor.

Bundan etkilenmemeliyim ve karşı karşıya kalırsam inkar edeceğim, ama bu hareketin doğasında cinsel bir şey var. O düğmeyi nazıkçe çevirirken, kendimi çok fazla kaptırmış hissederek izliyorum. Dudaklarım aralanırken boğazım geriliyor, başparmağının *beni* aynı şekilde okşadığını hayal ediyorum. Bir erkeğin bana öyle dokunmasına izin verecek kadar iyi geçen bir randevu yaşamayalı aylar oldu — ki o zaman da o kadar harika değildi. Yine de, göğsümdeki hırıltılı nefeslere bakılırsa, Bo'nun denemesine izin verirdim sanırım.

"Ee," diyor Bo, bakışlarımı düğmeden yüzüne çekerek, "burada kimse yok mu..."

"Bu bir soru mu?" diye soruyorum, sesim belirgin bir kısıklıkla geri geliyor. Gözlerini deviriyor. Bunu da seviyorum.

"Sanırım," diye uzatarak, "asıl soru şu: neden?"

"Oh, yani akşamın '*senin kusurların nelerdir?* ' kısmına geldik mi?" diye soruyorum.

"Daha çok, *senin gibi biri nasıl bekar olabilir?*

Ama *tabii*," diyor.

"Ah, peki, teşekkürler." Alaycı tavrım rağmen yüzümün tekrar kızardığını hissediyorum ve kendime lanet ediyorum. Bir akşamda üç kez kızarmak? Bu bir rekor olmalı. Umarım bir daha asla kırmayacağım bir rekor. "Dürüst olmak gerekirse, cevap o kadar da ilginç değil. Sadece kalıcı bir ilişki aramıyorum. Sarah bana aşırı bağımsız olduğumu söyledi."

Söylemediğim şey, annemin eve birbiri ardına başarısız erkekleri getirip, onların olmadan hepimizin daha iyi olacağını çok iyi bilmesine rağmen, onunla büyüdüğüm. Erkek arkadaşları, çıkmaya başladıktan sadece birkaç hafta sonra, annemin, yani bizim hayatımız üzerinde bir tür otorite sahibiymiş gibi davranmaya başlıyorlardı. Genellikle küçük şeylerle başlıyorlardı, örneğin annemin en sevdiği kahve markasını kendi tercihlerine göre değiştiriyorlardı. Sonra yavaş yavaş tırmanıyordu. Sabahları izlediğimiz pembe diziler, "*Tatlım, maç başladı. Odana gidip ödevini bitirsen iyi olur*" cümlelerine dönüştü. Ya da "*Hayır, bu akşam taco yok*" cümlelerine. "*Erkek arkadaşının adı*" onları *sevmiyor*. Sonra, sonunda giderlerdi ve biz de her şeyi sıfırlardık. Sarah, annesi ve ben, annemin bir sonraki erkek arkadaşı gelene kadar kısa bir ara tatilin tadını çıkarır, sonra da kaçınılmaz olarak her şeyin yine berbat olması durumunda annemize bakardık. Bu nedenle, istediğim hayatı korumak için bir erkeği eve davet etmemem gerektiğini çabucak öğrendim.

Ama çoğu umutsuz romantik aptal gibi, yirmili yaşlarımda başında kendi koyduğum altın kuralı unuttum ve *her şeyi* kendi istediği gibi isteyen ve bunu elde etmek için nasıl davranması gerektiğini umursamayan erkek arkadaşım Jack'in yanına taşındım.

Tabii ki o da feci şekilde bitti. O zamandan beri hayatımı toparlamaya çalışıyorum. Öz güvenim ve hayat planlarım hala çoğunlukla paramparça.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Eş arıyor musun?"

"Hayır." Bo gülerek, gözlerini bir anlığına tavana çevirir. "Aramıyorum."

"Peki, bu kesinlikle... uyumlu." Alt dudağımı ısırarak, benim pek de ince olmayan imamı yakalamasını umuyorum.

Anladı ve bana biraz *fazla* uzun süre baktı. O kadar ki, kalbimin boynumda attığını hissetmeye başladım. Bu cevabı duymak istiyordum, ama nedense Bo'dan duyunca biraz bunaltıcı geldi. Belki de beni tanımaya çalışır gibi yüzüme bakışlarından dolaydır. Sanki daha önce tanışmışız gibi. Ya da tanışmadığımıza inanamıyormuş gibi.

Bu *bakış* ne olursa olsun, durması lazım. Kafama çok fazla kan hücum ediyor, beni ısıtıyor, telaşlandırıyor ve başımı döndürüyor.

"Korsan bacağın hoşuma gitti," diyorum, dikkatini benden başka yere çekmek için gerçekten berbat bir girişimde bulunarak. "Yani... kostümün. Tabii ki sadece bacağın değil. Her şeyin," diyorum, kekeleyerek.

"Oh, iyi. Bir an için beni sadece bacağım için istediğini sandım," diye alay ediyor.

Onun "*istemek*" kelimesini hafife almasını görmezden gelmeye karar verip, gafımdan hızla uzaklaşıyorum. "Sana da oldu mu?" diye soruyorum, içkimi alıp, beni serinleteceğini umarak. "Geçen hafta Instagram'da çok tuhaf bir mesaj aldım. Reese24, benim *bebek elimde* onun penisinin kocaman görüneceğini söyledi."

"Aman Tanrım." Bo, dehşet içinde gülerken yüzü buruşur.

"Evet."

"Bu çok katmanlı bir felaket." "Gerçekten."

"Ama..." Bo iki avucunu kaldırarak eğik bir terazi taklidi yaptı.

"Hayır," diyorum, şok olmuş bir kahkaha ile. "Hayır. Sakın yapma."

"*Yani*," omuz silkerek alaycı bir bakış atar, "o haklı. Muhtemelen öyle olur."

"Aman Tanrım."

"Ego için çok iyi olurdu. Reese24 bir şeyin peşinde olabilir."

"Korkunç," diye gülerek mırıldanıyorum. "İkiniz de korkunçsunuz." Bo rahatça arkasına yaslanıp kolunu yine arkama koyarken, odanın koktuğu gibi dudaklarımı burnuma doğru kıvırıyorum.

Sarah'ın çalma listesi "Monster Mash"i iki kez tekrar aldıktan sonra, yeterince uzun bir süre küçük sohbetler yapmaya devam ettik. Bo, cadı kadının aksine, arkıyla ilgili teorime güldü ve sonunda eve gidince arkı sözlerini dikkatlice analiz ederek kendi araştırmasını yapmaya karar verdi. Sohbetimiz bittiğinde parti de snmeye başlamıştı. Yavaş yavaş huzurlu bir sessizlik kt ve ben üçüncü içkileri getirdim.

Ama garip bir şekilde, konuşmamızın durması rahatsız edici değil. şakaların kesildiği birçok randevuya çıktım ve bir sonraki esprili sohbetin gelmesini beklemek yerine, randevuyu bitirmek ya da birinin evine gitmek daha kolay geliyordu. Ama bu gece, konuşacak konu eksikliği yok ve zorlama, espriden yoksun bir sohbetten korkmuyorum.

Bu sessiz aralar daha çok ara vermiş gibi. Sanki birbirimiz için gösteri yapıyoruz. Sırayla eğlendiren ve eğlenen oluyoruz. Birbirimizi gldryoruz. Birbirimizi meraklandırıyoruz. *ok eğlenceli* ve bir yanım Sarah ve Caleb herkesi eve göndermeye karar vermeden önce daha fazla zamanımız olmasını diliyor. Ama *belki* onu biraz daha kalması için ikna edebilirim.

Bo hakkında şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi düşünürsek, ilk adımı benim atmam gerekecek. Kendi cazibesinin tamamen farkında değil, bu çok komik. Neredeyse utangaç bile denebilir. Bana numaramı isteyeceğini tahmin edebiliyorum, ama beni evine davet edecek kadar cesur olacağını sanmıyorum. Ben de bunu yapmak istediğime karar verdim.

"Bu peruk mu?"

Bo'nun parmağının yanağımı okşadığını hissedene kadar fark etmedim, ama o başparmağıyla işaret parmağıyla saçımın bir tutamını tutmuş, düşüncesizce oynuyordu.

"Hayır, hepsi benim." Başparmağı enemin altını okşarken yutkunuyorum.

Parmağıyla saçımı çevirmeye devam ediyor, sanki büyülediği bir yılanmış gibi parmak eklemlerinin arkasına doluyor. Kucağına atlayıp mırıldanma isteğiyle mücadele ediyorum.

"zgnm," diye fısıldadı, dudaklarını ıslatarak. Ancak saçımı bırakmadığını fark ettim.

"nemli değil," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle. Aslında söylemem *gereken* şey: bana dokunmaya devam et. İstediğin her yere.

"ok güzel," diyor, bana hiç esprili olmayan bir bakışla. Saçımı bırakıp geriye yaslanıyor, uzun bir nefes alıp burun deliklerini şişiriyor. "Muhtemelen çok fazla punç içtim."

"Gerçekten sorun değil." Ona yaklaşıp bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Sessizce ona yalvararak daha fazlasını istiyorum. Ama nafile. O çok yakışıklı, ama bunun farkında değil. Bu hem sevimli hem de sinir bozucu.

Bu yüzden yeter artık diyorum. Kontrolü ele alabilirim. Ben modern bir kadını, lanet olsun. Günlük hayatımda bu kavramı tam olarak uygulamıyor olsam da, istediğimin peşinden gidebilirim. *Bunu* yapabilirim.

"Bo, benimle yukarı çıkmak ister misin?" diye soruyorum, kendimi cesurca konuşmaya zorladıktan sonra sesim istemeden biraz yüksek çıkıyor.

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve başını eğiyor. "Yukarı mı?"

Kendimi tekrarlamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Ya da açıklığa kavuşturmak zorunda kalacağımı. Yüzümü kanepe yastığıyla örtmek istiyorum, ama boş ver. Artık bu işin içindeyim. "Belki benimle seks yapmak ister misin? Burada bir odam var," diye açıklıyorum, kendime küçülmemek için omurgamı dik tutmaya çalışarak. Kendine güvenli görünmek çok önemli.

"Burada mı?" Kaşları karışmış bir

şekilde soruyor. "Evet?"

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, sadece sık sık burada kalırım." Birkaç saniye bekledim, beni bu durumdan kurtarmasını umarak, ama o uzak ve biraz şaşkın görünüyordu. Gerçekten de her şeyi yanlış mı yorumluyordum? Daha önce de yanlışmışım, ama hiç *bu* kadar değil. Bu kesin gibi görünüyordu.

Gergin bir şekilde gülümsedi, başını eğdi. "Şey, aslında, şey..."

Neon punçun suçu, diyorum kendime. "Üzgünüm. Söylediklerimi unut." Bunu atlatmak için kendime yalan söyleyeceğim. Bo bakir. Ömür boyu yemin ettiği için cinsel ilişkiden uzak duruyor. Ona şimdiye kadar gelen en cazip teklif benim, ama güçlü kalmalı. Benim yüzümden değil. Benim yüzümden değil! Benim yüzümden değil...

"Hayır," diyor biraz fazla sertçe. "Unutma... Unutma. Ah, üzgünüm, sadece..." Başını sallıyor. "O zamandan beri..." Gözleri, protezinin başladığı yerin hemen üstünde, dizinin üzerine koyduğu elinin üzerine düşüyor.

Ah.

Düşünmeliyim. Konuşmadan önce *kesinlikle* düşünmeliyim. Ama düşünmüyorum. Ne yazık ki nadiren düşünüyorum. "Senin...?" Asla söylememem gereken cümleyi, onun kucağını işaret ederek bitiriyorum.

Winnifred June McNulty, insanlara aletlerinin bozuk olup olmadığını soramazsın.

Senin neyin var?

"Oh, hayır. Hiçbir şey. Her şey yolunda." Seçtiği kelimelerden dolayı yüzünü buruşturur. Ya da belki de genel olarak konuşmadan dolayıdır.

Bunu düzeltmeliyim. Ben böyle biri değilim — başkalarının mahremlerine burnunu sokan, beceriksizce davranan ve başkalarını vücutları veya farklılıkları konusunda rahatsız eden biri değilim. Öyle biri olamam. Bu beni *büyük* bir ikiyüzlü yapar.

Nazikçe yaklaşp elimi onun elinin üzerine koydum. "O zaman eminim o kadar da farklı değildir." Tereddüt ettim, benimle göz teması kurmasını bekledim. "Sen istersen ben denerim. Çok eğlenceli olabilir."

Bana dönüyor, gözleri kararmış, göz bebekleri büyümüş ve kaşları çatılmış. "Neden bu kadar seksi geldi?" diye soruyor, sesi neredeyse inanamıyormuş gibi fısıldayarak.

İşte, sanırım. Gururumun bir parçası geri geliyor.

"Sol elinle elimi sıktığın anda, bunu yapmaya hazırdım." Gülümsememi bastırıyorum. "Sanırım buna benzer bir şey mi? Bir dereceye kadar gecikmenin nedenini bilmek gibi?"

Gözleri tekrar dudaklarıma düşerken başını salladı, gözleri büyülenmiş ve parıldıyordu.

"Peki ne olacak?" diye soruyorum, yanaklarında burnuna köprü gibi uzanan çillerin sayısını sayabilecek kadar yaklaşarak. "Çünkü bir daha sormak zorunda kalırsam, kendimi punç kasesine atıp boğulmaya çalışabilirim."

Bo tereddüt etmeden aramızdaki mesafeyi kapatır ve elini çenemin üzerine koyarak beni nazikçe ve kısa bir öpücükle öper. Dudakları yumuşak ve sıcaktır, neredeyse sarhoş edici. "Evet," der, açgözlülükle nefes alırken alnını alnıma bastırır. Alçak bir kahkaha atar, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar ve aynı eliyle boynumdan, omzuma ve koluma doğru kaydırır. "Hadi," der, ayağa kalkarken elimi tutar.

"Bekle," diyorum, onu geri çekerek. "Ben önce yukarı çıkacağım. Başka kimsenin aynı fikri bulup misafir odasını kirletmediğinden emin olacağım. Sen mutfığa gidip bize su falan getir. Solun son kapı."

"Tamam." Benim hoşuma gitmeyecek kadar hevesle başını salladı. Bu, Caleb'in köpek yavrusu gibi istekli tavrını hatırlattı ve içimde ani bir panik hissi uyandırdı.

Yatak odasında bir erkeğin *daha fazla* nazik davranmasına dayanamam. Aramızdaki bu kimyanın, yukarı çıktığımız anda yok olup gitmeyeceğinden emin olmalıyım.

"Bo, bana bir söz verir misin?" diye soruyorum.

Alt dudağı dışarı çıkarken, daha az hevesle tekrar başını salladı. "Emin misin?"

"Bu gece *ikimizin de* eğleneceğine söz ver. Bu yıl bir dizi berbat ilişki yaşadım ve bir kez daha orgazm numarası yapmak zorunda kalırsam, yasal olarak rahibe falan olmak zorunda kalacağım galiba." Dudaklarımı ısırıyorum, neredeyse hiç tanımadığım birinden çok şey istediğimden endişeleniyorum.

Gözünü bile kırpmıyor, ama çocuksu gülümsemesi tüm gücüyle geri geliyor. "Win, o odadan benden daha sağlam çıkarsan, mutlu olmayacağım."

Bacak şakası mı? Kalbim durmak üzere.

Nefes nefese kalarak ağzımı kapatıyorum, tek bir kahkaha patlıyor.

"Yapmadın
yapmadın."

"Yaptım," diyor, kanepeye geri yaslanarak. Elini tekrar saçlarıma götürüyor, onlarla oynarken gözleri yine aynı derecede arzu ve eğlenceyle dudaklarıma düşüyor. "Şimdi... yukarı çık ve beni bekle."

BÖLÜM 3

"Bu *çok* iyi geldi," diye mutlulukla iç çekiyorum ve kemerimi banyoda yere düşürüyorum. Sarah'nın müstehcen miktarda banyo malzemesi ile doldurduğu lavabonun altındaki çekmeceyi açıyorum ve hızlıca tazelenmek için ihtiyacım olabilecek her şeyi buluyorum.

Diş ipi, ağız gargarası, deodorant ve *aşağıda* hızlıca temizlenmek için birkaç makyaj mendili alıyorum. Bu pH dengemi bozabilir, ama bu yarının sorunu.

Yumuşak bir kapı çalma sesi duyuyorum, ardından gıcırdayan bir kapı açılıyor ve bitişik odada kapanıyor.

"Hemen geliyorum!" diye bağıriyorum ve partiden önce sürdürdüğüm koyu renkli göz makyajını silmeye başlıyorum.

"Burası *misafir* odası mı?" Bo, kapının diğer tarafından, açıkça etkilenmiş bir şekilde soruyor.

"Sen finans sektöründesin, değil mi? Sence bu evin değeri ne kadar?" diye soruyorum, ağız gargarasını ağzıma alıp çalkaladıktan sonra *sessizce* tükürmeye çalışıyorum.

O gülüyor ama tahminde bulunarak beni eğlendirmiyor.

Başımı öne eğip, sol elimle ön kolumu ve bilek kıvrımımı kullanarak tüm saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyorum. Deri eteğimi ve botlarımı çıkarıyorum ama beyaz bluzumu - fazladan düğmelerini açarak - ve file çoraplarımı giyiyorum.

Birkaç kez derin nefes alıp, dudaklarıma biraz parlaticı sürüp, dudaklarımı birbirine vurarak yatak odasının kapısını açmak için gereken tüm cesareti toplamaya çalışıyorum.

Sarah'nın misafir odası gri tonlarda duvar kağıtları ve koyu renkli zeminlerle dekore edilmiş, odanın ortasında küçük bir avize var. Tüm ışıkları yumuşak, hoş bir ışığa ayarladıktan sonra banyoya koştum. Odanın ortasında, bembeyaz keten nevresim, boz kahverengi örgü battaniyeler ve yastıklarla kaplı bir çift kişilik yatak var.

Bo, henüz hareket etmediğim kapının karşısında, yatağın kenarında oturuyor. Beni görür görmez, elini otomatik olarak kucığına indirip pantolonunu düzeltiyor. Bu, egomu çok okşuyor.

"Lanet olsun," diyor, çenesini oynatarak. Öne eğiliyor, acı ve acı tatlı bir şekilde kendi kendine gülümsüyor, sonra başını kaldırıp

kapalı gözlerle bana bakar. Bo'nun yüzündeki hevesli bakıştan doğan güç illüzyonu beni etkiler, sanki ona "zıpla" desem *ne kadar yükseğe zıplayacağını* soracağını hissederim.

"Biraz... şeyden çıkardım," diyorum, dengemi sağlamak için kapı çerçevesine tutunarak.

"Görüyorum." Bo dudaklarını ıslatıyor. Elleri, sanki herhangi bir sürtünme arıyormuş gibi kendi uyluklarını yukarı aşağı ovuşturuyor. "Güzel görünüyor." Boğazını temizliyor ve yavaşça oturuyor. "Harika... harika görünüyorsun." Gülümsüyor, ama gözleri gülümsemiyor, bana odaklanmış durumda.

Parmak uçlarında beş adım ona doğru ilerliyorum ve ayrık dizlerinin arasında duruyorum. Elleri bacaklarımın arkasına, popomun hemen altına geliyor. İnce file çoraplarla kaplı tenimde dolaşırken ellerinin gergin olduğunu hissediyorum. O oturmuş olsa bile yüzüm onun yüzünün sadece biraz üstünde.

"Sanırım seksi hizmetçi kostümü konusunda şaka yapıyordun," diyor, elleri dizlerimin arkasından kığımın altındaki kıvrıma doğru kayıyor, başparmakları uyluklarımı harp gibi çaprazlayan iplerle oynuyor.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" diye soruyorum, öne eğilerek. At kuyruğumun ucu onun yanağının çukuruna düşüyor. Bo burnunu ona doğru eğiyor ve nefes alırken gözlerini kısaca kapatıyor.

"Sadece biraz." Bir elini uyluklarımın arkasından boynumun arkasına kaydırır ve beni kendine doğru çeker, çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Belki gelecek yıl," diye fısıldıyorum, dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce.

Öpücüğümüz ilk başta keşif amaçlı. Nazik ama kasıtlı. Bo'nun diğer eli belime ulaşana kadar öpücüğümüz ateşlenmez; dişler birbirine değiyor, eller birbirini çekiyor, ağızlar çarpışıyor. Dizlerimi onun kalçalarına atarak kucağına tırmanıyorum ve o geriye yaslanıp bana doğru eğildiğinde istemeden inliyorum; onu bacaklarımın arasında hissediyorum.

"Halloween'i seviyorum lan," diye neredeyse dudaklarımın arasında homurdanıyor, hala gülümsüyor.

Tek düşündüğüm şey, *çıkarmak*.

Giysilerimi *çıkarmak*.

Birbirimizi *tatmin*

edelim.

Beynimi *kapatmama* yardım et.

"Başkalarının düğmelerini açamıyorum," diyorum, çenesi boyunca kulağına doğru öpücükler yağdırarak, sesim kısık. "Yani, yapabilirim ama... yavaşça."

"İstedğin kadar zaman al," diyor, sözleri boynuma attığı şefkatli öpücüklerle kesiliyor, başım başımdan gidiyor, baş döndürücü şehvetin ağırlığı altında gözlerim kapanıyor.

Sol elimi göğsünün ortasına götürüp gömleğinin ilk düğmesini buluyorum. Oradan aşağıya doğru, tek tek, elimden geldiğince düğmeleri açıyorum.

Bo gömleğimi açmaya başladı. İlk başta, yavaş ve baştan çıkarıcı hareketleriyle benimle dalga geçtiğini sandım. Ama sonra, benim için bilerek benim hızıma uyduğunu, yapabileceğinden çok daha yavaş davrandığını fark ettim. Bu *da* benimle dalga geçmesi kadar seksi bir *hareketti*. Belki daha da seksi.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda hayatımın en büyük romantik jestlerinden biri.

Gömleği açıldığında, omuzlarından ve kollarından aşağıya doğru itiyorum, öpüşürken ateşli bir şekilde öpüyorum.

Gömleğim çıkınca geriye yaslanıp ellerimi göğsünde gezdirirken gözlerimle onu içime çekiyorum. Geniş omuzlarının ve göğsünün üstünde çiller var, pazılarına kadar inip ön kollarında birkaç noktaya kadar yayılıyor.

Onları elimle izlerim, sanki gece gökyüzünde takımyıldızları çiziyormuşum gibi, sonra tekrar onu öpmek için eğilirim. Başını daha aşağı eğerek beni durdurur ve sütyenimin kenarından taşan göğsümün üstünü emer.

İnleyerek göğüslerimi ona doğru itiyorum. Gözleri bana doğru kayıyor, göğüslerimi öperken tepkimi izliyor. Dişleriyle etimi çekerken ve kalçalarımı daha sıkı kavrarken nefesim kısıyor ve sığlaşıyor. Sağ elimi başının arkasına koyuyorum, çaresizce saçlarını tutmaya ve onu yerinde tutmaya çalışıyorum.

Sonra utanç duyuyorum. Küçük elimi kafasından çekip omzuna koyuyorum, eski sevgilimin sözleri

kulaklarımdan yankılanıyor. *Yapma. Hayır, diğer elini kullan.*

"Bu hoşuma gitti," diyor Bo, ağzını ve burnunu köprücük kemiğime bastırarak boynuma doğru öpücükler yağdırıyor. Elimini tekrar saçlarının arasına koyuyor. Kısa parmaklarımı saçlarının arasına sokmaya çalışıyorum, başparmağım ve avucumun kenarıyla tutabildiğim kadarını tutup çekiyorum.

Bo inleyerek yanıt veriyor, ben de kulak altındaki nabız noktamı emdiği sırada bunu tekrar yapıyorum, saçları çeneme yumuşakça dokunuyor.

"Kokunu seviyorum," diyorum, aramızdaki nefeslerin giderek hızlandığını fark ederek.

"Sen de. Şekerli elma gibi." Burnunu saç çizgime bastırıyor, dudakları çenemin kenarına değiyor. "Bu beni..." Gerginleşiyor, ağzını açıyor ve dişleri çenemi hafifçe sıyrıyor. "Tanrım," kelimeyi iki heceye ayırıyor, gülmeden gülüyor.

"Seni istiyorum," diyorum nefes nefese.

"Benim için uzanır mısın?" diye soruyor, yanağıma nazıkçe fısıldıyor. "Seni tamamen görmek istiyorum."

Utangaçça başımı sallıyorum, kucağından kalkıp yatağın ortasına doğru sürünüyorum. Uzanıp çıplak kollarımın ve sırtımın üzerinde lüks çarşafların hissini içime çekiyorum. Her şey o kadar yumuşak ki beni daha da tahrik ediyor. Çarşafların tenime değmesi ve kuş tüyü yastıkların sesi beni sarıyor.

Bo, sadece siyah pantolonuyla yatak ayak ucuna doğru ilerliyor. Gözlerini benden ayırmadan üç yüzüğü çıkarıyor. Yüzükler ayaklarının etrafına düşüyor ama nereye düştüklerini umursamıyor gibi görünüyor.

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, Bo'nun saçlarının her tarafının dikleşmiş olmasına memnuniyetle gülümsüyorum. Elini tekrar saçlarına geçirince saçları daha da dağınık hale geliyor.

Benim için aklını kaybediyor.

"Win," diyor, adım acı dolu bir yalvarış gibi, başını sallayarak. "Lanet olsun seni bir bak."

"Evet?" diyorum, masum gibi davranarak sırtışıma daha da büyüyor. Ona bana dokunmaması veya yaklaşmaması gerektiğini söylemedim bile, ama yine de çok üzgün. *İkimizin de* istediği kadar uzun sürmesi için tüm iradesini kullanıyor.

İtiraf etmeliyim ki bu hissi seviyorum. Sırt üstü yatarken elde ettiğim güç. Vücudumun birini çıldırtabilmesi. Plajdaki cankurtaran kulesinde olmak dışında, kendimi hiç bu kadar kontrol altında hissetmedim.

İki eliyle dizlerimi işaret ediyor. "Onları aç bana, tatlım."

Tatlım mı? Hmm, sanırım bunu sevdim.

Ayaklarımı yatağa sıkıca bastırıp dizlerimi yukarı kaldırarak bacaklarımı ayırıyorum.

"Böyle mi?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

"Evet," diye cevaplar Bo, dişlerini yumruklarına sıkarak. "Aynen öyle," der yavaşça, sonra saçlarını gözlerinden çekerek.

Parmaklarımla belimdeki taytın bandını açıp yan dikişi kalçama kadar takip ediyorum. Sonra uyluklarımın en kalın kısmını kesen bir çizgiyi izliyorum. "Bunları çıkarır mısın?" diye soruyorum, onlarla oynayarak.

Bo, sanki cinlenmiş gibi başını sallar ve belime uzanmak için yatağa eğilir. Tek bir güçlü ve akıcı hareketle taytımı aşağı çeker ve omzuna atar. Bunun bir kaza olduğunu ve yakında

yere atacağını düşünmüştüm, ama diğer elini bacağımanın içinden yukarı doğru hareket ettirirken taytları sıkıca tutuyor.

"Win," diyor, neredeyse inleyerek. "Sen *kimsin*?"

Yıllardır hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve adam henüz bana dokunmamıştı bile. "Bo," diye fısıldadım özlemle, ellerim altımdaki battaniyeye yapışmış halde.

Aslında demek istediğim, *bacağıma okşamayı bırak ve elini, ağzını, penisini ya da vücudunun herhangi bir yerini bana yaklaştır*. "Buraya gel lütfen," diyorum onun yerine, alt dudağımı ısırarak.

Bo yatağın etrafında dolaşüyor, sadece soyunmak için oturduğunda taytımı bırakıyor. Sonra taytımı yere atıyor.

Bo boxer şortuna kadar soyunurken, ben yatağın sağ tarafına kayıyorum. Pantolonu ve kostümü çıkınca, protez bacağına daha net görebiliyorum. Beklediğimden daha futuristik görünüyor — metalik, gri plastik soketin altında gümüş menteşeler ve eklemler var.

Sonra aşağıda, o olaydan beri seks yapmadığını söylediğini hatırladım. Bir sonraki adımı atarken kendini tamamen güvende hissetmesini istiyorum, ama bu ikimiz için de bilinmeyen bir alan.

"Protezini çıkarabilirsin ya da takılı bırakabilirsin. Hangisi daha rahat edersen," diyorum, sesimi kayıtsız tutmaya çalışarak, nefes nefese kalmamaya özen göstererek, az önce olduğum kadar tahrik olmadığımı düşünmemesi için.

Bo bana sırtını dönerek başını salladı, sonra kollarını kullanarak kendini yatağa çevirdi. Sırtı başlığa yaslanana ve bacakları önüne gelene kadar kendini kaldırıp ayarladı.

Hiç vakit kaybetmeden işime geri döndüm, ağzımı pazı kasından omzunun üstüne ve oradan da diğer omzuna kaydardım. Bacağıma onun bacaklarının üzerine kaldırıp tekrar üzerine oturduğumda, ikimiz de canlandık. Aramızda sadece iki ince, birbirine uyan siyah pamuk tabakası dışında hiçbir şeyin olmaması muhteşem bir duyguuydu.

"Bana yine tatlım de," diyorum, sertliğine sürtünerek.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi kibirli. "Öyle ağzımdan kaçtı."

Cevap vermiyorum. Aslında veriyorum. Ama kelimelerle değil.

Sezgisel olarak tekrar öpüşmeye başlıyoruz. Sert ve açgözlü ama uyumlu —burunların çarpışması ya da dilin dişlere takılması gibi garip hareketler yok. Sadece iki insan, sonunda düşüp, çarpışıp, yanacağımız umuduyla kendilerini gittikçe daha fazla tahrik ediyor.

Ona karşı kıvranmaya devam ediyorum, aceleci davranmadığı için minnettarım. Kuru sevişme *çok* küçümseniyor.

Vücudumun o mükemmel sınıra doğru süzölmeye başladığını hissetmeye başlıyorum, tam o sırada o arkamdan uzanıp sütyenimi açıyor. İki büyük el hemen göğüslerimi buluyor, ben nefes nefese kalana ve onun iplerindeki bir kukla gibi hareket edene kadar onlarla oynuyor. Bo, ben sırtımı ona doğru kavrarken dudaklarını göğsüme indiriyor. Başparmağıyla parmağı arasında meme ucumu çekiştirip ağzına alıp dilini üzerinde gezdiriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, kalçalarımın ritmi hızlanıyor.

Etrafımda inleyen Bo, parmaklarını belimin alt kısmına yayarak beni kendine doğru bastırıyor, ağzını göğüslerimin arasında açgözlülükle gezdiriyor.

"Kalk," diyor, dişlerinin arasından gelen sesi güçlü, eli boynumun dibinde.

Sorgulamadan dizlerimin üzerine çöküyorum, kucağından kalkıyorum. Yumuşak hareketlerle yatağa uzanıyor, sırtüstü yatana kadar kendini aşağı indiriyor, yüzü bacaklarımın arasında mükemmel bir pozisyonda.

"Güzel," diyor, iç uyluklarımı sakallarıyla kaşıyarak, beklenmedik bir sertlikle külotumu yana çekiyor. "Şimdi otur... *tatlım*." Sonunda, anlaşmayı tatlandırmak istercesine "*tatlım*" ekliyor. Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu.

Tamamen oturmaya bile zaman bulamadan, Bo iki elini kalçama koyar ve beni yüzüne doğru çeker. Parmakları *neredeyse* acıtacak kadar yanlarıma batar.

"Rahatla," diye nefes veriyorum, o içime girerken. Ama kendimi beğenmişliğim uzun sürmüyor. Ağzı bana doğru hareket etmeye başlayınca nefesim kesiliyor. Dizlerim titriyor, sonra tamamen pes ediyor ve ben onun yüzüne oturmuş, o dilini tam istediğim yere bastırırken hayatım için başlıkta tutunuyorum.

"Evet, evet, evet," diye fısıldıyorum, sesim boğuk.

İki eliyle başlığımdan ellerimi çekip arkama koyar, güçlü ve acımasız bir yumrukla birleştirir. Vücudum *tamamen* onun merhametine kalmıştır ve umurumda bile değildir.

Dudaklarımdan çıkan her sese karşılık bana doğru mırıldanıyor. Nefes nefese kaldığım, inlediğim veya çığlık attığım her seferinde boğazının derinliklerinden tatmin edici, gururlu bir inilti yükseliyor.

Beni yalayan pek çok erkek oldu. Ama hiçbirini bunu *böyle* yapmadı. Sanki beni gerçekten çok *arzuluyormuş* gibi. Sanki benim kadar zevk alıyormuş gibi.

Zevk artar, artar ve artar, ta ki sonunda kendimden geçene kadar, orgazm olurken uzun, minnettar bir iniltiyle titreyerek. Rahatlama ve zevk eşit oranda üzerime çöküyor.

Bo, beni yalamaya devam ederken ellerimi nazikçe bırakır ve her yavaş hareketiyle omurgamda titremeler yaratır. Alnımdaki teri bileğimle silerken, o dilini nazikçe kullanarak beni tatmin etmeye devam eder.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, kendimi ondan çekip kalkmaya çalışıyorum. Bo, bacaklarımın arasında başını sallıyor, hareket etmeye çalıştığım için hoşnutsuzluğunu inleyerek gösteriyor. Dizimin arkasını eliyle kavrayarak beni yerinde tutmaya çalışıyor, ama ben kurtuluyorum.

Bir bacağıma kaldırıp ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, iç uyluklarımın en yumuşak kısmını ısıtıyor, kemirmiyor, ısıtıyor. Şaşkınlıkla bağıyorum, gülüyorum ama hemen ciddiye alıyorum ve yastıkların yanına kığımın üstüne düşüyorum.

"Efendim!" diye bağıyorum şok içinde. *Nasıl cüret edersin?*

Ona bakıyorum ve bir an için donup kalıyorum. Bo'nun aralık dudakları ıslak ve hafif şişmiş, gözleri doygun. "Oh, tabii ki," diye gülerek nefes veriyor, "*Bayım diye* çağrılmaktan kesinlikle hoşlanabilirim."

Gülümsemeden edemiyorum ama gözlerimi deviriyorum.

Nefes almaya çalışarak yanına uzanıyorum. Yüzündeki bir tutam saçı çekip, kolunun üzerine ağırlığını vererek üzerime eğiliyor ve yavaşça öpüyor. Dudaklarında kendi tadı beni tahrik ediyor ve dilini benimkine sürtmeye devam etmesinden anlıyorum ki o da aynı şekilde hissediyor.

Kısa bir süre sonra, boxerının üzerinden sertliğini hissediyorum. "İzin verir misin?" Başparmağımın ucunu kenarından kaydırıyorum. "*Efendim,*" ona sadece *hafif* bir alaycılıkla cevap veriyorum.

"Al bakalım, tatlım," diyor, sesinde kibirli bir tonla, ellerini başının arkasına koyarak sırt üstü düşüyor.

BÖLÜM 4

Bo'nun penisi kocaman. Boyu ve boxerinden hissettiğim sertliğe bakılırsa tahmin etmeliydim. Ama önceden düşünecek vaktim olmadı.

"Porno izlemeyi düşündün mü?" diye soruyorum hayretle.

"Sadece bakmaya devam mı edeceksin?" diye sorar Bo, sesi gergin.

"Sen de bakmak için sıranı bekledin. Şimdi benim sıram," diye tartışırım.

"Biraz savunmasız hissediyorum." Ellerini yanlarına açtı. "Çıplak ve burada yatarken."

"Seni bağlayabilirim," diyorum. "Bu, yatakta utangaçlığımı biraz gidermeme yardımcı olmuştu." Etrafıma bakıyorum. "İp yerine başka bir şey bulmam gerek."

"Ben utangaç *değilim*," diyor anlamlı bir şekilde. "Ama şimdi *seni* bağlanmış olarak hayal ediyorum." Elini enseme koyarak bana uzanıyor, ama ben bu *sürpriz* karşısında ne yapacağımı hala bilemediğim için ondan uzaklaşıyorum.

"Nasıl sığacağını hesaplamaya çalışırken sessiz ol." Dizlerimin üzerine çöküp onun kucağının yanına oturuyorum.

Alnına elini koyarak, gözlerini yarı yarıya kapatıp içini çekerek,

"Yapmadığım o kadar çok şey var ki, biliyor musun?" diyorum.

"Ne?" diye soruyor, sinirli bir şekilde gülererek ve elini saçlarında gezdirerek.

"Seyahat etmek, belki çocuk sahibi olmak, kendi mumlarımı yapmayı öğrenmek istedim. *The Office*'in dokuz sezonunu hala izlemedim. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

"Demek istediğin..."

"Bu pislik beni öldürecek mi diyorsun? Evet," diye

sözünü kesiyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor.

"İşerken tutarken ellerin yorulmuyor mu?"

"Gidiyorum," diye mırıldanıyor. Karşılaştırmak için kolumu onun bacağına dayadığımda kesin bir şekilde "Gidiyorum," diyor.

"Üzgünüm. Tamam, üzgünüm. Gitme.

Çözeceğim." "Bu *Rubik Küpü* değil, benim penisim."

"Penis deme, olur mu? Pek seksi bir kelime değil."

"Doğru, çünkü *soyunduğumdan* beri bu konuşmanın geri kalanı çok seksi *geçti*."

"Anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevaplar, sesi öfkeli.

"Sadece... *çok hızlı*... nasıl..."

Düşüncesini fısıldayarak, başımın arkasına uzanıp o kadar sertçe çeker ki, anında ellerinde hamur gibi kalırım. "Başka soru yok." Dudaklarımı açana kadar başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir. Sonra başparmağını dudaklarımın arasına sokar ve dilime bastırarak çenemi açar. "Daha iyi," der keskin bir nefes alarak.

Aman Tanrım.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu. Ona başımı salladım, dilimi başparmağının etrafına doladım. Kötü niyetli gülümsemesi daha da sertleşti, sonra başımı kucağına doğru itti. At kuyruğumu sıkıca tutuyordu, diğer eli yanağımdaydı.

Tamam, demek ki sığıyor.

Ve Bo o kadar da tatlı *değil*.

Ve muhtemelen "*tek gecelik ilişki*" teriminin *bir* kısmını düşünmem gerekecek.

Onu tekrar yutarken titreyerek inliyor. "Çok daha sessiz," diyor alaycı bir şekilde, hala nefes nefese. Ona öfkeyle bakıyorum ama *garip bir şekilde*, penisi boğazımın arkasına çarptığı için aynı etkiyi yaratmıyor.

Onu emmeye devam ediyorum, dilimi ona düz bir şekilde bastırıp, penisinin üzerindeki damarları izliyorum. Yanaklarımı içe çekince, tüm vücudu geriliyor ve saçımı çok sıkı çekiyor, ben inleyene kadar.

"Siktir, özür dilerim," diyor ve saçımı neredeyse tamamen bırakıyor.

Onu ıslak *bir sesle* ağızmdan çıkarır, eliyle okşamaya devam ederim. "Önemli değil." Şeytan gibi sırtarak, tabandan uca kadar yalarım. "Ben halledebilirim."

Demek istediğim; erkeklerin beni elim yüzünden narinmişim gibi davranmasından bıktım. Ben kırılgan değilim. Kesinlikle kırılgan değilim. Beni kullan. Seni, *tarif edilemez* şeyler yapacağın noktaya götürmeme izin ver. Sana karşı bu gücü kullanmama izin ver. Buna muktedirim.

Ritmik itme ve çekme hareketleri dakikalarca sürer. Ağızım onun etrafını sarmışken, Bo cennetteymiş gibi görünüyor — sanki hayatını ayaklarımın dibine sermeye hazırmış gibi, adımını haykırıyor ve acımasızca övgüler fısıldıyor.

Bo'nun eli saçlarımdan kalçama kayıyor, etimi yoğuruyor ve sıkıyor. Sırtımı ona doğru kavisiyorum, popomu havaya kaldırıyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, külotumu tutup aşağı doğru çekiyor. Külotumu çıkarmama yardım ediyor ve külotum uzun süre önce kaybolduktan sonra

Yerdeki giysi yığını gittikçe büyürken, Bo bacaklarımın arasına uzanır ve beni sahiplenircesine, arzu dolu bir şekilde avuçlar. Ona teşekkür etmek için ağzımın hızını ve yoğunluğunu artırarak penisinin etrafında mırıldanırım.

Uzun bir nefes verirken titrer, ben boğulur gibi yapıp başımı kaldırdığımda tıslar. Bo ıslak girişimin etrafını parmağıyla okşar ve anında kendimi beklentiyle titrerken hissedirim.

"Dur," der Bo sertçe, boynumun arkasına elini koyarak beni kendinden uzaklaştırır. Oturur ve bana uzanır. "*Sana* ihtiyacım var." İki elini belime koyarak beni kaldırır ve kucağına bırakır. Kıkırdarım, göğsüm onun göğsüne çarpar.

"Sabırsızsın," diyorum, kaşlarımı kaldırarak aramızdaki parlak, ıslak sertliğin karnına bastırıldığı yere bakıyorum.

"Çıldırtıcı..." He laughs slowly, rolling his neck. "You are *delir*tiyorsun."

Gülmemek ve kızarmamak için dudaklarımı ısırarak komodine doğru eğildim. Bo, yatağın başucundaki çekmeceye uzanırken göğüslerim onun dikkatini çekti. O meme uçlarımı yalayıp ısırırken, ben dalgın dalgın prezervatif kutusunun içine elimi soktum. Sonra tekrar yaptım. Hiçbir şey bulamadım.

Hayır... Hayır. Hayır. Hayır!

"Kahretsin." Düzleşir, Bo'yu göğüslerimden uzaklaştırır ve tamamen boş kutuyu incelerim.

"Ne?" diye sordu, gözleri benim inanamayan bakışlarımla komodinin çekmecesini arasında gidip geliyordu.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyorum.

Sağ omzunu diğer eliyle ovuşturur, göğsünün önündeki pazı kasları gerilir, bu *da* benim konsantrasyonuma hiç yardımcı *olmaz*. "Hayır. Kahretsin, üzgünüm. Ben, şey, böyle olacağını tahmin etmemiştim."

"Lanet olsun," diye sızlanarak yatağın kenarına diz çöküyorum. Onun kucağında otururken düzgün düşünemiyorum.

Üzerime bir şeyler giyip koridordan Sarah ve Caleb'in odasına koşabilirdim, ama 2019'da yaşadığım *travmatik* seks oyuncakları koleksiyonu keşfinden sonra onların çekmecesine bir daha asla dokunmayacağıma yemin etmişim. Sağ başparmağımın küçük tırnağını gergin bir şekilde ısırarak, en iyi seçeneğimizi değerlendiriyorum.

Bo endişeyle bana bakarken, beklenmedik bir şey yapar. Küçük elimi dişlerimden çekip dudaklarına götürür. Sonra küçük parmaklarımı tek tek öper.

Bunu *daha önce* kimse yapmamıştı.

Kimsenin bana o kadar samimi bir şekilde dokunacağını hayal bile etmemiştim.

Göğsümdeki çarpıntı, bu kadar savunmasız olmanın doğru olup olmadığından emin olmadığımı söylüyor. Ama onu durdurmuyorum. Durdurmak istemiyorum. Sadece hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyorum.

Bo dişleriyle avucumu okşadı, sonra bileğime birkaç nazik öpücük kondurdu, gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerle buluştu. Biraz şaşkındım. Kalbimin ritminin hızlandığını ve *yıllardır* hissetmediğim, belki de hiç hissetmediğim bir sevgiyle dolduğunu fark ettim.

"Durmamız gerek mi?" diye soruyor, sesi alçak.

Hayır, içimdeki her şey cevap veriyor. "Hap kullanıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

O düşünceli bir şekilde başını sallar. "Son seferden beri test yaptırdım. Her şey normal," diyor Bo, sesinde belirgin bir çaresizlik var.

"Ben de." O ellerini belime dolayarak beni tekrar kucağına çekerken, ben boynuna yaslanıyorum. "Durmak istemiyorum," diyorum, o da omuz kemiğime öpücükler kondururken.

"Ben de," diye cevaplar.

Böyle sevgi dolu öpücüklerle sersemlemiş bir halde, sonunda tamamen çıplak olarak onun üzerine çöküyorum. İlk başta, içimdeki gerginliğe alışırken ikimiz de tamamen hareketsiz kalıyoruz. Onu düşündüğümünden daha derinde hissediyorum ve bu tam olarak rahatsız edici olmasa da nefesimi kesiyor ve içimi titretiriyor. Doyurulması gereken zonklayan bir acı.

Sikişmekle sevişmek arasında bir şey yapıyoruz. Yeni ve biraz şaşırtıcı bir şey, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir sıradan sekse benzemiyor. Nazik değil, ama tamamen hedonistik de değil.

Birbirimize mükemmel uyuyoruz. Ben, bacaklarımı sırtına dolamış. O, yatağın ortasında oturan bir güç direği. Bo'nun elleri omurgamda yukarı aşağı geziniyor, kalçalarımı, kıkırmı ve boynumu kavırıyor. Ellerim saçlarında geziniyor, çenesini izliyor, omuzlarını kavırıyor.

Tutkuyla öpüşmeye devam ediyoruz. Her şey çok yoğunlaştığında ısıırıyoruz — dudaklar, omuzlar ve çeneler. Nefes nefese inlemeler ve inlemeler, birbirimizin kızarmış tenine ve saçlarına üfleniyor.

Sonunda birlikte boşalıyoruz, başparmağı klitorisimde, dişleri çeneme sertçe batmış, bana boşalmamı söylüyor, *emrediyor*. İnanılmaz bir his.

Ve yine de, banyoda temizlendikten sonra geri geldiğimde, Bo yarı giyinik ve karanlıkta dikkatsizce attığı eşyalarını arıyor.

eşyalarını arıyordu.

"Al," diyorum, yatak ucuna öylece attığı yüzüklerden birini ona uzatarak.

"Teşekkürler," diyor, aramızdaki yere utangaçça gülümserken yüzüğün parmağına takıyor.

Sonrasında kalmasını beklemiyordum. İkimiz de ne istediğimizi çok iyi biliyorduk. Ben daha da fazla. Ciddi ya da kalıcı bir şey değil. Uzun süreli bir şey değil. Hala öyle hissediyorum.

Ama... Böyle hassas bir anı paylaştıktan sonra yalnız uyuyacağımı düşününce, göğsümde başlayan ve omurgamdan aşağıya doğru yayılan o batma hissine engel olamıyorum. Onun için de bu kadar harika bir seks deneyimi yaşamak o kadar da eşsiz bir şey değildi diye düşünmeden edemiyorum. Benim için onun kadar iyi olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Yorganla üzerimi örtüp, onun gömleğinin düğmelerini kolayca iliklemesini izliyorum.

Giyindikten sonra hareketsiz kalır. Pantolonunu telefon, anahtarlar veya cüzdan için yoklar ve kendine başını sallar. Sonunda, yüzünde tereddüt dolu bir ifadeyle bana bakar.

"Teşekkür ederim," der ve sol elimi tutar. Eğilip elimi öper, gözleri bana bakar. "Bunun benim için ne anlama geldiğini tam olarak açıklayamıyorum," der ve boğazını temizler, "ama teşekkür ederim, Win..."

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı sallarım. Ona cevap veririm, ağzımdan "*kal*" kelimesi çıkmasından korkuyorum. O, odanın uzak köşesindeki sandalyeden son bir şey alıp arkasını dönmeden kapıya doğru yürürken, ben de yatak üzerine otururum.

Işıkları kapattıktan sonra yastıklara yaslanıp bunun kesinlikle en iyisi olduğuna kendimi ikna etmeye başlıyorum. En son biriyle bu kadar hızlı bir bağ kurduğumda, bu kadar kolay iletişim kurduğumda, heyecanın ardından harika bir seks yaşadığımda, kendimi korkunç bir durumda bulmuştum.

Jack de ilk başta nazikti. Tatlıydı. Komikti. Yatakta cömertti. Eğer tamamen korkunç biriye, ona beni bu şekilde incitme şansı vermezdim. Erkekler böyle yapar. Sahte bir rahatlık hissi verir, sonra birdenbire, on ay sonra, kırmızı gözlerini açıklamamak için insanlara alerjin olduğunu söylersin.

Ve annem gibi, ben de çok yufka yürekliyim. Çoğu zaman insanlarda en iyi yanları görmek için fazla hevesliyim. Gitmem gereken zamanlarda gitmek için fazla bağlanıyorum. Yalnız kalmaktan çok korkuyorum.

kalmaktan çok korkuyorum.

Ve sonsuza kadar yalnız kalma düşüncesiyle mücadele ediyorum. Ama bence bu, öyle kalmak için daha da fazla neden. Kendi başına olmaktan zevk alamayan bir kadından daha kötü ne olabilir? Bağımsızlık bir erdemdir ve çok fazla zor ders almadan öğrenilmesi gereken bir erdemdir.

Mantığım her zaman aptal ve çaresiz kalbimle uzlaşmak zorunda kalacak. Ve sonunda mantığın kazanacağına inanıyorum. Bundan eminim.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp iyi uyumaya çalışıyorum. Hiçbir erkek için uykumu kaçırmayacağıma kararlıyım. Ne kadar harika görünürse görünsün.

BÖLÜM 5

Altı Hafta Sonra

"Hamile miyim?" diye soruyorum histerik bir kahkaha atarak. Doktor Salim, ben daha da çılgına dönerken endişesi artarak bana bakıyor. "Olamaz. Hayır! Hayır, hayır, hayır. Tekrar kontrol edin. Kayıtları geri sarın. Oyları tekrar sayın. Burada bir *terslik* var."

Doktor derin bir nefes alır ve etkileyici bir kadın gibi dik oturur. En azından elindeki kağıtları tekrar inceliyormuş gibi yapar — benimkiyle karıştırmış olduğu klasörü. "Win, kan tahlilleri yalan söylemez. Son adet tarihiniz 16 Ekimse, yaklaşık sekiz haftalık hamilesiniz."

"Winnifred McNulty," laboratuvar raporunun üst kısmını işaret ediyorum, "sandığınız kadar yaygın bir isim değil." Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Laboratuvar sonuçlarımı başka biriyle karıştırmış olmalı." İşte bu. Kesinlikle bu.

Hızlı bir kapı çalma sesi bizi keser, ardından kapının aralığından bir el belirir — muhtemelen bana idrar tüpüne işememi söyleyen hemşirenin eli. Bir kağıt daha uzatılır. Bugün benim arkadaşlarım bunlar *değil*.

"İdrar örneğiniz de hamilelik için pozitif çıktı," diyor doktor ve giderek büyüyen dosyama bir kağıt daha ekliyor. "Kazandınız." Dosyayı masasına koyuyor ve bacak bacak üstüne atıp sıkıca kenetlenmiş ellerini dizinin üzerine koyuyor. "Bu sizin için biraz sürpriz oldu mu?"

"Hap kullanıyorum," diyorum, sesim çok uzaklardan geliyor. Belki de sesim bedenimle birlikte başka bir yerde. Hamile olmayan bedenimle. Birkaç dakika önce sahip olduğum bedenimle.

"Hiçbir doğum kontrol yöntemi hamileliği yüzde 100 önleyemez." "Prezervatif de kullanıyorum," diyorum.

"Her seferinde mi?"

Kahretsin, *doğru*. "Şey, bir kez... hayır." Cadılar Bayramı'ndan önce mükemmel bir sicilim vardı. Sonra Bo. O zamandan beri aklımdan çıkarmaya çalıştığım adam.

"Beş altı hafta önce bir kez mi?" Doktor Salim, sabrı bir anlığına tükenerek sorar.

"Evet, o zamanlar," diyorum, istemeden alaycı bir tonla. "Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzümü avuçlarımla kapatarak. "Bir korsan tarafından hamile bırakıldım..." diyorum, sesim ellerimle boğuk çıkıyor.

"Pardon, ne dedin?" Doktorun sesi, az önce söylediğim çok sıra dışı şeyin farkına varmamı sağladı.

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. "Cadılar Bayramı'ydı. Korsan kılığına girmişti."

"Oh." Diye iç çekiyor. "O ay veya kısa bir süre sonra başka biriyle yakın ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır, sadece onunla." "Korsanla mı?"

"Evet," diye fısıldarım.

Bana, daha önce sadece annemden gördüğüm "şimdi *bunun zamanı değil*" bakışını atar. "Peki, neyse ki tam olarak ne zaman hamile kaldığınızı biliyorsunuz, bu da doğum tarihini yaklaşık..." Masasından dairesel bir karton alet alır ve tarihler arasında çevirir. "Yirmi dördüncü Temmuz."

"Tamam." Başımı salladım, gözlerim kendimi sabitlemek için duvarda bir nokta buldu. Duvarlar etrafımda şişip eğilirken, küçük bir boya parçası odak noktam oldu.

Yirmi dört Temmuz. Oldukça sıradan bir gün. Yirmi dört Temmuz'da normalde ne yaparım?

Yazlarımı genellikle yerel kamp alanı Westcliff Point'teki plajda cankurtaran olarak geçiririm. Geçen yıl, yaz sonunda Florida'daki annemi ziyaret etmek için ekstra mesai yaptım. Oradayken her akşam palmiye yapraklarının hışırtısı ve kurbağaların gürültülü sesleri eşliğinde dışarıda akşam yemeği yedik. Annemin cildi deri gibi görünüyordu ve güneşlenme alışkanlıkları konusunda endişem arttı. Ama önemli bir şey olmadı. *Hiç* bu kadar önemli bir şey olmamıştı.

Dokuz aylık hamileyken cankurtaranlık yapamam.

Yeni doğmuş bir bebekle annemi ziyaret edemem.

Dokuz aylık hamileyken beklemekten başka ne yapabilirim ki?

"İyi haber şu ki, hamileliğinin bu aşamasında tüm seçenekler senin önünde. En iyi yolu seçmek için biraz zamanımız var."

"Tamam" diyebildim.

"Bu haberi sindirmek için arayabileceğiniz biri var mı? Bir arkadaş? Ya da, şey, babası belki?"

"Evet," diye mırıldanarak telefonumu çıkarıp Sarah'ya mesaj yazmaya başladım. Onun numarası bende olsa *bile* onu aramazdım, ama Bo'nun numarasının olmaması birdenbire beni çok küçük hissettirdi.

en azından.

"Bir hafta sonra başka bir randevu ayarlayalım mı? O zamana kadar kararınızı verirsiniz, arayın, o zaman devam ederiz. Vermezseniz, seçeneklerinizi biraz daha tartışabiliriz."

"Evet, tamam," diyorum, gözüm odanın köşesindeki broşür ve reklamların altında duran küçük tartıya takılıyor. Broşürlerin ve reklamların üzerinde tombul bebeklerin resimleri var.

"Ayrıca, randevular çabuk dolduğu için birkaç hafta sonra ultrason için de randevu alacağım. Eğer hamilelik devam etmezse, elbette iptal ederiz. Ama böylece, tavsiye ettiğimiz gibi ilk üç aylık taramayı yaptırabilirsiniz."

"Ultrason, tamam." Ekranın üzerinde küçük siyah ve gri bir leke hayal ediyorum. Televizyonda duyduğunuz gibi kalp atışları. Ama şimdi bu ses, bir teknisyenin monitöründe, benim rahmimde yaşayan birinin kalp atışları olacak. Prob karnıma bastırılıyor.

Sol elimi kucağımdan kaldırıp karnımı örten kadife tulumun üzerine bastırıyorum. Şekli, boyutu veya sertliğinde hiçbir değişiklik yok. Yine de her şey değişmiş.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Sarah, yolda olduğunu haber veriyor. Tereddüt etmiyor, soru sormuyor. Annelerimizin bize öğrettiği gibi. *Önce git, sonra soru sor*, derlerdi hep.

Neredeyse otuz yıl önce o küçük dairede birlikte yaşayan annelerimizi düşünüyorum. Sarah'ı ve beni doğurduklarında *çok* gençtiler, benden çok daha gençlerdi. Hepimiz eski, yıpranmış bordo kanepede saatlerce oturur, onlar bize hikayeler anlatırken fotoğraf albümlerini karıştırırdık. Annelerimizin korkunç doksanlar modasına göre giyinmiş fotoğraflarıyla dolu sayısız kitap, her fotoğrafta yoğun desenli pastel renkli kazakların altında büyüyen karınları. Sarah ve benim paylaştığımız çocuk odasını boyadıkları soluk yeşil rengi hatırlıyorum. Tavana duvar kağıdıyla kapladıkları çizgi film ördekleri. Her şeyi kendi başlarına yapmalarına *rağmen* bizim için özel hale getirmeleri.

Onların aksine, ben hayatımın bu döneminde birçok arkadaşım hamile kalmayı seçti. Sadece bu yıl üç bebek partisine katıldım. Ve gizlice kendi bebeğimin olmasını diledim. *Bir gün gerçekleşecek* bir dilek. *Hayatımı düzene soktuğumda gerçekleştireceğim* bir hayal.

Ama doğrusu, merak etmeden duramıyorum... *Kimse* bir çocuğa hazır olabilir mi?

Bu küçük teselliye rağmen, hiç bu kadar yargılandığımı hissetmemiştim. Tabii ki Doktor Salim tarafından değil, dış dünyadan.

Neredeyse hissedebiliyorum — milyonlarca görünmez gözün üzerimde olduğunu.

Her gün, hamilelik seçimi hakkında tartışmalar, yayınlar ve kavgalar duyulmadan geçmiyor. Yine de, bunun merkezinde oturmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim. Sanki dışarıda gazeteciler beni bekliyor, bir sonraki adımımı tahmin etmeye çalışıyor gibi. Protestocular ve politikacılar, ahlaki olarak haklı mı haksız mıyım diye anlamaya çalışıyor gibi. Bu küçük köşe ofis için çok fazla fikir var.

Bu yüzden hepsini elimden geldiğince uzaklaştırıyorum.

Burada sadece Doktor Salim ve ben varız. Olması gerektiği gibi.

"Peki, bir sonraki ziyaretimizden önce bekleyebileceğiniz semptomlar..." Doktor Salim, kulağa en korkunç gelen olasılıkları sıralamaya başlar. Göğüs ağrısı, mide bulantısı, aşırı salya akması, sinirlilik, yorgunluk. "Ama görmemek isteyeceğiniz şeyler..." Daha da kötüsü. Kanama, şiddetli kramplar, bulanık görme, aşırı depresyon nöbetleri. "... o zaman beni ararsınız, tamam mı?"

Tamamen boşalmış hissederek başımı sallıyorum.

"Bir sonraki adımın ne olacağından emin değilseniz, bunu gerçek bir hamilelik gibi değerlendirmenizi öneririm." Ayağa kalkar ve masasının üzerindeki dolaba uzanır. "Günde bir kez doğum öncesi vitaminleri al. Sigara, alkol ve uyuşturucu kullanmamanı öneririz. Bekleme odasında kaçınman gereken yiyecekler hakkında bir broşür var." Yumuşak bir gülümsemeyle bana bir vitamin şişesi uzattı. "Ama ikinci hamileliğimde suşi ve ara sıra bir kadeh şarap içmeyi çok sevmiştim ve her şey yolunda gitmişti. Önemli olan ölçülü olmak."

Neden bahsediyor bu kadın? Suşi mi? Bebekler o kadar hassas mı ki maki roll bile yiyemezsin?

"Tamam," diyorum, Doktor Salim kapıyı benim için açarken ayağa kalkıyorum. "Bir hafta sonra görüşürüz, ama o zamana kadar istersen arayabilirsin," diye hatırlatıyor.

Ona sarılıyorum. Uygun olmadığını biliyorum ama yine de yapıyorum. Şu anda, bu sırrı bilen tek iki kişi biz varız ve sanki aramızda bir bağ oluşmuş gibi hissediyorum.

Doktor Salim, çok sıkı sarılmamı kabul eder, sırtımı okşar ve arkamızdaki kapıyı kapatır. Boş koridorda dururken, profesyonel maskesinin biraz kaymasını izlerim, yorgun, nazik bir şefkat belirir yüzünde.

"Bu seni teselli etmez belki, ama hamilelik planları olan hastalarım da kendilerini çok bunalmış hissederler. Tüm bunları sindirmek çok zor. Ama sen çok yetenekli birisin, Win. *Kendin için* ne karar verirsen en iyisi o olacaktır. Her türlü kararında seni destekleyeceğim."

Ona tekrar teşekkür etmek ve belki de onu bir kez daha kucaklamak üzereyim ki, lobiden adımı duyuyorum ve Sarah'nın sesindeki endişe açıkça belli.

Arkamı döndüğümde, arkadaşımı görünce anında gözyaşlarım akmaya başladı. Eşofman altı ve dağınık saçlarını pençe toka ile tutturmuş, sanki aceleyle giyinmiş gibi görünüyordu. Gerçekten her şeyi bırakıp hemen buraya gelmişti.

"Geldiğin için teşekkürler," diyorum, muhtemelen sadece kendime, o kollarını açarak bana doğru koşarken. Birbirimize sarılız.

"Ne oldu?" diye soruyor sessizce omzumun üzerinden, sesi temkinli —sanki cevabımı duymaktan korkuyormuş gibi. Hemen aklıma, birçok yönden benim de annem olan Marcie geliyor. Hayatının sonuna yaklaşırken, doktorlardan aldığımız her haber bir darbe gibi geliyordu.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. "Söz," diyorum ve geri çekiliyorum. "Senin arabada konuşabilir miyiz?" Gözyaşlarımı koluma siliyorum.

"Tabii ki, bebeğim. Hadi." Sarah beni çıkışa doğru sürükler, eli bileğimi sıkıca kavrar. Dışarı çıkarken omzumun üzerinden doktora sessizce teşekkür ederim.

BÖLÜM 6

"Bizimle birlikte yaşayacaksın." Sarah'nın kolumdaki tutuşu daha da sıkılaşıp. Hayatını değiştirecek bu ani haberi her zamanki gibi kontrolü ele geçirmeye çalışarak karşılar. Bu bizim tarzımızdır.

"Sar, saçmalıyorsun. Benim kendi dairem var. Sen ve Caleb kendi çocuklarınızı bile istemiyorsunuz." Burnumdan nefes vererek dudaklarımı ısırdım. "Ayrıca, ne yapacağımdan bile emin değilim."

"Onu alacaksın, Win. İkimiz *de* bunu biliyoruz."

Muhtemelen haklıydı.

Ofisten çıktığım anda, Sarah'ya söylemeye cesaret edemeden, doğum öncesi vitaminimi aldım ve telefonuma hatırlatma ekledim, önümüzdeki dokuz ay için *tekrarlamayı* ayarladım ve başka bir şey düşünmedim.

Ama o hatırlatıcıyı silebilirdim. Kolayca. *Yapabilirdim*.

"Bunu düşünmeliyim, değil mi? Kürtaj?" diye soruyorum.

"Düşündün mü?" Sarah yargılayıcı olmayan bir tonla sorar. "Henüz değil."

Sessizce oturduk, gözlerimiz dalgın dalgın birbirimizde.

Kafamda *bu bebeği doğurmamak için nedenler* listesi yapmaya başladım. Sarah bu kadar snob olmamalıydı ama haklıydı. Apartmanım berbat. Hayal edebileceğiniz her türlü haşarat var ve birini yok etmeyi başardıklarında, hemen bir başkası ortaya çıkıyor.

Komşularım gürültücü ve düşüncesiz. Tren her sabah dörtte geçiyor, o kadar gürültülü ki duvarlar sallanıyor. Mutfak lavabosunun altında küf oluşuyor ve ev sahibi "yoğurt gibi sağlıklı bakteriler" diyor. Ama çocuklar daha kötüsünde de büyüdü. Sarah ve ben de öyle. Ve biz *fena sayılmaz bir şekilde* büyüdük...

Bebek yapmama listesine işimi de ekliyorum. Kafe asgari ücretin biraz üzerinde maaş veriyor ve Kanada'da doğum izni maaşının normal maaşın yaklaşık yüzde 50'si olduğunu biliyorum. Bununla geçinebileceğimi sanmıyorum. Zaten param kısıtlı. Yeni bir daireye taşınmam gerekirse, muhtemelen daha fazla kira ödemek zorunda kalacağım ve o zaman çalışmak için daha da az param kalacak. Üstelik besleyecek bir kişi daha, giydirecek bir kişi daha ve bebek bezi alacağım.

Ama annelerimiz her zaman neredeyse hiçbir şeyle idare ettiler. Ve parasız büyümek karakteri geliştirir. Sanırım. Umarım.

Tabii ki, *diğer* ebeveyn faktörü de var. Bo, birlikte geçirdiğimiz kısa akşamdan bile, çocuğunun annesini yüzüstü bırakacak türde bir adam gibi gelmedi bana. Ama sonuçta onu hiç tanımıyorum. Ve onu tanımak gibi bir niyetim de yoktu. Yaptığımız şeyin amacı da buydu zaten. Yine de, belki yardım eder? Önce ona söylemem gerekir. Bu da onu tekrar görmek zorunda kalacağım anlamına gelir. O da bunu istemeyebilir.

Bu da endişelenmem için başka bir neden, çünkü ben ilgileniyorum.

Biraz düşündükten sonra reddedemeyeceğim bir neden bulmakta zorlanıyorum. Ve açıkçası, hamileliği sürdürmemek için başka bir neden bulmamak için çabalarken, kalbimin hangi tarafta olduğunu çok iyi biliyorum.

Tereddütle, kendi düşüncelerimin mahremiyetinde bile, kendime bunu söylemeye izin veriyorum. *Bu bebeği istiyorum*. Derinlerde, içimden gelen bir hisle, bunun doğru olduğunu hissediyorum. Bu yüzden tekrar düşünüyorum. Ve tekrar. Her seferinde tepkimi test ediyorum. Panik veya korku hissi için bir işaret bekliyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Sadece... kararlılık. Aslında, küçük bir heyecan.

Her zaman bir ya da iki çocuk istediğimi biliyordum. Jack'ten beri emin olamadığım şey hayat arkadaşımı. Belki de bu, her iki dünyanın da en iyisini elde etmenin yoludur. Kasıtlı olarak bağımsız bir hayat için tesadüfen gelen bir bebek.

"Bebeği doğuracağım," diyorum yüksek sesle, doğru hissetmeyi umarak. Başımı sallayarak, biraz daha emin bir şekilde tekrar ediyorum. "Bebeği doğuracağım."

"Emin misin?" Sarah nazikçe sorar.

"Evet." Ona bakıyorum, haberi aldığımdan beri ilk kez gülümsüyorum, ama gözlerimin köşelerinde hala yaşlar duruyor.

"Win?" diye sorar, dudaklarını hafif bir gülümsemeden tedirginliğe çevirerek. "Bunu nazikçe sormaya çalışıyorum, ama... babası kim?"

Ah, evet. Odadaki fil. Yani, arabadaki fil. Arabadaki fil. "Bir itirafım var," diyorum, yüzümü buruşturarak.

O, araba hala park halinde olmasına rağmen, daha dik oturur ve iki yumruğunu direksiyonun üzerine sıkıca koyar. "Ooh, ne yaptın?" diye fısıldar, gözleri yaramaz bir merakla parlar. "Bir ilişki mi? O çok mu yaşlı? Bir mafya üyesi mi? Çocukluk arkadaşın mı? Oh, dur, o benim."

Çok fazla kitap okuyor ve bu beyni karıştırmış.

"Olay Halloween'de oldu," diye itiraf ediyorum.

"Aman Tanrım." Yüzü canlanır. "*Benim* partimde biriyle mi yattın?" partimde mi siktin?" Nefesini tutar. "Bebeğin benim evimde mi oldu?" Gülerек

Sanki her şey ona çok fazla gelmiş gibi başını geriye eğdi. "Oraya bir erkeği nasıl gizlice soktun? Onu nasıl dışarı çıkardın? Biz lisedeyken annelerimiz de böyle mi hissediyordu? Başın *büyük* belada, genç bayan!"

"Misafir odasında prezervatif kalmamıştı," diye sızlanarak başımı yolcu koltuğunun başlığına yasladım.

"Gördün mü, benimle dalga geçiyorsun, ama *bu* yüzden stokları ciddiye alıyorum." "Belki bir dahaki sefere hayat değiştiren tuvalet malzemelerine odaklan ve çekmecende altı ekstra seyahat boyu şampuan şişelerine odaklan."

"Caleb ve ben bazen orada oynayıp oteldeymiş gibi davranmayı seviyoruz, beni dava et. Bekle, bu demek oluyor ki bebeğin babası da bizim bir arkadaşımız. Kim o?" Öne doğru eğildi, keskin bakışlarıyla ruhumu delmeye çalışıyordu.

"Caleb'in daha önce tanışmadığım bir arkadaşı. Bo mu?"

"Bo da kim *lan*? Caleb'in benim tanımadığım arkadaşları yok... Aman Tanrım," diye tekrar nefes nefese kalır. "Bir davetsiz misafirle yatmışsın!"

Ona sertçe bakarım. "Dinle, Caleb'i ortak bir arkadaşımızdan tanıdığını söyledi ve..." Geçmişte benim de bu şekilde tanımlandığımı ve bundan hoşlanmadığımı bildiğim için suçluluk duyuyorum, ama bu en kolay tanınabilir özellik. "Protez bacağı var."

"Bekle," diye kuru bir kahkaha atarak, "Robbie mi?"

"Hayır!" diye bağıyorum. "Caleb'in benimle çıkmamı *istediği* arkadaş mı?" "Buna *bayılacak*." Sarah gülümsüyor. "Adamla daha tanışmadım bile." "*Robbie* adında biriyle mi yattım?"

"Robbie adında bir adamdan *çocuğun* olacak, bebeğim."

"*Birlikte* olma kısmı kesin değil."

"Robbie'ye söylemek zorundasın. Biliyorsun, değil mi?" "Ona öyle deme."

"Bo'ya söylemen gerekeceğini biliyorsun, değil mi?" Sarah sertçe söylüyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Yakında mı?"

"*Tabii*." Ellerimi göğsümün önünde kavuşturmadan önce havaya kaldırıyorum.

İkimiz de koltuklarımıza geri yaslanıp aynı anda uzun bir nefes veriyoruz. Ay tavanından dışarı bakıp, üzerimizdeki kurumuş, boş ağaç dallarının rüzgarda sallanışını izliyorum. Yarın kar yağacak, ama benim aklım Temmuz'da. Yani gelecek Temmuz'da.

"Yedi yirmi dörtte doğacak," diyorum çekinerek.

"Daha çok zamanımız var," diyor Sarah, orta konsoldan uzanıp elimi tutuyor, beni kendine doğru çekiyor ve başını omzuma yaslıyor. Ben de başımı onun başına yaslıyorum. İkimiz de üstümüzdeki manzaradan gözlerimizi ayırmıyoruz.

"Eminim 1 Ağustos'ta gelir," diyor Sarah ciddiyetle.

İtiraf etmeliyim ki, Sarah'nın annesi Marcie'nin vefat ettiği günü Sarah söyleyene kadar unutmuştum. Onu neredeyse her gün özleyorum, belki de o günün anlamı tamamen yitirilmiştir.

"Annem o günün güzel geçmesini isterdi," diye ekledi, ben cevap vermediğim için. "Torununu şımartmak isterdi."

"Ben de çok isterdim." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Ama kız mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz."

"Kız olursa, ona Sarah adını vermelisin."

"Peki ya erkek olursa?" diye soruyorum.

"Sa-rah-yan," diye kekeliyor.

"Güzel," diyorum.

"Kısaca Ryan diyeceğiz."

"Sen de eve gidip hamile kalabilir misin?" diye fısıldadım, yarı ciddi yarı şakacı. "Hayır, kesinlikle olmaz." Bana sokuldu.

"Kaba," diye homurdandım.

"Ben anne olmak için yaratılmadım. Bunu konuşmuştuk." Yanağımı okşadı, sonra oturup nazik gözleriyle bana baktı. "Ama dünyanın en iyi teyzesi olacağım."

Yine aynı his beni sarar. Yüksek bir dalga çarpmadan önceki saniyelerdeki gibi, içimde bir dönme hissi. Bekleyişin getirdiği bir farkındalık. "Bebeğim olacak, Sarah."

"Öyle görünüyor."

"Burada bir çocuk var." Karnımı işaret ediyorum. "Bir insan."

"Ne olduğunu anlamak için o uygulamalardan birini indirmeliyiz."

"Ha?"

"Biliyorsun, ne büyüklükte olduğunu. Elma çekirdeği mi, papaya mı gibi."

"Şu anda muhtemelen çok küçüktür." Bu düşünce içimi rahatsız edici bir korku ile dolduruyor. *Ne kadar küçük? Ne kadar kırılğan?* Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum ama sessizce aklımda kalıyorlar. Bu bebeği doğurmayı seçsem bile, *hayatta kalamayabileceği* gerçeği beni bir tren gibi vuruyor.

"Öğrenirim," diyor Sarah, telefonunu çıkararak.

Dudaklarımı titretip nefes veriyorum. "Bilgin olsun, doğum kontrol hapi kullanıyordum," diyorum, ama Sarah dalgın ve beni tam olarak dinlemiyor.

Son birkaç hafta içinde hamile bir kadının kesinlikle yapmaması gereken tüm şeyleri düşününce dizlerim titremeye başlıyor. Geçen hafta sonu Sarah'da içki içtim, marketin önündeki yemek kamyonundan ne olduğu belli olmayan bir et yedim, geçen gece yüzmeden sonra spor salonunun saunasında oturdum, birkaç gün önce uzun bir mesai sonrası esrar içtim. Bugün su bile içmedim. Aslında, şimdi düşününce, su şişemi otobüste unutmuş olabilirim.

Bu, son birkaç haftadır hissettiğim yoğun beyin sisini açıklayabilir.

Sarah alaycı bir şekilde burnunu çekerek, "*Tabii, tabii*" der gibi. "Saat dokuzdan önce telefonun şarjı bittiğinde her seferinde ilacını almayı unuttuğunu gördüm."

"Gittikçe daha iyi oluyordum," diyorum savunmacı bir tavırla.

Bana doğru dönerek, yavaş ve alaycı bir hareketle karnımla yüzüm arasında bakışlarını gezdiriyor. "*Açıkça görülüyor.*"

"Bana karşı nazik olmalısın. Hamileyim," derim, burnumu dramatik bir şekilde havaya kaldırarak.

"Hey!" Sarah telefonunu gösterir. "Kahve çekirdeği kadar," der, sesi hayranlıkla doludur ve telefonunun ekranını bana gösterir. "Kafeini azaltmalısın. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

"Hala senin evinde yaşamayı istemiyorum. Taşınmayı düşünür müsün lütfen?"

"Dinle, Daddy Warbucks, teklifin için teşekkürler, ama benim dairem iyi."

"İki ay önce dezenfekte edildi," diye tartışıyor Sarah.

"O zaman sorun çözülmüş olmalı." Omzumun arkasındaki emniyet kemerine uzanıp kemerimi takıyorum.

"Bir düşün." Sarah emniyet kemerine uzanır ve telefonunu aramızdaki bardaklıkta bırakır. "Nereye gidiyoruz?" diye sorar.

"Nereye istersen. Bunun için bütün gün izin aldım. Adetimin gecikmesi yüzünden öleceğime kendimi inandırmıştım."

"Ah, evet. Bebek olmaktan çok daha olası." Sonra sessizleşir. "Bekle, ne zamandır bunun için endişeleniyordun? Neden bir şey söylemedin?"

"Sadece bir haftadır. Seni strese sokmak istemedim."

Sarah kaşlarını çatı. Bu konuda sık sık tartışırız. Marcie dokuz yıl önce öldüğünden beri, ona karşı daha da fazla sorumluluk hissediyorum. Ondan sadece üç ay büyüğüm, ama büyürken ona göz kulak olmak gibi abla rolünü üstlendim.

Tabii, şimdi benden daha fazla parası ve yükünü paylaşacak sevgi dolu bir kocası var, ama Sarah *saf bir insan*. Dışa dönük, biraz naif ve insanların onun iyiliğinden yararlanacağı durumlara girme eğilimi var. Ayrıca çok şey yaşadı. Fazla şey. Onun hiç endişelenmesini istemiyorum. Özellikle de benim için.

"Bir dahaki sefere ben yapayım." Kontak anahtarını çevirip park yerinden çıkmaya başladı.

"Bekle, nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Gülümser, şerit değiştirirken kör noktasını kontrol eder. "Benim evime. Caleb *çıldırarak*."

Sarah'ın evine kadar olan kısa yolculuk boyunca, ikimiz de hamilelik ve bebeklerin tamamen korkutucu ve aynı derecede büyümlü olduğuna ikna olana kadar broşürleri yüksek sesle okurum.

Ayrıca, sessizce Bo'yu düşünüyorum.

Bugün nerede olduğunu ve normal bir iş gününün nasıl geçtiğini merak ediyorum. Korsan kostümü giymeden, ama çıplak da değilken nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Onun içinde takım elbise giymek zorunlu olabilir. Bunu görmek isterdim.

Baba olacağını duyunca dehşete düşecek mi, yoksa sevinecek mi, ya da daha büyük olasılıkla ikisi arasında gidip gelecek mi diye merak ediyorum.

Babamın ya da Sarah'nın aksine, bebeğin doğumuna gelecek mi acaba?

Bunu isteyip istemediğimi, yoksa her şeyi kendim yapmayı mı tercih edeceğimi merak ediyorum. Hayal kırıklığı ve reddedilmenin benim ya da bu çocuğun başına gelme olasılığını azaltmak için.

Vardığımızda, Sarah'ya kocasına haber verme şerefini veriyorum. Caleb bizi selamlamak için mutfaka girdiğinde, Sarah'nın ağzından kelimeler dökülüyor ve Caleb şok geçiriyor.

"Dondu." Telefonuna gülerek, şaşkın kocasının fotoğraflarını çeken en yakın arkadaşına dönüyorum. "Onu mahvettin," diyorum.

"Hayır, *sen* kırdın." Tekrar gülüyor. "Sadece yeniden başlıyor. Bazen böyle yapar." Sarah telefonunu arka cebine koyuyor. "Caleb," diye şarkı söyler gibi adını söylüyor. "Geri gel bize, tatlım."

"Neden kimse paniklemiyor?" diye sorar, mutfak taburesine otururken.

"Sanırım henüz tam olarak idrak edemedim." Omuz silkiyorum ve buzdolabındaki bir poşetten rendelenmiş peynir atıyorum.

"Bir gün böyle bir şey olacağını hissetmişim." Sarah böyle yapar. Hayatta hiçbir şeyin onu şaşırtmadığını iddia etmeyi sever, çünkü sahip olduğunu iddia ettiği, hiç kanıtlanmamış psişik yetenekleri vardır. Bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

"Ne... ne yapacağız?" diye sorar Caleb. "Ne yapacağız?" diye sorar, neredeyse histerik bir hal alır.

"Hiçbir şey yapmıyorsun," diye cevap veriyorum. "Bu ne kadar ensest gibi hissettirse de, sen babası değilsin."

"Bu çok garip. Hepimiz hep üçümüz olduk." Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor, dirseğini tezgaha dayamış.

"Ah, canım..." Sarah, sesinde sahte bir şefkatle diyor. "Sen *her zaman* bizim ilk bebeğimiz olacaksın. Seni çok seviyoruz."

"Babası kim?" Caleb, karısını görmezden gelerek, bir kol dolusu atıştırmalıkla buzdolabını kapatırken bana dönerek sorar.

"Söyle ona," der Sarah kendini beğenmiş bir şekilde, Caleb'in yanına geçerek.

Ona sert bir bakış atarak, aldıklarımı tezgaha bırakıyorum. "Bo," diye cevap veriyorum.

"O da kim..."

"Robbie," diye keser Sarah, patlayarak.

"Robbie!" "Oh... *lanet olsun*," der Caleb, yüzünü buruşturarak.

Sarah ve ben birbirimize dönerek, yüzlerimizde dehşetle bakıyoruz.

"Ne? Neden *lan*? O bir tür... suçlu mu?" Sarah, Caleb'e dönerek sorar.

"Hayır! O sadece... Şey, o..."

"Bizi tanıştırmak istemiştin, Caleb," derim, her hecede öfkem artarak. "Ne demek *lanet olsun*?"

"Birlikte eğlenirsiniz diye düşündüm!" der, ellerini kaldırarak, sesi inanılmaz bir tona ulaşır. "*Bunun* olacağını düşünmemiştim!"

"Çıkar ağzında olanı, adam!"

diye bağırır Sarah. "O Cora'nın eski sevgilisi."

Sarah, en sevdiğimiz pembe dizilerden birindeymiş gibi nefesini tutar. "Ne?" diye sorarım, ölümcül bir sesle.

Cora, Caleb'in ablası, şeytanın dölüdür. Caleb'in bu kadar iyi bir adam olmasının sebebinin, Cora'nın rahimden çıktıktan sonra içinde hiç kötü DNA kalmaması olduğunu sık sık şaka olarak söyleriz. Cora, Sarah'ya düğün gününde *yorgun* görüldüğünü söylemiş. Ayrıca, on beş yıldır ailelerinin bir parçası olmama rağmen, aynı etkinlikte *her* karşılaştığımızda bana adımı hatırlatmamı istiyor.

Çekici kişiliği dışında, son birkaç yıldır onun hakkında duyduğum tek şey, kısa süre önce *Robert* adında bir adamla nişanlandığı ve terk edildiği.

"Neden bu kadar çok kimlik kullanıyor?" Sarah, benim düşündüğümü yüksek sesle sorar, sesi zar zor duyulur. "Neden bana *Robert'tan* bahsetmedin de *Robbie'den* bahsettin?"

"Robert, Robbie ve Bo'nun kısaltması," Caleb, sanki biz bunu anlamamışız gibi açıklıyor. "Cora ona Robert demekte ısrar etti. Babam ona Robbie demeye başladı, ben de öyle dedim. Sanırım son zamanlarda çoğunlukla Bo diye sesleniyorlar."

"Yani nişanlısını birdenbire terk eden Robert bu mu? O Robert mu?" Sarah küçük daireler çizerek sorar.

Caleb yüzünü buruşturur ama başını sallar.

"Harika, harika. Yani *anladığım kadarıyla*, benim bebeğimin babası, çocukları avlamak için eğlenen kadınlara aşık olmasıyla tanınıyor" —derin bir nefes alıp sesim kesiliyor—"ve *sonra* onları sıcak çöp gibi terk ediyor mu?"

"Şey, yani," Sarah, tezgahın karşısına çömelerek bana yaklaşıp, "*bazı* kadınlar sıcak çöp *gibidir*."

"O benim kardeşim!" Caleb itiraz eder.

"Onun kim olduğunu biliyorsun," Sarah dişlerini sıkarak karşılık verdi.

"Nasıl bilmezsin?" diye bağırdım ona.

"Cora'dan vebalı gibi uzak duruyorum. Bunu biliyorsun! Adamı hiç görmedim bile!" "Midesi bulanacak gibi hissediyorum," derim, mide bulantısı artarken. Ama kimse dinlemiyor. Sarah ve Caleb birbirlerine karşı durmuşlar. Sarah, Caleb yavaşça geri çekilirken göğsünü dürtüyor.

"Neden Win'i Cora'nın eski sevgilisiyle ayarlamaya çalışıyorsun?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. Robbie iyi biridir. O..."

"İşte bu yüzden tüm kararlarını karına danışmalısın!"

"Bekle..." diyorum, alnımdaki nemli cilde avucumu bastırırken, onların duyamayacağı kadar sessizce.

"Partiye geleceğini bile düşünmemiştim. Ama o ve Win çok benziyorlar. Belli ki haklıymışım!"

"Oh, ikisi de engelli olduğu için mi? Seni pislik."

Odanın eğik bir eksen üzerinde döndüğünü kimse fark etmiyor gibi. Musluğa doğru yürüyüp yüzüme soğuk su serpmeye çalışıyorum.

"Tabii ki *sadece* o yüzden değil!"

"Peki ne? Seni bunu yapmaya iten ne?"

Aslında, gerçekten, kesinlikle kusacağım.

"*Dediğim* gibi, o iyi bir adam! Sadece Cora meselesi. O değil..."

Caleb ve Sarah, mutfak lavabosuna kusmamın sesiyle kesilir.

BÖLÜM 7

Sarah'ın evinden ayrıldığımnda, Caleb hala tehlikeli bir durumdaydı ve Robert, Robbie ve Bo hakkında bildiği her şeyi bize anlatmak zorunda kalmıştı.

Ona göre, Bo ve Cora ikisi de bir finans şirketinde staj yaparken tanışmışlar. Bir yıl sonra kalıcı bir pozisyon için rekabet etmeye başlayana kadar birbirlerini pek tanımamışlar. Dürüst olmak gerekirse, bu Sarah'nın romantik romanlarından birinin başlangıcı gibi geliyordu ve bu da benim sinirimi daha da bozdu. O adam üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyorum, ama onun düşmanlarından sevgililere dönüşen bir hikayesi olmasını pek istemiyorum.

Birkaç yıl aralıklı olarak çıktılar. Caleb, ilişkilerinin inişli çıkışlı olduğunu, ama birdenbire nişanlandıklarını duyurduğunu söyledi. Bu, iki yıl önceydi. Düğün hazırlıklarının ortasındaiken, birkaç ay sonra Cora ailesine Bo'nun onu terk ettiğini söyledi. Caleb görünüşe göre daha fazla soru sormadı. Çünkü o kesinlikle *en kötüsü*.

Bo ve Caleb, geçen bahar iş yerinde tamamen tesadüfen yeniden bir araya geldi. Caleb, Bo'nun danışman olarak işe alındığı projeye ilgili Sarah'nın ve benim istemediğimiz tonlarca bilgiye sahipti. O zamandan beri gevşek bir arkadaşlık sürdürüyorlar, çoğunlukla spor salonunda buluşuyorlar, Caleb bu konuda çok belirsiz davranıyor, ve Cora ya da ayrılık hakkında hiç konuşmadılar.

Erkekler gerçekten çok garip.

Caleb'in söyleyecek başka *pek* bir şeyi yoktu. Örneğin, Bo'nun bacağına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Caleb, Bo'yu en son Cora ile gördüğünde protezi olmadığını söyledi. Sonra, Caleb'in şirketi için projeye başladığında protezi vardı. Sormak kabalık olur diye düşündü ve sanırım haklıydı. Ama bu, Bo'ya olanların oldukça yakın zamanda olduğu anlamına geliyor. Onu pek tanımamama rağmen, bu durum kalbimi acıtıyor. Bu, yaşamak için çok büyük ve dramatik bir değişiklik. Ve Bo, başına daha ne gibi değişikliklerin geleceğini bilmiyor.

Bu bir adam için çok fazla olabilir mi? Anlayabilirim. Menajerim kafede yeni bir menü eklediğinde bile hoşuma gitmez.

Daireme çıkan altı kat merdiveni tırmandıktan sonra, biraz nefes nefese ve hala mide bulantısı hissederek kapıma varıyorum. Aşağıdaki komşularım

yine tartışıyor ve koridordaki ışıklar korku filmi gibi titriyor, ama dairem benim cennetim. Şey... belki daha çok araf gibi.

Bu daire, Jack'ten ayrıldıktan sonra tek başıma karşılayabileceğim tek yerdi ve o zamanlar her yer bana uyar. Çok daha büyük bir soruna pek de mükemmel olmayan bir çözümdü. Gerçi bunun *geçici* bir çözüm olacağını düşünmüştüm. Dört yıl sonra hala burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Kanada'nın acımasız kışlarıyla başa çıkmak için, ortalama bir seradan daha fazla ev bitkisi aldım. Bunları mükemmel bir yatırım olarak görüyorum. Hobi, dekor ve hava temizleyici hepsi bir arada. Aslında *bir arada* değil, düzinelerce. Çoğunu, kanepemin arkasında bulunan ve yatak olarak da kullandığım büyük kare pencerenin önünde tutuyorum. Kanepede uyumuyorum tabii, çekyat.

Ha. *Çekyat*. Belki denemeliydim.

Anahtarlarımı, kuruyan bulaşıkların altında havlularla yarısı örtülü yemek masasına atıyorum ve odanın uzak köşesindeki mor şifonyemin üzerindeki lambanın anahtarını açıyorum. Tabii, daire bir oda ve bir banyodan oluşuyor ve 350 fit kare bile değil. Duvarların hepsi benden önce burada yaşayan sigara içen kişi yüzünden biraz sararmış. Kanepenin altındaki halı da kim bilir neyle lekelenmiş. Pencereleeri açıp temiz hava alabilmek güzel olurdu herhalde. Ama burası benim. Bu da bir şey sayılır.

Bu, hayatımda ilk kez biriktirdiğim şey. Kendi başıma imzaladığım ilk kira kontratı. Tek başıma yaşadığım ilk ev. Tamamen kontrolüm altında olan.

Bir bardak su alıp bir dikişte içiyorum, sonra tekrar doldurup telefonumdaki banyo çalma listesini açıp banyodaki hoparlöre bağlanıyorum. Carole King'in sesini takip ederek giysilerimi çıkarıyorum. Arkamda el yapımı çoraplar, mavi bir kazak, turuncu kadife tulum, bej iç çamaşırları ve uymayan bir sütyen bırakıyorum.

Şüpheye düştüğünde duş al, derdi annem. *Başın dertte olduğunda banyo yap*, diye eklerdi Marcie. Her zaman böyle birlikte konuşurlardı — birbirlerinin üzerine eklenen küçük hayat dersleri.

Oh, *lanet olsun*. Anneme bebekten bahsetmem gerekecek. Hayır.

Henüz bunu düşünmüyorum. Önce banyo yapmalıyım.

Aslında, önce *birkaç* şey var.

Aslında, anneme söylemeden önce yapmam gereken birçok şey var.

Hayatımda olanları anneme nasıl anlatacağımı hiç bilmiyorum. On bir yaşına bastıktan sonra, kızı olmaktan çok arkadaşı ve sırdaşı oldum. Konuşmalarımızda iki kişinin sorunlarına yer yoktu ve onun sorunları her zaman daha önemli görünüyordu.

Doğrusu, bence o yalnızdı. Marcie dışında pek arkadaşı ya da ailesi yoktu. Ben doğduğum anda ailesi onunla hiçbir ilgilenmedi ve o tek çocuktu. Ayrıca, bazı insanların yalnızlık geni var bence. Sanki dünyadaki tüm ilgi bile onun içindeki boşluğu dolduramıyordu.

Bunu sadece kendimde de olduğu için fark ettiğimden endişeleniyorum.

Ve insanlar onun hakkında ne dediklerini duydum. Diğer ebeveynler. Ona küstah, gürültücü, gösterişli diyorlardı. O geldiğinde kocalarını kilit altına alacaklarını söyleyerek şaka yaparlardı. Ama June McNulty her zaman kendinden emin biriydi. Bu konuda ona hakkını vermeliyim. Ve onu gerçekten seviyorum.

Kötü bir randevudan eve sendeleyerek geldiğinde, gece geç saatlerde uyanmak zorunda kalmasam daha iyi olurdu. Aslında, *iyi* randevulardan sonra daha az rapor istemeyi tercih ederdim. Bunlar, hiçbir kızın annesi hakkında duymaması gereken şeyler. Ama elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Bu, onun iletişim kurma şekliydi. Hayatını benimle paylaşmak ve muhtemelen benim de aynısını yapmamı ummak. Ama ben bunu yapamadım. Marcie vardı, ona güvenebilirdim. Düşüncelerimi olgunlaştırmam için bana alan tanırdı, ihtiyacım olduğunda yanına gelmemi isterdi. Ve sözümü kesmeden, hemen sonuca varmadan dinlerdi.

Yine de, her zaman sevildiğimi biliyordum. Annemin sevgisini farklı bir şekilde göstermek istesem de.

Bir mum yakıp küvetin dolmasını beklerken, lavaboda yüzümdeki günün kirini ve tozunu yıkıyorum — ıslak avuçlarımin yanaklarıma değmesinin verdiği rahatlığı arıyorum. Çay ağacı yüz temizleyicisi buharla buharlaşırken, kendime derin nefesler almaya izin veriyorum.

Küvete girerken, iki elimi karnıma getirip, genellikle uzun süre bakmaktan kaçındığım bölgeye bakıyorum.

Vücudumu ya da özellikle karnımı sevmediğimden değil. Sadece, vücudum yokmuş gibi davrandığımda güvensizliğimin artma riskinin daha az olduğunu fark ettim.

Ben, yaşıtlarımın çoğu gibi, başkalarını memnun etmek için kendimi yeterince nefret etmeyi öğrendim. Görünüşünü çok seviyorsan, sevimsiz olacağın söylenir. Bencil, egoist veya kibirli olarak etiketlenirsin. Ama bunun bir amacı var: bizi birbirimize düşürmek. Tüketimcilik, görünüşümüzden memnun olmamamızı *istiyor*. Hepimiz kendimizi sevseydik, düzinelerce endüstri Babil gibi çökerdi. O fabrikaların çalışmaya devam etmesi için, bizi rahatsız eden her türlü soruna bir çözüm bulmak zorundayız. Erkeklerin cebinde para kalması için.

Sivilce mi? Sorunu daha da kötüleştirecek daha fazla makyaj yapın.

Çatlaklar mı? Bunun için bir krem var, gerekirse daha pahalı olanı da var.

Dişleriniz lekeli mi? Bu beyaz şeritlerle lekeler gider! İçinde ne var diye sormayın. Çok mu şişmansınız? İşte size yemek parası bile yetmeyecek kadar pahalı bir diyet programı.

Çok zayıf mısınız? Göğüslerinizi yukarı kaldıran bu sütyeni giyin, çünkü *yine de*

büyük göğüslere ihtiyacın var.

Muhtemelen çok genç olduğum için fark ettiğim şey, bazı şeylerin "düzeltilemeyeceği" idi. Gençken okuyabileceğim, *parmak sayısını artırmanın on hızlı yolu* gibi dergi makaleleri yoktu. Elimi *bulanıklaştırıp* düzeltecek veya *düzeltecek* kremler yoktu. Sadece derin cepler, uzun kollu giysiler ve elimi görünmeyecek şekilde tutan stratejik pozlar vardı. Tüm kusurlar gibi gizlenmiş.

O zamanlar çok utanç verici olsa da, Marcie'ye beni sakladığım için teşekkür ediyorum. On dördüncü doğum günümdü ve tüm arkadaşlarımı yerel havuza davet etmiştim. Arkadaşımla tek kullanımlık kamerasıyla fotoğraf çekiliyorduk ki Marcie, annemle birlikte sabah erkenden kapattıkları şezlonglardan fırlayarak geldi.

"Winnifred June McNulty, ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, *oldukça* küstah bir tavırla.

"Bebeğim..." Gülmeden güldü. "Diğer kızların hepsi ellerini havaya kaldırmış. İki kol ve iki el. Sayabiliyorsun, değil mi? Seninkiler nerede?"

Sarah'ya, *gel anneni al* der gibi baktım, ama Marcie benimle bir arkadaşımın arasına girip sağ kolumu havaya kaldırdı ve pençe gibi sıkıca tuttu. "Sen busun, bebeğim. Ve bu çok güzel." Geri adım atıp, hala kalbimde yer eden bir sevgiyle kızların sıralandığını hayranlıkla seyretti. "Saklayarak hiçbir şeyi değiştiremezsin. Sadece anılarına bakıp kendini silmeye çalıştığını fark edeceksin. Ve bu ne kadar *üzücü* olur."

Beni etkileyen, "*üzücü*" kelimesini kullanış şekliydi. O kelimeyi bugün bile hala çok net duyabiliyorum. Acınası gibi *üzücü*. Bir genç kız için bu, uzun süre unutulmayacak bir darbe.

O ana kadar, bunu yaptığımı fark etmemiştim. Sanki bir gün geriye dönüp hayatıma bakınca farklı olduğumu unutacakmışım gibi, ellerimin izlerini saklıyordum. Ondan sonra, kendimi silmeyi bırakmak için yavaş yavaş çaba sarf ettim.

Başlangıçta çok zordu. Kendimi sürekli yakalayıp yeniden ayarlamam gerekiyordu. Sonra, zamanla, yavaş yavaş kolaylaştı. Artık kendime saklanmamam gerektiğini hatırlatmam gerekmeyecek kadar kolaylaştı, en azından dışarda.

İçsel mücadele daha zordu. Karşılaştırma ve utanç sarmalının korkunç oyunu, ergenliğimin çoğunda ve yetişkinliğimin ilk yıllarında beni takip etti. Başarısız olmaktan korktuğum için sık sık kendimi denemekten alıkoydum. Basit görevlerde zorlanmanın normal olduğu söylenirken, bir yandan da başarıya ulaşmış insanların haberleri önüme seriliyordu.

Engelli elitler, diyebiliriz.

Tek kollu sörfçü, bacakları olmayan dağcı, tek elli davulcu.

Ve içten içe, onlarla gurur duymam gerektiğini biliyordum. Onlar benim topluluğumdu ve sadece *geri* kalanlarımız için damgalamayı ortadan kaldırmak için çalışıyorlardı. Ama gurur duymuyordum. Acı hissediyordum. Kıskançlık da vardı. Onların sadece *harika sörfçüler, rekor kıran dağcılar* ve *başarılı davulcular* olmamasına kızgındım. Bana göre, onlar dünyanın beni her zaman farklı göreceğini, farklı bir kategoriye koyacağını hatırlatıyordu — kendimi bir podyuma çıkarsam bile.

Kendime rağmen başarılı olmak istemiyordum. Hiçbir şeye *karşı gelmek* istemiyordum. Sadece sıradan hissetmek istiyordum. Her gün aşırı telafi etmek istemiyordum. Bazı şeylerde kötü olmak ve insanların bana gülmesini istiyordum, çünkü hayat böyleydi. Acınmak istemiyordum.

Ve yüzme gibi bir şeyde iyi olduğumda, üstesinden geldiğim şey için övülmek istemiyordum. Sadece *iyi* olmak istiyordum.

Düşük beklentilerle rekabet etmek insanı mahveder. Hiçbir şey kazanmış gibi hissettirmez.

Ama çoğu insan gibi, ben de bir dereceye kadar güvensizliğimden kurtuldum. Kendi ritmimi buldum. Engellerimin ve kinimin ötesinde kim olduğumu keşfettim. Kendime güvenimi artıran şeylerle kimliğimi inşa etmeye başladım. Olmadığım ya da asla olamayacağım kişi yerine, olduğum kişi. Kendimin bir parçalarını saklamayı bıraktım.

Sonra Jack geldi.

O, güvenimi hiçbir şeyin yapamadığı kadar sarsmıştı.

Jack, benim hikayemin kahramanı olmak istemişti. En başta. Halka açık yerlerde benim küçük elimi tutardı ama bana sanki sessizce "*bana teşekkür etmene gerek yok*" der gibi gülümserdi. Doğrusu, benim için yaptığı tüm *normal* erkek arkadaşlık hareketleri — çantamı taşımak veya kapıyı açmak gibi küçük, kısmen beklenen şeyler — asla nazik olmak için değildi. Her zaman bir amaç vardı. Her şeyin ortaya çıkmasından korktuğum için kabul etmek istemediğim *çirkin* bir tutum.

Ben onun iyilik örneği idi.

Beni sevdi, ama bunun için değil, buna rağmen sevdi.

Sonunda, sanırım, her şey biraz fazla yorucu hale geldi. Onun gözünde yetersizdim. Yeterince çaba *göstermiyordum*. Sonra o kötü adam olmayı seçti. Ve bu konuda çok iyiydi, bunu kabul etmeliyim.

Bir gece, arkadaşının nişan partisine geç kalmıştım ve sanırım bir dakika fazla uzun süre toplu ayakkabımın kayışıyla uğraşıyordum.

"*Denemeye çalış, Win,*" diye bağırdı Jack, sinirden kendini yere atarak. "İnsanlar hayatlarını senin emirlerini bekleyerek geçirmeyecek. Bu kadar işe yaramaz olmayı bırak."

Aniden, ellerini arkasına saklayan on dört yaşındaki kız çocuğuna geri döndüm. Değişmeyi, saklanmayı çaresizce arzuluyordum.

Daha az yük olmak için, günlerimi ayrıntılı bir şekilde planladım, ona hiçbir şey yapmasını istemek zorunda kalmayacağımı garanti altına aldım. Ama o her zaman bağırarak için bir şey bulurdu.

Ve sonunda onu terk ettikten sonra bile, takip eden yılın en zor ve en güvensiz anlarında kendimi Jack'e minnettar buldum. En azından *birinin* beni isteyeceğini öğrendiğim için minnettardım. Sevmeye layık olduğumu öğrendiğim için minnettardım.

Bu, Jack'in öfkesi kadar beni korkutmuştu. Ona, benim çekiciliğimi onaylaması için verdiğim güç. Aptalca davranırsam başka birine verebileceğim güç. Bu yüzden, bir daha kimseye bu gücü vermeyeceğime karar verdim. Kendimi yeterince sevip, birinin sevgisi —ya da sevgisini kaybetmem—hayatımın gidişatını değiştirmeyecek kadar kendimi sevene kadar.

Nötr bir duruma ve kendimi belirsiz bir şekilde kabul etmeye varmam neredeyse dört yılımı aldı. Bazı günler, mesela Cadılar Bayramı'nda, kendimi güzel buluyorum. İçten ve dıştan. Diğer zamanlarda ise kafamda Jack'in sesini duyuyorum, soğuk ve melankolik ses tonundaki acımasızlığıyla bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söylüyor... ve ben ona inanıyorum.

Ama bir kez bu düşüncelere güvenmemeyi öğrendim ve bunu tekrar yapabilirim. Tekrar yapmak zorundayım. Çünkü bundan sonra tamamen yeni bir zorluk beni bekliyor. Tüm güvenimi gerektirecek bir zorluk. En iyi halimi.

Yarın, kendime deneme ve başarısız olma izni vereceğim. Anneliğe uyarlanabilir stratejiler planlamaya ve üzerinde düşünmeye başlayacağım. Kolay bağlanan bebek kıyafetleri stoklayacağım, eller serbest bebek taşıma örtüleri ve taşıyıcılar araştıracağım, bebek arabaları ve araba koltuklarını denemeyi planlayacağım.

Ama bugün, bunun hiç sorun olmayacağını varsayacağım. Kendimi, beklenmedik bir şekilde hamile olduğunu öğrenen herkes gibi hissedeceğim. Her zamanki nedenlerden dolayı başım dönüyor, korkuyorum ve gerginim, ama bunun üzerine başka yükler eklemeyeceğim. Bugün kendime zaman ayırabilirim.

Bunu yaparken, küvete daha da batıyorum ve hayal kuruyorum. Gözlerim kapalı, saçlarım suda mürekkep gibi etrafımda dalgalanıyor. Kulaklarım su altında, çevredeki dairelerden gelen sesleri engelliyor, Fleetwood Mac'in "Songbird" şarkısını yumuşak bir ninniye dönüştürüyor.

Küçük, tatlı bir yenidoğanın burada benimle birlikte göğsüme uzandığını hayal ediyorum. Birlikte alacağımız birçok banyoyu düşünüyorum. Birlikte yapacağımız tüm harika şeyleri. Uykusuz geceleri, öfke nöbetlerini, dış çıkarmayı ve ebeveynlerin endişelendiği diğer tüm şeyleri. Ama çoğunlukla iyi şeyleri düşünüyorum. Yatmadan önce okuduğum hikayeleri ve güneş ışıısıyla dolu yavaş sabahları. Parkta yürüyüşlerimizi, karahindiba topladığımızı veya sahilde taşları suya attığımızı. Sarılmaları, sıcaklığı ve kendimden daha çok birini sevmenin kutsallığını.

Ve kendime, bunu yapabileceğimi tekrar tekrar söylüyorum. Ta ki sonunda, en azından biraz da olsa bunun doğru olduğunu hissedene kadar.

BÖLÜM 8

Dokuz haftalık hamileyim. Bebek üzümlük büyüklüğünde.

Siparişimi almak için tezgahın sonuna yaklaşırken nefes almak neredeyse imkansız. Kafedeki menüdeki her şey iğrenç geliyor. Tıpkı geçen hafta yediğim çoğu yemek gibi. Daha da kötüsü, beynim kabul edebildiği yemekleri *bile* daha sonra kusuyorum.

Doktor Salim buna sabah bulantısı diyor, sanki her saat başı olmuyormuş gibi. İkinci üç aylık dönemde geçeceğini söylemişti, umarım haklıdır.

Ama bugünkü mide bulantısı içimde büyüyen minik bebekten kaynaklanmıyor. Hayır, *bu* bir hafta boyunca hayalimdeki konuşmayı düşünmekten ve Bo geldiğinde ne söyleyeceğimi hala bilememekten kaynaklanıyor. Onun nasıl tepki vereceğini *ve* onun tepkisine benim nasıl tepki vereceğimi bilmemekten kaynaklanıyor.

Elbette, duygularım son derece inişli çıkışlıydı - yine, bu beklenen bir şeydi - ama bu konuşma mide bulandırıcı, soğuk havada terleten, korkutucu bir konuşmaydı.

Geçtiğimiz hafta boyunca, tamamen hayal gücümle oluşturduğum huzurlu bir görüntüyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Temmuz ayında sahildeyim. Karnım *kocaman*, bikinimin kenarlarından dışarı çıkmış, parlak renkli tırnaklarım kumlara batmış, yüzüme ılık bir esinti saçlarımı uçuruyor. İki elim karnımın üzerinde, martılar başımın üzerinde uçarken ve dalgalar kıyıya vururken bebeğin tekmelediğini hissediyorum.

Derinlerde, her halükarda her şeyin yoluna gireceğini kendime hatırlatıyorum. Bo kötü tepki verse bile, yaz geldiğinde hala kendim, plaj ve bu bebek olacağım. Bizimle hiçbir ilgisi olmak istemese bile. Huzurum hala olacak. Sadece bunun için biraz daha fazla çabalamam gerekebilir.

Baristaya teşekkür edip, London Fog'umu kafenin en تنها köşesindeki küçük yuvarlak masaya götürdüm. Kapıya dönük oturdum ve sarışın devin gelmesini bekledim, arka kapıdan ya da tuvalet penceresinden kaçma isteğiyle mücadele ettim.

Bo'dan kahve almasını istemek biraz utanç vericiydi, çünkü en son birlikte olduğumuzda, içimdeyken çıkmak *için* giyiniyordu.

Eminim o da benimle aynı izlenime kapılmıştı: Bir daha birbirimizi görmeyecek, haber almayacaktık. Bir devamı olmayacaktı, randevular olmayacaktı.

İki ay sonra rastgele bir pazar sabahı kahve içmek için buluşmak kesinlikle söz konusu değildi. Ama benimle buluşmayı kabul etti. Bu da bir başlangıç. Aslında oldukça heyecanlı bir başlangıç.

BEN: Merhaba Bo, ben Win. Cadılar Bayramı'ndaki diğer korsan... Bu hafta sonu kahve içmek için vaktin var mı diye merak ediyordum?

BO: Win, merhaba. Adını tekrar söylemene gerek yoktu. Seni tabii ki hatırlıyorum. Evet, kahve içmeye varım. Cosgrove Caddesi'ndeki Saints'i biliyor musun? Pazar günü saat on?

Kafenin kapısı çaldı ve habersiz baba adayı içeri girdi. Kahretsin, korsan kıyafeti giymediğinde daha da yakışıklıymış. Uzun bej renkli bir spor ceket ve yeşil örgü kazak giymiş, boynuna atkı dolamış. Siyah kot pantolon ve ona uyan siyah botlar. Sakalı Halloween'dekinden biraz daha uzamış, saçları hala aynı dağınıklıkta. Botlarındaki karları silkelirken kapıdan bana el sallıyor, yüzünde geniş bir gülümseme var. Sonra tezgaha işaret ederek sessizce "*Bir şey ister misin?*" diye soruyor.

Cevap olarak kupa fincanımı kaldırıyorum. Bana başparmağını kaldırarak selam veriyor ve baristaya sipariş vermek için dönüyor.

Zavallı adam, hayatının tamamen değişmek üzere olduğundan haberi yok.

Aniden, bu durumda Doktor Salim'in ben olduğumu fark ediyorum. Soğukkanlı, gerçekçi ve şefkatli olmaya çalışmalıyım. Ama *lanet olsun*, bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Ben de hala sersemlemiş durumdayım. Onun yanında çok telaşlıyım. Geçmişte tesadüfen eski sevgililerimle karşılaşmıştım. Şehir *o kadar da* büyük değil. Ama her zaman durumu kurtarmayı başarmıştım. Bu seferkiyi kurtaramam. Bu durumda sakın ya da rahat davranmanın imkanı yok.

Sonunda, geniş ağızlı bir kupa ve üç farklı hamur işi ile dolu bir tabakla yanıma geliyor. Dişlerimi gıcırdatarak, bunları paket yaptırsa daha iyi olur muydu diye düşünüyorum.

"Bunları paylaşabiliriz diye düşündüm," diyor Bo, tabağı aramızdaki masaya koyarak. "Ve, şey, merhaba," diyor sıcak bir şekilde, karşımdaki koltuğa oturarak kahverengi atkısını çözüyor. "Bu hoş bir sürpriz oldu."

"Merhaba," diyorum zorlanarak. Sesimde *çok üzgünüm* tonu var. "Nasılsın?" diyorum.

"İyiyim." Bo başını eğip dilini ağzının köşesine dayadı ve bana şüpheyile baktı.

Gergin olduğumu anlayabiliyorum, bu yüzden beni bu kadar endişeli bir şekilde izlemesi pek de şaşırtıcı değil. Dudaklarım istem dışı birbirine sürtünüyor ve gözlerim hafifçe seğiriyor, muhtemelen biraz fazla kırıyorum. Ayrıca, yerinde duramıyorum.

Gülümsemeye çalışıyorum ama Bo'nun kaşlarının hafifçe çatıldığından bunun inandırıcı olmadığını anlıyorum.

Ağzının önüne yumruğunu koyup boğazını temizledi ve devam etti. "İşler yoğun. Tatil yaklaşınca işler her zaman yoğunlaşır. Sonra bir süreliğine kapanırız. Ama açıkçası, başka bir şey yok." Yarım ağızla güldü ve ifademi biraz daha inceledi.

"Tabii," diyorum.

Kahvesinden uzun bir yudum alır, gözleri masanın kenarında zıplayan dizime kayar. "Win, sen..."

"Hamileyim," diye yüksek sesle sözünü kesiyorum, sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor.

Bo anında soluyor. Sanki kendi ağırlığını taşıyamayacakmış gibi omuzları çöküyor. "Ne?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım, "Daha fazla saklayamadım."

"Sen..." Yutkunur, aramızdaki masaya bakar. Ellerini kucığından kaldırır ve masaya düz bir şekilde koyar, omuzlarını öne doğru eğerek. "Dediğin..." Başını kaldırıp bana bakar, gözleri kocaman açılmış, göz kırpmadan, "Sen... hamile misin?"

"Evet. E-eyet."

O başını sallar. Sonra tekrar. Sonra o kadar çok sallar ki boynu kırılacakmış gibi görünür. "Tamam. Peki. Tamam. Ve ben, şey, bunu *bana* söylüyorsun çünkü..." Uzun, titrek bir nefes alır, hala kendine başını sallayarak.

"Evet. Öyle," diye cevapladım.

"Vay canına." Burun köprüsünü sıkıştırıp derin bir nefes aldı. Sonra sandalyesinde hafifçe sallanarak, avucunu ağzının üzerine koydu ve parmaklarıyla

"Tamam," der elinin içine. "Tamam," diye tekrarlar ve elini indirir.

"Biliyorum, çok ağır." Ellerimi kucağımda sıkarak, yan masaya bakıyorum ve hayatımda kaç kez hayat değiştiren konuşmaların yanında oturup, mutlu bir şekilde farkında olmadan kaldığımı merak ediyorum. "Üzgünüm," diyorum tekrar.

"Hayır, ben..." Kahvesine uzanıp uzun bir yudum daha alırken nefesi biraz daha titriyor. "Vay canına," diyor, yutkunarak.

"Evet," diyorum. Tezgahın ucuna bakıyorum ve bir sürahi su ve bardaklar görüyorum. "Su ister misiniz?" diyorum. Aslında, sadece birkaç saniye de olsa masadan kalkmak istiyorum.

"Oh. Evet, tabii. Teşekkürler."

Ayağa kalkıp iki bardak su dolduruyorum, az önce attığım bomba ile aramızdaki geçici mesafeye minnettarım. "Al," diyorum, bardağı önüne koyup yerine oturuyorum.

Hepsini bir yudumda içti. "Kahretsin, pardon. Ee, nasılsın? Nasılsın? Nasıl... nasılsın?"

"İyiyim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çok hastaydım. Mide bulantım vardı. Ama iyiyim. Biz, şey, *biz* iyiyiz." Masada, onun göremeyeceği bir yere, karnımın üzerine elimi koyuyorum.

Babanla tanış, evlat.

"Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim." Bo'nun gözleri sonunda odada dolaşmayı bırakır ve bana bakar, kafası karışmıştır. Tüm yüzü konsantrasyondan sarkar. Beyninde, birlikte geçirdiğimiz akşamı ve kayıp prezervatifleri bulduğu anı tekrar tekrar canlandırıldığını neredeyse görebiliyorum.

"Ben de." Boğazımı temizledim. "Ben... Hap kullandığımı söylerken yalan söylemiyordum."

"Hayır, öyle düşünmedim." Hızla başını sallarken kaşları çatıldı. "Ben... şey... hamile kalmak falan istemiyordum."

"Tamam."

"Böyle şeyler bazen olur." Omuzlarımı silkiyorum, içimden çok heyecanlı *hissederken* kayıtsız davranmaya çalışıyorum. *Çok* heyecanlı.

Bo iki avucunu yüzüne sürerek cildini okşadı. "Peki... evlenecek miyiz?"

"Ne?" Geri atıldım. "Hayır! Ne? Neden evlenelim ki? Birbirimizi tanımıyoruz bile!"

Daha dik oturur, derin bir nefes verir. "Üzgünüm, az önce ne oldu bana bilmiyorum."

"Büyük büyükbabanın hayaleti, belli ki," dedim. "Ama o zaman ben ne yapacağım? Nasıl yardım edebilirim? Ne yapabilirim..."

"Bo, bebeği doğurmaya karar verdim," diye sözünü kestim. "Senden hiçbir şey beklemiyorum, ama burada seninle birlikte çalışacağım. Ne kadar dahil olmak istersen bana uyar, ama şunu bilmelisin ki, onların hayatında olmayı kabul edersen, senin de yanımızda olmanı bekleyeceğim. Bu saklambaç oyunu gibi bir şey olmayacak. Bebeği istiyorsan, çocukken, gençken ve yetişkinde de onun yanında olmalısın. Anladın mı?"

Bu, prova ettiğim tek kısımdı. Planladığımdan biraz farklı çıktı, ama buraya gelip söylemek istediğim şeyi söyledikten sonra içimden bir yük kalktı. En azından bir kısmı. Gerisi artık ona kalmış.

"Tamam," diyor, dudakları hafifçe aralık ve gözleri yine uzaklara dalmış.

Nedense, yüzündeki o şaşkın ifade beni yavaşlatıyor.

O kadar üzgün ki, sanki daha ağır bir yük onu ezip geçiyormuş gibi. Bundan daha ağır, bir şekilde. Sormak istiyorum, ama bu beni ilgilendirmez. Sonuçta, biz neredeyse yabancıyız.

Yine de ona karşı sempati duyuyorum. Bu durumu nispeten iyi idare ediyor ve şu ana kadar öğrendiklerimden iyi birine benziyor. Belki biraz sert davrandım. "Tabii ki hemen karar vermek zorunda değilsin," diyorum nazikçe, darbeyi yumuşatmaya çalışarak.

Uzak diyarlardan geri döner, bakışları odaklanmış ve kararlıdır, parmaklarını masanın üzerinde birleştirir. "Hayır, ben *varım*. Ne kadar olabilirsem. Size en çok nasıl destek olabilirsem, varım. Kesinlikle."

"Oh," diye fısıldıyorum istemeden. "Tamam,"

diyorum. "Özür dilerim," diyor nefes verirken.

"Kimsenin suçu yok." Dudaklarımı ısırıp tekrar düşünüyorum. "Aslında, kesinlikle bizim suçumuz. İkimizin de. Ortak bir suç. Ben doğum kontrol haplarımı zamanında almakta berbatım, ikimizin de prezervatifi yoktu ve sen muhtemelen çekebilirdin."

"Düşünmedim..." Tabağındaki bir tür çikolatalı hamur işinden bir ısırık alır, çiğner ve kendi kendine başını sallar. Sonra bir ısırık daha alır ve hepsini bitirir. Ardından başka bir hamur işine uzanır ve aynısını yapar. "Yapamayacağımı düşündüm," der, ağzı dolu.

"Neyi yapamayacağını?" diye soruyorum. Seks mi? Bacağını kaybettiğinden beri yapmadığını söylemişti. Ama *bu* kesinlikle olmuştu. O yüzden

yanında prezervatif taşımadığını biliyorum, eğer kastettiği buysa.

Yiyeceği büyük bir yudumla yutar. "Win, sana söylemem gereken bir şey var..." Bo başka bir pasta alır ve rekor bir hızla tabağı temizler.

Son pastayı bütün olarak geri atıp yutmak için uğraştıktan sonra, onu yutmak için bir yudum kahve içtiğinde, onun gergin bir yiyici olduğuna karar verdim.

"Birkaç yıl önce hayatım planladığım gibi gitmiyordu ve ben..." Bir yandan diğer yana bakarak, sanki söyleyeceği şeyi söylemektense derisinden çıkmak istermiş gibi görünüyor. Şimdi fark ediyorum ki, kafedeki sandalyeye zar zor sığıyor, vücudu sandalyeyi aşıyor. Fiziksel olarak bu kadar iri birine göre, şu anda çok küçük görünüyor. Kendine çekilmiş, yüzü eskisinden daha genç. Sonunda direnmeyi bırakıp boynunu çevirip daha dik oturuyor, göğsü oldukça uzun bir nefesle yükseliyor.

"Kanser oldum," diyor aniden. "Kemik kanseri. Üçüncü evre. Yirmi sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra teşhis edildi ve geçen Ekim ayında ameliyat oldum. Benim için çok karanlık bir dönemdi. Tedaviye başlamadan önce sperm dondurmadım. Hayatta kalacağımı ve kullanmak isteyeceğimi düşünmemiştim. Bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve her şey umutsuz görünüyordu."

"Oh," diyorum, şaşkınlıkla. "Çok üzüldüm, ben..." Sesim yok oluyor. Ne diyebilirim ki? Yararlı hiçbir şey. Onun bu kadar acı çekmemesini ne kadar istediğimi ifade edebilecek hiçbir şey.

Kafamda oluşturmaya başladığım zaman çizelgesine *kanseri* yerleştirmeye çalışıyorum. Çizelge, çoğunlukla Caleb'den aldığım gereksiz bilgilerle dolu. Bunun, ani nişanlanma ve ardından Cora'yla ayrılma dönemine denk geldiğini fark ediyorum.

Gözlerimi masanın köşesinden onun yüzüne doğru kaldırıyorum. "Bo, ben çok..."

"Ben sadece... Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," diye sözümü kesiyor ve yanağının üstünden bir gözyaşı siliyor. *Gülümsemeyle parlayan yanağı*. "Kahretsin, özür dilerim," diyor ve öksürüyor. "Ben sadece..."

Bu, planladığımdan *çok* daha büyük bir konuşma. Karşımdaki adam için kalbim parçalanıyor, ama aynı anda birleşiyor. Yüzündeki umut dolu, hayranlık dolu ifade beni rahatlatıyor.

Masayı aşip elimi onun dirseğine koyuyorum. Dokunuşumu hissedince elini yüzünden çekip benim elimi tutuyor, bileğimi ağzına götürüp dudaklarını nabzımın attığı yere bastırıyor.

Hiç cinsel bir anlamı yok. Sadece birbirimize rahatlık vermek için. Çünkü ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz.

"Dürüst olacağım. Mutluluk gözyaşları beklemiyordum," diyorum, yarı şaka yarı ciddi, o ellerimizi aramızdaki masaya bırakırken ona güven verici bir gülümseme göstermeye çalışıyorum.

Bo'nun kahkahası acı tatlı. "Ben de beklemiyordum." Boğazını temizliyor. "Üzgünüm, bunu kendime çekmek istemedim."

"Doktorun muayenehanesinde yıldız gibi parlam. O günden beri her gün öyle," diyorum.

"Sakin görünüyorsun?" diye soruyor, bir nevi.

"Evet, sanırım öyleyim. Kendimi iyi hissediyorum. Kusmadığım zamanlarda. Aslında sana söylemeye çok korkmuştum, ama onun dışında, garip bir şekilde her şey hakkında huzurlu hissediyorum. Her zaman çocuk istemişimdir, sadece *bu kadar* plansız olacağını düşünmemiştim."

O da başını sallar, sanki sözlerimi ezberlemeye çalışır gibi beni inceler. Bu çok fazla. Neredeyse. Sanki bu zor durumumuzun cevabı bendeymiş gibi bana bakıyor. "Ayrıca, bebek babaları olarak bakıldığında, benimkinin DNA'sı oldukça iyi," derim, elimi onunkinden çekip kucığıma koyarak dikkatini tekrar ona çeviririm.

"Kanser hariç," diyor alçakgönüllü bir şekilde, gözleri sanki aramızda bir özür fısıldanıyormuş gibi bana bakıyor.

Sonra anlıyorum. Daha önce uzak bakışlarının nedeni, *her* aşamada bu ilişkiye kendini adayabileceğinden emin olmaması. "Hala hasta mısın?" diye soruyorum dikkatlice, kalbim ağzımda.

"Hayır, değilim. Birkaç ayda bir test yaptırıyorum ve bir yıldan fazladır temiz çıkıyor. Ama..." Dişlerinin arasından nefes alır, sandalyesinde kıpırdanır. "Her zaman başka bir yerde nüksetme ihtimali var."

Mide bulantısı *tekrar* başlıyor.

"Üzgünüm," diyor, başını eğip tedirgin bir şekilde kaşlarını çatarak. "Bir garanti olmasının güzel olacağını biliyorum."

"Hayır, Bo... Yapma." Aramızda asılı duran başımı salladım. "Hiçbirimiz için garanti yok. Elimizdeki zamanla elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız," dedim, ona bakmak için başımı kaldırdım.

Burnu ve dudakları seğiriyor, beklenmedik bir gülümseme beliriyor. "Şimdi klişelerle konuşuyoruz, ha?" diye alay ediyor.

Gülümsememe rağmen alaycı bir şekilde gülümserim. "Kapa çeneni," diye fısıldayarak gülerim. "Üzgünüm. 'Sürpriz bebeğinin babasının kanser olduğunu öğrenme rehberi' diye bir şey yok. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bugün tüm ilginç haberlerin bana geleceğini sanmıştım."

"Hayır, teşekkür ederim," der içtenlikten uzak bir şekilde, "*her şeyin bir nedeni vardır* gibi bir şey eklemeye çalış."

Gözlerimi devirdim.

"Ooh! Ya da *çok cesursun* — bunu hep sevmişimdir."

"Aslında, bunların hepsi ayrıntılı bir oyundu. Hamile değilim. Ben gidiyorum." Kollarımı kavuşturup sandalyeye yaslanarak sırtıtıyorum.

"Hayır mı?" diye sorar. "Vay canına, sürprizlerle dolusun."

"Sadece sıkılmıştım, bilirsin? Belki bedava bir kahve içebilirim diye düşündüm. Ama değmez. Sen çok sinir bozucusun."

Dudaklarını yalar. Gözlerindeki yaramaz ışıltı, bir sonraki esprisini düşündüğünü gösteriyor. Aramızdaki bu eğlenceli sohbeti hatırlayarak sabırsızlıkla beklerim. Sonra gözlerini kırpar ve kendini sallar, yüzündeki ifadeyi tamamen siler.

"Ne zaman öğrendin?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Ah, doğru. Sanırım daha önemli şeyler konuşmamız gerekiyor.

"Geçen hafta. Bebek yirmi dört Temmuz'da doğacak." Aramızdaki şeker tozu ve kırıntılarla kaplı boş tabağa bakıyorum. "Ve cuma günü ultrason randevum var."

"Cuma mı?" diye sorar, telefonunu çıkararak. "Saat kaçta?"

"Evet. Dört."

"Nerede?" Başını kaldırıp yazmaya hazırlanır.

"West Ninth'daki klinik, mavi bir bina."

Bunu telefonuna yazıp başını salladıktan sonra telefonu ön cebine koydu.

"Seni alayım mı?"

"Sen... sen de geliyor musun?"

diye soruyorum. "Tabii ki."

"Hayır, orada buluşuruz."

"Peki..." Zayıf bir gülümsemeyle, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alır. "Şimdi ne olacak?"

"Bize biraz daha atıştırmalık alabilir misin?" Pastaların bulunduğu yere işaret ettim. "Acıktım."

Ani bir hareketle ayağa kalkıp tezgaha doğru yürüyerek sipariş vermesi beni başımı sallamaya ve küçük bir gülümseme oluşturmaya itti.

Göğsümde tehlikeli bir his patlar. Bu adama karşı aptalca, bedenimi ele geçiren bir sevgi. Bu duyguyu bastırıp hormonları suçlarım, DNA'mın ilkel bir parçası, beni ürettiğim adama yakın durmamı söylüyor.

En azından, *sonsuz kadar* birbirimize yakın olmak zorunda olduğumuzu düşünürsek, o kadar da tahammül edilemez biri değil.

BÖLÜM 9

On haftalık hamileyim. Bebek çilek büyüklüğünde.

"Mutluluk gözyaşları mı?" diye soruyor Sarah, masanın altına süpürmem için bir sandalyeyi masanın üzerine çevirerek. Yıllardır mesaim bittiğinde bu kafeye uğruyor. Kayıp bir kedi gibi geri dönüyor, kalan pastaların *bir yere* gitmesi gerektiğini biliyor. Ama genellikle benimle birlikte temizlik yapmaya başlıyor. Ona, kendi faturalarını ödemek zorunda olan bir kadın gibi cosplay yaptığını söyleyerek takılmayı seviyorum. O da rahatsız edici bir şekilde, yatak odasında nasıl para kazandığını söyleyerek şaka yapıyor.

"Mutluluk gözyaşları, Sar." Gözlerimi ona dikip, elim süpürge'nin üstünde dururken gülümsüyorum. "Gerçekten hiç beklemiyordum."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Karşıdaki sandalyeyi kaldırıp masanın üzerine ters çevirir.

"O an iyi geldi ama..."

"Ama eve gidip fazla düşündün," diye sözümü keser Sarah. Ona sertçe bakarım. Gözlerinde biraz sabır toplayarak iç çeker, ama yüzünde yorgunluk belirir. "Win, bazen iyi şeyler sadece iyi şeylerdir. Bo çocuk için mutluymuş. Bunu kutlayalım."

Boğazımın derinliklerinden şüpheci bir inilti çıkar. "Jack ilk başta tatlı biriydi. Her şeyi doğru yapıyordu."

Her seferinde fark ediyorum. Jack'in adını andığımda Sarah'nın gözlerinde beliren küçük titremeyi. Adının geçmesiyle ne kadar üzülüşümü anlamak için yüzümü hızlıca inceliyor. *Benim* adımı andığımda, unutma.

"Bo, Jack değil," diyor dikkatlice.

"Bo'yu daha tanımıyorsun bile," diyorum.

"Caleb ona kefil, ben de erkeğime güvenirim," diyor ve benim için başka bir sandalye getiriyor.

Süpürmeyi bırakıp, daha önce ne kadar yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Bazı erkeklerin çirkin yüzlerini ne kadar iyi sakladıklarını ve ne kadar çabuk değişebildiklerini. "Onu daha iyi tanımam lazım, değil mi? Katılmak, tüm randevulara gelmek istiyor. Ama biz aslında yabancıyız. Ya doğum odasında olmak isterse? *Her şeyi* göreceksin," diyorum, yüzümü buruşturarak.

"Bo'nun *her şeyi* görmesi" — Sarah açık avucuyla kalçama doğru çılginca hareket ediyor — "senin bu duruma düşmen nedeni." Ben konuşup süpürmeyi aynı anda yapamadığım için süpürgeyi benden alıyor. "Bence bir şey olmaz."

Titriyorum. "Birkaç kadeh içtikten sonra loş bir yatak odası ile, bacaklarımın arasında duran yakışıklı bir yabancı'nın fırtınanın gözüne bakması arasında fark var."

"Az önce *vajinayı* fırtınanın gözü olarak mı adlandırdın?" "O doğum odasında mı? Evet. Öyle olacak."

"Eğer istemiyorsan orada olması gerekmez. Ama şunu bil ki," diye duraksayarak omzuma sertçe elini koydu, "seni seviyorum, ama orada olmayacağım."

"Sarah, sen burun kanaması olduğunda bayılıyorsun. Doğum yaparken yanımda *olmana* izin veremem."

"Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor," diye fısıldadı, bakışları omzumun ötesine kaymıştı.

"Evet, teşekkürler." Ona boş boş baktım. "Çok yardımcı oldun."

Gözlerini devirip beni takip ederek yan masaya geçer, ben masayı silerken o da tezgahın etrafında dolanır. "Ultrason cuma öğleden sonra, değil mi? Sonra boşsa onu bize davet etmelisin. Oyun gecesi yaparız. Hepimiz bir takım olup, kaybettiğinde nasıl tepki vereceğini görebiliriz. Bu, istikrarını test etmek için harika bir fırsat."

"Muhtemelen hafta sonu tatil için seyahate çıkacaktır. Babası Fransa'da yaşıyor."

"Gördün mü? Onun hakkında bir şeyler biliyorsun!" Dağınıklığı bir çöp küreği ile topladı. "Sadece davet et. Meşgulse, meşguldür. Ama seksi bebeğinin annesiyle biraz daha zaman geçirmek için hayır diyeceğini sanmıyorum." Omuzlarını sallayarak bana göz kırptı. "Belki seni tekrar hamile bırakmaya çalışır."

"Böyle bir şey kesinlikle olmayacak."

"Neden endişeleniyorsun? İkiz mi? Öyle olmaz."

"Biz..." Sarah bana karşı kışkırtıcı bir şekilde dans ederken, kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum. "Tamamen profesyonel kalmalıyız. Artık iş arkadaşınız."

Pelvik hareketinin ortasında dansı durdurur. "*İş arkadaşları mı?*"

"Tamam, iş arkadaşı değil. Ama ne demek istediğimi anladın. Dokuz ay sonra da birbirimizden hoşlanmalıyız. Hatta önümüzdeki on sekiz yıl boyunca birbirimizden hoşlanmalıyız. *En azından.*"

Sarah başını sallayarak yavaşça ayağa kalkar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Ama," diye tereddütle ekler, "eğer avantajlı bir ortak ebeveynlik ilişkisi kurarsanız, bu o kadar da kötü olmaz, değil mi? Aranızda bir kimya olduğu ortada. Ve seks de iyiydi."

"Seksin iyi olduğunu hiç söylemedim."

Yüzüme işaret eder, akrilik tırnağının ucuyla beni dürtmekten son anda vazgeçer. "Ama öyle. Bo'nun adı her geçtiğinde biraz kızarıyorsun. O tatlı, yumuşak yanakların seni yine ele veriyor."

"Bana bu kadar yakinken *yumuşak yanaklar* gibi tuhaf şeyler söyleme." Elini itiyorum. "Tamam," diyorum pes ederek, "seks iyiydi." *Muhtemelen şimdiye kadarki en iyisiydi.* Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. "Ama yine de işleri karmaşıktırır," diyorum.

"Ya da işleri eğlenceli hale getirir? Benim açımdan Bo, güzel kıyafetleri, bebek haberiyle mutlu gözyaşları, harika bir mizah anlayışı, iyi bir işi ve kendi evi olan seksi bir adam. Bunlar *senin* sözlerin, benim değil." Daha dik durur ve burnunu havaya kaldırır, ellili yılların sitcom karakterleri gibi davranır. "Aman Tanrım, ne bela! Umarım böyle bir adama aşık olmazsın!"

Burnunu havaya kaldırıp ona dokunma isteğine direniyorum. "Sen iflah olmazsın."

"Ve burada tüm seçeneklerini düşünmüyorsun, bebeğim." Tezgahın üzerine atlayıp ellerini silkeledi. "Sadece, onu farklı yönleriyle tanımaya kendini kapatma," dedi Sarah, şaşırtıcı bir ciddiyetle. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun. Bakalım o iyi bir şey mi, değil mi. *Tek* söylediğim *bu*."

"O iyi bir şey, Sar. Çocuk için." Tezgahın üzerine oturmak için kalkıyorum. "O bizimle kalacak ve benim ondan tek istediğim *bu*."

"Tamam, anladım." Birkaç saniye ağır bir sessizlik geçer, ama konuşmasının bitmediğini biliyorum. Sarah nadiren geri adım atar. "Ama..." *İşte geldi.* "Onun aletinın büyüklüğüne yaklaştığımda beni durdur." Avuçlarını önünde birleştirir ve yavaşça ayırmaya başlar. Elleri birbirinden uzaklaştıkça ağzı da açılmaya devam eder.

"Evet. *Orada*," diyorum memnun bir gülümsemeyle. "Ciddi misin?" Sarah, gözleri şakacı bir şekilde fısıldıyor.

"Ciddiyim," diyorum, kesinlikle bir başarı olmayan bir şey için kendimle gurur duyuyorum. En azından *benim* başarım değil.

"Hamilen şaşmamalı. Adam yumurtalıklarına direkt bakıyordu! Tam isabet!"

"Noel'de sana anatomi kitabı alacağım." "Sağlık dersinin öğretmenini suçluyorum," diye iç geçirir Sarah.

"Bayan Forestein'ı bu işe karıştırma. O elinden geleni yaptı." Sabah vardiyası için temizlenmiş ve hazırlanmış kafeye bakıyorum. Yine de

henüz gitmek istemediğimi fark ettim. Bazen böyle yaparız, kapanış saatinden sonra uzun süre takılırız. Eve gitmek zor olabilir, itiraf etmeliyim. Orası biraz yalnızlık hissettirir.

"Cuma günü onu davet edeceğim." Tezgâhtan zarifçe inmeye çalışıyorum ama başaramıyorum ve neredeyse bileğimi burkuyorum. "Ama sakın bir şey yapma. Hile yapma."

"Bu tamamen gelecekteki yeğenim adına bir araştırma görevi olacak," diyor Sarah, ellerini kalbinin üzerinde birleştirerek.

"Ya da yeğen," diye ekledim ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

"Hey, şey..." Sarah, alışılmadık bir şekilde çekingenleşir ve birbirine değen ellerimize bakar. "Onların da küçük elleri olacağını düşündün mü?"

"Bebek mi?" diye soruyorum. "Oh, uh, hayır. Sanırım rastgele. Genetik değil."

"Evet, ama teoride bunun annenin rahmi yüzünden olduğu söyleniyordu, değil mi? Sanki elin rahminin yan tarafına bastırılmış gibi? Rahmi garip bir şekle sahipti falan?"

"Annem hep öyle derdi, ama... kim bilir?" "Yani, rahimler genetik mi?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diyorum, omzunun üzerinden dalgın dalgın bakarak. "Emin değilim."

Sarah, görünür hale gelirken küçük ama güven verici bir gülümsemeyle eğildi. "Seninle

kötü bir gizli el sıkışma hareketin var."

Derin bir nefes alıp kendimi odaya geri getiriyorum. Sanırım bu kadar basit. Endişelenecek bir şey yok, çünkü bilmeden bilemeyiz ve öyle olsa bile, bu *kötü* bir şey değil... değil mi? "Olur," diyorum.

"Hadi seni eve götürelim." Sarah kolunu omuzlarıma atar ve beni arka kapıya doğru yönlendirir.

BÖLÜM 10

Ultrasona zamanında yetişmek için işten erken çıkmak zorunda kaldım. Neyse ki, kafenin sahibi Lisa, çoğu gün kafası iyidir ve çalışanlarının kişisel hayatları, ilgi alanları veya -çoğu zaman- isimleri ile pek ilgilenmez. Beni gönderirken randevumun ne olduğunu sormadı bile.

Kafede yeterince uzun süredir çalışıyorum, bu güveni kazanmış durumdayım. En azından vardiyamın sonunu kaçırmak için yeterli. Teknik olarak süpervizör değilim, ama istendiğinde ara sıra birkaç ekstra görev alıyorum.

Çoğunlukla, açılış öncesinde kimin kapanış yapacağını kontrol edebilmek için programı ben yapıyorum. Lisa yokken yeni çalışanları da ben eğitiyorum. Ama birkaç kez teklif etmesine rağmen, müdür yardımcısı unvanını istemiyorum. Bu unvan, işten ayrılmama beklentisiyle geliyor. Bu pozisyonun kalıcı olması hiç düşünülmemiştir. Başladığımdan beri bir ayağım kapıda. Tabii ki, *iki* ayağımı da kapıya koyacak bir şey yapmadım.

Otobüsten indiğimde kar yağmaya başlamıştı ve caddenin karşısındaki büyük mavi tıbbi binaya doğru yürümeye başladım. Ön kapıdan girerken lobide Bo'yu gördüm. Yön levhasının altında durmuş, telefonuna bakıyordu. Ultrason odasının ikinci katta olduğunu hızlıca not ettikten sonra ona doğru yürüdüm.

Kahverengi süet bir ceket ve mavi kot pantolon giymiş. Geçen hafta kafede giydiği kıyafetten çok daha rahat, ama yine de benim siyah yoga pantolonum, geçen kış ördüğüm diz boyu mor ceketimin altına giydiğim turkuaz kazak ve neredeyse boğulacağım kadar uzun atkımdan daha şık.

Kıştan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Burada karşılaşmak ne güzel," diyorum, boynumdan atkıyı çıkarıyorum.

Bo başını kaldırdığında, çoktan gülümsüyordu. "Selam." Telefonunu arka cebine koydu. "Artık böyle çarpışmamamız lazım," dedi, kendiyle gurur duyarak.

"Gerçekten mi? Çarpışmak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Omuzlarını silker, yüzüne sığmayacak kadar geniş bir sırıtışla. *Aptalca* yakışıklı yüzü.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, çenemi merdivenlere doğru eğerek.

O da başını sallar ve ben ikinci kata doğru yürümeye başlar başlamaz hemen peşinden gelir. "Oh, bekle," der Bo acil bir şekilde, elime uzanır. Beni bileğimden çekerek kendine yaklaştırır ve ben aniden durdurulduğum için şaşkınlıkla nefesimi veririm.

"Üzgünüm. Unutmadan." Cep telefonunu cebinden çıkarır ve önümüze tutar, kamerayı çevirerek küçük ekrana ikimizin de sığmasını sağlar. "Üç, iki..." *Klik.*

Kendi yansımamı görünce otomatik olarak gülümserim, ama Bo telefonunu cebine koyup sanki hiçbir şey olmamış gibi merdivenlere doğru yürümeye başladığında, neden lobinin ortasında birlikte fotoğraf çektiğimizi hala merak ediyorum.

"O neydi?" diye soruyorum, sesim yarı eğlenceli, yarı şaşkın.

Bo, sanki "*Ah, zavallı şey*" der gibi sahte bir suratla dudaklarını büküyor. "Cep telefonu, tatlım."

"Evet, teşekkürler. Biliyorum. Ama neden fotoğrafımızı çektin?" *Ve bana tatlım dememelisin. Midemi bulandırıyor. Uzayda takla atmak gibi bir his veriyor.*

"Belgeliyorum! Çocuğumuzla tanışmak üzereyiz. Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

"Tamam." Bu tuhaf, garip adama gözlerimi kısarak gülümserim. "Haklısın." Merdivenleri hızla çıkarım ve ilk sahanlığa ulaştığımda, Bo'nun yarım basamak gerimde, kendi hızında yürüdüğünü fark edince korku kaplar.

Özür dileme ve hız farkımıza *daha fazla* dikkat çekme dürtüsüyle mücadele ediyorum ve bunun yerine Bo tekrar yanıma gelene kadar sahanlıktaki berbat duvar resmine hayranmış gibi davranmaya karar veriyorum. Sonra ultrason odasına varana kadar onun hızına uyarak daha yavaş yürüyorum.

Resepsiyoniste adımı ve kimliğimi verdikten sonra, *çok* hamile bir kadın ve eşinin yanına oturduk. Oda parlak mavi duvarları ve berbat floresan ışıklarıyla donatılmıştı. Duvarlarda kelebek ve orman hayvanları resimleri yapışmış, köşede ise çok daha hamile olan kadın tarafından karıştırılan birkaç dergi vardı.

Kadın... *kendini beğenmiş görünüyor.* Karnını falcı kristal küresiymiş gibi okşuyor. Sanki insan türünü yok olmaktan kurtaran tek kişi kendisiymiş gibi burnunu havaya dikip gülümsüyor.

"İlk mi?" diye soruyor, sesi şeker gibi, parmağıyla karnımı işaret ediyor. Parmağını yerine geri çekip, şaşkınlık ve hayranlıkla omuzlarını kaldırıyor.

Nazik, ince dudaklı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"İlk çocuğun *çok* özel. Ama *çok* korkmuş olmalısın," der, samimiyetsiz bir şekilde dudaklarını bükerek.

Tabii ya.

"Zavallı şey," der, kaşlarını çatarak.

Bu sefer ona cevap verdim mi? Aniden kot pantolonundaki olmayan tüyleri kurcalamaya başlayan Bo'ya bakıyorum. Onun ince yan bakışları ve eğik gülümsemesi, onun da Myrtle'ın ne kadar saçma konuştuğunu duyduğunu gösteriyor. Gerçi, ses tonuna bakılırsa, o kendine "*Meryem Ana*" lakabını tercih ederdi herhalde.

"Bu muhtemelen son taramamız." Elinde büyük bir elmas yüzük olan elini karnına koyuyor, plasentanın ağırlığını taşıyabilecek mi diye endişeleniyorum. "Otuz dokuzuncu haftadayız." *Diğer* elini kocasının omzuna koyuyor. Adam gururla ona bakıyor, gözleri ona kilitlenmiş. Ned Flanders'a çok benziyor, gür bıyığı ve *şaşkın* tavırlarıyla.

"Bu bebek her an doğabilir," diyor Ned, odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle Myrtle'a.

"Vay canına, hiç belli olmuyor." Karnını işaret ederek, dostça sanılabilecek bir sırıtişla gülümserim.

"Ah, ne komik." Myrtle beni işaret ederek Bo'ya bakıyor. "Umarım bu genetikdir."

"Komik karı, mutlu hayat, hep böyle derim," diye ekliyor Ned, karısının yanından.

Bo bana yüzlerce şeyi soran en küçük, en kısa bakışını atar. Hepsine sessizce katılıyorum.

"Oh, bilemem. Lobide tanıştık. Ne olduğunu merak ettim, o da beni takip etmeme izin verdi," diyor Bo, ifadesiz bir yüzle.

"Bu arada, ben Guinevere." Elimi uzatarak tokalaşmak için uzattım. "Özür dilerim, kendimi tanıtmayı unuttum."

"Lance," diye cevapladı, karşımızdaki çifte bakarak. "Sen?"

"Melissa..." diye cevapladı, birdenbire garip bir utangaçlıkla.

"Ted." *Yaklaşık olarak doğru.*

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum." Bo, koridorda başını eğerek selam verdi. "Sana da," dedi ve yeni arkadaşlarımızın görmeyeceği şekilde bana göz kırptı, kimliğimizi açığa çıkarmamak için.

"Yani... sen babası değilsin?" diye sorar Ted (eski adı Ned). "Kimin babası?" diye sorar Bo, şaşkın bir şekilde.

"Onun bebeğinin." Ted bana bakar, dudakları aralanmış ve birbirinden uzaklaşmış. Zavallı adam daha fazla kafası karışamazdı.

"Ah! Gwen'in bebeği mi?" Bo başparmağıyla beni gösterir. Gülmemek için o kadar çok uğraşırım ki burnum seğirir.

"Evet," diye açıklıyor Ted, her saniye daha da şaşkınlaşarak. Tanrım, yazık ona.

Melissa sadece sinirli görünüyor, tırnaklarına bakarak.

"Hayır, değil," diye onaylıyorum, sesim titriyor. "Ama," Bo'ya dönerek, "eğer

vaktin varsa, iş senin olabilir."

"Oh, vay canına." Bo elini kalbinin üzerine koyar ve gözlerimi benden ayırmaz. Gülümsememek için kendimi zor tutarım. "Onur duyarım..."

Melissa boğazını temizleyerek dikkatimizi çeker. "Konuşmak istemiyorsan, öyle söyleyebilirdin. Kaba olmana gerek yok."

Ted, farkında değilmiş gibi, hala bizim küçük gösterimize hayranlıkla bakıyor. "Yani babanın kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Korkarım biraz *Mamma Mia* durumu," diye cevapladım.

"Yine başlıyoruz," diye mırıldanır Bo, Melissa Ted'i kendine doğru çekip kulağına fısıldamaya başlar. Kocasına bizimle konuşmamasını söyledikten sonra Melissa yanındaki 2000'lerin başlarından kalma bir *People* dergisini agresif bir hareketle açar.

Bo ve ben göz teması kurmaktan kaçınıyoruz, ama o kahkahasını birkaç kesik nefesle bastırırken omuzlarının titrediğini hissediyorum. Sarah'nın her zaman arkamı kollayacağını bildiğim için, sadece onun yanında bu kadar aptalca davranmıştım. Bo'nun yanında aptalca davranmanın bu kadar kolay olması iyiye işaret olabilir.

Yine de Ted için *biraz* üzülüyorum. Tatlı, basit Ted.

"McNulty?" Teknisyen köşeden seslenir ve ben sesin geldiği yöne bakınca ortaya çıkar.

"Evet!" Ayağa kalkmaya çalışırken, bacaklarımın merdivenleri çıkarken olduğundan çok daha zayıf olduğunu fark ettim. Açıkçası, Melissa, Ted ve Bo'ya bu ana kadar dikkatimi dağıttıkları için minnettarım. Bütün gün işte çok gergindim ve dün gece neredeyse hiç uyuyamadım.

Bebeğe kötü bir şey olduğunu düşündüğümünden değil. Semptomlar açısından her şey yolunda gidiyor, ancak hala her gün mide bulantım var. Doktor Salim, çantamda kusmuk torbası ve yatağımın yanında kraker bulundurmamın bebeğin güçlü bir şekilde büyüdüğünün iyi bir işareti olduğunu söylüyor.

Sanırım korkum, her şeyin birdenbire çok gerçekçi gelmesinden kaynaklanıyor. Sanki bu koridorun sonundaki hasta masasına her adımda, *bu* yolu seçtiğime dair kararımı yeniden teyit ediyormuşum gibi. Bu *çok* büyük kararı *çok* az mantıkla ve tamamen içgüdülerimle verdiğimi hatırlatıyor. Bebeği doğurmak bir dereceye kadar varsayımsal geliyordu. O odaya girdiğimizde, bebeğimi doğuracağım. *Bizim* bebeğimizi.

Bo, bacaklarımın izin verdiği hızdan daha hızlı yürüyor, önümde, teknisyenin yanında. Omzunun üzerinden dönüp bana tatlı, cesaret verici bir göz kırpmaya ve gülümsemeyle bakıyor, sonra tekrar dönüyor.

Onun da *bunu* hissedip hissetmediğini merak etmeden duramıyorum. Bu anın ciddiyeti. Muazzam baskı. Sanki bu binadan yerçekimi çekilmiş ve biz bu koridorda süzülüyor gibi hissediyorum. Yeni gerçekliğe doğru hızla ilerliyoruz.

Muhtemelen hissetmiyordur.

Yine de, odanın ortasındaki masada yatarken, hala değişmemiş karnımı ortaya çıkarmak için gömleğimi yukarı çekince, solumda teselli için *ona* bakıyorum. Ve Bo, elini uzatarak bana tutunmam için uzanıyor.

"Sorun yok," diyor bana. Sesi, uçağın kalkmadan önce ebeveynlerin çocuklarını teselli edişini hatırlatıyor. *Bu işi daha önce yapmış insanların* ses tonu; *endişelenmeye gerek yok*, ama altında, sanki *"yine de, uçak kazaları olabilir"* der gibi, kendi endişelerinin ufak bir izi var.

"Söz ver," diyor, kaşlarını çatarak başını sallıyor; ifadesi daha konsantre ve kararlı. Onun söz vermesini gerektirecek kadar korkmuş görünüyor olmalıyım.

Teknisyen sağımda *çok* konuşuyor. Ben ise sadece yarısını anlıyorum. Gözlerimi Bo'dan ayırmıyorum. Onun dikkatle dinleyip başını sallamasını izlemek, daha da kötüye gitmemi engelliyor. En azından o burada. İhtiyacımız olan bilgileri alıp gidecek.

Teknisyenin sağ omzuma dokunmasıyla ona ve önünde durduğu makineye dönüyorum. "Şimdi jeli süreceğim, soğuk olacak. İşimiz bittiğinde hepsini silip temizleyeceğiz." Bana bir şişe jel gösteriyor, ben de zayıf bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Bo'nun elini daha sıkı tutuyorum. O da ritmik bir şekilde sıkıyor, sanki kalp atışlarıma uymaya çalışıyor gibi. Bir an için Sarah'yı da getirseydim diye düşünüyorum. Öyle olsaydı, bu adama canım pahasına sarılmak zorunda kalmazdım.

Soğuk jel karnıma değiyor ve teknisyen probu indirip beklediğimden daha kuvvetli bastırıldığında bir baskı hissediyorum. Orada gerçekten derinlere iniyor. Birkaç acı verici saniye geçtikten sonra, belki de bebeği bulamıyor diye endişelenmeye başlıyorum. Belki de bebek artık yok.

Milyonlarca en kötü senaryo beynimi ele geçirirken, korku buz gibi su gibi omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Odada daha önce olmayan bir soğukluk hissediyorum, cildimi serin bir esinti okşuyor, tüylerim diken diken oluyor, cildimde tüylerim diken diken oluyor. Her sinir ucu, panikleme zamanının *geldiğini* söylüyor. Ama sonra Bo'nun nefesini tutması beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde arkamdaki ekrana bakarken ona bakıyorum. Ben bakmaya korkuyorum. Titreyerek nefes veriyor, yüzünde sevinç beliriyor. Öne eğiliyor ve ne dediğini tam olarak anlayamadığım, söylemek istediğinden bile emin olmadığım bir şey fısıldıyor. Sonra prob tekrar hareket edip karnıma doğru eğildiğinde hareketsiz kalıyor.

Bo'nun küçük şaşkınlığı, dudaklarını ısırıp başını sallayarak bastırmaya çalıştığı, tam anlamıyla parıldayan bir gülümsemeye dönüşür.

"Winnifred?" diye sorar teknisyen arkamdan. "Siz de görmek ister misiniz?"

Yavaşça dönerek, gözlerimi kısarak ve dudaklarımı büzerek çarpışmaya hazırlanıyorum.

Ama orada, siyah beyaz ekranda, küçük, mükemmel, fasulyeye benzeyen *şey var*.

Bebeğim.

Bebeğim değil. Ama *benim* bebeğim.

Ve düşündüğüm kadar korkutucu değil — benim olduğunu bilmek. Aslında gerçekten çok gerçek dışı. Bir onur. İnanılmaz, muhteşem, olağanüstü *bir şey*.

Bebek minik, titrek dönüşlerle hareket ederken onu izliyorum. Rahatlama, bulutlu bir günde güneş ışığının altında durmak gibi cildimi ve duyularımı ısıtıyor, kalbim sevinçle o kadar şişiyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Teknisyen, ekrana daha iyi bakabilmek için probu bana daha fazla bastırırken yumuşak bir gülümsemeye "Kesinlikle hareketliler" diyor. "Bu çocukla ellerin çok dolu olacak."

"Hmm," diye mırıldanarak onaylıyorum. *Aslında sorun ellerim, bayan.*

Bebek ekranda tekrar hareket ediyor. Küçük bir sıçrama, bir pireyi andırıyor. Ve dünyayı unutuyorum.

Tekrar yap, diye içimden bağıryorum, damarlarım ve içinden akan kanı radyo vericileri olarak hayal ederek, bebeğin beni bir şekilde duyabileceğini umarak.

Bo, çocuk probun görüş alanından uzaklaşırken derin ve alçak bir kahkaha atıyor. "Görünüşe göre biraz mahremiyet istiyorlar," diyor.

"Aman *Tanrım*, anne ve *baba*. Beni yalnız bırakın," diye huysuz bir ergen gibi söylüyorum.

"Sizler *çok* sinir bozucusunuz," diye Bo da benzer bir sızlanmayla ekler. Zaten yeterince sinir bozucuyuz. Bayılıyorum. Muhtemelen gereğinden fazla.

Teknik ekip, görüntü üzerinde tıklamaya devam ederken notlar alıyor ve ölçümler yapıyor. Konsantre olmuş yüzü, sadece konsantrasyonun bir göstergesi olabilir. Ama aynı zamanda endişenin de göstergesi olabilir. Belki de sadece eğitilmiş bir gözün fark edebileceği bir sorun vardır.

"Onlar iyi mi?" Bu iki kelime, sormayı düşünmeden ağzımdan çıkıyor.

"Bana her şey normal görünüyor," diye cevaplıyor, ekrana değil bana dönerek. "Kalp atışlarını duymak ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diye Bo ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

Birkaç düğmeye basıp birkaç düğmeyi çevirdikten sonra, sessiz bir ses duyulmaya başladı. Sesin seviyesi yükseltildiğinde, bebeğin kalp atışları odayı doldurdu ve mükemmel bir ritimle duvarlardan yankılandı. Hayatı değiştiren, enfes bir ses.

Tek duyabildiğim bu. Nefes nefese soluklarımın üstünde. Bo'nun bilinçaltından gelen mutlu hayret mırıldanmalarının üstünde. *Her şeyin* üstünde. Dışarıdaki şehir, kafamdaki endişe dolu sesler, tüm bu değişimin ağırlığı altında gerilen kaburgalarımın hafif gıcırtısı.

Ba-dum, ba-dum, ba-dum. Sabit bir tren gibi.

Ba-dum, ba-dum, ba-dum. Bir hata değil.

Ba-dum, ba-dum, ba-dum. Mutlu bir kaza.

"Vay canına," diye nefes veriyorum, gözyaşları alt kirpiklerime damlıyor. "Kalp atış hızı 167," diyor teknisyen, yazarken.

"Bu iyi mi?" Bo, anı bozmamak için yumuşak bir sesle sordu.

"Evet, tam istediğimiz gibi."

O rahat bir nefes alır. Sonra sıcak dudakları elimin arkasına bastırılır. Ekranı bırakıp ona dönerim, o tür bir temasa şaşırmışımıdır.

Bu temas şekli beni şaşırttı. Yaptığımız her şeyi düşünürsek, bu belki saçma olabilir.

"Burada olmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diyor. Ya da belki de sadece dudaklarıyla söylüyor, emin değilim. Tek duyabildiğim, düzenli atan kalp sesleri.

"Bunu kaydedebilir misin?" diye soruyorum, boğazımı duygular sıkıştırıyor.

Bo elimi bırakıp telefonunu çıkarır, bir süre sonra hafifçe kaldırır, telefonundaki ses kaydedici kırmızı renkte yanıp sönmektedir.

Birkaç saniye sonra, hemşire sesini yavaşça kısar ve makineleri kapatır. "Sizin için birkaç fotoğraf basacağız. Birkaç gün içinde doktorunuzdan haber alacaksınız..." Teknisyen sözünü keser. "Aslında, Noel'e sadece iki gün kaldığı için, muhtemelen haber alamayacaksınız. Ama," diye fısıldayarak yaklaşır, "size endişelenecek hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim. Aramızda kalsın." Göz kırpar.

"Teşekkür ederim," derim.

"Size bir dakika verelim," der ve bana sıcak bir havlu uzatır. "Kirleri silmek için." Yatağın etrafında dolaşırken karnımı işaret eder ve çıkar.

"Bu harikaydı," diyorum karnımı silerek. "Ama beklediğimden çok daha az insana benziyorlar."

"Küçük jelibonlar gibi," diyorum sevgiyle gülümseyerek.

"Ve çok hareket ediyordu," der inanamadan. "Sanki orada özgürce hareket edebiliyorlar. Çok vahşi."

"Kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlar, evet." Oturup tişörtümü indiriyorum. "Vay canına..." *Vay canına*, diye tekrar söylüyorum.

"Evet..." Bo uzun bir nefes alarak, tam bir onay anlamında çarpık bir gülümsemeyle söylüyor.

"Bir bebek," diyorum, gözlerimi ona dikerek. "Bir bebek," diye tekrarlıyor, başını sallayarak.

"Çılgınlık."

Bo iç çekerek elini yüzünden aşağı doğru sürükler. "Oldukça havalı," der ve bana bakar. Küçük, neşeli bir gülümseme paylaşıyoruz, sonra masadan atlarım ve resepsiyon masasına doğru ilerleriz.

Teknisyen bize iki adet aynı ultrason fotoğrafının bulunduğu bir zarf verdikten sonra, dostça bir sessizlik içinde merdivenlerden aşağı inip lobide buluşuruz. Ana kata vardığımızda, karın daha şiddetli yağdığını ve dışarıda sadece sokak lambalarının ışığının olduğunu fark ederim.

"Eyvah," diyorum, şüphesiz dondurucu soğuğa bakarak, atkımı boynuma doluyorum.

"Seni eve bırakayım mı?" diye sorar Bo, paltosunun düğmelerini iliklerken. Ama sonra durur ve bir an beni dikkatle izler. "Aslında, ısrar edeceğim. Seni eve bırakacağım."

Sevgiyle gözlerimi deviriyorum. "Evet, çok iyi olur. Teşekkürler." Sonra Sarah'nın önerisini hatırlıyorum. "Aslında... bu akşam planın var mı?"

Ceketini ilikleyip, iki elini de ceplerine soktu. "Hayır." Kaşlarını kaldırdı, ağzının köşesi de onunla birlikte yukarı kalktı. "Ne düşünüyordun?"

"Caleb ve Sarah'ın evine gelmek ister misin? Oyun gecesi yapıyoruz."

Hevesle başını sallar. "Tabii, olur. Çok isterim. Arabam köşede." Bo ön kapıyı açtı ve fırtınanın içine çıktık. Rüzgâr etrafımızda uğuldayarak, elini belimin üzerine koyarak beni arabasına doğru götürdü. Yolcu kapısı benim için açıldı ve arkamdan kapatıldı. Sonra kendime gelip nefesimle ellerimi ısıtmaya çalışırken, o kapısını kısaca açıp arabaya atladı.

Arabası *gerçekten* çok güzel. Arabalardan pek anlamam ama orta konsolda tablet büyüklüğünde bir ekran ve koltuk ısıtıcı düğmeleri olan deri koltuklar varken, fiyatının oldukça pahalı olduğunu tahmin ediyorum.

"Harika bir araba," diyorum, tam bir aptal gibi.

Dudakları seğirirken bir düğmeye basıyor ve araba bip sesleri, ışıklar ve motorun hafif *bir* vızıltısıyla canlanıyor. "Teşekkürler."

"Sarah'nın evinin yolunu hatırlıyor musun?"

"Öyle sanırım. O evle ilgili her şey hafızama kazınmış gibi." Yan sokağa girer, silecekler hızla çalışır.

İlk başta, evlerinin güzelliğinden ya da Sarah ve Caleb'in bariz zenginliğinden bahsettiğini düşünürüm. Ama sonra onun bunu söyleme şeklini fark ederim. Sanki ev kötü şöhretliymiş gibi. Sarah ve Caleb'in evinde *son* görüşmemizi ince bir şekilde ima ediyor. Yanaklarım kızarır ve ayın çok parlak olmadığı için şükrederim.

"Beni davet ettiğine sevindim. Açıkçası, nasıl yapacağımı bilemedim, ama randevusuz bir zaman geçirmek iyi olur diye düşündüm. Birbirimizi daha iyi tanımak için. Biz biraz..." Omzunun üzerinden bakarak şeridi değiştirirken sesi kesildi.

"Birbirimize yapışık mıyız?" diye soruyorum.

"Ortak bir hedef için çalışmak gibi bir şey söyleyecektim, ama bu çok ilgisiz geldi."

"Geçen gün bize meslektaşım dedim, Sarah çok şaşırdı." "Şaşırdı, ha?" diye alay etti.

"Hayrete düştü, diyebilirsiniz."

"Ama bunun için uygun bir terim yok," diye onaylayarak söylüyor.

"Ebeveynler, sanırım."

"Ama *ebeveyn*, çocuk fiziksel olarak yanınızda olduğunda kullanılan bir unvan gibi geliyor," diyor Bo. "Alınma." Karnıma konuşuyor.

"Arkadaş diyelim mi?" diye öneriyorum.

"Birlikte bebek sahibi olacak arkadaşlar."

"Evet. Fetüsleri olan arkadaşlar."

"Tamamen yeni bir tür arkadaşlık." Gülüyor. "Ama evet. Arkadaşlar iyi."

"Harika," diyorum.

"Seninle çok iyi arkadaş olacağım, Freddie McNulty." "Çok agresif," diyorum gülerek.

"Hakkımda bilmen gereken bir özelliğim var. Ben çok rekabetçiyim. Karşılıklı yarar sağlayan işlerde bile. O yüzden arkadaş olmaya hazır ol. Hem de çok."

"Zaten ortamı garipleştirdin." Daha dik oturup kollarımı kavuşturuyorum.

"Sen de bilmelisin ki ben de çok rekabetçiyim. Ne yazık ki bu yüzden asla kazanamayacaksın. O kadar hızlı senin en iyi arkadaşın olacağım ki başın dönecek. Peki ya sen? Sen benim için sadece bir tanıdık olacaksın."

"Anlaştık," diye karşılık verdi Bo.

"Ve bana Freddie deme," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Tabii, *Frederick*."

BÖLÜM 11

"Neler oluyor *lan*?" Sarah, mutfaktan daha fazla tortilla cipsi almak için uzanırken fısıldayarak bağıır.

Bo ve ben üç saat önce geldiğimizden beri Sarah ve ben her *Catan* turunda takım oluşturduk, ama hala ikimizden biri kazanmaya yaklaşıyoruz. Bo masa oyunlarında absürt derecede iyi ve Caleb de istediği her takası ona vererek hiç yardımcı olmuyor.

"Bilsem, şu anda Jolly Green Giant tarafından tekmelenmiyor olurduk. Caleb'in suçu," diyorum ve buzdolabından salsa sosunu çıkarıyorum.

"Bo takas yaparken çok garip bir şekilde sakın. Sanki ne yapacağını *biliyormuş* gibi. Bu... garip bir şekilde seksi?" Sarah, yüzü endişeyle bükülmüş bir şekilde kavanozu benden alırken diyor.

"Oh, şükürler olsun. Sadece ben sanmıştım," diye fısıldadım. "Sanki, yeni bir yerleşim yeri kurduğunda sürekli kendini beğenmiş bir şekilde çenesini kaşıyor ve..." Sözümü keserek durdum. "Aman Tanrım, ne diyorum ben? Bize ne yapıyor?"

"Bebeğim?" Caleb mutfağa girerken kemerli kapıdan seslenir. "Hey, yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet, yardıma ihtiyacımız var," diye Sarah öfkeyle söylüyor. "O adama bir koyun için neden altı cevher verdiğini anlamak için yardıma ihtiyacımız var."

"Cidden mi?" diye sordu Caleb. "Bilmiyorum. Sanki onları elimden çekip aldı."

"Birlik olmalıyız ve ortak bir cephe oluşturmalıyız. O bizi *mahvediyor*." Sarah iç çekerek, dolaptan cips kasesini almak için önümden uzanır. "Belki de masa oyunlarını bırakıp tam sorgu moduna geçmeliyiz. Bu adam kim? O cadalozla ne oldu? Neden nişanı attı? Winnie'ye niyeti ne? Caleb, sen iyi polis ol. *Tabii ki*."

İtiraz etmek üzereyim ki koridordan ayak sesleri duyulur.

"Herkes burada mı?" diye sorar Bo, elini kot pantolonunun cebine sokmuş, rahat adımlarla mutfağa girer. Etrafına bakınır, şaşkın bir gülümsemeyle yüzlerimizi inceler. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır! Her şey yolunda," Sarah normal ses tonunun birkaç oktav üstünde cevaplar.

"Sen her şeyde kazanıyorsun diye biraz kızgınlar," diyor Caleb. Küçük sıçan.

"Seni uyarmaya çalıştım," diyor Bo, beni işaret ederek, çok geniş bir gülümsemeyle. "Ben rekabetçiyim." Omzunu silkiyor.

"Bu normal rekabet değil," diye itiraz ettim, onu işaret ederek.

Bo bana yaklaşıp, gözleri uzattığım parmağında kalır, yürümeye devam eder ve parmağımın ucu sert kaburgalarına değene kadar durmaz. O, dokunduğumuz yere kibirli bir gülümsemeyle bakarken, midemdeki ters dönme hissini görmezden gelirim.

"Monopoly tahtasını kaybettiğin için ya da zar atarken hile yaptığın için değil. Bu bir tür seksi Jedi zihin hilesi." Kaburgalarına *sertçe* vurup mutfağın bar taburelerine dönerek en küçüğüne bile öfkeyle bir tanesine oturuyorum.

"Ben mi? Seksi mi?" Bo göğsünü tutarak, yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Bu kelimeyi bağlamından çıkardın."

"Nasıl yaptığını bilmiyoruz, ama anladığımızda işin biter," diyor Sarah, yanıma gelip kolunu omuzlarıma atarak.

"Belki yeni bir oyun oynarız? Kart oyunu?" Caleb, ağzı cips ve salsa ile dolu bir şekilde önerir.

Üç, iki, bir...

"Strip poker?" Sarah, mutfağı geçerek kocasına doğru yürürken, kulaklarına kadar gülümser.

"*Sarah*," Caleb sessizce iç çekerek başını eğiyor. "Hayır," diyor, morali bozuk. Sarah ona dudaklarını bükerek, vücudunu bir yandan diğer yana çevirerek sessizce yalvarınca, "*Hayır*" diyor tekrar.

"Ben her zaman biraz strip poker oynamaya varım," diyor Bo, arkadaşına sırtarak. "Tanrım," diyor Caleb kimseye özel olarak, yüzü dehşetle dolu. dehşetle dolu. "Şimdi iki kişi oldular."

"Kimse soyunmayacak," diyorum, önce Caleb'e, sonra da iki yaramaza. "Bu evde en son soyunduğumda, çok pahalı, ömür boyu unutamayacağım bir hatıra ile ayrıldım. Yani, hayır, teşekkürler."

Bo'nun kahkahası sıkıca kapalı dudaklarından kaçır. "Haklısın." Tezgahın üzerinden bir cips alır, havaya atar ve ağzıyla yakalar.

"Ooh! Parti hediyesinden bahsetmişken..." Sarah mutfağın diğer tarafına yürür ve kiler odasına girer, gözden kaybolur. "Sana

sana bir hediye aldım," der ve gövdesinin yarısını kaplayan bir sepetle geri döner. Hediye, şeffaf selofanla sarılmış ve üstüne büyük kırmızı bir kurdele bağlanmıştır.

"Sarah," diye sızlanıyorum, o hediyeyi adanın diğer ucuna koyarken. "Noel'e iki gün kaldı. Gerçekten gerek yoktu."

Sarah dikkatini Bo'ya çevirir, sahte bir gururla sırtını dikleştirir. "Win hediyeleri sevmez. Çünkü bizim paramız var, onun yok ve bu onu rahatsız ediyor. Ona birçok kez bunun benim sevgimi gösterme şeklim olduğunu söylememe rağmen, sürekli beni reddetmeye çalışıyor. Sen hediyelere ne dersin, Bo? Lütfen dikkatlice cevap ver, bu seni sevip sevmeyeceğimi belirleyecek."

"Bayılıyorum," der Bo aniden, tezgaha doğru birkaç adım atarak hediyeye dikkatle bakar. "Teşekkür ederim."

Sarah boğazından gururlu bir hırıltı çıkarır. "*Hain*," diye fısıldarım, Bo'ya öfkeyle bakarak.

"Bu hediyeyi benimle birlikte açmayacak mısın?" diye sorar, kurdeleyle oynayarak onu çekiyormuş gibi yapar. Aklımda aniden, benim külotumla oynadığı çarpıcı bir görüntü belirir, sonra geldiği gibi hızla kaybolur.

"Çok uğraştım," diye ekledi Sarah aynı alaycı sesle. Bu ikisi tehlikeli ve sinir bozucu bir ikiliydi.

"Peki," diyorum, bar taburesinden atlayıp Bo'nun yanına geçiyorum.

Kurdeleyi kaba bir şekilde çekerim ve Bo'ya geri kalanını yapması için işaret ederim. Bo, streç filmi açar ve altında, bazıları paketlenmiş, bazıları paketsiz eşyalarla dolu yeşil dokuma sepeti ortaya çıkar. Üstünde ise üzerinde yazı olan beyaz karton bir kutu vardır.

"*Aşık Olmak İçin Yirmi Soru*" yazıyor.

Yaramaz bir neşeyle dolup taşan Sarah'ya bakıyorum.

Gerçekten mi? diye soruyorum sessizce, sağ gözüm onun yönüne doğru seğiriyor.

"İnternette bu oyunla ilgili bir video gördüm. Adı... *dikkat çekici*, ama aslında sadece birini hızlıca tanımak için yirmi soru soruyorsun. İkinizin *birbirinizi tanımak* için çok yolunuz var, bu yüzden faydalı olabilir diye düşündüm," diyor bana keskin bir şekilde.

Çocukça bir sızlanmayla alay etme dürtüsüne karşı koyuyorum ve son birkaç kelimesini yüksek sesle tekrar ediyorum.

"Çok düşüncelisin, teşekkürler," diyor Bo, sanki bana da aynısını yapmamı öğretiliyormuş gibi. Gözlerimi devirmek üzereyim ki, devam ediyor: "Yolda gelirken

buraya gelirken birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini konuşuyorduk. Bu harika bir fırsat."

"Evet," diyorum, *birazcık* pes ederek. "Teşekkürler."

Bo karton kutuyu alır ve elinde çevirir.

Nazıkçe gülümseyerek başımı sallayıp, başka bir hediye çıkarmak için uzanıyorum.

"Düşünsenize," Caleb dramatik bir şekilde fısıldayarak tezgahın etrafında dolaşıp yanıma gelir. "Her gün bir soru sorsaydın, üç haftadan az bir sürede aşık olabilirdin."

Sarah'ın seçtiği *çok* güzel banyo yastığıyla kafasına vuruyorum.

"Hediye için teşekkürler, *Sarah*," diyorum, ona sert bir bakış atarak.

"Senin için misafir odasına prezervatif de koydurttum.

Ekstra büyük olanlardan da," der ve Bo'ya göz kırpar.

Bo öksürür, bu beni *çok* memnun eder.

"Özür dilerim," omuzlarımızın arasındaki boşluğa mırıldanarak, gülümsememek için dudaklarımı içime çekiyorum.

"Ölmezsiniz," diye sadece benim duyabileceğim şekilde cevap veriyor ve ben yumuşak beyaz bir şey çıkarırken yanımdaki sepete uzanıyor.

"Aww," Caleb elimdeki tulumu sevgiyle

okşayarak. "Çok *küçük*," Bo yavaşça gözlerini

kırpıştırarak bakıyor.

"Bebekler genellikle küçüktür," diye cevap veriyorum, yumuşak pamuğu

yanığıma sürterek. "Bo, sen doğduğunda ne kadar büyüktün?" diye soruyor Sarah, onun uzun boylu

"Oh, uh, aslında bilmiyorum." Omuz silker ve heyecanla işaret ettiği çikolataları çıkarır. "Bunları *çok seviyorum*."

"Annene sor. Kızımın organları için endişeleniyorum," diyor Sarah.

Caleb, tezgahın diğer tarafından Sarah'nın dikkatini çekerek inliyor.

"Ne?" diye soruyor Sarah, iki erkek arasında bakışlarını gezdirerek.

"Annem ben çok küçükken öldü," der Bo duygusuzca, bir paket kraker çıkararak. "Ooh, bunlar en sevdiğim." Krakerleri şiddetle açar ve yüksek sesle ısırır, çiğnerken başını sallayarak sanki en sevdiği şarkıyı dinliyormuş gibi.

Kimin en sevdiği kraker var?

"Üzgünüm." Sarah yüzünü buruşturur.

"Önemli değil." Bo ona gülümser ve yutar. "Her şey için tekrar teşekkürler. Ve oyun gecesine katılmama izin verdiğiniz için de." Caleb'e döner. "Sana da, dostum."

"Rica ederiz," der Caleb, Sarah mutfak adasının etrafından ona doğru yürürken, kolunu onun sırtına dolayarak. "Evimizde bebek sahibi olan tüm çiftlerle iletişim halinde kalmayı seviyoruz."

"Evet, bu bizim geleneğimiz," diye ekledi Sarah.

"Bunun bu kadar yaygın olduğunu bilmiyordum. Bir destek grubu var mı? İnternet forumları?" diye sorar Bo.

"Evet, salı günleri saat on birde burada toplanıyorlar," diye cevaplar Sarah. "Hafif ikramlar da var."

"Harika. Biz de varız," diyor Bo, son eşyayı çıkarırken. "Vay canına," diye gülüyor, "Sanırım bu bana göre değil."

Dikkatimi elindeki kutuya çeviriyorum ve hemen onu uzaklaştırıyorum. Kutu mutfak zeminine çarptığı anda, içgüdüsel olarak onu tekmeliyorum. O kadar sert ki, odanın diğer ucuna, mutfağın girişinden geçip koridora kadar uçuyor. Bo, yüzü hafif kızarmış, ayaklarına bakıp dudaklarını ısırarak yerinde kalıyor.

"Sarah Abilene Linwood," diyorum, çenemi sıkarak. *Komiklik yapmayacağına söz vermiştin*, diye telepatik olarak söylüyorum, gözlerimi ona dikerek.

İki elini ağzının önüne kapatıyor ama bu kahkahasını bastırmaya yetmiyor. "Tamam, savunmam olarak, bunu sana hediye olarak yapmaya başlamıştım ve içinde olduğunu unutmuş olabilirim."

Caleb, tabureden kayarak koridora doğru sürünürken bana yaramazca bakar. Karikatürdeki bir kötü adam gibi geriye doğru parmak uçlarında yürüyen ona öfkeyle bakarım.

Kutuya önce ulaşmak için enerjim yok, bu yüzden *eski* en iyi arkadaşım ve hain baba adayları arasında paylaşılan kıkırdamaları görmezden gelip hediyemizi iki düzgün yığına ayırmaya başlıyorum. Bo'nun eşyaları sağda, benimkiler solda.

"Clit-Stim 9000..." Caleb mutfağa geri girer ve kutuyu avucuna vurur. "Bu var mı?" diye sorar, ince dudaklı gülümsemesinin altında en azından *biraz* suçlu görünen karısına.

"Dokuz versiyon mu yapmışlar?" diye sorar Bo.

"Bir erkek tarafından yapılmış olmalı," diyorum ve *First-Time Dad (İlk Kez Baba)* adlı kitabı, pek de ince olmayan *bir sesle* onun yığınının atıyorum, "bir kadını nasıl memnun edeceklerini bulmak için dokuz deneme yapmışlarsa."

Bo başını sallarken dilini yana doğru itti ve gözlerinde kibirli bir parıltı belirdi. "Hatırladığım kadarıyla, tüm erkeklerin dokuz şansa ihtiyacı yoktu."

." Benim yığına koyduğum çikolataları kendi yığınınna geri koyar ve bana yaklaşıır. "Bazılarımız sadece bir şansa ihtiyaç duydu," diye fısıldar.

Sonra, boğazımı bir korse gibi saran gerginliği, kasıtlı olarak agresif bir şekilde krakerini ısırarak, topukları üzerinde Caleb'e doğru dönerek ve elini havaya kaldırarak tamamen yok etti.

"At şunu," diye emretti Bo.

Caleb kutuyu fırlatır ve Bo onu yakalar, tek eliyle avuçlar. "Al," der ve kutuyu benim yığınının yanına koyar.

"Kahramanım," derim kuru bir şekilde.

"Hepsini alabilirsin," diyor Bo, yığınlarımıza bakarak. "Şey, belki kitabı ve şunu alırım" — beyaz yazısı olan siyah tişörtü kaldırıyor, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle — "*Bana Baba de* tişörtünü." Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıyor.

"Sarah sapık," diyorum.

"Duydum!" Sarah, Bo'nun açık tepsisinden bir kraker kaparak geçerken. O ve Caleb birlikte bir şarap şişesinin mantarını açmaya başlarken ona ters ters bakıyorum.

"Sen kendi payını al," diyorum Bo'ya. "Adil bir şekilde dağıttım."

"Ama *bu*," diye aramızdaki mesafeyi gösterir, "da pek adil sayılmaz. Benim açımdan, bütün işi sen yapıyorsun. Ben sunumdan bir gün önce grup projesini görmek isteyen çocuk gibiyim."

Onun yığını düşünceli bir şekilde inceledim. "Tamam, peki. Ben bunu istiyorum, sen de *bunu* al." Zencefilli şekerlerden birkaç tane aldım — ki şimdi düşününce, muhtemelen mide bulantım için alınmıştı — ve ona yirmi soruluk paketi uzattım. "Onları sen sorabilirsin. Biraz sorumluluk al."

"Harika." Gülümsüyor.

Biraz kızardığımı hissederek lavaboya gidip doldurmak için boş bir bardak alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Sarah.

"Evet, midem bulanıyor gibi hissediyorum." Musluğu kapatıp bardağı dudaklarıma götürdüm.

"Ne hissediyorsun?" Bo endişeyle bana yaklaşıır, gözleri bana dikilir.

"Mide bulantısı," derim, yavaşça yudumlamaya çalışarak. "Bazen birdenbire geliyor." Terli cilt, hızla akan kan, hızlanan kalp atışları. Her şey birdenbire garip kokmaya başlar ve dilim ağzımda çok büyük hissederek. *Hızlıca* tualete gitmem gerektiğini gösteren tüm olağan belirtiler. "Hemen dönerim. Sen iyi misin?" diye sorarım Bo'ya.

Bo soruma şaşırmış gibi görünüyör, başını geriye doğru sallar. "Evet, tabii ki. Ben iyiyim. Git, ben..."

Sözünü bitirmesine izin vermeden ana kattaki tuvalete koşuyorum, çok erken çıkmak isteyen kusmuğun boğazımdan çıkmaması için mücadele ediyorum.

BÖLÜM 12

Tuvaletin sifonunun sesi, yumuşak **bir** kapı çalma sesini bastırıyor.

"İçeride her şey yolunda mı, şampiyon?" Sarah kapının diğer tarafından sorar. İnleyerek alnımı tuvalet koltuğunun yanındaki serin fayans duvara dayarım. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?" diye sorar.

"Evet," diyorum, boğazım kurumuş, ağzımı silmek için tuvalet kağıdına uzanıyorum. "Su, lütfen."

"Tamam, Bo geliyor."

Ne? Hayır! Beni öyle göremez...

"Hey," diyor Bo, sesi sempatiyle dolu, kapıyı açıp hemen kapatıyor.

Duvara yaslanmış, cenin pozisyonunda durduğumu hayal ederek içimden sızlanıyorum. Sarah'nın kanlı ve iğrenç şeylere olan nefretinin son derece sakıncalı olduğu ortaya çıkıyor. En azından Caleb'i gönderebilirdi.

"Su ve zencefilli şeker var. Sarah yardımcı olabileceğini söyledi." Bana su bardağını uzattı, sonra şekerin kağıt ambalajını açtı. "İster misin?"

Göz teması kurmaktan kaçınarak başımı sallayıp avucumu Bo'ya uzattım. Altın şekerlemeyi avucuma bıraktı, sonra ambalajını tuvaletin yanındaki çöp kutusuna attı.

"Bu her gün yaptığın bir şey mi?" diye sorar, lavabonun altındaki çekmeceyi açarak.

"Son zamanlarda günde birkaç kez."

"Kahretsin, Win. Üzgünüm," diyor. Lavabonun açıldığını duyunca ona bakıyorum. Suyun altına bir bez tutmuş, ıslatıyor. Birkaç saniye sonra musluğu kapatıyor, bezi iki kez sıkıp düzgün bir kare şeklinde katlıyor.

Bo, banyo dolabının köşesine sıkıca tutunarak ağırlığını destekler ve dizlerinin üzerine çöker. "Al," der, saçlarımı nazıkçe kenara çekip soğuk bezi enseme koyar.

İtiraf etmeliyim ki, bu harika bir his. Bo'nun çok büyük vücudu, Sarah'nın çok küçük yarım banyosunda çok yakın olsa da. Mide bulantısının kalıntı mı, yoksa daha fazlasının habercisi mi, yoksa Bo'nun yaklaşan varlığından dolayı mı bu kadar yoğun hissediyorum, bilemiyorum.

"Kapıyı açabilir misin?" diye soruyorum, ondan havluyu alıp yanağıma götürürken gözlerine bakıyorum. Çok güzel gözleri var. Nazik. "Biraz... alana ihtiyacım var."

"Tabii, elbette." Inleyerek ayağa kalkıyor. "Hazır olunca haber ver. Sarah eşyalarını topladı, başka bir şeye ihtiyacın olursa dışarıdayım, tamam mı?"

"Evet, teşekkürler," diyorum, o başını eğip kapıyı kapatırken.

Soğuk bezi alnıma bastırıyorum, kapalı göz kapaklarımın ve burnumun köprüsüne de değmesini sağlıyorum. *Bir başka* eğlenceli semptom. Ne zaman kusarsam, başım ağrımaya başlar. Sonunda, gözlerimin arkasında bir basınç hissi oluşur, görüşüm bulanıklaşır ve her ses çok yoğun gelir.

Doktor Salim ile bir sonraki randevum beş hafta sonra. Bu süreyi, yürüyen kumuk fabrikası gibi hissetmeye tahammül edebileceğim süre olarak belirledim. Eğer bu süreyi aşarsa, hastalığın beni ele geçirmesine izin verebilirim. Tüm hasta ya da biraz deli kadınlar gibi deniz kenarına giderim ve ya bu işin bir an önce bitmesini ya da erken bir mezarın tadını çıkarmayı kendime emrederim.

Ya da belki Doktor Salim'den önerdiği ilacı yazmasını isteyeceğim.

Bu ikisinden biri olacak.

Midem nihayet dinlenince ve su bardağım boşalınca, yavaşça ayağa kalkıp ellerimi yıkadım ve ağzımı çalkaladım. Banyodan çıkarken, Bo tüm eşyalarımı arabasına taşıırken Sarah ve Caleb'e kibarca veda ettim.

Keskin kış havası biraz iyi geliyor ve yolcu koltuğuna oturmadan önce montumu giymeye bile çalışmıyorum, nemli ve sıcak tenimde serin havanın tadını çıkarıyorum.

"Isındın mı?" diye sorar Bo, kapıyı kapatırken, bir küme kar düşer ve arabasının içinde anında erir.

"Dengeleniyorum," diye cevap veriyorum ve yanağımı kol dayama yerine yaslıyorum.

"Tamam. Düğmeleri istediğin gibi kur," diyor ve ekranındaki GPS'i açıyor. Ona adresimi veriyorum ve yola çıkıyoruz.

Evim ile Sarah'nın evi arasındaki yirmi dakikalık yolculuğun bir noktasında uykuya dalıyorum.

Apartmanımın arka otoparkında lastiklerin çakıl sesiyle uyanıyorum. Alnımı camdan kaldırıp çenemdeki salıyı dikkatlice silmeye çalışıyorum. Bo, ben şaşkın bir hayvan gibi gözlerimi kırıştırırken ziyaretçi park yerine arabayı park ediyor.

Kısa şekerleme ve serin hava iyi geldi. Kendimi *çok* daha iyi hissediyorum. "Üzgünüm, uyuyakalmışım."

"Evet, ortaokulda halka açık bir yerde kustuğum olayın uzun hikâyesini anlatırken fark ettim." Bana gülümser, eli aramızdaki vites kolunda. "Muhtemelen en iyisi," der ve arabayı park eder.

"Ah, neyse, bir dahaki sefere." Kemerimi çözüp tüm eşyalarımın olduğu arka koltuğa bakıyorum. "Beni bıraktığın için teşekkürler," diyorum ve hediye sepetini, çantamı ve Sarah'ın almam ve canlandırmam için yalvardığı bitkiyi nasıl dengeleyeceğimi zihnimde hesaplamaya başlıyorum. Bu konuda artık profesyonelim — bir buçuk el ve boğa gibi bir inatla neler yapabileceğine şaşırırsın.

"Seni içeriye kadar geçireyim," diyor Bo, arabayı çoktan durdurmuş. Tartışmaya gerek görmüyorum, ama muhtemelen tartışmam gerekirdi. Yorgunluk ve *sabahları* pek de *sabah* sayılmayacak mide bulantıları arasında birkaç haftadır dağınık bulaşıkları ve çamaşırları yıkamaktan başka evi temizlemedim. İş neredeyse tüm enerjimi tüketiyor ve eve geldiğimde uykuya dalıyorum. Banyo yapma isteğini bile zar zor bulabiliyorum.

Dondurucu gece havasında arka girişe doğru ilerliyoruz — bir tarafında kırık camı olan ve taşındığımdan beri tamir edilmeyen gri metal bir kapı. Binamın koridorlarının ve lobisinin durumunu düşünerek içim içime sığmıyor. Duman kokusu, soyulmuş yer döşemeleri, titrek ışıklar, ve... *kahretsin*.

Bozuk asansör.

"Teşekkürler." Sepeti ondan almaya çalışıyorum ama bir elimde çantam, telefonum ve anahtarlarım varken dengede tutamıyorum. *Tamam, yeniden düzenleyeyim*. Telefonumu çantama koyuyorum ve anahtarlığı kullanarak anahtarlarımı küçük elimdeki başparmağıma takıyorum. İşte, şimdi sepeti tutacak bir elim var. Oldukça kolay. "Tamam, ben gidiyorum." Sepeti alıp sol kalçama dayadım. "İyi geceler!" dedim, biraz *fazla* neşeli bir sesle.

Bo gözlerini bana ve sonra da etrafımızdaki lobide hafifçe kısararak dilini dışarı çıkarır. "Burada asansör yok, ha?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Teknik olarak var. Ama dört yıldır çalışmıyor. Yani, hayır, üzgünüm."

"Hangi kat?" Bo merdivenlere bakarak sorar.

"Altıncı," diye cevap veririm alçak sesle.

Küçük bir nefes alışışı burun deliklerini genişletir. "Bu oldukça zor olacak." Alaycı bir şekilde güler, kaşını kaşıyarak

aynı elini kalçasına koymadan önce güler.

Terk edilmiş asansörün yanındaki metal bankta otururum ve Bo'nun arkamdan gelmesi için başımı eğiyorum. Otururken sepeti indirip yere koyuyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne koyarak koltuğumda gergin bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Bebeği öğrendiğimden beri çok yorgunum, ama yeni bir yer aramak istiyordum," diyorum, yere bakarak. "Bu bina gerçekten berbat. Altıncı kata kadar merdiven çıkmak da pek istemiyorum. Çıkarsam merdivenlerde doğum yaparım."

Bo sessizce güldü, daha çok nefes almaya benziyordu.

"Ve tabii ki, artık benim yaşadığım yere girebilmen de bir zorunluluk," diyorum, ona bakmak için nazikçe doğruluyorum.

Yavaşça başını bana doğru kaldırıyor. Gözleri tereddütlü ama minnettar gibi görünüyor.

"Planımızın çoğunu henüz belirlemedik, ya da başka hiçbir şeyi... ama istediğin zaman ziyarete gelebilmelisin ve..."

"Sadece ziyaret etmek değil, Win. Ben..." Başını sallar, derin bir nefes alır. "Bunu talepkar gelmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bebeği benim evimde de büyütmek istiyorum. Geceleri ya da hafta sonları. Senin kadar onların günlük hayatlarına dahil olmak istiyorum."

Nohutlar geri geldi.

Güçlü bir anne sevgisi beni sarıyor. Bebeğe yardım gerekeceğini biliyorum, ama şimdiye kadar Bo'yu yardımdan *başka* bir şey olarak görmemiştim. Onun istediği şey, bundan çok daha fazlası. Yükselen duyguların akışını nefes alarak geçirdim, sakinleşmeyi bekledim ve sonra bir cevap verdim. Mantıklı olarak, onun istediğinin adil olduğunu biliyorum. Bu bebek benim olduğu kadar onun da. Ama belki biraz bencilce, benim *ana* ebeveyn olmadığım ve Bo'nun ek ebeveyn olduğu bir senaryo hayal etmemiştim. Hepimizin sahip olamadığı ikinci, destekleyici ebeveyn.

"Ne zaman mümkün olacağını bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Emzirmek istiyorum. İlk birkaç ay, bebek benden birkaç saatten fazla uzak kalamaz."

"Belki, şey, ikisini birden yapabilir miyiz? Biberon ve emzirme?" diye sordu utangaç bir şekilde. "Sanırım ikisinden sadece birini yapabilirim."

Endişeli bir şekilde güldü. "Bebeklerin geçiş yapmasının kafa karıştırıcı olabileceğini ve annenin süt üretimini bozabileceğini duydum ve..." Derin ve keskin bir nefes alıyorum. "Tamam, bu konuyu bir kenara bırakalım. Her şeyi şimdi kararlaştırmak zorunda değiliz. Ben sadece..."

Yeni bir ev bulmaya odaklanacağım. Kirayı karşılayabilirsem, ulaşımı kolay ve daha güzel bir yer. Bu daire dört yıl önce şehirde kalan tek uygun fiyatlı daireydi, bu yüzden daha iyisini bulabileceğimi sanmıyorum, ama deneyeceğim. Ulaşımı kolay bir yer bulmaya çalışacağız ve nereye varırız bakalım.

"Kafede ne kadar kazanıyorsun? Sorabilir miyim?" "Vergiler düştükten sonra yılda yirmi bin doların biraz üstü. Sonra genellikle yazın cankurtaranlık yaparak altı bin dolar kazanıyorum."

Bo dirseklerini dizlerine dayadı, sonra kollarını boynunun iki yanına koyarak derin düşüncelere daldı. Kaşları birbirine yaklaşmış, alnının ortasında derin bir kırışıklık oluşmuştu, çenesi sıkıydı, arka dişleri birbirine sürtünüyordu.

"Bütün bunları konuşacağız, Bo. Söz veriyorum. Adil olacak. İkimiz için de. Seni dışlamak istemiyorum..."

"Bana taşın," diye sözünü keser, gözleri tereddütlü ama bir şekilde kararlı bir bakışla bana sabitlenir. "Yedek bir odam ve bebek odasına çevirebileceğimiz bir ofisim var. Evim küçük ama güzel. Taşınırsan, hamilelik sırasında yeni bir ev için para biriktirebilirsin ve yeni doğan bebeğinle birlikte bu dönemi birlikte atlatabiliriz. Uzun, uykusuz geceleri tek başına kalmanı istemem. Senin rutinini veya bebeğin beslenme programını bozmak istemem, o yüzden... Evet. Ne dersin?"

"Sen bir yabancıydın," diyorum, şaşkınlıkla, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Uzun sürmez, değil mi? Birini tanımak için daha iyi bir yol var mı?" Boğazını temizledi. "Yani, yabancılar sürekli birlikte taşınıp kendilerine ev arkadaşı diyorlar."

"Ya birbirimizden nefret edersek? Ya ben birlikte yaşamak için bir kabusum? Ya da sen?" "O zaman... Sarah ve Caleb'in yanına taşınabilirsin, belki. Ya da, neyse, benim evime taşınabilirsin, ben de bir otel falan bulurum."

"Bilmiyorum. Zaten başımızdan büyük bir işe bulaşmışız gibi görünüyor, bir de oda arkadaşı olacağız?"

"İstediğin kadar düşün, ama bence mantıklı." Bo yutkunur, gözleri karnıma kayar ve uzun, ağır bir duraklama ile orada kalır. "Şu anda başka bir şey yapamam," der alçak sesle. "Başka bir şekilde yardım edemem, ama üçümüz için uygun bir yer verebilirim. Gelecek ay taşınırsan, bir yıl için anlaşabiliriz. Altı ay hamilelik, altı ay bebek. Sonra tekrar değerlendiririz. Bu süre zarfında çok para biriktirebilirsin. Hatta bir şeyin peşinatını bile ödeyebilirsin."

belki bir şeyin peşinatını ödeyebilirsin. Ya da belki biraz daha kalmak istersin, ya da daha erken ayrılmak... Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, elimden gelen her şekilde yardım etmek istediğim ve *bunun* da bunu yapmanın bir yolu gibi görüldüğü."

Bir erkekle birlikte yaşamaya başladığım son zamanları düşünüyorum. Jack de doğru şeyleri söylemişti. *Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi*. Her şeyi paylaşarak çok para biriktireceğimizi. *Kaybedecek neyimiz var ki?* diye sordu bana, normalde hiç göstermediği heyecanla karanlık gözleri parıldıyordu, siyah saçları her tarafa dağılmıştı. Bazen Jack o kadar hayat doluymuş gibi görünüyordu ki, içinden elektrik akımı gibi fişkırıyordu. Beni kolayca şarj edebildiği gibi, kolayca yakıp kül edebilirdi. Her gün hangi seçeneği seçeceği ona kalmıştı.

Birlikte yaşamaya başladıktan sadece birkaç hafta sonra Jack bana ilk kez bağırdı. Daha önce de tartışmıştık, ama böyle değildi. Akşam yemeğini yakmıştım ve üç saat sonra hala yemeğini *boşa* harcadığım ve evini dumanla doldurduğum için bana bağıırıyordu. O günden sonra hep böyle oldu. Faturaların çoğunu ben ödüyordum, ama ev onun, yemekleri, mobilyaları, rutin hayatı. Ben onun alanına izinsiz giriyordum. Kendi evimde bir davetsiz misafir gibiydim.

"Kira ödemek istiyorum. En azından biraz," diyorum, düşünürken gözlerimi bir o yana bir bu yana çevirerek. "Ayrıca yazılı bir şey istiyorum. En az bir yıl kalacağımızı ve bu süreden önce birimizin ayrılması durumunda, o kişinin taşınma veya yeni bir yer bulma masraflarına yardımcı olacağımızı belirten, yasal olarak bağlayıcı bir belge." Kendimi kastediyorum. Bu adam beni evinden atmadan otele taşınması imkansız.

"Tabii, senin için en uygun olanı neyse."

"Ve arkadaşlarımı da eve davet edebilmek istiyorum. Sarah ve Caleb. Orayı benim de evim gibi hissetmek istiyorum."

Bo'nun kaşları yine çatıldı, başını eğdi. "Tabii ki, Win." Bana biraz fazla uzun baktı. "Orası benim evim olduğu kadar senin de evin olacak. İstersen tüm evi neon yeşili boyayabilirsin." Güldü. "Tamam, belki önce bana danış. Ama yapabilirsin."

"Bir gece düşünelim," dedim ve hediye sepetimi almaya uzandım. Ayağa kalkarken ona dudaklarını sıkarak gülümsedim. "Yine de teklifin için teşekkür ederim. Teşekkürler."

"Bu işte birlikteyiz, Win."

"Biliyorum," diye refleks olarak onaylıyorum. Buna gerçekten inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Şu anda hiçbir şey kesin değil. Hiçbir şey.

"Güvenli bir yere vardığında haber ver." Merdivenleri işaret ediyor.

"Buradan altıncı kata kadar mı?" diye soruyorum kuru bir sesle.

"Evet." Bankta daha da geriye yaslandı. "Çünkü sen *haber verene kadar* burada oturacağım," diyor inatla.

Gözlerimi devirip sepeti kalçama sürtüyorum. "Tamam." Lobiyi geçip en alt basamağa varıyorum ve dönüp soruyorum, "Kendi çamaşır makinen ve kurutucun var mı?"

Gülümsemesi yavaşça belirir ama tamamen iyimser.

"Var." Başımı sallarım. "Bitkilere ne dersin?"

"Bayılırım," diye tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Tamam," diyorum, geri dönüp önümdeki tırmanışa hazırlanıyorum.

"Tamam," diye tekrarlıyor, sesindeki iyimserlik lobide yankılanıyor. "Bu konuda iyi hislerim var, Fred!"

"Uh-huh!" Onu yakın zamanda oda arkadaşım olarak göreceğimi hiç sanmıyorum, ama düşünmenin bir zararı yok.

BÖLÜM 13

On beş haftalık hamileyim. Bebek elma büyüklüğünde.

"Taşınma günü!" Sarah kapıyı açar açmaz heyecanla bağıyor. Caleb, onun arkasında, tanımadığım iki adamla birlikte duruyor. İkisi de uzun boylu ve kaslı, omuzları kapıdan zar zor sığıyor. Evime girerken gülümsüyor ve nazikçe başlarını sallıyorlar.

"Onlar kim?" Sarah beni iterek geçerken sessizce soruyorum. Pencerenin önüne sığ bir sebze kutusu bırakıp bana dönüyor. Bisiklet şortu ve üzerinde *Velaris* yazan sevimli, bol bir kazak giymiş. Sanırım bu, en sevdiği kitabın adı, ama sorarsam buradan zamanında çıkamayız.

"Michael ve Levi," diyor, sesi titriyor. Caleb arkamızda harekete geçiyor ve iki adamı mor şifonyerime yönlendiriyor. Onlar şifonyeri hiç zorlanmadan kaldırıp, ben onların... *yeteneklerini* hayranlıkla izlemeye bile fırsat bulamadan çıkıyorlar.

"Nakliyeciler mi çağırdın?" diye soruyorum, açıkça sinirliyim. Ona bunu yapmamasını açıkça söylemiştim.

"Hayır!" Hem de kırılmış gibi konuşuyor. "Onlar bizim arkadaşlarımız."

Sarah'ın striptiz pokeri oynamayı bu kadar sevmesinin sebebi tam da *bu*: berbat bir yalancı. Bu yüzden, Caleb evde ders çalışırken, gençlik yıllarımda onu sarhoş ve çıplak halde pek çok partiden çıkarmak zorunda kaldım.

Ona sert bir bakışla bakıyorum. "Taşımacılar tutma demiştim, Sar. Param olsaydı..."

"Durun bakalım, hamile. Bütün gün altı kat merdiven inip çıkamazsınız. Ayrıca Caleb ve ben pek de formda değiliz, ne yapacaktık? Acı çekecek miydik? Daha gereksiz şeylere birkaç yüz dolar harcadım."

"Merdivenleri inip çıkabilirim," diye tartıştım.

Gözlerini devirip, pothos bitkisinin yapraklarını ayırmaya başladı. "Bugün kustun mu?" diye sordu, at kuyruğu şiddetle sallanırken, bana "*bunu mu konuşacağız?*" der gibi boş bir bakış attı.

Tartışmak için ağzımı açtım ama derin bir nefes alarak kendimi durdurdum. Dürüst olmak gerekirse, bugün ve merdivenleri defalarca inip çıkmaktan gerçekten çok korkuyordum. Son birkaç haftadır eşyaları toplamak yeterince yorucuydu. Tüm eşyalarımı gözden geçirmek, bağış yapmak ve gerekli malzemeleri almak da öyle. Sarah neredeyse her gün buradaydı ve ben bu kadar nankör olmamalıyım.

Ay sonuna kadar buradan taşınmam için zaten çok yardımcı oldu. Keşke nakliyecileri kendim tutabilseydim ve Sarah ile Caleb'i bu işe karıştırmasaydım. Kendimi yük gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Tamam, sadece bitkilerime dokunmalarına izin verme."

"Bu senin sahip olduğun eşyaların yarısı," diyor Caleb, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Mutlu taşınma günü." Koluma hafifçe vuruyor. "Bu yeri bir daha görmeyecek olmaktan mutlu olmadığımı söyleyemem."

"Züppeler," diye alay ediyorum ve Sarah'ya uzanıyorum. O da yaklaşıyor ve üçümüz pencere kenarındaki dolaşmış bitkiler gibi birbirimize sarılıyoruz. "Teşekkürler çocuklar," diye Sarah'nın omzuna fısıldıyorum. "İkinizi de seviyorum ve yardımınız için *gerçekten* minnettarım. Kabul etmekte zorlandığım için özür dilerim."

"Biz de sizi seviyoruz," diye hep bir ağızdan cevap verirler.

"Şimdi bize bitkilerinizi nasıl güvenli bir şekilde taşıyacağımızı öğretin, yoksa yeni taşıyıcı arkadaşlarımızı öldürürüz," diye ekliyor Sarah.

Sabahın geri kalanı sorunsuz geçer. Michael ve Levi, Caleb'in yardımıyla benim küçük mobilya seçkisini parça parça indirirler. Çekyatım ise devasa bir canavara benziyordu. Bo'nun misafir odasında bir kraliçe yatak olduğu için, çekyat yeni bir yuva bulana kadar kaldırımda kalacak.

Sarah, Caleb ve ben, kutularımın geri kalanı indirilirken bitkilerimi iki seferde taşıyoruz. Sahip olduğum her şey iki saatten biraz fazla bir sürede paketlenmiş oluyor. Caleb taşıyıcılara ödemeyi yapıyor ve Sarah ile ben son bir kez bakmak için yukarı çıkarken kamyonun yanında bekliyoruz.

"Siktir et bu merdivenleri," diyor Sarah, dördüncü kata çıkan merdiven sahanlığında su şişesinin kapağını açarak. "Bu merdivenleri çok siktir et," diyor nefes nefese, belinden eğilerek.

"Son kez," diyorum, bel çantamdan şeker çıkarmak için dik durmaya çalışarak. Çantamda tuzlu kraker, zencefilli şeker, mide ekşimesi hapları ve sakız var; hepsi son altı hafta içinde keşfettiğim mide bulantısı için küçük çareler. Şu anda hiçbirinin faydası yok. Bugün hariç, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Sonunda, kapımın yanındaki, giriş ve mini mutfak için kullanılan birkaç metrekarelik, soyulmuş bej-kahverengi muşamba üzerine yığılıyoruz. Sarah'nın su şişesinden küçük yudumlar alıp nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Sanırım son bir kez burada kusmak en doğrusu.

Banyoda işimi bitirince, lavabonun altında ve çevresinde kalan bir şey var mı diye bakıyorum. Tabii ki başka bir saç tokası buluyorum ve onu cebime atıyorum, ama diğer her şey gitmiş. Satılmış, bağışlanmış ya da dışarıdaki kamyonette.

"Gerçekten oluyor, değil mi?" Sarah, yanına yaklaşınca yanındaki yere vurarak diyor.

"Evet," diyorum ve duvara yaslanarak oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi daha iyiyim," diyorum ve ağzıma bir sakız atıyorum.

"Bo'nun yanına taşınmak hakkında."

"Ah..." Evet, o. "Hâlâ endişeli misin?" diye soruyor.

"Evet," diye iç çekerek cevap verdim. "Olmamak zor."

"En azından bizim eve daha yakın olacaksın. Baktım, sadece on sekiz dakika yürüme mesafesinde."

Dalgın dalgın başımı sallıyorum, sakızımı intikam alırcasına çiğniyorum.

"İhtiyacın olursa istediğin zaman bize taşınabilirsin. Ama bence bu iyi bir şey. Belki başlangıçta biraz garip olur, ama birbirimizi tanımamız kolay olur. Bebek doğduktan sonra da yardıma ihtiyacın olacak."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Üzgünüm... ne demek istediğimi anladın." Başımı sallayıp ona rahat bir gülümseme sunuyorum.

Beş hafta önce, bu dairede daha fazla kalamayacağım belli olunca, Sarah'nın taşınma teklifini kabul etmeyi düşündüm. Ama sonunda yapamayacağıma karar verdim. Sarah ve Caleb çocuk sahibi olmamayı bilinçli bir şekilde seçmişlerdi. Onların çocuksuz hayatlarını mahvettiğim hissinden kurtulamazdım. Kendimi çok suçlu hissederdim.

"Kendi başıma yapabilirim," diyorum, gururum teselli edilmeyi bekliyor.

Sarah burnumu hafifçe çekiştiriyor. "Elbette *yapabilirsin*. Ama mesele yapman gerekmemesi. Annelerimiz birbirlerine sahipti, değil mi? Bo'yu senin June'un Marcie'si olarak düşün."

"O kadar basit değil."

"Çünkü Marcie'nin yatağına girdin? Çünkü tekrar yapmak istiyorsun?" diye sorar Sarah, sesinde ima vardır.

Evet, ama sadece o değil. "Sadece hormonlar."

"Cadılar Bayramı'nda olanlar mı, yoksa bebek yapma hormonları mı?"

"İkisi de."

"Kendine daha fazla değer ver." Sarah omuz omuza bana yaslandı. "Ama şu anda işleri daha da karmaşıktırmak istemediğini anlıyorum."

"Sadece onunla yattığım için değil. Jack'in etkisi de var. Daha önce sadece bir erkekle yaşamıştım."

"Bu bir daha olmayacak, Win. Söz veriyorum," der Sarah sert bir şekilde ve bir yudum daha su içer.

"Bo'nun bana karşı çok nazik ve destekleyici olduğunu ve sanki dünyadaki tek şey oymuş gibi onun yanına taşındığımı biliyorum, bu çok saçma geliyor ama kendimi rahat hissettiğim *anda* Jack'in yaptığı gibi bana sırtını döneceğini düşünmeden edemiyorum."

"En kötü senaryoyu oynamak ister misin?" diye sorar Sarah.

Bu, Marcie'nin büyürken endişelendiğimiz zamanlarda bizimle oynamayı teklif ettiği oyundu. Geriye dönüp bakınca, çoğu endişelenmeye değmez şeylerdi. Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

"Bo'nun yanına taşınyorsun ve her şey yolunda gidiyor. *Ta ki* bir gece, birden değişiyor. Jekyll ve Hyde gibi. Jack gibi." Onun adını tamamen küçümseyerek söylüyor. "Ne yapardın?"

"Giderim. Hemen. Yürüyerek ya da taksiyle senin evine giderim." "Sonra ne yaparsın?"

"Şey..." Annemin bize öğrettiği gibi kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Gerçekten oluyor gibi davranıp hayal gücümün en ücra köşelerine gidip gerçekçi bir senaryo oluşturuyorum. "Caleb muhtemelen gidip ihtiyacım olan şeyleri hemen alır. Bo dışarı çıktığında ya da başka bir şey olduğunda sen ve ben geri dönüp geri kalanları alırız."

"Sonra?"

"Çocuğumun babası olmazdı. Ya da korktuğum bir babası olurdu. O zaman sonsuza kadar endişelenmek zorunda kalırdım. Ziyaretleri için endişelenir, bırakıp alırken gergin olurum. İşler kızarsa avukat tutmak ve mahkemeye gitmek için para ödemek zorunda kalırdım. Bo'nun daha fazla parası olduğu ve daha iyi bir avukat tutabileceği için davayı kaybedebilirdim. Bir şekilde başım belaya girebilirdim. *Onu* ziyaret etmek için *ona* yalvaran kişi olurum."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, sırtımı yavaşça daireler çizerek okşayarak. "Bu en kötü senaryo, değil mi? Bitti mi?"

Başımı sallayıp yanağımdan tek bir sıcak gözyaşı silerim.

"Güzel, peki... bu olası mı?" diye sorar, sesi samimi. "Hayır," diye cevaplarım açıkça. "Hayır... değil."

"Sence *gerçekte* ne olacak?"

"Sorun da bu. Bilmiyorum. Bo'nun sorun çıkaracağını sanmıyorum, ama onu yeterince tanıımıyordum, nasıl olacağını bilemem. Birlikte takıldığımızda şakalaşırız, eğlenceli ve rahattır, ama bildiklerim bu kadar."

"Yani bekleyip göreceğiz."

"Her şey birbirimizi daha iyi tanımaya geliyor."

"Doğru, bu yüzden onunla birlikte *yaşamaya karar vermek* iyi bir seçim bence. O da bu ilişkiye kendini adamak istiyor ve sana bir neden gösterene kadar ona güvenmek sağlıklı bir yaklaşım."

Bo'yu en son görüştüğümüz geceyi hayal ediyorum — bu fikri önerdiği gece. Düğmeleri açık süet ceketinin altında lacivert kabartmalı kazak, mavi kot pantolonunun altından parlak yeşil çorapları görünüyor. Hiç tehditkar değil, boyunu düşünürsek bu etkileyici.

O zamandan beri gönderdiğimiz mesajları da düşünüyorum. Ekranımda onun adı her görüldüğünde, komik veya tatlı bir şeyin yazdığını bildiğim için gülümsememi engelleyemiyorum. Her gün gönderdiği mesajlar, teşekkürleri ve benim hasta olduğum için özürleri. İlk kez baba olacaklar için yazılmış kitaptan öğrendiği anekdotlar.

Son birkaç hafta içinde her gün biraz daha bunun iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna ettim, ama bir dereceye kadar belirsizlikle yaşamaya alışmam gerekecek. Yaşadıklarım göz önüne alındığında, muhtemelen her zaman bir miktar güvensizlik kalacak. Sonuçta, kendini koruma içgüdüğü şüpheyle beslenir.

Sarah elini dizime koyup derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Ama bu sadece seninle ilgili değil, Win. En kötü durumda ya da en iyi durumda, ben buradayım. Ben ve Caleb varız. Bizi istesen de istemesen de."

"Eskiden senin arkanda dururdum. Hatırlıyor musun?" Kendime kızarak taytımı çekiştiriyorum.

"Evet, biliyorum. Hala hissediyorum." Bana yaslanır ve dizimin etrafındaki kumaşı çekiştirmeyi bırakırım. "Şu anda sıra sende. Hepsi bu. Sıra."

Ev sahibim denetime gelmeden buradan çıkmamız gerektiğini söylemek üzereyim ki, koridordan yankılanan bir ses duyulur. "Sarah?" Caleb merdiven boşluğundan bağırır, sesi komik derecede endişelidir. "Kimse telefona cevap vermiyor. İyi misiniz?"

Sarah ile aynı anda telefonlarımızı çıkarırız ve birbirimize yüzümüzü buruştururuz. Aramalar ve mesajlar arasında bir düzine cevapsız arama vardır. "Affet beni," diye fısıldar. "Üzgünüm! Win kriz geçiriyor, ona bakıyorum! Bir dakika sonra aşağı iniyorum!"

Caleb kapıda belirir, yüzü kızarmış ve ter içinde. "Lütfen benim için durmayın." Gülererek önümüze yere yığılır. "Burada yatıp *öleceğim*."

"İkinizin çocuk yapmamayı seçmiş olmanız iyi bir şey. *O* çocuk ne kadar dramatik olurdu?"

"Umarım Bo'nun DNA'sı *seni* dengeler," diyor Caleb, bir gözü açık olarak bana bakıyor. Sakız kağıdını yüzüne fırlatıyorum.

Bir süre sessizce oturduk. Caleb yerde kestirirken Sarah omzunu ovuşturuyordu, ben de birdenbire çok daha küçük hissettiren boş daireye bakıyordum.

Burada geçirdiğim dört yıl boyunca, her şey geçinmek için oldu. Faturaları ödemek için bir iş, kendimi biraz daha kendim gibi hissetmek için yazın gelmesini beklemek, korkudan daha fazlasını *yapmak* veya daha fazlası *olmak* için kendimi zorlamamak. Burada gerçek anlamda hiçbir ilerleme kaydetmedim. Durgun, idare eder bir hayata yerleştim; güvenli ama belki *de fazla* güvenli. İleride yaşamak istediğim hayattan daha küçük bir hayat. Belki de bu, kendimi harekete geçirmek için ihtiyacım olan yeni bir başlangıçtır.

Belki biraz rahatsızlık bana iyi gelir.

BÖLÜM 14

Caleb'in peşinden taşınma kamyonuyla giden Sarah ve ben, hafif karla kaplı, birbirinden farklı, pitoresk eski evlerin sıralandığı sakin bir sokağa giriyoruz. Bugün güneş çıkmış ve on dört numaralı evin buzla kaplı siyah çatısına parılıyor. Bo'nun evi.

Birkaç hafta önce buraya gelmeyi planlamıştık, ama Bo'nun işinde yeni bir projeye başlaması, benim genel yorgunluğum ve birkaç kış fırtınası nedeniyle zamanımız kalmadı.

Ev *çok* sevimli. Sağ tarafında yüksek çatı ve beyaz taş dış cephesinin üzerinde koyu kahverengi ahşap kaplama olan Tudor tarzı bir bungalow.

"Bana Snow White'ın kulübesinde yaşadığını söylememiştin," diyor Sarah, evin önüne park ederken. Caleb, evin sağındaki araba yoluna park etmiş ve biz ona doğru yürürken kamyonetin arkasını açıyor.

"Acaba yedi cüceler gelip bize yardım eder mi?" diyor Caleb, arkamızdan yaklaşan bize dönerek.

"Az önce ben şaka yaptım," diyor Sarah, mide bulandırıcı bir tatlılıkla kocasının kışına şaplak atarak. "Bekle, Bo burada değil mi?" diye soruyor, araba yoluyla ön kapı arasında bakınıyor.

"Tüm hafta sonu iş konferansında, yılda bir kez olan bir şey. Yarın dönmesi gerekir. Benim biraz yalnız kalıp yerleşmemin iyi olacağını düşündü."

Sarah, taşıma kamyonunun arkasında duran Caleb'in ona verdiği bir kutu bitkiyi bana uzatır. "Harika. Demek ki gizlice bakabiliriz." Kaşlarını oynatır ve yaramaz bir gülümsemeyle bana bakar.

Kutuyu alıp çakıllı yolu geçerek ön kapıya doğru ilerliyorum. Bo'nun daha önce gönderdiği şifreyi giriyorum ve kapı bipleyerek açılıyor. Siyah bir paspasın altında muhteşem mavi mozaik fayanslarla döşenmiş küçük bir giriş beni karşılıyor. Kireçle boyanmış beyaz duvara, altında koyu renkli ahşap bir ayakkabı bankı bulunan bir sıra askı askısı var.

Tam önümde dar bir kapı var, muhtemelen bir dolap, ve sol tarafta oturma odasına açılan yuvarlak bir kemerli geçit. Evin ön tarafına bakan ağır çerçeveli bir pencere ve işlevsiz bir şöminenin oyulmuş manteliyle oturma odası kesinlikle bir kulübe gibi *hissettiriyor*.

Bunlar ve yüksek tavanlardaki ahşap kirişler, aksi takdirde dekorasyonsuz olan odaya rahatlık katıyor.

Bo'nun pek kişisel eşyası yok gibi görünüyor. Sehpanın üzerinde birkaç kitap ve şöminenin iki yanında birer duvar lambası var, ama bunun dışında duvarlar boş. Odanın ortasında, şimdiye kadar gördüğüm çoğu bekar erkeğin evinde olduğu gibi, basit bir gri kanep ve pencerenin yanındaki köşede ona uyan bir koltuk var. Yanındaki yeri bitki standım için çalabilir miyim acaba? Orada güneş çok iyi alır.

Evin içine doğru ilerleyince, yemek odası olarak tasarlanmış bitişik odaya giriyorum. Şu anda buradaki tek mobilyalar, uzak köşeye sıkıştırılmış, üzerinde bir monitör ve yığınla kağıt bulunan bir masa ve *etkileyici* bir vinil koleksiyonunu barındıran ceviz ağacından bir medya ünitesi. Ünitenin üstünde bulunan hoparlörlerin ve pikapın altındaki yuvalara yüzlerce plak yerleştirilmiş olmalı.

Şimdiye kadar, birlikte bir çocuk yaptığım adamın müzik zevkinin bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim. Ya da daha da kötüsü, müzikten hiç hoşlanmayan insanlardan biri olabileceğini. Bu, DNA'mızı kiminle karıştıracağımızı düşünürken kesinlikle belirleyici bir faktör olmalı. Bu yüzden, Fleetwood Mac'in *Greatest Hits albümünün* yanında bir Nat King Cole plağı gördüğümde, çocuğumuzun hatırı için Bo'ya zevk sahibi olduğu için sessizce teşekkür ediyorum.

Medya ünitesinin sağında, başka bir geniş kemerli geçitten geçince, evin en modern odası gibi görünen Bo'nun mutfağı var. Karla kaplı geniş arka bahçeye bakan uzun dikdörtgen pencerelerin altında, paslanmaz çelik gazlı fırınla ayrılmış, beyaz mermer tezgahlı koyu gri alt dolaplardan oluşan bir duvar var. Bu dolaplarla durduğum yer arasında, oturmak için çıkıntısı olmayan bir ada var. Adanın ortasında derin, mat siyah bir lavabo var. Uzak duvardaki dolaplar L şeklinde ve daha dar bir kemerin önündeki aydınlık koridora açılıyor. Dolaplarla kemer arasında, buz makinesi olan aynı derecede güzel bir paslanmaz çelik buzdolabı var.

Evet, doğru. Lanet olası bir buz dispenser! Artık *o kaltak* benim.

"Tamam, çok sevimli ama tamamen *boş* bir tuval gibi," diyor Sarah, arkamdan gelip mutfak tezgahına bir kutu koyarak. "Bitkilerin ve biraz düzenlemeyle burası kesinlikle mükemmel olacak." Kolunu omzuma atıp, heyecandan bir kez zıplıyor. "Ne düşünüyorsun? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Sürekli buz kaynağına sahip olma fikri beni biraz duygulandırıyor," diyorum, parmağımı yavaşça kaldırıp buzdolabını işaret ediyorum.

"Önceliklerini her zamanki gibi kusursuz belirlemişsin," diyor ve beni geçerek koridora doğru ilerliyor. "Hadi yatak odana bir bakalım."

Onu koridorda takip ediyorum, geçerken buzdolabını özlemle okşuyorum.

"Bütün kapıları açık bırakmış, böylece etrafa bakabilirsin. Ne kadar düşünceli," diyor Sarah omzunun üzerinden, en uzak yatak odasına girerken.

Sol taraftaki ilk kapıdan içeri bakıyorum. Evin geri kalanıyla aynı beyaz kireç badanalı duvarları ve koyu renkli zemini olan, makul büyüklükte kare şeklinde bir yatak odası görüyorum. Perdeyle kaplı pencerenin altında, uzak köşeye itilmiş basit ceviz rengi bir yatak çerçevesi ve cam kubbe tavan lambası dışında pek bir şey yok. Sanırım bu benim yeni yatak odam.

Yan odada, açık gri duvarları, arka bahçeye bakan uzun dikey bir penceresi ve solunda küçük bir gömme dolabı olan daha küçük bir yatak odası var. Uzak köşede birbirine dolanmış birkaç ethernet kablosu, bir wi-fi yönlendirici ve "Bağış" yazan yarısı dolu bir kutu dışında tamamen boş.

Buranın bebek odası olarak tasarlanmış olduğunu fark edince, kapı çerçevesine yaslanıp biraz daha dikkatli bir şekilde odayı inceledim. Dolaba en yakın duvarda öğleden sonra güneşinin küçük bir gökkuşağı oluşturduğunu fark ettim. Bo bu odayı sarıya boyamayı düşünse ne derdi acaba? Bence öğleden sonra güneşinin yarattığı o küçük ışık kümesi odayı daha da aydınlık hale getirirdi.

Bir sonraki odaya doğru dönünce, Caleb sessizce arkamda duruyor. Gözleri omzunun üzerinden bakıyor, sonra yavaşça dikkatini bana çeviriyor. Utangaç, umut dolu bir gülümseme paylaşıyoruz.

"Bebek odası mı?" diye soruyor

basitçe. Başımı sallıyorum.

"Beğendin mi?"

"Evet," diyorum, gözyaşlarım akmak üzere.

"Harika bir oda."

"Öyle mi?" diye soruyorum, sesim titriyor. Kendime gülüyorum, tek bir gözyaşını siliyorum. "Aman Tanrım, bu lanet hormonlar," diye şikayet ediyorum. "Ama güzel, değil mi?"

"Hey," diyor Caleb, bir kolunu uzatarak. Ona doğru yürüyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Omzuma birkaç kez vuruyor, sonra omzumu tutup beni kendine doğru çekiyor, alaycı ama nazik bir şekilde gülüyor. "Her şey yolunda, Win. Burası harika bir yer ve oda da mükemmel. Üzülme. Ağlama."

"Üzgün değilim. Sadece büyük bir değişiklik, anlarsın ya?" diyorum, ayağa kalkıp geri çekiliyorum. "Bebüğimin uyuyacağı odayı görmek biraz sarsıcı geliyor, hepsi bu."

"Anlıyorum. Ama..."

Sarah, sanki koşmuş gibi rüzgârda saçları dağınık bir şekilde koridorda belirir ve Caleb'in sözünü keser. "Prezervatif buldum. Plastik ambalajında, yepyeni," diye haber spikeri gibi duyurur.

Bu, insanı ciddiye alan bir giriş oldu. Onun sabit bakışlarını ve çılgın ifadesini inceleyerek boş boş ona bakıyorum. "Benim odamda mı?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde.

"Hayır, tabii ki değil. Senin odanda sadece yatak ve yatak var. Bo'nun odasında." Solumuzdaki kapıdan içeriye doğru koşar.

"Sarah, hayır! Çık oradan." Onu takip ediyorum. "Gözün yok mu..." Bo'nun yatak odasının ortasına geldiğimde onu azarlamaya devam edemiyorum. Evin geri kalanından farklı olarak, bu oda tamamen ona göre düzenlenmiş. Sanat eserleri ve eşyalarıyla dolup taşıyor.

Bir duvar, çentikli çam başlıklı yatağın arkasında koyu yeşil renkte boyanmış. Yatak, gri bej renkli nevresimlerle örtülü ve ayak ucunda rustik bir ahşap bank var. Yatağın ve bankın altında, üstünde açık raflar ve sığ çekmeceler bulunan iki komodinin önünde duran büyük, doğal dokuma bir halı var.

Sağdaki komodinin üzerinde, ilk bakışta *kirli* dergi sanılabilecek bir koleksiyon var. Ama aslında bunlar...

"Çizgi romanlar," diyor Sarah, kıkırdarak.

"Kindle'ında ne okuduğunu gördüm. Seni yargılayacak durumda değilsin."

Karşı argüman yapmak için parmağını kaldırır, sonra indirir ve üzgün bir şekilde kabul edercesine başını sallar.

"Sence bunu bana ödünç verir mi?" diye sorar Caleb, Bo'nun dolabından şövalye zırhı ve miğferiyle çıkar.

"İkiniz de durun. Burada olmamalıyız, onun eşyalarına dokunmamalıyız."

"Sence yatakta rol yapar mı?" Sarah, kocasına doğru neredeyse zıplayarak yaklaşır ve elini onun göğsündeki metale sürer. "Bu biraz seksi olabilir," der bana omzunun üzerinden sırtarak.

"Milady," der Caleb, eğilip onu öpmek için. Dudakları birbirine değdiğinde kız kıkırdar. "Aman Tanrım, cidden mi? Şimdi onun eşyalarını kirletiyorsun!"

"Adil gibi görünüyor," der Caleb, kaskı çıkarıp kalçasına dayayarak. "Oda, bir tür bebek yapma büyüğü var gibi olduğunu öğrendiğimizden beri misafir yatak odasında oynaşamıyoruz."

"Öyle olmaz," diye içimden iç çekerek söylüyorum. "Lütfen, her şeyi yerine koy."

"Win, bence bebeğinin babası büyük bir inek olabilir," diyor Sarah, Caleb uzaklaşırken bana doğru yürürken.

Omzunun üzerinden dolap kapısının yanındaki duvarda asılı sepya renkli çerçeveli sanat eserine bakıyorum. Star Trek Enterprise'ın kurşun kalemle çizilmiş patent resmi. "Eh, ben bunun için buradayım, değil mi? Adımı tanımak için." *Kesinlikle bir inek.*

"Aynen... Bu yüzden çekmecelerini karıştırdım."

"Aman Tanrım," diyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Aynı şey değil."

"Söylesene Winnifred June, bir erkek neden prezervatif alır?"

Gömleğimi kaldırıp, şekillenmeye başlayan en küçük bebek şişkinliğini işaret ettim. Yumuşak, dolgun kalçalarımın arasında, büyük bir burrito yedikten sonra şişmiş bir mideye benziyordu. "Belki de bunu önlemek için?"

"Hayır, ama kullanmadı. Kutu hala plastikle sarılmış durumda." "Sarah, ne demek istiyorsun? Boşaltmamız gereken bir kamyon dolusu eşya var ve onun odasında olmamalıyız *ya da* onun seks hayatını tartışmamalıyız." Caleb'in bulunduğu dolaptan bir gürültü duyunca omzunun üzerinden bakıyorum. "Orada ne yapıyorsan kes şunu!" diye bağıyorum.

"O kimseyle seks yapmıyor," diyor Sarah, kedi gibi sırtarak.

Caleb dolapta gülüyor ve yemin ederim ışın kılıcı açılma sesi duyuyorum.

"Ya da Bo *o kadar* çok seks yaptı ki, bitirdikten sonra gidip yenilerini almak zorunda kaldı," diye tartıştım. Yüzü anında düştü. Bo'nun başka biriyle seks yaptığı düşüncesi onu o kadar çok incitmişti ki, bunu söylediğim için *neredeyse* suçluluk duydum. "Sar, niyetin iyi olduğunu biliyorum, ama Bo ve ben senin kitaplarındaki çiftler gibi değiliz. Eğer *benimle* seks yapmayı planlıyorsa, o zaman onlara ihtiyacı olmazdı, değil mi?"

"Bu mantık ters tepti. Kabul ediyorum."

"Ve ben onunla seks yapmayı planlamıyorum, bu da senin sürekli unuttuğun bir başka faktör."

Tam o sırada Caleb, elinde bir şey tutarak Bo'nun dolabından çıktı ve karanlık bir kahkaha attı. "Sence o dağcı mı, yoksa...?"

İpeksi siyah ipi görünce boğazım gerildi ve kurudu. Caleb onu boktan bir tüy boa gibi omuzlarına attı.

Sarah, yatağın kenarında bir çizgi romanı karıştırarak kıkırdayarak güldü.

"Onu *hemen* yerine koy ve kamyonette bekle," diye öfkeyle söylüyorum. "Ve *sen*." Sarah'yı işaret ediyorum, ama sonra aklıma bir şey gelmiyor. "Sadece... benimle banyoya gel, sanırım. İkiniz de buraya geri gelemezsiniz, anladınız mı?"

İkisi de gözlerini devirir. Caleb dolaba geri döner ve Sarah çizgi romanı yığına geri koyarken dudaklarını bükerek somurtur. Her şeyin yerinde olup olmadığını son bir kez kontrol ettikten sonra odadan çıkmalarını sağlarım. Kapıyı arkamızdan kapatıp Sarah'ın peşinden koridorun karşısındaki banyoya girerim.

İkimiz için burası kesinlikle çok dar, çünkü büyük cam duş kabini odanın çoğunu kaplıyor. Siyah altıgen yer karoları, duşun içinde fayansla kaplı beyaz duvarlarla ve duvara gömülü fayanslı bankla güzel bir kontrast oluşturuyor. Lavabonun altında küçük bir dolap ve üstünde aynalı bir ecza dolabı var.

"Sanırım banyo yapmak için benim evime gelmen gerekecek," diyor Sarah, kapalı tuvalet koltuğuna oturarak.

İtiraf etmeliyim ki, küvetin olmaması beni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim, ama gerçek çok acı. Banyo, rahatladığım, düşüncelerimi topladığım ve stres attığım yer. Ve son bir ayda, yorgun ve ağrıyan vücuduma rahatlık bulduğum yer de orasıydı.

"Belki," diyorum, lavabonun musluğunu açıp kapatarak.

"Ya da küvet taktırırsın? Parası var, belli. Oda yeterince büyük."

İçimden gülüyorum. "Evet, isteklerimin listesini yapmaya başlayayım." Daha dik durarak, en kötü halimi taklit ediyorum. "Bo, kendi başıma başarılı bir yetişkin olamadığım ve senden hamile kaldığım için buraya taşınmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Banyoyu tamamen yenilemeye ne dersin? Hazır başlamışken, uyumak için bir kule de yapabilir misin?"

Sarah bana gülümser. "Adil," der ve yanıma gelir. Aynadaki yansımalarımıza bakarız ve ikimiz de hüznle iç çekeriz.

"Ayrıca, duş da gerekli olabilir," diyorum, duvara takılmış birçok tutunma çubuğunu fark ederek. "Banyoyu özleyeceğim, ama banyoya *ihtiyacım yok*."

"Fikir ayrılığına razıyım," diyor Sarah, dudaklarını büküp kaşlarını kaldırarak aynadaki yansımasına hayranlıkla bakarken saçlarıyla oynuyor. Ben de aynada saçlarımı düzelterip daha güzel düşmelerini sağlıyorum. "Eskiden bunu her gün yapardık," diyor duygulu bir şekilde, aynada gözlerime bakarak.

"Hmm?"

"Birlikte hazırlanmak, aynayı paylaşmak. Bazen özlüyorum. Eski daireyi çok özlüyorum."

Ben de özlüyorum. Marcie ve annemin birlikte mutfakta dans edip, okul kızları gibi pinot grigio şaraplarını yudumlarırken kıkırdamalarını özlüyorum. Dört kadının tek bir banyoyu ve tek bir arabayı paylaşmaya çalışırken yarattığı kaosu özlüyorum. Genç, kaygısız ve naif hissetmeyi özlüyorum. O zamanların çoğunu daha büyük olmak için harcadım. Sabırsızlıkla dışarı çıkıp kendi hayatımı yaşamak için bekledim. Ama bu asla gerçekleşmedi. Sadece yaşlandım. Ve şimdi bana bak. Elimde hiçbir şey yok.

"Bütün makyaj malzemelerimi çaldın," diyorum, göğsümde yükselen nostaljiyi bastırmaya çalışarak.

"Evet, ama karşılığında saçlarını örerdim," diye espri yapıyor, saçlarımın bir tutamını oynayarak. Sonra dudaklarını birbirine sürüyor, saçımı kıvrırırken gözleri omzuma kilitlenmiş, zihni çok uzaklarda. "Aslında dün gece June ile konuştum."

"Oh." Annemin Sarah'ı araması tamamen sürpriz değil, çünkü bir aydan fazla süredir onun aramalarına cevap vermedim, ama konuşmalarını bana şimdiye kadar söylemesi şaşırtıcı. Genellikle Sarah hemen bana mesaj atar ve durumu açıklığa kavuşturur. Bana kesip, onu aracı yapmayı bırakmamı söyler.

"Senin için endişeleniyor. Sana karşı sessiz kaldığını söylüyor." "Tabii."

"Zor olduğunu biliyorum, Win. Onu tanıyorum. Ama ona söylemelisin. Seni özlüyor ve bence çok kötü tepki vermez. Verirse ikiyüzlü olur."

"Biliyorum. Söyleyeceğim. Öğrenince çok meşguldüm. Tüm bu değişiklikleri sindirmek, eşyaları toplamak ve taşınmakla uğraştım. Ama söz veriyorum, söyleyeceğim. Bu akşam onu arayacağım."

"Tamam," diyor Sarah, sıkıca örülmüş saç telini kulağımın yanına bırakarak. "İyi."

Aynaya bakarak birbirimize yumuşak bir gülümseme atıyoruz.

"Caleb'e yardım etsek iyi olur," diyor, ağzı gülümsemeye çekiliyor.

Gülümserken yüzümü buruşturuyorum. "Ah, *lanet olsun*, doğru ya. Onu orada unuttum." Sonra ön bahçeye koşuyoruz.

BÖLÜM 15

Saatlerce eşyaları boşaltıp, kutuları açıp, yatak odamdaki mobilyaları yerleştirip durduktan sonra, günü bitirmeye karar verdik. Sarah ve Caleb, pizzayı sipariş ettikten sonra gittiler ve beni ürkütücü bir sessizlik içinde, bir kutu pizza ile baş başa bıraktılar.

Birkaç denemeden sonra, sonunda plak çaları çalıştırmayı başardım. Şimdi Frank Sinatra, ben çarşafları kurutucuya koyarken Nisan ayında yükseklerde uçmaktan bahsediyor ve ben de evin artık o kadar boş gelmemesi için yüksek sesle şarkıya eşlik ediyorum. Duvarları paylaşan komşularım olmadığı için, şarkı sözlerini coşkuyla söylüyorum. Sevgili yaşlı Frank, bir zamanlar korsan olduğunu söylerken tavana doğru gülüyorum. Çünkü beni buraya getiren de tam olarak buydu.

Ve lanet olsun, kendimi toparlayıp yarışa geri döneceğim. Tıpkı Bay Sinatra'nın önerdiği gibi.

Evde dolaşırken, bir elimi hayali bebek karnımın üstüne koyup vals yapar gibi dans ediyorum ve arada bir durup buz parçalarıyla serinliyorum. B yüzündeki son şarkı biterken çarşaflarım kurutucudan çıkıyor, yatağımı yapıp içine giriyorum.

Telefonumu çıkarıp Bo'dan gelen mesajları hemen kontrol ediyorum. Nasıl yerleştiğimi soruyor, düşün musluğunun ters takılmış ve arızalı olabileceği için talimatlar veriyor ve yarın öğle yemeğinden önce döneceğini söylüyor. Hızlıca cevap verdikten sonra annemden gelen mesajları açıyorum. Birkaç özür mesajı yazıp sonra onu aramaya karar veriyorum.

Telefon sadece bir kez çalıyor ve annem açıyor.

"Hayatta," diyor annem selam yerine.

"Merhaba anne. Özür dilerim. Son zamanlarda çok meşguldüm. Seni özledim."

"Sarah da öyle dedi. Ama başka bir şey söylemedi. Her zamanki gibi sırlarını saklıyorsun. Sanırım bu yüzden arıyorsun, değil mi? Aracı olmak istemedi, değil mi?"

"Hayır! Şey, evet, aradığını söyledi. Ama gerçekten çok meşguldüm. Ve evet, sana söylemem gereken bir şey var." Tavana bakarak, kelimelerin çıkmasını bekliyorum. Ya da alternatif olarak, uzaylı istilasası ya da kıyamet gibi bir olayın tam zamanında başlamasını diliyorum. "Hamileyim," diyorum.

İki kelime. Hepsi bu. Basit. Artık ortada. Geri alınamaz. Hat sessizleşir. Acı verici bir sessizlik.

"Anne?"

"Buradayım."

"Duydun mu beni?"

"Ne duydun? Üzgünüm, dizim başladı."

"*La Reina del Sur* mu? Anne, Netflix'te var, duraklat." Pazar gecesi telenovelas gibi bazı gelenekler asla ölmez. Muhtemelen Sarah da şu anda yatakta bunu yapıyordur. Bu her zaman onların geleneğiydi ve bazen Marcie ve ben de davet edilirdik. Tabii çok fazla soru sormazsak: O ölmemiş miydi? O kim? Cinayetler arasında bir ilişkiye ne zaman vakit buldu? O onun *üvey babası* değil mi?

O, uzaktan kumandayı almak için sandalyesinden kalkarken sandalye gıcırıyor ve homurdanıyor. "Tamam, tamam, tamam. Beni en heyecanlı yerinde yakaladın. Teresa az önce aradı..."

"Hamileyim," diye sözünü kesiyorum.

"Sen mi?" diye sordu aniden, şaşkın bir kahkaha eşliğinde.

Neden onun şaşkınlığı beni rahatsız etti bilmiyorum, ama ediyor. "Evet, *ben*."

Kısık bir ses çıkarır. Yarı eğlenceli, yarı şoktur. "Peki... kim o?"

Tabii ya. *Nasıl hissediyorsun?* Ya da *kaç aylık hamile?* Ya da... tamam, sanırım bir sonraki soru *kim o adam* olabilir, ama ilk ikisi daha önemli. "Adı Bo. Arkadaşım. Bir partide tanıştık ve... gerisini biliyorsun." *Tamamen* uydurma değil. Annemin, tanıştığım gün o adamla yattığımı bilmesine gerek yok. Bazı şeyler, on yaşımdayken bana her şeyden önce iffetli olmayı öğreten kadınla paylaşılmamalı.

"Doğum kontrolü sıfır, McNulty kadınları iki," diye şaka yapıyorum. "Ee? O bir *ezik* mi, yoksa düzgün bir adam mı?"

Onun sağladığı *yeni* yatağında otururken evinin güzel yatak odasına bakıyorum ve kendime başımı sallıyorum. "İyi bir adam. Biz, şey, aslında birlikte yaşamaya başladık."

Telefonda bir inilti duyuyorum. Mutlu bir rahatlama ve memnuniyet dolu bir iç çekiş. "Oh, bu harika, Winnie. Gerçekten, gerçekten harika."

Muhtemelen birlikte taşınacağımızdan bahsetmeliydim, ama şimdi neden uğraşayım ki? Gerekecekçe kendimi daha zor bir konuşmaya sokmayacağım. "Daha önce aramadığım için özür dilerim, çok yoğun günler geçirdim. Çok hastaydım ve..."

"O nasıl biri?"

"Eyvah," diye cevap verdim kendimi tutamadan. "Ne?" diye tersledi.

"Anne," kendimi hissettiğim kadar sinirli olmamaya çalışarak. "Sana her gün kusup durduğumu söylüyorum, sen ise onu soruyorsun. Bo iyi. Harika. Ama *senin kızının* annelik tavsiyesine ihtiyacı var."

"Üzgünüm, haklısın. Ben de seninle birlikte çok hastalandım, kızım. Çok kötü, ama yakında her şeye değecek."

"Hiç ipucu var mı?"

"Bana tek işe yarayan şey, her gün kendi ağırlığımı kadar kök birası ve tuzlu kraker tüketmekti. Doktorlar bugünlerde bu yöntemi sakıncılı bulurlar muhtemelen."

"Elim böyle oldu mu sence?"

"Winnifred June!"

Telefonda kıkırdamaya başlıyorum. Annem de kıkırdıyor, ama her zamanki gibi kendini tutmaya çalışıyor.

"Yedi yirmi dörtte doğacak," gülmemiz yatışınca ona söylüyorum.

"Oh, vay canına. Yani... *birkaç* aylık hamileymişsin." Sesinde, benim neden olduğum çok açık bir acı duyuluyor. Onun üzülmesine dayanamıyorum, ama daha önce aramış olmayı da dilediğimi söyleyemem. Beklemeseydim, Bo'yla birlikte yaşamaya karar vermeden *önce* ona söyleseydim, bu konuşma bir nutuk ve hayal kırıklığıyla dolu basmakalıp sözlerden ibaret olurdu.

Benim hatalarımdan ders almış olursun diye düşünmüştüm. Seni daha iyi yetiştirdim. Bir kafede çalışırken bu bebeği tek başına nasıl geçindireceksin? Şimdi hangi erkek seni ister ki?

Ve tabii ki, annemin Bo ile romantik bir ilişkimiz olduğunu düşünmesine izin vererek Bo'yu bilmeden bir güvenlik ağı olarak kullanıyorum. Ama ikisinin de bilmediği şey onlara zarar vermez.

"Dün itibarıyla on beş haftalık hamileyim." Bir an durup suçluluk hissediyorum. "Gerçekten çok yoğundum. Yemin ederim."

"Şey, şimdi söylediğin için teşekkürler, sanırım."

"Üzgünüm anne. Sana söylemeyi kafama takmıştım galiba. Henüz bunun gerçek olduğunu kabullenmeye hazır değildim."

"Şimdi gerçek gibi geliyor mu?"

diye soruyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

O iç geçirir, ses tonuna biraz şefkat geri döner. "Ben de öyle hissettim. Onlar minicik, çılgılık atan *seni* kollarımın arasına verene kadar, her şey biraz uydurma gibi gelmişti."

"Sonra harika hissettiniz mi? Hayatınızın en büyük lütfü? Göklerden gelen bir hediye?" diye soruyorum, sesim tiyatral.

"Elbette. Sonra korkutucu. Sonra yine harika. Sonra yine korkutucu. Bu döngü sonsuza kadar devam eder. Ve eğer *gerçekten* şanslıysan, bir gün, o bebek Şubat ayında rastgele bir Pazar akşamı seni arar ve sana büyükanne olacağını söyler."

"Sürpriz," diye zayıf bir sesle şarkı söylerim.

"Bu yaz *seni* ziyaret etme sırası bende, değil mi?" "Çok isterim, lütfen."

"Sanırım programın biraz boşaldı," diye gülerek sorar.

"Ağustos en iyisi olabilir, sen gelmeden önce çocuk doğmuş olur. Bebek sahne korkusu yaşarsa, doğum günümde burada olmanı istemem." *Ve ben de senin o hastane odasının yakınında olmanı istemiyorum*, diye düşünüyorum.

"Duncan'a gelmem için uygun bir zaman var mı diye bir sorayım."

"Yeni bir medyum mu buldun? Maureen'e ne oldu?"

"Hayır *tatlım*, Duncan benim sevgilim. Dört aydır birlikteyiz. Ondan daha önce bahsetmiştik. Oh!" Memnuniyetle gülüyor. "Benim bir *sevgilim* var, senin de bir *Bo'n* var."

Duncan mı? Onu daha önce duymadım *sanırım*. Ama bunu anneme söyleyemem, yoksa geçen Temmuz'daki *Travis* olayı gibi bir kavga çıkar. Annem, onun aşk hayatına ilgisizliğim ve gelen giden erkekleri takip edemememden çok rahatsız oluyor.

Bunun beni ikiyüzlü yaptığını biliyorum, çünkü arkadaşlarımın başka erkeklerle yatması ya da tek eşli olması umurumda bile değil, ama annem için bundan *nefret ediyorum*. Her zaman nefret ettim. Onun birkaç hafta ya da birkaç ay boyunca kendini bir erkeğe adayıp, o erkek ortadan kaybolduğunda kendini boşalmış hissetmesini istemiyorum.

"Duncan, tabii. Elbette. Pilot mu, yoksa seyahat etmenin uygun olduğunu çok iyi biliyor mu?" diye soruyorum, biraz cadalozca, itiraf ediyorum.

"Şey, onu öylece terk edemem, Winnie." Benim *bariz* saçmalığıma gülüyor.

"Hayır mı? Tek kızını ve torununu görmek için birkaç günlüğüne bile mi?" "Bakacağım dedim, Win. Annene terslik yapma."

Yavaşça nefes alıp veriyorum, kendimi sarsıyorum. "Tamam, peki. Bana haber ver, olur mu?"

"Tamam..." Dudaklarını şapırdatarak başka bir konu arıyor ve belli ki bulamıyor. "Peki, ben kapatayım o zaman."

"Tamam, anne." Konuşmaya devam etmesini isteyebilirdim. Tüm bunların ne kadar korkutucu olduğunu söyleyebilirdim. Zamanı hem ileri *hem* geri alabilmeyi ne kadar istediğimi. Onun uzun, sıkı sarılmalarını ne kadar çok istediğimi. Ama yapmadım. "Seni seviyorum," dedim yerine.

"Ben de seni seviyorum, tatlı kızım. Umarım iyice dinlenirsin. Torununa sana biraz rahat vermesi gerektiğini söyle."

"Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp çeneme dayadım, sırt üstü yattım ve tavana bakarak uzandım. Telefon görüşmesini tekrar dinledim ve rahatladım, çünkü annem gibi öngörülemez duyguların *kraliçesi* olan biriyle bu durum çok daha kötüye gidebilirdi. En azından artık biliyor. Bebek gelmeden önce yapmam gereken sonsuz uzun listeden bunu silebilirim. Şimdi düşününce, bu listeyi gerçekten yazmam gerek.

Günü genel olarak başarılı sayıp, dönüp rahat yeni yatağında uykuya dalmak üzereyken, kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmeyi unuttuğumu fark ediyorum. Yatak beni içinde kalmam için çağırırsa da, ilk gecemde uyurken dövülmek ya da evin soyulması fikri pek hoşuma gitmiyor. Bu yüzden, hala sızlanarak kendimi yataktan kaldırıp karanlıkta ön kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Uzaktan sürgü kilidin kapalı olduğunu fark ettim, ama yine de giriş kapısına gidip kolu kontrol ettim. Yere düşmüş, ön kapının posta deliğinden girmiş olabilecek bir yığın postaya yanlışlıkla bastım.

Robert Durand, en üstteki zarfın üzerinde yazıyor. Sanırım, bebeğimin babasının soyadını öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz... Ne yapıyorum ben?

El ilanları ve sıradan zarfların arasında, teslimattan kalma, hala yarısı bükülmüş bir çizgi roman var. Hepsini alıp tezgahın üzerine bırakıp yatağıma dönmek niyetiyle yerden topluyorum. Ama postaları yere koyduğumda, parlak, yumuşak çizgi roman, parlak yazı ve renkleriyle dikkatimi çekiyor. Gece geç saatte okumak zarar olmaz diye düşünerek çizgi romanı yatak odama götürüyorum.

Yatağıma geri dönüp yastıklarımı kabarttıktan sonra yattım. Üzerinde "*The Annihilator* 392. Sayı" yazıyordu. Acaba Bo'nun önceki üç yüz

doksan bir önceki sayının hepsine sahip mi diye merak ediyorum. Sanırım Caleb'in aksine, dolabına girip içinde ne olduğunu hiç bakmadım. Benim bilmediğim birçok şey olabilir. Mesela daha fazla ip gibi.

Hayır. Bu tehlikeli bir düşünce. Bu düşünceyi kesinlikle takip *etmeyeceğim*.

Tabii, bu Annihilator denen adamın kim olduğunu bilmiyorum, ya da cehennemin kralının bu az giyinmiş Serinthina adlı sert kız tarafından devrilmesine neden bu kadar kızdığını da. Ama lanet olsun, bu şey başından beri çok eğlenceli.

Bu iki "düşman" arasında büyük bir karşılıklı özlem var ve ben bunu çok seviyorum. Ayrıca, ikisinin *de* korktuğu, ancak birlikte çalışarak yok edebilecekleri bir tür ölümsüz tanrı olduğunu da anladım. Tabii ki, bunu isteyerek yapmayacaklar. Ancak önceki sayıları okumadığım için başka bir şey bilmiyorum. Bu terimlerin, isimlerin ve yerlerin yarısı benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Yine de... Bir şekilde seviyorum. Son sayfada, savaş sonrası mükemmel bir atışmanın ortasında, Serinthina bu ikilinin Buz Gezegeni *Borgue'da* seviştiğini ima ediyor. Hangi sayıda bunun olduğunu bulmak için telefonumu alıp Google'da aramaya başladığım hızı, hamile hormonlarına bağlıyorum.

Sonra telefonuma yüz seksen birinci sayıyı indirmek için üç dolardan biraz fazla para harcadım. Tabii ki, Bo'yu ve ilgi alanlarını daha iyi tanımak için.

Azgın uzaylıların sevişmesini görmek için değil *tabii ki*.

BÖLÜM 16

Gece yarısına kadar *The Annihilator*'ın eski sayılarını okuyarak uyumadım ve bu sabah alarmın sesiyle gözlerimi açmak için mücadele ederken bunun bedelini ödedim. Bugün işim yok, ama Bo eve gelmeden önce bu sabah birkaç saatimi kutuları açıp yerleşmekle geçirmeliyim. Yatak odamda kutuların ve bitkilerin yığılması bir şey, ama mutfakta veya oturma odasında yer kaplayıp onun yoluna çıkmasını istemiyorum.

Son mutfak kutusundaki son fincanı bulaşık makinesine koyarken, ön kapı açılırken bip sesi ve uğultu duyuldu, Bo'nun geldiğini haber veriyordu.

"Merhaba," diye seslendi, kapıyı arkasında kapatarak.

"Selam," diye cevap veriyorum, bulaşık makinesine deterjan doldururken içimden gülümsüyorum. "Mutfaktayım," diye ekliyorum.

Bulaşık makinesini kapatıp arkamı döndüğümde, Bo kemerli kapıya yaslanmış, koluna paltosunu katlamış ve elinde bir kanvas spor çantası tutuyor. "Selam, ev arkadaşı," diyor, gülümsemesi geniş ve bulaşıcı.

"Hoş geldin," diyorum ve hemen pişman olduğum aptalca bir reverans yapıyorum. "Evin çok güzel."

Bo'nun gözleri omzumun üzerinden mutfak penceresinin önüne astığım bitkilere kayar. "Bitkileri beğendim," der. "Dışarıdakileri de." Omzunun üzerinden başparmağıyla oturma odasını gösterir.

"Çok fazla değil mi?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak.

Omuzlarını silkiyor, kayıtsız görünmek istercesine, ama dudaklarının hızlıca seğirmesi onu ele veriyor. "Hiç de değil," diyor, sesi titriyor.

"Aman Tanrım... çok fazla."

"Kesinlikle beklediğimden fazla, ama beğendim. Söz."

"Seni uyarmaya çalıştım," diyorum, bir bardak buz alırken. "Ayrıca, bu harika bir sürpriz oldu."

"Buzdolabı mı?" diye soruyor, çantasını elinden eline geçirerek. Ben gülerek "Hayır, aptal. Buz makinesi." diyorum.

"Bana *aptal* mı dedin?"

"Eğer aptal sana yaklaşıyorsa." Ne halt ediyorum ben? Uykusuzken komik olmaya ya da flört etmeye çalışmamalıyım. Flört etmeye çalışmıyorum tabii. Bu aptalca olur... değil mi? Değil.

Bavuluna bakıyorum, sonra yüzüne, gözlerinin altındaki koyu halkalara odaklanıyorum. "Üzgünüm. Sen yerleş. Kahve ister misin? Yapayım mı?"

O mırıldanıyor. "Evet, çok isterim. Teşekkürler. Duş almadan önce banyoya gitmek ister misin?"

"Hayır, sen git."

Yirmi dakika sonra, Bo'nun çok şık espresso makinesinin yardımıyla ona bir *red eye* hazırlıyorum. Sanki kokusunu almış gibi, banyodan hemen çıkıyor, gri basketbol şortu, bej renkli kapüşonlu sweatshirt ve *gözlükleri* ile. Siyah ince çerçeveli gözlüklerinin sağ tarafı, nemden koyulaşmış saçlarının altına dalmış.

Neredeyse dilimi yutuyordum.

Sanki eskiden vücudum dediğim bu hormon bombasına bir de gözlük eklememiz gerekiyormuş gibi.

"Siparişiniz hazır," diyerek ona şeffaf cam bir fincanda kahvesini uzattım.

"Sen en iyisisin, teşekkürler." Uzun bir yudum alır, başını geriye yaslayarak inler. "Espresso da ister misin?"

"Yorgun görünüyordun," diyorum utangaçça, o da tekrar takdirini mırıldanarak. "Cidden, sen en iyisin."

"Bugün planın ne?" diye soruyorum, buzdolabından atıştırmak için havuç çubukları çıkarıp bir kaseye koyuyorum.

"Hafta sonu boyunca çalışmış olduğum için bugün izinliyim. Sen ne yapacaksın?"

Konuşurken havuç parçaları ona sıçramasın diye ağzımı kapatıyorum. "Kafe pazartesi günleri kapalı. Sarah'yla buluşmadan önce sahile yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. Güney Ontario'nun en güzel plajlarından birine, e-coli bakterisi en fazla bulunan plaja sadece on dakikalık yürüme mesafesinde yaşadığını biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Balıkların fazladan bir gözü var *ama* manzara çok güzel," diye cevapladı Bo, mutfaktan çıkmak için arkasını dönerek.

"Ayrıca, bir itirafım var," diyorum, bir bardak su ve bir kase havuç çubuğu ile onu oturma odasına doğru takip ediyorum. Köşedeki koltuğa oturuyor, boynundan bir fern yaprağını nazikçe çekip koltuğun arkasına koyuyor ve koltuğa yerleşiyor. Ben kanepeye oturuyorum. "Postanı çaldım."

"İlk günden hırsızlık mı? Ne sert bir başlangıç," diyor gülümseyerek. "Saygı duyuyorum."

"*Yok Edici*," diyorum, dramatik bir etki yaratmak için ellerimi açarak. "*şaşırtıcı derecede* harika bir kitap."

Bo'nun sırtışı tam anlamıyla çarpık bir gülümsemeye dönüşür, gözleri yüzümde dans eder. "*Gerçekten* okudun mu?"

"Evet, okudum ve sonra kendimi bir tavşan deliğine düşmüş gibi hissettim ve dün gece bayılmadan önce bir düzine kadar daha okudum. Bunu yapmak için telefonuma bir okuma uygulaması indirmek zorunda kaldım. Kendimi adadım."

"Hepsi odamda. Paranı boşa harcamamış olurdun."

"Ah, şey, ben... senin alanına girmek istemedim. Zaten yeterince girdim..." derim, yüzümü buruşturarak.

O şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. "Hiçbir şeye girmiyorsun." Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve onu içerken bir yandan diğer yana sallanmasını izlemek bana büyük bir tatmin verdi, sanki hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamış gibi. "Ama sanırım henüz odama girmediysen, sana biraz... olduğumu söylemeliyim."

"Büyük bir inek?" diye sözünü kesiyorum. "Tamam, ah," diye gülüyor.

"Sarah odanı karıştırdı. Caleb ve ben de peşinden gittik. Onları çıkarmaya çalıştım ama oyuncakçıda ki çocuklar gibiydiler. Üzgünüm."

"Kapımı bilerek açık bıraktım, Win. Muhtemelen içeri gireceğini biliyordum.

Görmeni istemediğim tüm pislikleri sakladım.

"Mesela?" diye soruyorum, meraklılığım nezaketin yerini alıyor.

"Tamam, peki, sadece *bir* şey sakladım."

"Meraklandım..."

"*Bir* sırrım olabilir," diyor, fincanına gülümseyerek.

İlginç. Her neyse, ipi saklamaya tenezzül etmediğine göre, ipinden daha ilginç bir şey olmalı. *İp hakkında bir şey söyleme, Win. Konuyu değiştir.* "Biliyor musun, ilk başta senin inekliğine şaşırmıştım, ama sonra parçaları birleştirmeye başlayınca her şey mantıklı geldi," diyorum, bacaklarımı üst üste atıp kanepenin arkasına yaslanarak.

"*Bunun* ne anlama geldiğini bilmeliyim."

"Şey, matematiği seviyorsun. Bu kadar alçakgönüllü olmak için fazla yakışıklısın, bu da ya gençken o kadar yakışıklı değildin ya da popüler çocuklar arasında değildin demek. Sanırım Caleb gibiydin, geç olgunlaşan, bir sürü inek ilgi alanı olan ve kızların kapını çalmamasını sağlayan bir çocuk."

"Onda işe yaramış," dedi Bo, bir kaşını kaldırarak uzun ve düşünceli bir yudum aldı. "Sarah harika bir kız."

"Haklı mıyım?"

"Sinir bozucu bir şekilde, evet. Lisede bir müzik grubu üyesi ve inek bir öğrenciydim. Kazanan bir kombinasyon." Başını sallayarak, kucağına gülümsüyor. "İtiraf etmeliyim ki, beni bu kadar çabuk anlayacağını düşünmemiştim. Kendimde gizemli bir hava olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin. Ta ki o inek mağarasını görene kadar."

"İnek mağarası... tamam..." Yanağını çiğniyor, gözlerinde yaramazlık var. "Yani, Cadılar Bayramı'nda Sarah'nın misafir odasına değil de buraya gelseydik ve sahip olduğum *birkaç* koleksiyon parçasını görseydin, işler farklı bitebilirdi mi diyorsun?"

"Öyle demedim." Geriye yaslanıp, kendinden emin bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman sen nesin? Bir inek avcısı mı?"

"Sadece azgın, sanırım."

Güler, boğazı titrer. "Eh, birbirimizi tanıma planımız şimdiden işe yarıyor, neyse."

"Ama ben hala bir gizemim." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Bunun üzerinde çalışırız," diyor, gözleri süveterime kayıyor. "Şöyle başlayalım: Harvard'a gerçekten gittin mi?"

Bu süveteri o kadar uzun zaman önce ikinci elden almıştım ki, önündeki yazıyı bile unutmuştum. "Hayır, heh, Harvard *değil*. Lakehead'de Açık Hava Rekreasyonu, Parklar ve Turizm okudum, doğa temelli terapötik rekreasyon üzerine yoğunlaştım. Esasen, insanların zihinsel sağlığı için kano yapmayı öğretme konusunda lisans derecem var."

"Bunu yapma," diyor Bo sert bir sesle. "Ne?" Gözlerimi iki kat hızla kırıpıyorum.

"Kendini böyle küçümseme. Bana çok havalı ve önemli geliyor. Başardıklarını önemsizleştirme."

"Oh, uh, şey... teşekkürler."

"Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyordun?"

"Hayalim, engelli çocuklar için bir yaz kampı açmaktı. Onlara ekipmanları nasıl kullanacaklarını göstermek, başka hiçbir yerde bulamadıkları öğrenme zamanını ve sabrını vermek için kurulmuş bir yer. Ama tabii ki bu gerçekleşmedi."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden gerçekleşmedi? Çok mantıklı bir şey gibi görünüyor."

"Oh," diye kekeleydim ve bir yudum almak için suyuma uzandım. "Sanırım, şey, hayat böyle oldu."

Bo, devam etmemi beklerken nazikçe gözlerime bakıyor. Göğsümde bir sıkışma hissetmeye başlıyorum, boğazıma kadar yayılıyor. Ama buraya bunun için geldik, değil mi? Birbirimizi tanımak için? Ona özetini anlatacağım. *Her şeyi bilmesine gerek yok.*

"Jack adında bir adam vardı..."

"şimdiden nefret ettim," diyor Bo, ağızının bir köşesi yukarı kalkarak.

"Evet, iyi sezgiler." Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "İkinci sınıf biyoloji dersinde tanıştık. O kinesiyoloji bölümünde okuyordu. Birçok ortak noktamız vardı, aynı arkadaş grubumuz vardı, bilirsin işte. Bir gece kamp ateşinin etrafında birkaç bira içtikten sonra, bir şekilde çıkmaya başladık. Okulu birlikte bitirdik, ama o yüksek lisansa devam etmeye karar verdi."

Bo'nun yüzüne bakmadan koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bana onunla birlikte yaşamamı istedi ve ben de evet dedim. O zamana kadar ilişkimiz çoğunlukla iyiydi. Ama kesinlikle görmezden gelmeyi tercih ettiğim bazı uyarı işaretleri vardı. Neyse... O tekrar tam zamanlı ğrenci olacaktı ve birinin kirayı ödemesi gerekiyordu. Bu yüzden geçimimizi sağlamak için bir ofis işi buldum ve mezuniyetten sonraki iki yılı onun masraflarını ödeyerek boşa harcadım. Aptalca bir şekilde, bir takım olduğumuzu ve bir sonraki adımda benim istediğim şeyi yapma sırası bana geleceğini düşünmüştüm ama... bilirsin işte. İlişkimiz bittiğinde, her şeyden uzaklaşmak için buraya geri taşındım. Yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu ve yazları kafede çalışıp cankurtaranlık yapmaktan daha büyük hayaller kurmaya gücüm yetmiyordu. Sonra zaman geçti... ama ben *geçemedim*, sanırım."

"Aptalın tekiymiş, Win. Üzüldüm."

"Uzun zaman önceydi," diyorum omuz silkerek.

Uzun bir sessizlik olur. Onun gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissederek, ona bakma isteğine mümkün olduğunca direnirim. Çok uzun sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, onu rahatlatmak için gülümsemeye karar veririm. Ama sonunda ona döndüğümde gülümsemem. *Gülümsemem mümkün değil.*

Bo, söylemek istediklerimden çok daha fazlasını duymş gibi bana bakarken gülümsemek imknsız. Sanki örtbas etmeye çalıştığım tüm görünmez yaralarımı görüyor gibi.

"Sana iyi davranmadı." Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor. Basit. Üzücü. *Doğru.*

Kafamı *hayır* anlamında sallıyorum. Bir kısmım ona hiç cevap vermemiş gibi davranabilecek kadar ince bir hareket.

Bo'nun çenesi hareket ediyor, gözleri kısa bir süre aşağıya düşüyor ve sonra başını sallıyor. "Üzgünüm."

Titrek bir nefes alıp, yanağımın içini ısıyorum. "Dediğim gibi, çok uzun zaman önceydi."

O başını sallar, sonra bükülmüş parmağıyla burnunun kenarını kaşır. Konuyu değiştir, içimden bir ses haykırıyor.

"Üniversiteye gittin mi?"

Bo dudaklarını yalar, başını sallar, her zamanki neşesi yok. "Evet, Waterloo'da Muhasebe ve Finans Yönetimi okudum."

"Parti gibi, değil mi?" diye alay ettim. Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi, ama gülümsemesi hala yoktu. Düşünceleri başka yerde gibi görünüyordu. Acaba... belki de... *onun* üzerinde mi? "Senin de Jack var mıydı?" diye sordum.

Bo eliyle ağzını silerek eline nefes veriyor. "Caleb sana ne kadar anlattı?" diye soruyor, sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi bakarak.

Dişlerimin arasından tıslayarak "Yakalandım" diyorum, gergin ve sessiz bir kahkaha atarak. "Ama Caleb pek bir şey söylemedi." En azından yardımcı olacak bir şey söylemedi. "Cora ile çok yakın olduklarını sanmıyorum."

"Dinle, Cora ile işler karmaşıktı. Bunu ima etmek istemiyorum

"Sarah ve benim ona Şeytan'ın dölü dediğimizi bilmelisin," diye sözünü kesiyorum. "Sık sık ve Caleb'in önünde. Sarah'a çok kötü davrandı. Yani benim için diplomatik davranmaya çalışıyorsan, zahmet etme."

"Ona öyle dememelisin," dedi Bo nazikçe, koltuğunda öne eğilerek, ellerini dizlerinin arasında sıkıştırıp ovuşturarak. "Yani... üzgünüm. Ona ne istersen diyebilirsin. Ben sadece..." Sesi kesildi.

Suçluluk ve tedirginlik hissi dudaklarımı büküyor. "Üzgünüm," diyorum basitçe. Demek eski sevgilisini unutamamış. Göğsümde aniden hissettiğim hüznün beklenmedik bir şey. Kıskançlık değil, sanmıyorum. En azından tamamen değil. Bundan daha karmaşık bir şey. Hayatımın en anlamlı cinsel deneyimlerinden birinde, kesinlikle en zevkli olanında, partnerimin başka birini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Başka birini arzulayıp arzulamadığını. Ben sadece... orada olsaydım. Ulaşılabilir. Aşırı istekli, o pes edene kadar kendimi ona atsaydım. Onun benim onun olmasını isteyip istemediğini sorgulamanın ezici ağırlığı. Onların bir bebekleri olmasını. Bir evi paylaşmalarını. Bu beni bir davetsiz misafir gibi hissettiriyor. Aşağılık.

"Ona öyle dememeliydim. Ona öyle dememeliyiz. Haklısın."

Bo, boş fincanını sehpayaya koyarken kelimelerini dikkatlice seçtiğini anlayabiliyorum. "Bu beni üzmemeli. Tam olarak iyi bir ilişki değildi. O, Cora... aramızdaki ilişkiler pek iyi değildi."

Zaten durum yeterince garip; en azından bazı cevaplar alayım. "Caleb, ikinizin nişanlı olduğunuzu söylemişti." Bunu söylediğim anda, Bo'nun elleri yüzüne kapandı; çenesini, yanaklarını ve alnını endişeyle ovuşturmaya başladı.

"Evet," diyor, burnunu kırıştırarak. "*Teknik olarak*, evet."

"Teknik olarak mı?" diye soruyorum, bana baktığında.

"Tamam. Yapıyoruz," diyor, fısıltıyla. "İlk gün, ağır silahları çıkarıyoruz." Yarım ağızla gülüyor.

"Üzgünüm," diyorum, kendimi silkeliyorum. "Buna gerek yok..."

"Plaja yürüyüşe çıkmak istemiştin, değil mi? Birlikte? Ağır konuları konuşurken yürümek daha kolay geliyor bana, anlarsın ya?"

Biliyorum. Bir bakıma, bunun için okudum.

"Evet, tabii." Başımı sallayıp kanepeden kalkıyorum. "Giymem için birkaç dakika ver."

Kısa bir süre sonra, ikimiz de daha sıcak giysiler giymiş, sahile doğru yarı yolda ilerliyoruz. Şimdiye kadar çoğunlukla sessizce yürüdük, yanımızdan geçen sevimli köpekler veya aksi takdirde kasvetli geçen kışın ardından havanın ne kadar güzel olduğu hakkında kısa yorumlar yaptık.

Plaja vardığımızda kimse yoktu. Kum, çamur rengine yakın, ıslak ve çukurlarında yarı donmuş su birikintileriyle kaplıydı. Kayalık sahil, bugünün altın güneşinde erimeye başlayan karla kaplıydı. Gölün buzu, içini görebilecek kadar ince ve her yerinden çatlamıştı. Gökyüzü, sanki bir ressam fırçasını ufukta kurutmuş gibi, yumuşak, ince bulutlarla kaplı, puslu bir maviydi.

Mükemmel bir kış sonu günü.

Umut dolu, bahar sandığınızdan daha yakın bir gün.

Yorgun kemiklerimin eridiğini hissediyorum. Güneş ışığı, kuşların şarkıları, cildimi incitmeyecek kadar ılık esen rüzgar. Kışın sona ermesiyle gelecek tüm güzelliklerin habercisi. Günlerimi dışarıda geçirebileceğim, kendimi daha çok kendim gibi hissedebileceğim günlerin habercisi.

Bo, kıyıya varana kadar düşüncelerini toparlamaya başlamadı. Bu sefer, bana ne yapmak istediğini söylemesini sabırla bekledim.

ne isterse söylemesini bekliyorum. Son ilişkim hakkında ona anlatmaya hazır olmadığım çok şey olduğu için onu sorgulamamalıydım, bu yüzden bir daha sorgulamayacağım.

Kıyıda birkaç taş topluyorum ve avucumun içinde sessizce ona uzatıyorum. Bir tanesini alıyor, nazikçe gülümsüyor ve fırlatıyor. İkimiz de taşın buzun üzerinde kayarak suya düşmesini izliyoruz. Ben de bir tane fırlatıyorum. Buzun olmadığı bir yere düşüyor. Dalgaların oluşup kaybolmasını izliyorum.

"Cora ile üçüncü kez ayrıldıktan birkaç ay sonra teşhis kondu," diyor Bo, sesi kararsız ama güçlü. "O ve ben, ilişkinin çoğu boyunca farklı dalgalardaydık. Biz, ben, ilişkimizin yürümeyeceğini kabul etmek yerine, kaçınılmaz olanla savaşımaya devam ettik. Yirmi üç yaşında çıkmaya başladık ve aynı alanda çalışıp kariyerlerine odaklanmış iki kişi olarak hayatımız daha basitti. Ama sonunda, iş dışında birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bulmaya çalışırken, birbirimize pek uymadığımızı kabul etmek zorunda kaldık." Dudaklarını yalar, kaşlarını çatarak ve stoik bir konsantrasyonla suya bakar.

"Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek çok acınası bir şey... ama belki de o beni benim onu sevdiğim kadar sevmedi?" Bunu bir soru gibi söylüyor, sanki cevabı bendeymiş gibi bana bakıyor. Cevabım yok. Veremem.

Aslında, sanırım çok fazla konuştum. Cora'yı, Bo'nun hayatının *yıllarını* paylaştığı biri yerine, karikatürize edilmiş bir kötü karaktere indirgedim. Sarah'ya veya bana nasıl davrandığına rağmen, Cora'yı o kadar iyi tanımıyorum. Bo ise açıkça tanıyor. Ve açıkça onu *seviyordu*.

"Kabul ediyorum, hastalandığımı öğrendiğim gün onu aramamam için birçok neden vardı, ama... aradım. Çok korkmuştum ve... yalnızdım. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim." Gülmeden gülümsüyor, elini çenesine koyup arka dişlerini gıcırdatıyor.

Birkaç taş daha alıp ona bir tane uzatıyorum. O, bir tanesini alıp bana kısa bir baş selamı verdikten sonra, onu o kadar uzağa fırlatıyor ki, yere düşmesini görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

"Arayabileceğim arkadaşlarım vardı sanırım. Ama onların yardım edebileceğinden emin değildim. Arkadaşa ihtiyacım vardı. Cora'nın her zaman bolca verdiği sert sevgiye ihtiyacım vardı." Ona bir taş daha veriyorum ve o da fırlatıyor. Bu sefer daha kısa ve zayıf bir atış. Ellerini ceplerine sokuyor, göğsünü uzun bir nefesle şişirirken ayaklarını hafifçe açıyor.

"Babamı aramak istedim, ama ona yük olmak istemedim. Benim teşhisimden on yıllar önce eşini kaybetmişti ve hala tam olarak atlatamamıştı.

Ona tek oğlunu da kaybedebileceğini söyleyemezdim. Başka kimi arayacağımı bilmediğimde Cora yanımdaydı ve bana destek olduğu için ona her zaman minnettar olacağım."

"Senin için de orada olduğu için ben de mutluyum," diyorum yumuşak bir sesle. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Göğsümde bir acı hissetmeme rağmen. Belki suçluluk duygusudur. Kıskançlık olabilir. Ya da daha doğrusu, ikisi de.

"Tedavinin ilk ayında, Cora bana evleneceğimizi açıkladı. Aptal gibi geldiğini biliyorum, ama ben de kabul ettim. Hayatımdaki her şey dengesiz ve belirsizdi ve birdenbire, sevdiğim kadın bana benimle kalmaya karar verdiğini söyledi. O istikrarı istiyordum."

Başımдан ayaklarıma kadar bir enerji dalgası geçiyor. Göğsüme hafif ama hissedilir bir darbe vuruyor. *Aşk. Şimdiki zamanda. Bo, Cora'yı seviyor.*

"Ama kemoterapi işe yaramayınca ve kanser ilerleyince, tek seçenek amputasyon oldu. Ve... her halükarda şansımız çok azdı." Doğal olarak, küçük bir deniz feneri ve sıcak aylarda yerlilerin teknelerini tuttuğu boş rıhtıma doğru rahat bir tempoda yürümeye başladık.

"O noktada, sanırım bu onun için çok ağır geldi. Randevularına gelmeyi bıraktı. Tamamen gelmeyi bıraktı. Sonunda, telefonlarıma da cevap vermeyi bıraktı. Her şeyden uzaklaşması gerektiğini anladım ve o günden beri konuşmadık. Pek bir kapanış olmadı, biliyorum. Ama... içimden bir ses bunun en iyisi olduğunu söylüyor, dürüst olmak gerekirse. İhtiyacım olduğunda yanımda oldu ve uzun vadede bana bir iyilik yaptı..."

"En çok ihtiyacın olduğunda seni terk ederek sana iyilik yaptığını sanmıyorum. Bu oldukça korkakça bir davranış. En azından yüzüne karşı bunu kaldıramadığını söylemeliydi. Sana... düzgün bir son vermeliydin."

Bo omuz silkiyor. "Ama o daha önce de ilişkimizi bitirmişti. Her seferinde düzeltmeye çalışan bendim, bu yüzden tekrar bir araya geliyorduk. Belki de böyle olması gerektiğini biliyordu. Beni incitmesi gerekiyordu ki onu bırakayım. En kötü senaryo kaçınılmaz gibi görüldüğünde pek çok insan kalmazdı herhalde."

Sanırım *yapardım*. Sonra hemen, kendi düşüncelerimde bile Cora'nın üstüne çıktığım için kendimi azarlardım. Sonuçta, o durumda ne yapardım bilmiyorum. Onu terk ederdim sanmıyorum. Birinin böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini gerçekten anlamıyorum. Bunun

hissedilebileceğini hayal etmek bile beni gözyaşlarına boğuyor, elini tutmak ya da onu göğsüme yatırıp saçlarını okşamak istiyorum. Onu korumak, kollamak, sanki geçmişi değiştirebilirim gibi.

"Babanıza ne zaman söylediniz?" diye soruyorum.

"Ameliyattan yaklaşık altı saat önce..." diyor, sonra dudaklarını titretip utangaçça benden başka yere bakıyor.

İç çekiyorum. "*Vay canına.*"

"Evet... pek iyi olmadı." "Nasıl karşıladı?"

"Şey, pek iyi değil," diyor Bo, her zamankinden daha yüksek bir sesle, yüzüne biraz mizah geri dönüyor. "Ana diline dönüp bana her türlü küfürü etti, sonra ilk uçağa atladı. Ameliyattan sonra üç ay benimle kaldı. Onun yardımı olmadan eve gidemezdim. Aslında ne yaptım bilmiyorum."

"Harika bir baba gibi görünüyor," diyorum, Bo eğilip kumlu sahilden bir şey alırken. "Fransa'da yaşadığını biliyordum, ama Fransız *olduğunu* bilmiyordum."

"Evet, annem buradan, babam ise Paris'in dışındaki küçük bir kasabadan. Toronto'da aynı orkestrada çalarken tanışmışlar ve tanıştıktan on gün sonra evlenmişler."

"Şaka yapıyorsun." Diye gülerek söylüyorum.

"Hayır, sadece on gün, on dokuz yaşındayken. Beni on yıl sonra doğurdular."

"Bu... bu çok *çılgınca*," diyorum.

"Babam, annemi gördüğü anda anladığını söylüyor. Ona bir kez baktı ve hayatının geri kalanının nasıl geçeceğini gördü." Bo durur, gözlerinde tatlı, özlem dolu bir bakışla bana yumuşak bir gülümseme atar. Muhtemelen Cora'yı ve olabilecekleri düşünüyor.

"Onu özölüyorsunuzdur," diyorum, annesini kastederek, ama bunun Cora ya da annesi için de geçerli olabileceğini biliyorum. Bazen bizi takip eden insanlar hala hayattadır. Bunu da anlıyorum.

"Evet," diye onaylar Bo, yola geri dönerek. "Ama o öldüğünde ben çok küçüktüm."

"Üzüldüm," diyorum, onun adımlarına uyarak. "Onu çok hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyor açıkça. "Ama babamın onunla ilgili birçok hikayesi ve fotoğrafı vardı. Onun her şeyini saklamıştı, vinil koleksiyonunu bile. Evdeki plakların çoğu onun."

Durur ve bir kolunu uzatarak benim ilerlememi engeller.

Önümdeki patıkaya bakıyorum, çalılardan bir kokarca ya da daha kötü bir şeyin çıkmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Duydun mu?" diye sorar bana acil bir sesle, sesi alçak. Dönüp etrafımıza telaşla bakılır.

"Hayır?" diye fısıldayarak bağırdım, onun çırpınan uzuvlarından uzaklaşarak. "Ne

"*Kahretsin*, nerede?"

"Ne?" diye daha yüksek sesle soruyorum. "Bir kaz sesi duydum."

Aniden duruyorum, ayakkabılarım taşla kaplı yolu sıyırıyor. İnanamadan ona bakıyorum, dudaklarım gülümsemeye açılıyor ama kahkaha çıkmadan bastırıyorum. "Kanada'da bir plajdayız Bo. Kaz sesi duymak çok normal," diyorum, *nedense* saçma bir şekilde fısıldamaya devam ediyorum.

"Benden nefret ediyorlar." Bo, solumuzdaki sudan gelen sese doğru başını çevirir, omuzları kulaklarına kadar yükselir.

"Senden nefret ediyorlar..."

"Her seferinde bacağıma saldırıyorlar. Parlak olduğu için mi seviyorlar, yoksa kazlar küçük, engelli düşmanı pislikler mi, bilmiyorum, ama her zaman bana saldırmaya çalışıyorlar."

Gülmemeye çalışıyorum. Gerçekten. Ama başaramıyorum. Sefil bir şekilde. Patlıyorum. "Üzgünüm, ne?"

Bo avucunun büyüklüğünde bir taş almak için eğildi ve vurmak için bekledi.

"Bunu kullanamazsın," diyorum, taşı elinden alıp bir kenara atıyorum. Parmaklarımız kısa bir an birbirine değiyor, ama kalbimin çarpışından, sanki adam beni en yakın ağaca yapıştırıp taytımı yırtmış gibi hissediyorum. *Lanet olası hormonlar*. "Bugün kaz öldürmek yok, dostum. Eminim bu Kanada'nın en kutsal kanunudur ve bebeği seni hapishanede ziyarete götürmeyeceğim."

Beni susturur, suya doğru döner ve sonra bir koruma gibi tam bir daire çizerek geri döner.

Ona gülüyorum, bu sefer daha çok.

"Dur!" diye sızlanıyor, kendi kahkahası da patlıyor. "Komik değil!"

Kafamı sallayıp Bo'nun evine doğru geri dönüyorum. "Hadi," diye sesleniyorum, birkaç adım önünden. "Seni olası kaz saldırılarından korurum."

"Seni onlara atacağım," dedi. "Eğer gerekirse." "Önce beni yakalayabilirsen."

BÖLÜM 17

Plaj yürüyüşünden eve döndüğümüzde, Bo odasında bir telefon görüşmesi yaparken ben dışarı çıkmak için hazırlanıyordum. Sarah'yla birlikte odama yeni bir tablo ve öğle yemeği almak için çıktığımda hâlâ telefonda konuşuyordu. Ve tabii ki, ikinci el eşya dükkanında olduğum için aradığım şeyi buldum ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim birçok şey *de* buldum.

Bebek için çok sevimli bir gökkuşağı istifleme yapbozu ve oturma odasının şömine rafı için birkaç parça da vardı. Çerçevesi sulu boya resimler, birkaç seramik mumluk, mumluklar *için* güzel mumlar ve ultrason fotoğrafımıza tam uyan küçük turkuaz bir deniz kabuğu çerçevesi. Onu boş şöminenin üzerine, tam ortasına koydum.

Bo yeni eşyalara aldırış etmemiş gibiydi. Son eşyayı yerleştirip şömine rafını hayranlıkla seyretmek için geri çekildiğimde, arkamda durduğunu gördüm. Her zamanki gibi duvara yaslanmış, sevgiyle gülümsüyordu. Bana değil, yeni yerine konulan o küçük fotoğrafa.

Fotoğrafın bir yerde olması iyi olur diye düşündüm. *Neden* bunu yaptığımızı hatırlatır.

Sonra Bo'nun benim için bıraktığı çizgi romanları odama götürdüm ve birkaç saat okudum. Şimdi sekiz çizgi romandan altısını bitirdim ve karnım akşam yemeği zamanının geldiğini haber verdi. Böylece, benim için zorlu bir gün başladı.

Tabii, akşam yemeği kulağa basit *geliyor*, ama hiç de öyle değil. Bu, aynı çatı altında ilk akşam yemeğimiz ve bana öyle geliyor ki, bu akşam nasıl geçeceği bir tür emsal teşkil edecek. Bo'nun yemeklerde ne yediğini hiç bilmiyorum. Onu sadece unlu mamuller, kraker veya cips yerken gördüm.

Sadece bej ve kahverengi yiyecekler mi yiyor? Sebzeleri sevmiyor mu? Acı yemekleri sever mi? Neye alerjisi var? Yumurta, soya, fındık veya kabuklu deniz ürünleri kullanırsam onu yanlılıkla öldürür müyüm?

İkimiz için yemek pişirmek küstahlık mı olur? *Ya da* sadece kendime yemek pişirmek kabalık mı olur? Normalde ne zaman akşam yemeği yer? Çok mu geç oldu? Çok mu erken? Saat dörtten beri odamdan çıkmadım, bu yüzden şimdiye kadar yemek yemiş olabilir. Mutfaktan hiçbir koku gelmiyor ama hamileliğimden beri koku alma duyum çok keskin. Bu aralar kan köpeği gibiyim. İnsanlar beni suçları çözmek için kullanabilir. On yıldır çözilemeyen davalar falan.

Bo bensiz yemek *yerse*, ben gücenir miyim? Herkesin kendi işini yapması sorun değil ama rutinimizi belirlememiz gerekmez mi?

Bir de yemek pişirmeden önce yiyecekleri nasıl *temin edeceğimiz* meselesi var. Birlikte mi alışveriş yapacağız? Ayrı ayrı mı? En ekonomik olanı hangisi? Ben doğum iznine çıktığımda ve gelirim yarı yarıya düştüğünde sistemimiz değişecek mi?

"Win?" Bo kapımı iki kez arka arkaya çalarak sesleniyor.

"Hmm? Evet?" diyorum, sakın görünmeye çalışarak. İkna edici değil. "Aç mısın? Çorba yaptım," diyor, kapıyı aralayıp içeri adım atıyor.

Saçlarımı boynumdan çekip yutkunuyorum, göğsüm ve boynumda sıcak bir kızarıklık hissediyorum. Bu çok fazla. Konuşmadığımız çok şey var. Bilmediğim ve kaçınılmaz olarak başarısız olacağım beklentiler. Jack, eve geldiğinde akşam yemeği hazır olmadığında *çok sinirlenirdi*. Bu konuda tuhaftı... *Toplumun* kadınlara karşı nasıl işlediğini uzun uzun anlatır, sürekli olarak evde belirli rolleri ve beklentileri yerine getirmem gerektiğini hissettirirdi. Jack'in her şeyi bir tür gösteri gibiydi.

Bu da öyle bir şey mi? Bo çorba mı yapıyor? Bu bir tür... oyun mu?

"İyi misin?" diye sorar Bo, gözleri yüzümde dolaşırken, eli kapımın üst kısmını sıkıca tutuyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasından çıkarırken dizlerim titremeye başlar. "Alerjin var mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Bo odanın içine doğru ilerler, omzunu komodinin yanındaki duvara dayar ve kollarını kavuşturur. "Ya sen?"

"Hayır. Normalde yemek yapar mısın yoksa dışarıdan sipariş mi verirsin? Ne zaman yemek yersin? Şimdi gibi mi?"

"Yemek yapmayı severim ama aşçı değilim. İşten beşinde çıktığım için genelde altı civarında yerim. Sen iyi misin? Biraz..."

"Sanki kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum, belki... birazcık. Yemek pişirdiğin için minnettarım, tabii ki, ama bundan sonra ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Sanırım biriyle yaşamayalı uzun zaman oldu..."

Bo düşünceli bir şekilde başını sallar, gözleri başucu masasındaki lambaya takılır. "Bu, bir saat önce yaşadığım döngünün aynısı gibi." Yatağı işaret eder ve ben de başımı sallar, yanına oturabilmesi için kenara kayarım. "Sınırı aşmak istemem," der Bo, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini açık bacaklarının arasında birleştirir. "Eğer burayı

kendi yemeğimizi yiyip, kendimiz yemek pişirip, temel ihtiyaçları paylaşıp, masrafları yarı yarıya bölersek, benim için sorun yok. Ama bence farklı bir düzenleme daha mantıklı olur."

"Farklı mı?" diye soruyorum.

"Daha az ayrı, sanırım. Faturalar ve para konusunda bir çözüm buldum. Ev işleri, yemek pişirme veya başka şeyler konusunda ise sırayla yapmalıyız."

"Yani, her iki gecede bir akşam yemeği ben mi pişireceğim?"

"Ama bazen kafede geç saatlere kadar çalışıyorsun, değil mi? Benim programım değişmiyor, o zaman ben yemek yapayım."

"O zaman ben ne yapacağım?" "Yemekten sonra temizlik mi?"

"Peki ya evin geri kalanı? Her şeyi çok temiz tutuyor musun? Bilmem gereken bir rutin var mı? Yapmamı istediğin, nefret ettiğin bir iş var mı?"

"Ameliyatımdan sonra haftada bir temizlik yapması için bir şirket tuttum, bu yüzden sadece kendimizden sonra ortalığı toplamamız gerekiyor."

Bunu masraflar listesine ekliyorum ve Bo'nun yaşam tarzının sürdürülmesinin ne kadar mal olduğunu merak ediyorum. Kasap tezgahı ve organik ürünler satan marketlerden mi alışveriş yapıyor, yoksa süt alırken bahçe mobilyası da alabileceğiniz türden marketlerden mi? Bu, nasıl ilerleyeceğimizi belirleyen bir faktör olabilir. Onun hayatının yarısını bile karşılayabilir miyim?

"Peki ya para? Her şeyi yarı yarıya bölmek bana doğru geliyor, ama senin faturaların ne kadar bilmiyorum."

"Benim önerim biraz daha karmaşık." Kaşlarımı kaldırıp devam etmesini bekliyorum.

Bo yataktan hafifçe kalkar ve arka cebinden telefonunu çıkarır. "Yarısını ödemek istediğini söylediğini biliyorum ve bunu reddetmek istemiyorum, ama bence bu çözüm ikimizin de kabul edebileceği bir şey." Telefonunu aramıza uzatır ve altında benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi rakamın bulunduğu bir pasta grafiği gösterir.

Birkaç saniye uzun uzun baktıktan sonra vazgeçtim. "Burada neye bakıyorum?"

Yaklaşır, uyluklarımız birbirine değerek, heyecanla ekranı gösterir. "Tamam, bu bizim yıllık toplam hane geliri." Parmaklarıyla pasta grafiğinin tamamını çizer. "Ve bu da benim gelirimizin yüzdesi." Grafiğin çok daha büyük kısmını gösterir,

mor renkle işaret etti. Dizleri benimkine değdi ve söylediklerine odaklanmak için kendimi toparlamak zorunda kaldım. Matematik öğretmenlerimin Bo kadar dikkat dağıtıcı derecede yakışıklı olmadığına sevindim. Yoksa diplomamı asla alamazdım.

"Bu sistem her şeyi orantılı olarak bölüyor. Her ikimizin de katkıda bulunacağı iki ek tasarruf hesabı da dahil olmak üzere, aylık beklenen giderlerimizi girdim. Biri, gelecekte ne yapmaya karar verirsen, konut ve taşınma masrafları için. İkincisi ise bebek için; mobilya, bebek bezi, kıyafetler, diğer her şey. Sonra giderlerimizin toplamını her birimizin yüzdesiyle çarptım ve her birimizin toplamda ne kadar katkıda bulunması gerektiğini hesapladım."

Ekрана bakarak başımı sallıyorum ve grafiğin altında yeşil renkle vurgulanan ismimi görüyorum. "Yani bu sayı, altı yüz yetmiş dört, benim mi?"

"Evet," diye cevapladı Bo.

"Bu, konut, yemek, faturalar ve diğer her şey için çok düşük. İmkansız."

"Yüzdeler yalan söylemez."

"Rakamları uydurdun belli!"

Bo hafifçe gülüyor. "Yemin ederim yapmadım. Hesaplamaları seninle birlikte gözden geçirebilirim, ama tek çıkardığım masraflar arabamın masraflarıydı, çünkü onu kullanmak isteyip istemediğinden emin değildim. Ama istersen onu da ekleyebilirim."

"Kafede kazandığım fazla parayı ne yapacağım? Kalan paranın miktarını düşünürsek, kesinlikle daha fazla katkıda bulunmalıyım."

"Telefon faturanı eklemedim. Bir de harçlık, sanırım. Bir başka tasarruf hesabı. İstersen bir kısmını yatır." Omuzlarını silkiyor, tamamen kayıtsız olduğunu göstermek istercesine. "Ve sen doğum izindeyken, gelirimizin yüzdelelerini yeniden ayarlayalım, böylece her şey adil olsun."

Telefonu elinden alıp, benim numaramın altında *onun* numarasını bulana kadar kaydırıyorum. "Robert! Üç bin dokuz yüz doksan iki mi?" Ona bakarak iç çekiyorum. "Bu eşit bile *değil*."

Bo'nun kaşları havaya kalkar, gözleri büyür. "Robert mi?" diye sorar, sırtarak. "Artık *Robert* mi oldum?"

"Bo, sen artık benim şeker babam olduğuna göre, bu biraz fazla samimi değil mi?" derim, sinirlenerek.

Bo gözlerini devirdi.

"Ciddiyim. Bunun adil olmasını istiyorum." Daha önce istismar edilmişim. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Birinin yapmadıkları şeylerden ne kadar çabuk nefret etmeye başlayabileceğini biliyorum.

her şey için *nefret* etmeye başlayabilirsin.

"Bu tamamen adil, Fred. Bu rakamlar orantılı. Bu eşitlik değil, adalet. Güven bana. Eğer tamamen bana kalsaydı, senin payın çok daha düşük olurdu. *Sıfır*. Senin gelirin evin toplam gelirin yaklaşık yüzde 15'i, değil mi? Senin burada yaşamının getirdiği masraflar sadece 630 dolar arttı ve bu da senin payınla karşılanıyor. Sen benim çocuğumu da büyütüyorsun, *bu* adil görünmüyor. Bu benim tavizim."

İki rakam arasındaki büyük farka bakarak sızlanıyorum. Hane halkının gelirin sadece yüzde 15'ini kazanıyorum. Matematikte pek *iyi* değilim, ama bu durumda Bo'nun geliri yılda yüz bin doların üzerinde olmalı. Bunun bu kadar utanç verici olacağını beklemiyordum. Sunabileceğim ne kadar az şey var.

"Bo, emin misin? Kesinlikle emin misin? Bu çok fazla gibi geliyor."

"Evet," diye umutsuzca başını sallıyor. "Kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle ve istediğin başka tüm zarfları da ekleyebilirsin, tabii ki." Basit, çocuksu gülümsemesi beni biraz sakinleştiriyor. Gözlerime bakmak için başını eğmesi, sanki beni de aynısını yapmaya ikna etmeye çalışır gibi başını sallaması. Tüm bunların onun için o kadar önemsizmiş gibi görünmesi. Sanki gerçekten hiç umursamıyormuş gibi.

"Ben bir beleşçiyim," diyorum, gözlerimizi birbirine kilitleyip, omuzlarımızın genişliği ve boy farkının izin verdiği kadar yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak iç çekiyorum.

"Sen *beleşçi* değilsin. Sen bir değerisin." Omzunu omzuma çarparak, benden bir gülümseme koparır.

"Değerli misin?" diye soruyorum, ona bakarak gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Tabii ki. Dekorasyon yaparak ve bu sıkıcı odayı yenileyerek evin değerini kesinlikle artırdın. Ev halkının sayısını yüzde 50 artırdığını söylemeye gerek bile yok. Ayrıca moral için de iyisin," diye alaycı bir şekilde göz kırpar.

"Moral mi?"

"Evet. *Ortamdaki havaya* katkın en az birkaç yüz dolar değerinde."

"Tabii." Diye iç çekerek, gurultu yapan karnımı elimle ovuşturuyorum. Bo'nun gözleri elimdeki harekete takip ediyor ve karnıma sıcak bir sevgiyle bakıyor.

"Bak, birbirimizi henüz çok iyi tanımadığımızı ve bu konuda bana güvenmemenin haklı nedenlerin olduğunu biliyorum, ama *söz veriyorum*, bu adil. Seninle birlikte bilgisayarımda tekrar gözden geçirebiliriz, ama her halükarda, bu senin için kabul edebileceğim en yüksek miktar.

ve genellikle dürüst biriyim, ama miktarı gördüğümde rakamlarla oynamayı düşündüm. Senin için işleri olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum, Win. Bana kalsa, işinden ayrılır, ayaklarını uzatır ve önümüzdeki birkaç ay boyunca dinlenirdin."

"Sen bana bakacak bir kadın istiyorsun," diye alay ettim.

"Seni kesinlikle tutmak istiyorum." Sözler ağzından çıkar çıkmaz yüzü sararır. "Yani, seni mutlu etmek istiyorum. Burada ve mutlu ve..."

"Tamam," diye sözünü kestim. "Peki. Anlaşmana katılıyorum, ama herhangi bir değişiklik olursa... *herhangi* bir anda benden nefret etmeye başlarsan ya da..."

"Bu imkansız."

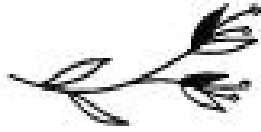
"Tamam, ama... eğer."

Omuzları uzun bir nefesle çöküyor. "Teşekkür ederim."

"Neden *bana* teşekkür ediyorsun ki? Artık zenginem. Bir buz makinem ve ayda fazladan bin dolarım var."

Yüzünü tavana doğru çevirip gülüyor. "Tamam, büyük harcamacı, bunu hallettik... çorba?" Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatarak gelmemi işaret ediyor.

Küçük elimi onun eline koyuyorum ve elimi tamamen kapattığında gözlerinin kenarlarının kırışmasını kaçırmıyorum.

Aşçıymış, hadi oradan. Bo'nun *sıfırdan* yaptığı kabak çorbasından üçüncü porsiyonumu bitirince, temizliğe başlıyorum. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, çünkü bulaşık makinesi var, ama bulaşıkları elle yıkamaya karar verdim. Bo'nun öncü bir kadın gibi çorba yaptığını düşününce, bunu eski usul yapmanın doğru olduğunu hissediyorum. kadın gibi çorba pişirdiğini düşününce, bir

Bulaşıkları yıkarken, yan odadan gıcırtılı bir gitar solosu duyulmaya başlar ve müzik yavaşça yükselir.

"Sorun olur mu?" diye sorar Bo, başını köşeden uzatarak.

"Evet!" Müziğin sesini bastırarak bağıriyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu kim?" "Rush, annemin en sevdiği gruplardan biriydi."

"Annenin zevki varmış," diyorum, omzumun üzerinden gülümseyerek çorba kasesini temizlerken.

Bo'nun gözleri, bir kaşını kaldırmış, merakla ellerime bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ve bunun için minnettarım. Mikro yönetimden nefret ederim.

Yaptığım şey saçma *olsa* bile. Şu anda ihtiyacım olan şey küçük dozlarda kontrol.

Kaseyi kurutma rafına koyup tezgahıdan bir bardak aldım. Sünger su dolu bardağa sokarken kendime gülümsedim. Bu, gelişmemiş bir elin en iyi özelliği sayılır. Bir reklam filmi çekilseydi, "yerleşik bir fırçaya sahip" derlerdi. Ya da bir oyuncak olsaydım, "her an karate vuruşu yapmaya hazır" derlerdi.

"İşin bittiğinde, Sarah'nın bize aldığı soru kartlarından birini yapabiliriz diye düşündüm," diyor Bo, ensesini kaşıyarak. "Tabii, çok yorgun değilsen."

"Tabii!" diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden gülümseyerek.

"Bu işi beceriyoruz," diye düşünüyorum. İlk gün ve şimdiden anlaşmamızı net bir şekilde belirledik, eski sevgililerimiz hakkında açıkça konuştuk ve bir rutin oluşturduk. Temizliğe devam ederken, bitirene kadar müziğe eşlik ederek gülümsemeden edemiyorum.

Ellerimi kuruladıktan sonra, odama uğrayıp eşofman altı giyiyorum. Vücudum şu ana kadar pek değişmedi ama akşamları kot pantolonlarımın daralmaya başladığını hissediyorum.

Rahat bir şekilde oturunca, Bo'yu oturma odasında elinde sudoku kitabı ile dalgın dalgın otururken buluyorum. İğne plağın sonuna geldiğinde pikap durmuş, hoparlörlerden sadece sessiz bir elektrik uğultusu geliyor. "Plağı çevirmemi ister misin?" diye soruyorum, koltuğun kenarına yaklaşarak. "Oh, hey, pardon."

"Oh, hey, pardon." Bo, kitabını ve kalemini nazikçe sehpa üzerine atar. "Geldiğini duymadım... ve hayır, sorun değil."

"Benim için durmana gerek yok," dedim, kanepenin onun karşısındaki ucuna oturarak.

"Zaten bir tane yaptım. Sadece zaman öldürüyorum." "Çorbayla o kadar doyduğum ki, mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Son birkaç gündür nasılsın?"

"Taşınma gününden önce çok daha iyiydim. Sanırım merdiven inip çıkmak beni yordu, ama o günden beri çok iyi hissediyorum. Mide bulantısı da yok."

"Belki de yok olmak üzeredir. Doktor öyle demişti, değil mi? İkinci üç aylık dönemde, belki de kaybolur?" Bo kanepeye uzanarak rahatlar, kollarını sırtın iki yanına uzatır. Ben yan dönerek ona bakarım, ayaklarımın altını kendime doğru çekerim.

"Umarım." Ona umutla bakıyorum, arkasında duran kartları fark ediyorum. "Başlayalım mı?" diyorum.

Bo, yirmi soruluk beyaz kutunun bulunduğu koltuğun koluna uzanır. Kutuyu açar, talimatları çıkarır ve okur. "Önerilen bir sıra var. Önemli mi?"

"Yok, kaos modu. Karıştır ve dağıt."

Sırtarak başını sallar ve kartları karıştırmaya başlar.

Ve bunun saçma olduğunu *biliyorum*. Ama Bo'nun karıştırma şekli *çok* seksi. Kocaman elleri kartları küçültüyor, başparmağıyla kartları kolaylıkla çevirip birleştiriyor. Belki striptiz pokeri eğlenceli olabilir.

Hayır... hayır, Win.

"Tamam," diyor ve destenin üstünden bir kart çekiyor. "Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi," diyorum, gömleğimi boynumdan çekip ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"Ünlü olmak ister misin? Eğer öyleyse, nasıl?" Bo okur. "Ben başlayayım mı?" diye sorar.

"Tabii."

"Ünlü olmak istemem. Fikirlerime pek önem vermiyorum ve bence günümüzde ünlülerden her konuda bir tavır almaları bekleniyor. Yirmi yıl önce ünlüler *sadece* ünlüydü. Şimdi ise Birleşmiş Milletler'i ziyaret edip, sanki bunu yapacak daha nitelikli insanlar yokmuş gibi doğa koruma hakkında konuşuyorlar."

"Ama yardım etmek için platformlarını ve konumlarını kullanmıyorlar mı? Halkın ilgisini çekiyorlar. Neden kullanmasınlar?"

"Yardım etmeye çalışmanın yanlış bir yanı yok... Ve onların halk üzerinde büyük bir etkisi olduğunu anlıyorum, bu yüzden muhtemelen yapmalılar. Sadece *kendime* bu kadar ilgi çekmek istemiyorum. Ünlü olmak yerine çok zengin olmayı tercih ederim, böylece paramı doğru yerlere, onu en iyi şekilde kullanacak insanlara verebilirim. Perde *arkasında* kalmak istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, cevabımı yeniden düşünürken gözlerim kucağıma sabitlenmiş durumda.

"Tabii..." Bo, dikkatimi tekrar yüzüne çekerek devam etti. "Andy Serkis olabilirim."

"Andy Serkis de kim?"

"Aynen," diyor Bo, sırtarak. "O, bilgisayar tarafından oluşturulan filmlerde performans yakalama rolleriyle tanınan bir aktör. *Yüzüklerin Efendisi'nde* Gollum'u, *Star Wars'ta* Snoke'u oynadı. Ayrıca birçok Marvel filminde de rol aldı. Hayal edilen tüm rolleri oynadı, ama eminim

ailesiyle yürüyüşe çıkabilir ve kimse onu rahatsız edemez çünkü kimse onun gerçekte neye benzediğini bilmiyor."

"Seni setten zorla çıkarmak zorunda kalırlar," diyorum.

"Yine de orada kalırdım. Duvarlarda yaşadım. Ya da çivilenmemiş her şeyi çalardım."

"Vay canına. *O kadar* koleksiyonun olduğu yatak odanı bir düşün."

"Gördün mü? Daha kötüsü de olabilirdi." Bo hafifçe nefes verip gülümsemeye devam etti. "Ne

"Senin hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ünlü olmak isterdim ama daha çok yaratıcı, az bilinen bir alanda. Yönetmen ya da senarist gibi, tüm etkinliklere katılıp havalı insanlarla tanışabileceğim ama çoğunlukla işime odaklanabileceğim, ünlü *olmanın* getirdiği şöhretle uğraşmayacağım bir iş. Senin de dediğin gibi, halkın algısı çok fazla."

"Seni yönetmen olarak görebiliyorum,"

diyor Bo. "Öyle mi? Neden?"

"Sende otorite havası var." Burnumu

çektim. "Ben mi?"

"Evet, *sen*," diyor Bo, gözlerini şakacı bir şekilde kısarak. "Sen kararlısın... Baskı altında sakinliğini koruyan bir tavın var, bunu takdir ediyorum."

"Sakin..." diyorum inanamadan. "*Ben* mi? Birkaç saat önceki *akşam yemeği* krizimi duymadın mı?"

"Ama mesele de o. Her şeyi açıkça ifade ettin ve aynı noktaya geldik. Artık daha iyi bir ekibiz. İyi bir yönetmen böyle yapar."

"Oh, bunu sen bilirsin. Set tecrübenden." "Aynen."

"Hepsi bu mu?" diyorum, Bo'nun kartları kutuya koyarken güverteye bakarak. "İlk soruyu bitirdik mi?"

"Evet." Kartları sehpaye koyar. "Sanırım on dokuz soru sonra birbirimize aşık olacağız." Saatine bakmadan önce kaşlarını anlamlı bir şekilde hareket ettirir. "Film falan izlemek ister misin?" diye sorar. "Dizüstü bilgisayarımı getirebilirim."

"Tabii," diyorum. "Bana bu Andy denen adamı tanıtabilirsin." "Peki, onun filmlerinden hangisini izlemedin?"

Ona boş boş bakarım.

"Hangisini izlemedin, Win?" diye sorar Bo endişelenerek. Yüzümü buruşturup tavana bakarım. "*Yüzüklerin Efendisi*'ni izlemedin mi?" diye sorar, sesi yavaş ve titriyor.

Kafamı sallıyorum, yüzü saf dehşetten şoka, oradan da eğlenceye dönüşünce içimden küçük bir kahkaha kaçıyor. Bo saatine bakıyor, sonra bana, sonra kahve masasına, sanki bir şey hesaplıyormuş gibi. Sonra tekrar saatine bakıyor. Bu bilgi onu bu kadar sarsması garip bir şekilde sevimli geliyor.

"Tamam, şimdi başlarsak, gece yarısından önce
Yüzüklerin Efendisi'nin uzatılmış versiyonunu *bitirebiliriz*."

"Gece yarısı mı?" diye soruyorum yorgun bir sesle. "Ne kadar sürüyor?"

"Bilmesen daha iyi olur." Aniden ayağa kalkar, kanepenin etrafında dolanır, sonra durur. "*Yüzüklerin Efendisi'ni* izlememiş biriyle çocuk sahibi olacağıma inanamıyorum." diye fısıldar. "Bu inanılmaz..." Yatak odasına doğru koşmaya başlar.

"Yemin ederim, benimle seks yaparken şu anda olduğundan daha az heyecanlıydın!" diye bağıryorum arkasından.

"Dürüst olmak gerekirse? Belki!" diye bağırdı koridordan.

Filmin ikinci saatine gelmiştim ki başımı Bo'nun omzuna yaslayıp uykuya daldım.

BÖLÜM 18

On altıncı hafta hamileyim. Bebek avokado büyüklüğünde.

Geçtiğimiz hafta Bo ve ben alıştığımız düzene girdik. Tüm hafta sabah vardiyam vardı, bu yüzden erken kalkıp Bo uyanınca içmesi için kahve yapıp işe gidiyordum. İşten sonra spor salonuna gidip yüzüyorum ve Bo akşam yemeğini hazırlamaya başladığında eve varıyorum. Kanepede birlikte yemek yiyip günümüzü anlatıyoruz, tabii Bo'nun işini size ayrıntılı olarak anlatamam. *Veri* kelimesi geçince genellikle kafam karışıyor.

Yine de, gününün her anını bana anlatmak için o kadar heyecanlı ki, ben de coşkuyla başımı sallayıp gülümsersem, gerçekten anlasam da anlamasam da fark etmiyor. İşinden bahsederken yüzünün ışıldamasını çok seviyorum. Bu, bebek doğduktan sonra ne yapmak istediğimi düşünmeme ilham veriyor. Bir kamp kurmak çok büyük bir hayal olabilir, ama belki de onu gerçekleştirmem için daha küçük bir adım var.

Akşam yemeğinden sonra, Bo'nun annesinin koleksiyonundan seçtiği plakları dinleyerek temizlik yapıyorum. Dün "The Best of Etta James"i dinledik, önceki gece ise U2'nun "Joshua Tree" albümüydü. Joanna, oğlu gibi, eklektik zevkleri olan bir kadındı. Aslında, dinlerken ve bulaşıkları yıkarken Bo'nun annesini çok düşündüm.

Marcie'nin bildiği gibi, onun da bebekten haberi var mı acaba diye merak ediyorum. İkisi de cennette, ruhlar aleminde, öbür dünyada, ne dersiniz deyin, gururla bizim ebeveynliğe adım atışımızı izliyorlar diye düşünmek hoşuma gidiyor.

Sonra, hayal kurmayı ve ortalığı topladıktan sonra, desteden bir soru çekiyoruz. Bu sorular, Bo'nun parlak ama tuhaf zihninin iç işleyişine küçük bir göz atmak için harika bir araç. Şimdiye kadar en ilginç bulduğum şey, Bo'nun tamamen kayıtsız ya da aşırı derecede fikir sahibi biri gibi görünmesi ve *nadiren* ikisinin arasında kalması.

Adamın evine kırk altı saksı bitkisi getiriyorsunuz, o ise gözünü bile kırpmıyor. Ama posalı portakal suyunu savunursanız, savaşa girmeye hazır.

Dünkü soru – *en tartışmalı görüşünüz nedir?* – normalde uyumlu olan Bo'yu birkaç dakika içinde tartışmacı birine dönüştürdü. Posalı meyve suyunun posasız meyve suyuna eşit olmasa da daha üstün olduğunu söylerken çoğunlukla şaka yapıyordum.

daha iyi olduğunu söylediğimde şaka yapıyordum. Adamın bu kadar sinirleneceğini beklemiyordum, ama izlemek çok eğlenceliydi.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürürken saçlarını yüzünden çekip durmasını ve gözlüklerini tekrar tekrar düzeltmesini izlemek gerçekten *çok hoşuma gitti*. Neredeyse histerik bir hal almıştı, posanın ne kadar iğrenç olduğunu ve, aynen alıntı yapıyorum, *kendine saygısı olan hiçbir insanın meyve suyunda posa olmasını istemeyeceğini* haykırıyordu.

Tartışmalı görüşü, sinema popcornunun abartıldığını ve maliyeti göz önüne alındığında mikrodalgada pişirilen popcorn'dan pek farkı olmadığını söylüyordu.

İlk kavgamızdan zar zor kurtulduk.

Ama yeni rutinimiz ne kadar heyecan verici olsa da, bu gece askıya alındı. Bo'nun arkadaşları geliyor ve ben henüz ortaya çıkıp çıkmayacağıma ya da bütün akşam odamda saklanıp saklanmayacağıma karar veremedim.

Arkadaşlarının gelmesinin benim için sorun olup olmadığını en az on kez sordu ve ben de sorun olmadığını defalarca söyledim. Yine de onlarla tanışmak beni geriyor. Eğer tanışırsam tabii. Belki de en iyisi onların gecesini bozmamak ve yoluna bakmaktır. Ama aynı zamanda onlardan kaçmak da kabalık olabilir. Böyle bir durumda kendini nasıl tanıtırsın ki?

Merhaba! Ben Win. Arkadaşının bebeğine hamileyim. Bana acıdı ve şimdi onun ev arkadaşıyım. Evet, birbirimizi çıplak gördük. Ve hayır, bunu tekrar yapmak isteyip istemediğime ya da bunun her şeyi mahvedip mahvetmeyeceğine henüz karar veremedim. Ama ne yapacağımı bilemiyorum çünkü bu lanet hormonlar beni o kadar azdırıyor ki her gece vibratörümü şarj etmek zorunda kalıyorum ve o bazen beni taşları çiğneyip elmasları tükürebilecekmişim gibi hissettiren gözlükler takıyor. Ayrıca, acaba o hala eski sevgilisine aşık mı? Onun hakkında konuşuyor mu? Bu durumu tam olarak anlayamıyorum ve nasıl açacağımı bilmiyorum. Neyse, umarım eğlenceli bir gece geçirirsiniz!

Biraz düzenleme gerekebilir.

Board oyunları oynamaya geliyorlar. Ya da daha doğrusu *bir* oyun. Bo mutfakla uğraşırken oyun adını fısıldadı. Çocukça sırtışından, her sorduğumda kasten kaçamak cevap verdiğini anladım, ben de vazgeçip odama saklanmaya karar verdim.

Arkadaşlarının gelmesi için evi hazırlarken telaşlanmasını izlemek oldukça sevimliydi. Tezgahın üzerindeki atıştırmalık kaseleri, yemek odasının ortasına koyduğu katlanabilir masa, üzerine birkaç kez düzelttiği siyah masa örtüsü.

Bo'yu doğal ortamında ne kadar çok görürsem, diğer insanların rahatına *ne kadar* önem verdiğini o kadar çok anlıyorum.

Ve bu sadece misafirleri için evini hazırlamak gibi büyük şeyler değil. Müşterileriyle telefonda konuşma şekli de öyle. Müşterilerinin her endişesine nazık, sabırlı ve kendinden emin bir şekilde yanıt veriyor. Kendini beğenmişlik veya üstünlük havası yok, çünkü pek çok insanın sahip olmadığı becerilere sahip. Onlar için gerçekten en iyisini istiyor.

Sonra benim için yaptığı onca şey var. Her gece yatmadan önce kapımı çalarak taze bir bardak buzlu su ve okumam için yeni bir çizgi roman getirmesi gibi. Ya da dün işten sonra odamda bulduğum devasa yastık ve üzerinde "*dünyanın en iyi bebek annesi için*" yazan not.

Ona sorduğumda, baba adayı kitabında hamileliğin bu aşamasında uykusuzluk çekmeye başlayacağımı okuduğunu söyledi. Aslında buraya geldiğimden beri her gece deli gibi uyuyorum. Yine de çok tatlı bir jestti.

Bo, insanları kanatları altına alan bir tip. Doğal bir bakıcı. Çocuğumun, sevdiği insanlar için elinden geleni yapan bir babası olacağını bilmek beni mutlu ediyor.

"Win?" Bo, kapımın diğer tarafından hafifçe vurarak sorar. "Evet?"

diye cevap veririm ve kroşe iğnesini yanımdaki yatağa bırakırım.

Bo yavaşça kapıyı açar, içeri girer ve kapıyı arkasında kapatır. Bana bir şey soracak gibi görünür, ama dikkatini yanımdaki yatağa verir. "Bekle. Örgü örüyor musun?"

"Tığ işi," diye cevapladım.

"Ne?" Kelimeyi birkaç heceye uzatarak tekrarlar. "Çok havalı... Bilmiyordum!"

"Çoğu insan tığ işi yapmayı *havalı* bir hobi olarak görmez," diyorum kuru bir şekilde.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, beni duymazdan gelir.

"Şey, bebek battaniyesi yapayım dedim. Hamileliğim boyunca her hafta bir sıra örüyorum. Bebeğin varlığından haberdar olmadığım haftaları bu güzel leylak rengiyle tamamladım," derken, şimdiye kadar ördüklerimi gösteririm.

"Sonra, her haftayı temsil eden bir renk ekleyeceğim."

Bo, battaniyeyi yatağa geri bırakırken battaniyeyi inceleyerek başını sallar. "Bu haftanın rengi neydi?"

"Griyi seçtim," diye cevaplıyorum.

Yüzü düştü.

"Güzel bir gri," diye onu teselli ettim. "Sahilde attığımız taşlar gibi gri. Böylece birlikte yaşadığımız ilk günü hatırlarım diye düşündüm."

Bo nefes alır, omuzları normal pozisyonuna geri döner. "Bu çok büyük bir battaniye olacak."

"Evet," diyorum sinirli bir şekilde. "Diğer insanlar gibi normal hamilelik kitaplarından birini yazsam daha iyi olur," diyorum omuzlarımı silkiyorum.

"Hayır, battaniye daha orijinal. Ben tipik bebek kitabı yapabilirim. İstersen?"

"Evet, belki." Ona gülümserim. "Bir şey mi ihtiyacın vardı?" "Ah, evet." Bir kez güler, alnını ovuşturur, diğer elini

kalçasına dayadı. "Evet, aslında var. Herkes burada ama henüz başlamadık, ama belki... Belki seni tanıştıtabilirim? İstemiyorsan sorun değil. Sadece hepsinin ismine bir yüz koymak isteyeceklerini biliyorum."

Senin hakkında konuşuyor! Tabii ki konuşur, onun bebeğini bekliyorsun ve onun evinde yaşıyorsun.

"Tabii, evet," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Bo bizi salona çıkarır. Mutfağın ortasına geldiğimizde dönüp eğilir ve fısıldar, "Ve... ona fazla yüklenme."

"Sakin ol..." Durup, yemek odasında kurulan geçici masaya, etrafında henüz tanışmadığım adamlara ve en şaşırtıcı olanı, tanıdık bir yüze bakıyorum. "Caleb?"

Caleb, suçlu suçlu bakarak, boyu yaklaşık 60 santime kadar küçülmüş, bana *el sallamaya* cüret ediyor. "Selam, Win," diyor, sesi kederli.

"Uh, hey? Ne... ne işin burada?"

Caleb masanın etrafına, Bo'ya, sonra tekrar bana bakar ve koltuğundan fırlar. "İzninizle beyler." Bana doğru koşar, dirseğimi yakalar ve onu kullanarak beni koridora doğru çeker.

"Dinle, Win, ben..."

"Caleb." Gülmekten boğuk bir sesle adını söylerim. "Ne yapıyorsun..."

"Sana her şeyi anlatacağım, ama önce karıma söylemeyeceğine söz vermelisin."

Parmaklarımı arkamda çapraz yapıp iki kez başımı salladım. *Lütfen*, sanki "Şu anda çok ciddiym. *On beş yıldır* arkadaşız, Winnifred McNulty.

"Şu anda çok ciddiym. *On beş yıldır* arkadaşız, Winnifred McNulty. Senden hiç bir şey istemedim, ama şimdi istiyorum.

Lütfen, Tanrım, *lütfe*n karıma Dungeons and Dragons oynadığımı söyleme. *Asla* affetmez. Ölene kadar alay konusu olurum.

"Caleb!" Küçük elimle omzuna ittim. "Sarah şu anda nerede olduğunu sanıyor?"

"Spor salonunda."

"Aman Tanrım! Yalan! Aldatma!" Nefes nefese haykırıyorum. "Ben taşındığımda Bo'nun evine hiç gitmediğini mi *söyledin*?" Nefes nefese fısıldayarak bağıyorum. "Başka ne yalan söyledin?"

"*Teknik olarak* daha önce buraya gelmediğimi söylemedim. Yemin ederim, tek yalanım bu. *Tek* istediğim bu. Bana huzur ver, Win."

"Caleb," alaycı bir şekilde söylüyorum. "En yakın arkadaşına kocasının nerede olduğu konusunda *yalan söylememi* mi bekliyorsun?"

"Yalan söyleme. Sadece..."

gerçeği söyleme." "Caleb!"

"Bak, *anlıyorum*, tamam mı? Ben de ona yalan söylemek istemiyorum, ama..." Caleb alnını eliyle silip, elini kalçasına koyar. "Geçen yaz eve *Star Wars* Lego setini getirdiğimi hatırlıyor *musun*? Death Star olanı? Bu arada, o yetişkinler için..." Başını aramıza eğip iç geçirir. "Sarah bir ay boyunca bana *Darth Loser* diye seslendi. Bir ay."

Kıkırdamak istiyorum. "Tamam, ama bence o sevgiyle söylemişti. Ayrıca..."

"Ya da biz on sekiz yaşındayken hep birlikte Rönesans Festivali'ne gidelim dediğimde? *Hala* bana o festivallerin reklamlarını gülme emojileriyle gönderiyor. Beni birkaç haber bültenine abone yaptı. On yıl oldu."

Tamam, o haber bültenlerinden birine *kesinlikle* ben abone olmuştum, ama... "Ya da şu seferki..."

"Evet, evet, anlıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Karımı herkesten çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Ayrıca alay etmenin onun sevgisini gösterme şekli olduğunu da biliyorum. Bu, onun alay etmediği zamanlarda en sevdiğim özelliklerinden biri. Ama mümkünse bundan kaçınmak istiyorum. Biraz havalı kalmak istiyorum."

Gülümsemek için dudaklarımı titretirken başımı sallıyorum. Bu *çok* fazla. "*Kazandın*." Caleb adımı yalvarır gibi söylüyor.

Küçük bir kahkaha patlar.

"Win!"

"Tamam, özür dilerim! Ben sadece, onun bu konuda kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum. Bo'nun dolabındaki şövalye zırhını giydiğinde, aslında hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Caleb, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. "Bir daha söyler misin?"
Tekrarlar, ama yine net konuşmaz. Gözlerimi deviririm. "Dostum, ne dedin?"
"Ben şövalye değilim, tamam mı? Ben... Ben ozanım."
"Ozan mı? Şair-müzisyen gibi mi?"
Caleb gözlerini kırpıştırır, kaşları alnına doğru yükselir. "Evet, aslında. Bunu bilmenize şaşırdım."
"Ne yani? Sen... şarkı mı söylüyorsun? Bu *ne* oyun?"
"Bir nevi. Şarkılarla kullandığım sihirli güçlerim var." Ağzımı kapatmaya çalışıyorum ama geç kalıyorum.
"Kazandım!"
"Üzgünüm! Çok komik! Bunun ne kadar komik olduğunu duymalısın."
"Gördün mü? İşte bu yüzden..."
"Tamam, anladım. Seninle dalga geçmeyeceğim. Ama şimdi diğerleriyle buluşmam lazım, tamam mı? Onları bekletmen yeterince kötü. Onlar... onlar," kahkaham sözümü keser, "onlar senin sihirli şarkı söyleme güçlerine ihtiyaç duyabilirler."
Caleb, pes etmiş ve bitkin bir halde kollarını havaya kaldırıp koridordan çıkıyor. Ben de hemen arkasından gidiyorum, telefonumu çıkarıp Sarah'ya mesaj yazmaya başlıyorum.

BEN: Hemen Bo'nun evine gel! Caleb burada. Yalancı NERDS.

En iyi mesajım değil, ama idare eder, çünkü yemek odasındaki erkekler ile aramda koridor kalmadı. İçeri girdiğimde konuşmaları aniden kesilir. Bo, Caleb ile benim aramda bakışır, başını sallar ve sırtarak gülümser.

"Merhaba millet," diyorum, masanın kenarına dikkatlice yaklaşarak, ortasına serilmiş haritayı ve etrafındaki adamları hayranlıkla izliyorum.

Somurtkan Caleb'in yanında, sağlam duruşu, çenesi ve keskin bakışlarıyla bana sağlam bir İngiliz bulldogunu andıran yaşlı bir beyefendi oturuyor. Masanın başında, konsantre bir ifadeyle oyun taşlarını dizmeye çalışan Bo var ve solumda, Caleb ve yaşlı adamın karşısında üç adam daha oturuyor.

Bo'ya en yakın olanı koyu kahverengi tenli, nazik ama endişeli bir gülümsemeye sahip, kısa siyah saçlı ve zayıf yapılı. Diğer ikisi bir çift gibi görünüyor

— sandalyelerinin yakınlığı ve bana en yakın olan adamın diğer adamın uyluğuna koyduğu elinden anlaşılıyor. İkisi de geniş omuzlu ve kaslı. Birinin altın rengi bronz teni ve uzun kahverengi saçları var, diğerinin ise solgun bir teni ve traşlı kafası.

"Ben Win," diyorum, sol elimi kaldırıp selam vererek. "Sizi rahatsız etmeyeceğim, ama sadece şunu söylemek istedim..."

"Vay canına, ne kadar güzelsin!" diyor yaşlı adam kalın İskoç aksanıyla. Ayağa kalkıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeye Caleb'in sandalyesinin arkasından bana doğru geliyor. "Bo öyle dedi, kızım, ama ben ona inanmadım."

Kıkırdayarak, elini uzattığında benim de elimi uzatıp tokalaştım. "Ben Hamish, ama sen bana..."

"Tamam, yeter," der Bo, dik durarak kollarını kavuşturur ve masanın üzerinde yükselir. "Hadi ama dostum..." Nefes nefese gülerek, "Sana sakın olmanı söylediğimi çok iyi hatırlıyorum," der.

İri yarı adam dudaklarını birleştirip sinsi, yaramaz bir gülümsemeye "Üzgünüm," dedi, İskoç aksanı olmayan, tamamen Kanadalı bir aksanla. "Karakterlerimi yeni insanlarda denemeyi seviyorum. Seni kandırdım mı?"

"Kesinlikle," diye gülerek, yüzümü kısa bir süre Bo'ya çevirip şaşkın bir gülümsemeye.

"Walter," der, elimi tutarak dikkatimi tekrar kendisine çeker.

Elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Walter."

"Ben de." Bana göz kırpar, yüzü sevimli bir neşeye parlar. "Ve sen, sanki tahtın taç mücevherlerine diz attın gibi masaya dönen adamı tanıyor gibisin, ama tanıştın mı..." Walter, açık avucuyla masanın karşı tarafını işaret eder.

"Adamir," Bo'nun yanındaki daha utangaç olanı, masanın üzerinden elini uzatarak yoluna çıkan birkaç oyun parçasını devirir. Bo hemen onları düzeltmeye başlar.

"Merhaba Adamir," diyorum güven verici bir ses tonuyla. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Jeremiah, ama bana Jer diyebilirsin," Adamir'in yanındaki kaslı adam elini uzatarak diyor. "Ve bu da benim kocam Kevin."

"İkinizle tanıştığımıza memnun oldum," diyerek ikisinin de elini sıkıyorum. Her seferinde gözlerimde küçük bir özür var, çünkü ellerimiz ayrılırken

En azından el sıkışma genellikle tek seferlik bir şeydir.

"Gerçekten *parıldyorsun*," diyor Kevin, elini çenesinin altına kıvrarak. "Sana bir şey sorayım, aramızda bir iddiamız var. Bo ile *tanıştığında*, çok karanlık bir odada mıydın? Yoksa sadece çok nazik ve yardımsever bir insan mısın?"

Bo masanın ucundan gülerek, ellerini göğsünde kavuşturur ve çenesini gururla kaldırır.

"Oda *çok* aydınlıktı," diyorum ve Bo'ya hızlıca göz kırpıyorum. "Onu önce tanımamış olmam çok yazık."

Herkes bu espriye güldü.

"Onu sevdim," diyor Walter, yerine otururken dirseğiyle Bo'ya hafifçe vurarak.

"Garip ama ben de," der Bo, gözleri beni baştan aşağı süzer. Söyleyişi o kadar samimi ve içtendir ki, sanki buradaki durumumuzdan dolayı burada olmak zorunda değilmiş gibi, beni burada olmayı tercih etmiş gibi gelir. Bu duygu, odun sobasına atılan çıra gibi göğsümün boşluğunda kilitlenir.

Veda etmeye hazırlanırken, odaya bir kez daha göz gezdiriyorum. Bu grubun ne kadar tuhaf olduğunu fark edemedim edemiyorum ve onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bo'nun hangi yönlerini biliyorlar ve bunları benimle paylaşmak isterler mi? "Peki, nasıl tanıştınız?" diye soruyorum, kimseye özel olarak değil.

"Bo'yla bir destek grubunda tanıştım. Ne yazık ki aynı kanser türündeyiz," diyor Walter. "Ama ikimiz de hala hayattayız, gerçi bazıları bu aralar diğerlerinden daha iyi durumda. Benim hala iki bacağım da var." Walter şakayı bitirir bitirmez gülmeye başlıyor, hırıltılı, mutlu bir kahkaha, çok hoşuma gidiyor.

Bo dudaklarını ısırır, yavaşça gülümserken başını sallar.

"Bu şakayı yapmak için bekliyordu," diyor Bo, masanın üzerine eğilip Caleb'in önüne zarları yerleştirirken beni dikkatle izliyor. Arkadaşlarıyla tanışmamdan hoşlandığını fark ediyorum. Buraya uyup uymadığımı değerlendiriyor. Uyuyor muyum?

"Bo ile Waterloo'da tanıştık," diyor Adamir, sanki sınıfta ders dinliyormuş gibi iki parmağını kaldırarak konuşma sırasının kendisinde olduğunu belirtiyor. "Bo, birinci sınıfta ekonomi dersimin asistanıydı."

Profesör Bo mu? Bu ilginç olabilir. Evet, aşağıdaki yöneticiye sordum. Öyleymiş.

"Bo ve ben birlikte çalışıyoruz," diyor Jeremiah basitçe.

"Jer benim patronum," diye ekliyor Bo, masaya bir jeton koyarak. "Alçakgönüllü davranmaya çalışıyor ama aslında patronun ta kendisi."

"Tabii, elbette. Ama burada ben sadece iş arkadaşın, arkadaşın ve," kemerinden hayali bir kılıç çıkararak, "*savaşçın*," der ve kılıcı dramatik bir şekilde aşağı indirir.

"Vay canına, *onun* takımında olmak istiyorum!" diyorum gülerek.

"Ah, bizim başladığımız zamanlardaki halime benziyor," diyor Kevin yanımdan. "Bo'nun bir üyeye ihtiyacı vardı ve kocam gelmemi istedi. Ama şikayet etmiyorum. Fırsat bulduğumda dramatik olmayı seviyorum."

"Bu ne zaman başladı?" diye soruyorum, kaşlarımı Caleb'e kaldırarak.

"Metin şöyleydi..." Caleb cevap veremedi Jer araya girer. "*Hey, Jer, kanserim var — omuz silkme emoji. Biraz ara vermem gerekecek. Belki de sonsuza kadar — soru işareti emoji. Herkes sorup durduğu için, sen sormadan söyleyeyim, yardım etmek istersen benimle DND oynayabilirsin. Her zaman oynamak istemişimdir. En az beş kişi lazım ve ben üçünü buldum. Kev de katılabilir mi? Neyse, parmaklarımı çapraz tutuyorum emoji, umarım yakında işe dönerim.*"

Ağzım açık, *biraz* eğlenmiş bir şekilde Bo'ya bakıyorum.

Bana kendini beğenmiş bir şekilde bakar ve omuz silker. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Arkadaşlarını kanser suçluluk duygusuyla Dungeons and Dragons oynamaya mı zorladın?" "Kesinlikle öyle yaptı," diyor Walter. "Ve ben kanserdim."

"Ben sadece oynamak istedim," diyor Adamir sessizce. "Ya sen?" diye soruyorum Caleb'e.

"Ben Eylül'de katıldım," diye mırıldanıyor. "Sana söylemiştim. Başka bir şey bilmiyordum... Sen Sarah'ya Bo hakkında her şeyi anlatmadan önce," diyor alaycı bir şekilde. Bunu hak etmiş olabilirim, ama yine de ona ters ters bakıyorum.

"Destek grubumuzdan bizimle birlikte oynayan başka bir arkadaşımız daha vardı," diye açıklıyor Bo, yanağını kaşıyarak ifadesini değiştirmeden. "O Haziran ayında vefat etti."

Walter ve Bo'ya bakıyorum, ikisi de üzgün ama nazik bir şekilde birbirlerine güven verici bakışlar atıyorlar. "Üzgünüm," diyorum masadakilere.

Walter, Bo'nun sırtına nazikçe birkaç kez vurur. "Bunu atlatacağız. Ve," der, dikkatini Caleb'e çevirerek, "Caleb'in onun yerini doldurması için şanslıyız."

Ne zaman kalkmam gerektiğini bilemeden, tekrar erkeklere bakarak başımı sallıyorum. Adamir önündeki zarları istiflerken, Kevin ve Jer birbirlerine aşk dolu bakışlar atıp fısıldaşıyorlar. Bo son parçayı yerine koyup, sanki masa tamamlanmış gibi kendine başını sallıyor. Caleb, "*Ona söyledin mi?*" diye soruyor ve ben hızla ondan uzaklaşıyorum.

"Peki, hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Ben gidiyorum..." Kapı zili çalarak sözümü keser.

"Pizza erken gelmiş olmalı," der Bo, masanın etrafından dolaşıp ön odaya doğru geçerken.

"Pizza değil, değil mi?" Kevin bana fısıldadı, yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi. O dramayı seviyor. Kevin'ı sevdim, karar verdim.

Kafamı sallıyorum, yüzümde hafif bir gülümsemeyle.

"Caleb?" Sarah arkamdan seslenir ve odaya fırlar. "Caleb Andrew Linwell, burası kickboks dersi *değil*."

"Benim sıram," diyorum Kevin'a, omzumun üzerinden yatak odamı işaret ederek. "Hepinizle tanıştığımıza çok memnun oldum! Ejderhaları tekmeleyin! Zindanlardan kaçın ve falan filan!" diye bağıriyorum ve Caleb'in ölümcül bakışları beni yere sermeden yatak odama koşuyorum.

Bilirsiniz, onun müzikal büyü falan.

BÖLÜM 19

Söyleyeceğim. Utanmıyorum. Dungeons and Dragons gerçekten çok havalı.

Sarah, Caleb'e aylarca yalan söylediği için hak ettiği ağır azarı verdikten sonra odama geldi ve beni dışarı sürükleyerek onunla birlikte oturup izlememi istedi. Sarah izleyicileri bekletmeyecek bir tip değildir ve koridordan duyduğum kıkırdamalar, *ooh* ve *ahh* seslerine bakılırsa, masadaki erkekler onu *yiyip bitiriyorlardı*.

İlk on dakika boyunca, Sarah tırnaklarını kemirip Caleb'in fotoğraflarını gizlice çekerken, ben oturup örgü ördüm ve Caleb'in konuşma sırası geldiğinde kendi kendime kıkırdadım.

Ama sonra, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum, dikkatimiz bir anda oraya çekildi. Bo o kadar ayrıntılı bir hikaye anlatıyordu ki, Sarah ve ben sadece hayranlıkla bakıyor, popcorn kasesini birbirimize uzatıyorduk. Masadaki erkekler ise, yerel bir hanı savunurken, kuzgun tüyleri olan bir şekil değiştiren ve onun küçük hırsız ordusunu yenerek bir savaşı canlandırıyorlardı.

"Kocam kahramanmış," diye fısıldadı Sarah, dudakları hayranlıkla aralanmış.

Çok inandırıcıydılar.

Beni utandırıp telaşlandıran, Bo'nun masayı yönetme şekliydi. Oyuncuların rol yapmaya karar verdikleri her şeye kolayca uyum sağlaması, onlara basit talimatlar verip hikayeyi onların yönlendirmesine izin vermesi. Ve sonra, kuzgun tüylü kötü adamın sesini *taklit ettiğinde*? Oyun bitti.

Yüzünü kaplayan lanetli *kötülük* mü? Alçaltılmış, çakıl taşları gibi sesinin bas tonu mu? Böyle bir şey mümkün olsaydı, yine hamile kalırdım.

"Bu bizim hakkımızda ne diyor?" Sarah'nın kendini yelpazelediğini fark edince ona fısıldadım.

"Fazla düşünmeyelim," dedi ve artık kanepede uyumadığı belli olan Caleb'e bir öpücük gönderdi.

Bo zamanı gelince üç saat geçmişti ve erkekler rollerinden çıkıp *gerçek* dünyaya döndüler. Sarah ve ben, telenovelalarımız heyecanlı bir sahnede bittiğinde televizyona yaptığımız gibi şikayetlerimizi haykırmaya başladık.

"Batalık kadını ne olacak? O ölü prenses mi? Aydınlanma kılıcı onda mı? Sonra ne olacak?" diye sordu Sarah, gözleri çaresizlikle dolmuş.

"Sanırım bundan sonra seyircilerimiz var, beyler," diyor Walter, zarlarını küçük tahta bir kutuya koyarken.

Esniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve Bo çenesini kaldırıp bana göz kırpmıyor, sanki esnemem herkesi dışarı çıkarmak için sözsüz bir işaretmiş gibi. Öyle demek istememiştim ama ilgisine minnettarım.

"Walter, gelecek ay yine ev sahipliği yapabilir misin?" Bo, masayı hızlıca toplarken sorar.

"Oh, peki," diye araya girer Caleb, "belki ben yapabilirim? Artık..." Karısına yan gözle bakarken sesi kesilir.

"Artık karının öğrenmesinden korkmadığın için mi?" Jer gülerek sorar.

Caleb iç çeker. Zavallı adam bir türlü rahat edemiyor.

"Ooh! Lütfen, yapabilir miyiz?" Sarah, Caleb'in yanında zıplayarak göğsünü sallayarak sorar. "Cadılar Bayramı süslerini getirebilirim! Bira ve temalı atıştırmalıklar da olabilir."

"Bana uyar," diyor Walter, en iyi arkadaşımı sevgiyle izlerken.

Caleb gülümser ve karısının alnına bir öpücük kondurur. Ondan uzaklaşmak için hareket eder, ama Sarah gömleğini tutup onu geri çeker ve dudaklarını onun dudaklarına bastırır. Sonra ortamı garip hale getirirler. Caleb'in elleri Sarah'nın sırtında biraz fazla aşağıya kayınca Sarah onun ağzına nefesini verir.

"Tamam, tamam, tamam," diyorum, öne çıkıp omuzlarını ayırarak. "Yeter artık."

"Biliyor musun, Win," diyor Caleb kendini beğenmiş bir şekilde, yakasını düzeltirken, "Bence sen haklıydın." Sarah, Bo ile konuşmak için yürürken, savaşı hatırlayarak kol ve bacaklarını sallarken, Caleb onun kışına bakıyor. "Sarah bundan hoşlanıyor."

"Ne yaptım ben?" diye soruyorum kendime, kimse duymayacak kadar sessizce.

Sonunda herkes dışarı çıkar. Bo ön kapıda onlarla konuşana kadar her adımda sohbet ederler. Bo muhtemelen donarken *son* bir veda eder.

"O ikisi garajdan çıkamayacak," der Bo, kapıyı kapatırken. Pencereden dışarı bakıyorum ve Caleb ile Sarah'nın Caleb'in arabasının kaputunda neredeyse sevişir gibi olduklarını görüyorum.

"Sanırım ispiyonculuğun bedeli bu. Komşular şikayet ederse, sorumluluğu üstlenirim." Koltuğa çöküyorum ve Bo bunu fark edince yemek odasına doğru yolunu değiştiriyor. Kanepenin koluna oturuyor

ve protezinin başladığı yeri iki eliyle sararak hafifçe yüzünü buruşturur.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Oh, evet, iyiyim. Sadece biraz gergin. Gün içinde kütüğümün hacmi değişiyor. Altına giydiğim çorabı değiştirebilirim ama fırsatım olmadı. Artık yatana kadar beklesem iyi olacak."

Bo'yu protezi olmadan henüz görmedim. Google'da hızlı bir arama yaptığımda, mümkün olduğunda protezi çıkarmak ve her şeyin nefes almasını sağlamak iyi olurmuş diye okuduğum için merak ettim. Özellikle de bir keresinde, kendisine daha iyi uyması için yeniden boyutlandırılan yeni protezinin Mart sonunda geleceğini söylemişti. Buna gecikmiş bir doğum günü hediyesi demiştir.

"Benim için takmana gerek yok, biliyorsun. Rahatsız ediyorsa..."

"Hayır mı? Evde topallayarak dolaşmam seni korkutmaz mı?" Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor, ama gözleri onu ele veriyor. Bir anlık tereddüt, endişe dolu bir seğirme.

"Hiç de değil," diye cevapladım. "Tabii ki değil," diye ekledim, kararlı bir şekilde.

Başını salladı ama pantolonu çıkarmaya niyetli değildi. "Ee..." Bo, *başka bir konuya geçelim der* gibi tanıdık bir tonla konuştu. "Sarah, DND'ye çabuk alışmış gibi görünüyor."

"Eminim bu gece yatakta *çok* çılgın şeyler söyleyecektir," diyorum, yüzümü buruşturarak.

Bo gülerek yan dönüp homurdanarak kanepeye geriye doğru uzanır, dört uzvunu kanepeye yayar. Anında kendimi onun üstünde yatarken hayal ederim, vücudunun benimkini nasıl kolayca sarabileceğini, ve bunu zihnimden silmek için gözlerimi kırpmam gerekir. "Dungeon and Dragons temalı müstehcen konuşmalar duymak için *iyi* para verirdim," der, çarpık bir gülümsemeyle.

"Sarah müstehcen kitaplar okuyor, yaratıcı olur, ama akıldan çıkmaz."

"O barmeni kurtarması onu çok heyecanlandırmış gibi görünüyordu," diyor Bo, gözlerini parlatarak.

"Evet, ona kahraman dedi."

Bo gülerek boğazını temizledi. "Ekim ayında Caleb'in bir cadıyla flört edip onu ikna etmesi gereken bir yan görev vardı..." Kendini durdurdu ve başını salladı. "Boş ver."

"Hayır, hayır, hayır... Bana anlatmalısın." Gülümsemem genişler. "Lütfen, bilmem lazım."

"Sana söylediğimi ona söylemeyeceğine ve Sarah'ya da söylemeyeceğine yemin etmelisin, çünkü bu tür şeylerin bir adabı var... Benim dedikodu yaptığım duyulmamalı."

"Söz veriyorum!" Bu sefer ciddiylim.

"O dedi ki..." Bo'nun kahkahası neredeyse kontrol edilemez hale gelir, tüm vücudu titrer, elleri karnının üzerinde zıplar. Cümlesini birkaç kez tamamlamaya çalışır, ama her seferinde kahkahalar onu boğar.

"Söyle hadi!"

"Bana lanet olası gözlerimin içine bakıp 'Seni senden bile Kral Arthur çıkaramaz' dedi."

"Hayır!" diye bağıyorum, elim ağzıma fırlıyor.

"Kral Arthur bile..." Bo, nefes almaya çalışırken yüzü kızarır.

İkimiz de o kadar çok gülüyoruz ki nefes alamıyorum, karnımı tutarak rahatlamak için öksürüyorum. Bo'nun baştan çıkarılan bir cadı rolünü oynaması yeterince komik, ama *bu* cümle muhtemelen yeni favori alıntım oldu. Henüz dövme yaptırmadım, ama düşünebilirim. Hatta mezar yazısı olarak bile isteyebilirim. Sonuçta, Sarah'ya söylememek beni *öldürür*.

Dayanacağım.

"Aman Tanrım," diyorum, gözyaşlarımı silerken sesim zayıf çıkıyor.

"Ne yapacağımı bilemedim!" diyor Bo, yanına uzanırken elini sallayarak. "Zar attım ve cadı baştan çıkarıldı. Yani işe yaradı galiba?"

"Caleb elinden geleni yaptı. Onu hak ediyor." Derin bir nefes almaya çalışıyorum, ama kahkaha tekrar yükseliyor ve nefesimi kesiyor.

"Adamir bayılacaktı sanırım. Zavallı şey."

"Arkadaşlarını gerçekten seviyorum," diyorum, uzun bir nefes alıp kendimi toparlayarak. "Harika görünüyorlar. Garip bir karışım, ama ben seviyorum."

"Walter bile mi?" diye soruyor Bo. Beni görmek için doğrulduğunda, bir an duraksıyor. Gözleri yüzümde, beni hazırlıksız yakalayan ve nefesimi kesen samimi bir takdirle sabitleniyor. Yanaklarıma iki avucumu koyuyorum, sıcaklıklarını hissediyorum. *Ah*, fark ettiği şey buymuş. Kızarıyorum.

"Özellikle Walter," diye cevap veriyorum, boğazımı temizleyerek. "Yoksa ona *Hamish* mi demeliyim?"

"Bunu bazen yapıyorsun," diyor Bo, parmağıyla yanağına hızlıca iki kez dokunarak.

"Kızarıyorsun?" Konuşunca genellikle daha da kötüleşir, bu yüzden başka yere bakıyorum. Ya da yakışıklı erkekler bunu fark ettiğinde. Her ikisi de. "Evet... çoğu insan kızarır," diyorum, sesim yumuşuyor.

"Belki utançtan. Ama sen çok kızarıyorsun... mutlu olduğunda da öyle."

"Can sıkıcı," diyorum, serinlemek için saçlarımı boynumdan çekiyorum.

"Ben seviyorum," dedi Bo basitçe. Yüzümü tekrar ona çevirdim. "Bir kutuyu işaretlemek gibi. Şakamın işe yaradığını veya, şey, bilirsin..." Yutkundü, gözleri hızlıca kırpışarak kapandı.

"Neyi bilmek?" diye soruyorum, başımı eğerek.

Bo elini saçlarına geçirip boynunun arkasını ovuşturarak öne eğilir. Yüzü hoşnutsuz bir ifadeyle yana bakar, sanki ağzından çıkacak sözlere inanamıyormuş gibi. "Sen, şey, Cadılar Bayramı'nda kızardın."

Cadılar Bayramı'nda pek çok şey yaptım. Gözlerimi kısarak, gülümsemem yanlara doğru yayıldı.

"*Sen... geldiğinde*," diye ekledi, çenesi sıkı ve gözleri *kesinlikle* boynumda, orada hiç şüphesiz kalıcı bir pembe renk vardı.

Oh.

"Üzgünüm." Kaşları birbirine yaklaşır, alnının ortasında derin bir çizgi oluşur. "Neden öyle dedim bilmiyorum."

Ona endişelenmemesini söylemek isterdim, olabildiğince kayıtsız bir şekilde, ama boğazım muhtemelen şişiyordu. Tek hissedebildiğim boynumdaki nabzımın atışıydı.

"Yatmalıyız," diyor Bo, gözleri beni tararken benden uzaklaşıyor, sanki direniyormuş gibi. Kendine *hayır* diyor.

Kaşlarımı kaldırıp, belki de bilinçaltında bana teklifte bulunduğu farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Oh, hayır, *birlikte* değil. Üzgünüm, değil..." Yüzünü ellerinin arasına gömer, sonra ellerini saçlarının arasına geçirir, saçları komik bir şekilde dikleşir. "Üzgünüm," diye gülerek söyler. "Gördün mü? Bu yüzden sen başı çekmeliydin."

Bu onun utangaçlığından mıydı? Kendime, onun pek ilgilenmediğini söylemeye başlamıştım. Yine de, her halükarda, bu iyi bir fikir *değil*. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Biz, şey, *bu konuyu* pek konuşmadık."

Bo bana boş boş bakıyor, alt dudağı hafifçe büzülmüş.

Kahretsin, bunu gerçekten yüksek sesle söylemek zorundayım. Derin nefes al. Nefes al, ver.

"Bundan sonra herhangi bir fiziksel ilişkiye girmemizin akıllıca olmayacağını düşünüyorum." İşte, bu kadar basit.

"Hayır mı?" Bo tepkiyle sorar.

Hayır mı?

Lanet olsun *hayır mı?*

Hayır ne demek? Karşı mı çıkıyor? Bizim için nasıl bir düzenleme öngörüyordu?

"Zaten yeterince karmaşık..." diyorum yavaşça. "Doğru."

"Ve seks işleri daha da karmaşık hale getirir, bence."

"*Doğru*." Dudaklarını ıslatır, hala başını sallayarak.

"Benim asıl endişem, seksin aramızda *daha fazlasına* yol açabileceği ve *daha fazlası* kötü biterse... bu da birlikte ebeveynlik yapmayı veya birlikte yaşamayı imkansız hale getirebilir."

"Doğru," diyor Bo *yine*.

"Doğru," diye kısa bir cevap veriyorum.

"Üzgünüm," diyor, kendini silkeliyor. "Yetişmeye çalışıyorum." "Peki, neredeydin?" Düşünmeden soruyorum.

Tavana bakar, elleri ayrık dizlerinin arasında düşüncesizce ovuşturur. Düşüncelerini topladıktan sonra, benim için biraz fazla güçlü bir şekilde göz teması kurar. Gözlerinin vücudumda durduğu her yer yanmaya başlar. Çok geçmeden, tüm vücudum ısınır.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, gözleri tereddütlü ama hala benimkilere kilitli. "Emin değilim. Kurallar koymayı hiç düşünmemiştim, sanırım. Her şey çok yeni ve dürüst olmak gerekirse..."

"Kurallar iyidir, değil mi?" diye sözünü kesiyorum. Bahisçi bir kadın olsaydım, o cümlelerin sonunda "*Eski sevgilimi tamamen unutamadım*" diye bir cümle olacağını tahmin ederdim, ki dürüst olmak gerekirse bunu duymaya dayanamam. "Konuştuğumuza iyi oldu. Sınırlar ve diğer her şey... Bizi güvende tutmak için." Artık durdurulamıyorum, dakikada bir kilometre hızla konuşuyorum, neredeyse hiç mantıklı konuşmuyorum. "Böylece, odak noktamız çocuk için mümkün olan en iyi takım olmak olur. Zaten karmaşık olan bir durumda işleri basit tutabiliriz. Hedef bu, değil mi? Başarılı bir şekilde ebeveynlik yapmak."

"Hedef bu," diye onaylıyor Bo, dudaklarını sıkıştırıp sertçe başını sallıyor. "Tabii ki."

"O zaman anlaştık. Fetuslu *platonik* arkadaşlar." Sandalyeye yaslanıp bir kez burnumu çekiyorum. Bo'nun elini yüzünün yanına götürmesini izliyorum, ağzını kulağının yanına yaklaştırıp kaşıyarak sırrı olan biri gibi gülümsüyor.

"Ne?" diye soruyorum. "O bakış da ne öyle?"

"Hiçbir şey," diyor, elini indirerek. "Seni duydum. Anladım," diyor, sesi titriyor.

"Bo..." Çok yumuşak bir sesle söylüyorum. Umarım ona "*Bana yalan söyleme*" anlamını iletebilmişimdir.

Başparmağıyla alt dudağını izler, sonra tavana bakar. "Eğer amacımız platonik bir ilişkiyse... bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii?" diye soruyorum, sesimde belirgin bir şaşkınlık var. "Sesini alabilir misin? Geceleri?"

"Ha?" diye soruyorum, kalbim gerçekliğin farkına vararak neredeyse mideye inecek gibi atmadan birkaç saniye önce. Hemen kızarıyorum, yüzüm her *zamanki* nedenlerden dolayı kıpkırmızı oluyor.

O da fark eder, dudakları hafifçe seğirir. "Eski ev, duvarlar ince. Koridordan gelen güzel inlemeler saçımı yolmak istiyorum."

Bu olamaz. Bunun olmasına *izin veremem*.

Gözlerini benden ayırmıyor, ben onun omzunun üzerinden bakarken gözlerini bana dikeyiyor, kendimi lanet olası güneşe ışınlamak istiyorum.

Bu *gerçekten, kesinlikle, kesinlikle* oluyor.

Bunu hak etmek için önceki hayatımda çok kötü bir insan olmalıyım. Bir petrol zengini. Küçük bir ülkenin yozlaşmış diktatörü. Sıtma taşıyan bir sivrisinek. Soyunma odasına floresan ışık takmaya ilk karar veren kişi.

Ağzım açık, çenem kilitli, başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum istemeden. "Tabii ki," diyorum, titrek ayaklarımın üzerinde durarak.

Gidiyorum. Kaçıyorum.

Bu utançtan bir şekilde kurtulursam, o çocukların on sekizinci doğum günlerini görebilir. Bo'nun yanından geçerken onu görmezden geliyorum ve ön salona girip ceketimi almadan önce botlarımı giyiyorum.

"Win," Bo benim adımla gülerek söyler ve peşimden içeri girer. "Hayır," derim keskin bir sesle, kapı koluna uzanarak.

Elini benimkinin üzerine koyarak kaçmamı engelliyor.

Ona bakmıyorum. Supersonik işitme yeteneği, aptalca sevimli yüzü ve devasa sıcak elleri olan büyük inek. Siktir et onu. Ondan *nefret ediyorum*.

Ne kadarını duydu?

"Win..." Bo, sesinde benim *derinden* nefret ettiğim bir zevk tonuyla diyor.

"Lütfen beni dışarıya çıkıp soğukta ölmeme izin ver." Alnımı kapıya dayıyorum.

"Bunu yapmana izin veremem,
tatlım." "Bana öyle deme," diye
tersliyorum.

"Üzgünüm," Bo geri çekilir, elini benimkinin üstünden çeker ve bir adım geri atar.

Alnımı kaldırıp tekrar kapıya yasladım, yüzüm hafifçe ona dönük. "Ne kadar duydun?" *Yani*, yanlışlıkla adını ağzımdan kaçırdığım anı duydun mu? Ya da, adını söylemenin beni hedefe *ne kadar* yaklaştırdığını fark ettiğimde ikinci kez ağzımdan kaçırdığım anı?

Bo, ön kolunu kemerin üstüne dayar ve ona yaslanarak aramızdaki mesafeyi bir santim kadar kapatır. Ama onu *her yerde* hissediyorum. "*Senin* de Cadılar Bayramı'nı düşündüğünü anlayacak kadar."

Kahretsin, lanet olsun, kahretsin.

"Tamam, şey..." Küçülüp ölmek istememe rağmen bir savunma yapmaya çalışıyorum. "Son seksim o zamandı. Başka ne düşünebilirdim ki?"

"En iyi zamanın," diyor alaycı bir sesle. "Tabii..." Kolunu indirip belinden eğiliyor, kendini beğenmiş bir tavırla. "O gece *de öyle* olduysa."

"Keşke," diye tükürdüm.

Bo içini çekerek, gözlerini yere indirip dikleşerek ayağa kalktı ve elini yüzüne sürdü. "Ama sanırım haklısın," dedi uzak bir sesle. "Kurallar konusunda... ileriye bakmak konusunda. Sanırım doğru olan bu."

Ama...

Bekledim. Ayaklarımın altında, onun ayaklarına uzanan ince bir ip vardı. Hayır, *diye* bir kelime gelmedi.

Hayal kırıklığına uğramamalıyım, değil mi? Hayal kırıklığına uğramak saçma.

Bunlar *benim* kurallarım. Daha yeni paylaştım.

"Tamam..." diye cevap veriyorum, kulağımı ön kapıya dayayarak yüzümü ona birkaç santim daha yaklaştırıyorum, ama ona uzun süre bakamıyorum.

uzun süre bakamıyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Hiçbir şey söylememeliydim." "Ve beni duymaya devam et? Hayır..."

Bo bana sempatiyle bakar, çarpık bir gülümseme ve göğsünü kaldıran uzun, düşünceli bir nefes alır. "Buraya gel." Kolumu uzatır, beni kendine doğru çeker ve kapıdan uzaklaştırır. Bir kolunu omuzlarıma dolayarak kolumun üst kısmını tutar, diğerini başımın arkasına koyar ve beni kendine doğru bastırır. Sinirimi mırıldanarak, kollarımı yanımda kilitli tutarak tüm vücudumu kaskatı keserim.

Ama onun kokusunu içime çekmeden duramıyorum. O tarçın ve misk kokusu. Onu o kadar belirgin kılan koku. Tatlı, sıcak ve davetkar. Ve bana bir kez daha bu kurallara neden ihtiyacımız olduğunu kanıtlıyor.

"Bunu halledeceğiz, Win," diyor, çenesini başımın üstüne indirerek. "Kurallar, planlar, sınırlar... Her şey yoluna girecek." Bo iç çekiyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Seni kızdırdığım için özür dilerim. Yapmamalıydim. Bundan sonra rahat hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

"İhtiyacım olan şey daha kalın duvarlar," diye mırıldanıyorum göğsüne.

"Bir müteahhit çağırayım," diyor, kollarını gevşetip geri adım atarak.

Hâlâ ona bakamıyorum, bu yüzden aramızdaki zemini, koyu renkli ahşap zeminin izlerini inceliyorum.

"Ben de üzgünüm," diyorum alçak sesle. "Beni duyduğun için. O... Hamilelik hormonları yüzünden... Beni böyle yapıyorlar..." Sesim kayboluyor ve kendimi sarsıyorum. "Üzgünüm."

"Bundan zevk aldığımı bilmek seni daha iyi mi hissettirir, yoksa daha kötü mü?"

Daha iyi. "Daha kötü."

"O zaman ben de nefret ettim." Bo uzanıp, çenemin altına eğilmiş parmaklarıyla yüzümü kaldırdı ve başparmağını çeneme bastırdı. Yavaşça gözlerimi ona doğru kaldırdım. "Seni utandırdığım için gerçekten üzgünüm. Utanacak hiçbir şeyin yok. Artık aynı noktada olduğumuza sevindim. Yatak odandan uzak durmak neredeyse imkansızdı, ama şimdi, bu kurallarla, ben..."

Onu keserek, titrek çenemden elini çekip geri adım atarım, kığım duvara çarpar, duvara asılı paltolarımızın yanına. "Sadece..." *Konuşma*, diye gözlerimle yalvarırım. Bu yardımcı olmuyor. Yavaşça nefes alıp, gözlerimi kapatırım.

Sonra daha da kötüleşir.

Gözlerim kapanır kapanmaz, hayal gücüm Bo'nun yatak odama dalıp ellerimi başımın üstüne tuttuğu, vibratörümü odanın diğer ucuna fırlattığı ve onun yerine ağzını kullandığı görüntülerle doluyor. Dişleri etimi ısıyor, dudakları karnımın şişkinliğini öpüyor, dili göğüslerimi yalıyor. Altımda boşalırken çıkardığı o mükemmel inleme seslerini neredeyse duyabiliyorum.

Dizlerimi birbirine bastırarak, yeni bir inatla gözlerimi açıyorum. Kendime gerçekliği hatırlatmaya çalışıyorum. Bildiklerim ile olmasını *dilediklerim*.

Bo'nun iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Maalesef Bo'nun yatakta harika olduğunu *biliyorum*.

Ama *aynı zamanda* Bo'nun eski sevgilisine en azından biraz takıntılı olduğunu da biliyorum.

Ve kalbimin onunla tekrar seks yapmaya dayanamayacağını biliyorum. Aramızdaki durumun ve yakınlığın giderek artmasıyla, ona aşık olmak çok kolay olurdu. Ve onun bunun getireceği sonuçlara hazır olduğunu sanmıyorum. Bence o da benimle bunu istemiyor. Bence o hala *onu* istiyor. Belki de aşırı sadık biri. Bu da daha da üzücü. Kötü özellikleri bile iyi özellikler.

Burada olmakla istenmek arasında bir karışıklık yapamam.

Beni eski sevgilisinden daha çok isteyeceğine kendimi inandıramıyorum.

Kalbi başka birine ait bir adama aşık olamam. "Eve bir kız getir," diyorum sahte bir kayıtsızlıkla. "Tercihen gürültücü birini. tercihen. Öcünü al, böylece her şeyi unutabiliriz."

Yüzü düşer, sonra sert bir ifadeye bürünür. Onun bu halini daha önce hiç görmemiştim. Hoşuma gitmedi. Ona hiç yakışmıyor. "Bu seni rahatlatacak mı? Koridorun sonunda başka biriyle seks yapmam mı?" diye sertçe sorar.

"Evet, tabii. Neden olmasın?" Uygunsuz bir şekilde kayıtsızca cevap veriyorum.

Elini yüzüne götürür, burnunun köprüsünü sıkarken iç geçirir. "Geç oldu. Uyumalıyız."

Kafamı sallayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bacaklarımı hareket ettirmek istiyorum ama yapamıyorum.

"Üzgünüm, Win. Öyle demek istemedim..."

"Sorun yok," diye sözünü kesiyorum, daha dik durarak. "Zor bir konu, ama artık halloldu. Arkadaşız, değil mi?"

Bo, bacaklarının arkası kanepenin arkasına değene kadar yavaşça geriye doğru yürümeye başlar. Kanepeye yaslanarak, yenilmiş gibi görünüyor ve başını sallayarak

"Arkadaş... Her zaman öyle." Bo yumuşak bir gülümsemeyle, gözleri hem rahatsızlık hem de güvenle dolarak. Bu beni üzüyor. Beni rahatlatmaya çalıştığını görmek.

Ve ilk kez, bir erkeğin daha pislik olmasını dilediğimi fark ettim. "Tamam, iyi geceler," dedim ve onu geçerek yatak odalarımıza doğru yürüdüm. Koridora çıkınca, avucumun içini alnıma bastırıyorum ve çarpmanın acısıyla yüzümü buruşturuyorum.

Elim yatak odamın kapı koluna ulaşır ulaşmaz, donup kalıyorum.

İstedğim ve bildiğim arasında çaresizce bölünmüş, oyalanıyorum. *Belki o* gece bana her zamanki buzlu suyu getirir ve yanıma yatarak zararsız bir şekilde yaklaşır diye umuyorum. Onun da bunu hissedip hissetmediğini çaresizce merak ediyorum. Aramızda bir güç, bir bağ gibi sıkıca sarılmış bu gerginlik. Asla olmaması gereken tüm bu bağlar.

Onları kendime hatırlatıyorum. Tek tek, her bir ipi, her bir nedeni, zihnimdeki bir enstrüman gibi çalıp koparıyorum. Yıllardır yaptığım gibi, mantığın pervasız kalbimi yenmesi gerektiğini kendime söylüyorum.

Sonra yatıyorum.

Yalnız. Fare gibi

sessiz.

BÖLÜM 20

Bu yardımcı olacaktır. Her zaman olur.

Havuzun zeminine yansıtılan, parıldayan, mavi tonlu gölgelerin her bir saniyesi. Hızlıca nefes almak için başımı su yüzüne çıkardığımda, su dalgalarının çıkardığı ses. Klor kokusu ve bir sonraki turuma geçmek için ileri doğru yuvarlanırken ayaklarımın fayanslara baskı yapmasının hissi.

Yorgunluktan bitap düşerken, *bunun yardımcı olacağını* kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Dün gecedен beri içimde birikmiş bir şey var. Saatlerce dönüp durduktan sonra, tek çözümün sabahın erken saatlerinde havuza gidip bu gerginliği elimden geldiğince atmak olduğuna karar verdim. Vücudumu sınırlarına kadar zorlayarak içimi boşaltmak.

Her zaman doğal su kütlelerinin içinde kendimi en huzurlu hissetmişimdir, ama her yerde yüzmek bana rahatlatma sağlar.

Ama bugün öyle değil gibi görünüyor.

Bu on yedinci tur. Kendimi tekrar kendim gibi hissetmek için kaç tur daha yapmam gerektiğini henüz bilmiyorum, ama her turda bu sayı artıyor. Dün gece Bo ile yaptığım konuşmanın çok *net* hatırasını unutana kadar yüzmeye devam edeceğim. Seni düşünerek kendini tatmin ettiğini bilen ve bunu duyduğu birinin aynı koridorda yaşamamanın utancını.

Aynı zamanda, Bo'nun beni dinlemekten *hoşlandığını* duyduktan sonra, yine onunla yatmak gibi pervasız ve kısa vadeli bir karar vermemek için ihtiyacım olan özdenetimi toplayana kadar burada kalacağım.

Sol kolumu kaldırıp vücudumun üzerinden geçirerek önümdeki suya tam hızla bir iz bırakıyorum, sonra sağ koluma geçiyorum.

Sol, sağ.

Cadılar Bayramı'ndan beri seks yapmadım. Ama... o yaptı mı?

Sol, sağ.

Başka bir kızı eve getirmeyecek, değil mi?

Sol, sağ.

Ya blöfümü görürse?

Sol, sağ.

Havuzun kenarına ulaştığımda kendimi yukarı çekip nefesimi düzenlerken gözlüklerimi çıkarıp iki avucumu gözlerimin üzerine kapatıyorum. *Kahretsin*. Bu kesinlikle işe yaramıyor.

[illegible]

Sarah'dan geceyi onda geçirmemi isteyebilirim... Kendime bir iki gün sakinleşmek için zaman verebilirim. Ama Bo'yu çekici bulduğum her seferinde bunu yapmak zorunda mıyım? Ben yetişkin bir kadını, lanet olsun. Birlikte yattık. Karmaşık durumlar çoğaldığı anda bu *dürtülerin* ortadan kalkmaması pek de şaşırtıcı değil.

Ama bir şeylerin değişmesi lazım.

Ve bunun benim kendimi tutmam olabileceğinin giderek daha fazla farkına varıyorum.

"Win?" Derin, dostça bir ses havuzun etrafında yankılanarak duyuldu.

Arkamı dönüp, cankurtaran kulesine bakarak tanıdık bir yüz arıyorum.

"Cam?" diye sesleniyorum, geniş bir gülümsemeyle.

Cam'i üç yıl önce Westcliff Point'te eğitmişim ve o zamandan beri her yaz cankurtaran olarak geri geliyor. Yaz ayları dışında *yaz arkadaşlarımla* sadece birkaç kez karşılaştım ve bu beni her zaman biraz şaşırtıyor. Ama Cam çok tatlı biridir. Onunla karşılaşmanın zamanlaması daha iyi olabilirdi.

"Sen misin diye düşündüm," diyor, bakır rengi saçlarını yüzünden çekerek gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Merhaba!" diyorum, bacaklarımı kaldırıp dönerek ayağa kalkıyorum. Mayo'ma bakıyorum, küçük göbeğimi fark edip etmediğini merak ediyorum. Tek parça mayo o kadar dar ki, fark etmesi muhtemel ama fark etse bile soracağını sanmıyorum. "Nasılsın?" diyorum.

"İyiyim, iyiyim, meşgulüm. Burada cankurtaranlık yapıyorum ve özel yüzme dersleri veriyorum. Sen nasılsın?"

"Oldukça iyi," diye cevap veriyorum, o merdivenden inmeye başlarken.

"Kafede.

Hala.

Cam, boynundaki kordonu çekerek birkaç adım önümde durdu. "Sana rastlamak çok komik... Daha geçen gün seni düşünüyordum."

Tamam... belki ona hamile olduğumu söylemeliyim.

"Henry adında bir çocuğa ders vermeye başladım. Eli tıpkı senin gibi. Ona tanıdığım en iyi yüzücü olan arkadaşşımdan bahsediyordum, heyecandan neredeyse çıldırıyordu."

Dudaklarımı büzüyorum ve içimden hayranlık dolu bir inilti çıkıyor. "*Gerçekten mi?*" diyorum, kelimeyi uzatarak.

"Evet. Çok tatlı. Öğretmesi çok eğlenceli bir çocuk. İlk dersinden sonra ailesiyle sohbet ediyordum, ona yaz kampı aradıklarını söylediler. Hemen seni ve geçen yıl kamp ateşinde Casey'ye ve bana anlattığın fikri düşündüm. Senin kampın mı?" Yine saçlarını yüzünden çekip boynundaki düdüğü düzeltiyor, gözleri dalgın dalgın. "Ne demiştin? Kamp..."

Camp Cando. Biraz abartılı, ama sonuçta çocuklar için. "Sadece bir fikirdi..." Omuzlarımı silerken, kolumu karnıma dolayarak dirseğimi tutuyorum. "Hatırlamıyorum bile. Sanırım çok içmiştim." Altı bira. Ama hatırlıyorum. Tekrar konuşmak inanılmaz bir duyguydu. Son birkaç yıldır, Bo'ya anlattığım dışında, kampımdan bahsettiğim tek an oydu.

"Yazık. Bu ebeveynler böyle bir şeyi çok severlerdi."

Göğsümdeki acı duyulmak için can atmasına rağmen gülümsüyorum. "O nasıl? Yüzme nasıl gidiyor?"

"Tamam. Ama, aslında, hazır buradayken, sana bir şey sorabilir miyim?" Hevesle başımı salladım.

"Tekniğin çoğunu öğrendi, ama sağ eliyle, yani daha büyük olan eliyle aşırı telafi ediyor ve bu da onu biraz rotasından saptırıyor. Her zamanki yöntemleri denedim, ama hala dengesini kaybediyor gibi. Ne önerirsiniz?"

"Hangi pozisyonda?"

"Hemen hemen hepsinde, ama kurbağalama stilinde daha kötü."

"Yüzüşünü görmeden söylemek zor. Ne zaman geliyor?" "Salı akşamları."

"Haftaya salı izinliyim. İstersen gelebilirim."

"Ciddi misiniz?" Cam dizlerini bükerek, yüzümüz aynı hizaya gelene kadar çömeler ve sevinçten patlamak üzeredir. Hazırlıksız yakalandığım için başımı sallıyorum ve o beni havaya kaldırıp döndürür. "Harika olur." Beni indirir, bir elini omzuma koyar ve dengemi kazanana kadar beni sabitler.

"Ne zaman istersen?" diye gülerek soruyorum.

"Detayları mesaj atayım mı? Telefon numaranı almadım galiba."

"Tabii, tabii." Telefonunu çıkarmasını bekledikten sonra numaramı giriyorum. Kendimi "*Tek Ellili Winnie*" olarak kaydediyorum, çünkü öyle olması doğru geliyor.

Ve birdenbire, o kadar da kötü bir ruh hali içinde değilim.

"Seninle tanışacağı için çok heyecanlanacak. Ve," telefonundaki iletişim bilgilerime bakarak gülümsedi ve ekrana dokundu, "adı sana çok yakışmış. Senden süper kahramanmışsın gibi bahsetmiştim."

"Umarım Henry hayal kırıklığına uğramaz."

"Ah, kim hayal kırıklığına uğrayabilir ki?" Havuzun etrafına bakarak göz kırptı. "Kahretsin, şu anda kimse boğulmaya karar vermemiş olması *büyük* şans. Ben, şey, yukarı çıkmalıyım." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti.

"Tamam, evet, ben birkaç tur daha yüzüp kafamı boşaltacağım."

"O kampı gerçekten düşünmelisin, Win." Cam yavaşça geriye doğru yürürken söyler. "Bence çok havalı bir şey olabilir!"

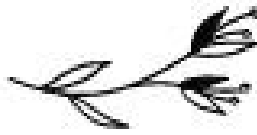
Ve ben *de* bunu düşünüyorum.

O kadar çok düşünüyorum ki, artık dün geceyi ya da olabilecekleri düşünmüyorum. Hatta duş alıp giyinip eve giden otobüse bindiğimde, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Düşüncelerim, fikirlerim ve sorularım üst üste yığılıyor. Ve aniden, Bo ile yapmak istediğim yepyeni bir konuşma aklıma geliyor.

Finans Bo, yani.

Finans *Bro* ile karıştırılmasın.

Tanrım, hayır.

Eve vardığımda Bo masasında bir müşteriyle telefonda konuşuyor, sandalyesinde dönerek kaleminin ucuyla kaşının ucuna vuruyor. Uzun bacakları geriye doğru uzanmış, neredeyse devrilecek gibi.

Enerjiyle dolmuş bir şekilde masasına yaklaşıyorum, ona doğru giderken eşyalarımı kanepeye bırakıyorum.

Merakla başını bana doğru eğiyor, telefondaki kişinin söylediklerine bir dizi mırıldanarak "*mm-hm*" diye onaylıyor. "Ne?" diye sessizce soruyor, baş döndüren gülümsemesi benimkine uyuyor.

"Bir fikrim var," diye fısıldadım, onun üzerinde durarak. "Ama... yardımına ihtiyacım var."

Saatine bakar ve bana başını sallar, bir parmağını uzatır.

Çok uzun sürmüş gibi hissederek oyalanınca, endişeyle başparmağımın tırnağını ısırmaya başladım. Bo saatine tekrar baktı, telefona gözlerini devirerek özür diledi ve parmağını gökyüzüne doğru uzatarak *bitirmesini* işaret etti.

Onun çalışırken üzerinde durduğumun farkına varınca utançla doluyorum. Sanki onun zamanına hakkım varmış gibi davranıyorum. Onun zamanına hiç hakkım yok. Özellikle de *onun* zamanı *benim* faturalarımın büyük bir kısmını ödediğinde.

"Üzgünüm, boş verin. Bekleyebilir," diyorum, ellerimi sallayarak ve topuklarımın üzerine geri adım atarak.

Beni kolumdan sıkıca tutarak durdurur ve kalemi yere düşürür.

O düşünceleri kafamdan atmıştım ki...

"Hey, Odette? Böldüğüm için çok üzgünüm, ama meslektaşım Fred, benim olmadan başlayan bir toplantıyı hatırlattı. Bu yüzden gitmem gerekiyor." Başını sallar, gözleri bilgisayar ekranına sabitlenmiş ve eli hala beni tutuyor.

Bir saniye durup ellerindeki damarları incelerim. En iyi günlerimde bile kıskançlık uyandıran büyüklükleri, ama aynı zamanda güçleri ve belirginlikleri de gözümünden kaçmaz. Bir tür el fetişi olması ironik, biliyorum. Ama savunmam olarak, Bo'dan önce elleri uzuvlardan başka bir şey olarak görmemiştim.

Onun tutuşundan kurtulabilirdim, ama yapmıyorum.

"Evet. Tabii ki. O zaman görüşürüz. Taşınmada bol şans. Tamam, evet, hoşça kal." Bo telefonu masaya dikkatsizce bırakıp bana dönüyor, heyecanlı ve meraklı gözlerle bana bakıyor, sonra kolumu bırakıyor. "Neler oluyor? Bu fikir de ne?"

Dün geceki DND oyunundan kalmış katlanır sandalyeyi alıp masasının yanına çekiyorum. "Bana para konusunda yardım etmeni istiyorum."

"Ciddi misin?" Sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutarak bir ayağını dışarıya doğru uzatıyor. "Tabii ki!"

Biraz kırılmış bir şekilde gülüyorum. "*O kadar* da kötü değilim, değil mi?" "Hayır. Üzgünüm, sadece... Bana yardım için geldiğine sevindim. Bunu sevdim."

Kızarma. "İşletme kredisi almayı öğrenmek istiyorum. Bir tasarruf planı yapmayı ve kampımı gerçekten başlatmayı öğrenmek istiyorum."

On yıl ya da daha fazla sürerse umurumda değil, sadece şimdi başlamak istiyorum. Ne yapmam gerektiğini söyle."

Gülümsemesi sıcak, yavaş ve düşünceli, gözlerinin yanında kırışıklıklar oluşuyor ve kaşları alnına doğru kalkıyor. Başını sallarken dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor. "Tabii ki. Hadi hesap yapalım."

Bir saat sonra ona bakıp, başka müşterileri veya ilgilenmesi gereken işleri olmadığından emin oluyorum. Sonra, mutfaktan atıştırmalık bir şeyler getirirken telefonu ikinci kez çalıyor, cevap vermesi gerekmediğinden emin oluyorum. Her iki seferinde de kibarca beni uğurluyor ve hazırladığı tabloya yoğunlaşıyor.

Üç buçuk saat sonra, masaüstünde *WinniFRED McNulty* adında bir dosya, yeni bir aylık bütçe, bankalarla iletişime geçmeden önce yapmam gerekenleri içeren bir yığın yapışkan not ve ne kadar agresif tasarruf yapmaya istekli olduğuma bağlı olarak iki farklı kredi başvurusu zaman çizelgesi var.

Bu bir başlangıç.

Çok iyi bir başlangıç.

"Bu çok heyecan verici, Win." Bo dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve monitörü de kapanıyor.

"Gerçekten ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum. "Bu fikrimi ilk kez ciddiye alan kişi sizsiniz."

"Bana teşekkür etme. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Bu sadece olağanüstü bir fikir değil, aynı zamanda mükemmel bir iş planı. Yatırım yapmaya karar veren herkes bundan kazançlı çıkacak."

"Peki, profesyonel görüşüne göre, bu... yapılabilir mi?" diye soruyorum, tereddütlü iyimserliğim açıkça belli oluyor.

"Evet, kesinlikle. Ama 'yapılabilir' değil, 'yapılabilir' mi demek istedin?" Bo boğazından bir kahkaha atarak sandalyesinden kalkıp esniyor. Çalışırken her zaman örme kazak ve koyu renk kot pantolon veya pantolon giyiyor gibi görünüyor. Video görüşmesi yaptığını hiç görmemiş olmama rağmen, her zaman şık giyiniyor. Onun stoklarında olduğu görünen kazakların her birine yüzümü dayayıp yumuşaklıklarını test etmek istiyorum.

"Gerçekten mi?" diye iç çekerek, zayıf bir kahkaha atarak onu mutfağa doğru takip ediyorum.

"Hey, artık baba şakaları yapmaya *hakkım* var," diyor, başı buzdolabında.

"Neden hep senin yaptığını hissediyorum?"

Buzdolabını kapatıyor, dudaklarını yana doğru iterek bana bakıyor, meraklı, ela gözlerinin arkasında bir fikir parıldıyor. "Bugün öğle yemeği planın var mı? Sarah'yla mı?"

"Hayır," diyorum. "Neden?"

"Burada istediğim bir şey yok. Benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin?" "Ooh, hamburger alabilir miyiz? Ketçap canım çekti."

"Sadece ketçap mı?" Bo omzunun üzerinden sorar, koridordan yatak odasına doğru yürürken.

"Evet. Tercihen bir bardakta," diye cevapladım, o da elinde küçük bir kart kutusu ile geri geldi.

"Dün gece yapamadığımız için bunları getirdim." Durur. "Bardağa mı dedin?"

"Hey!" Diye savunarak, karnımı korumak için iki elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Seni duyacaklar! Onlarla alay etme."

Bo belinden eğilir, yüzünde çarpık bir gülümseme belirir. "Evlat, annene dondurma ya da ananas suyu istediğini söyle, ya da ne bileyim, turşu. Ketçap *garip* bir seçim." Dik durur ve yanımdan geçerek evin ön tarafına doğru yürür. Ben de onu takip ederim, kırgınmış gibi davranarak, ağzım açık ve bir elim göğsümün üzerinde.

"Ne kabalık!" diye bağıriyorum, kışlık botlarımı giymeye çalışırken. Bo ceketimi tutuyor, ben de kollarımı içine sokuyorum. "Onlarla ilk kez konuşuyorsun ve onları yemekle utandırmaya mı karar verdin?"

"Bu ilk kez değil," diyor Bo, duvardan anahtarlarını alıp ön kapıyı açarak.

Yolcu koltuğuna oturup kemerimi takana kadar bana cevap verecek kadar yaklaşmıyor. "Ne demek istiyorsun? Onlarla başka ne zaman konuştun?"

"Sen *Yüzüklerin Efendisi*'ni izlerken uyuyakaldığında. Tüm eğlenceli bilgileri ve trivia'ları *birine* anlatmam gerekiyordu. Ayrıca film bittiğinde, neden biraz... sarsılmış hissedebileceklerini açıklamam gerekiyordu."

Ona dalgın dalgın baktım.

"Yatağına nasıl geldin sanıyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Yarı uykulu halde yürüdüm sanmıştım."

"Hayır, sen baygındın," diyor Bo, arabayı çalıştırırken.

"Beni yatağa mı taşıdın?" diye soruyorum.

"Evet," diyor, kolunu başlığımın arkasına koyarak omzunun üzerinden bakarken garajdan geri geri çıkıyor. "Üzgünüm, tuhaf mı oldu? Seni uyandırmaya çalıştım."

uyandırmaya çalıştım."

"Hayır." Yutkunarak, gözlerini arkamızdaki caddeye dikmişken keskin çene hattını hayranlıkla izliyorum. "Sorun değil."

Birkaç dakika sessizce süreriz, radyodaki reklamlar dışında. İkimiz de aynı anda, birbirimizi fark etmeden, aynı jingle'ı sırayla söyleriz.

"*Bütün* hamburger zincirlerinin önünden geçtik," diye dikkatimi çekerim, yola çıkalı on dakika olmuştur.

"*Yapma*. Çocuğumun annesini kutlama yemeği için McDonald's'a götürür müyim?" diye sordu. "Hadi ama, bana biraz daha güven."

"Kutlama mı?" diye soruyorum. "Neyi kutluyoruz?"

"Yeni planını. Büyüttüğün çocuğu. Genel olarak seni."

Hemen kızardım.

Bo fark eder, sonra bakışlarını başka yere çevirir, çenesi hareket eder ve gözleri önündeki yola odaklanır.

Tam da "Dün geceyi konuşalım mı?" diye sorduğum anda Bo, "Dün gece için üzgünüm" der.

"Sorun değil," derim kendinden emin bir şekilde. "Bu koşullar altında gerginlik biraz artabilir. Bence harika bir iş çıkarıyoruz ve biraz... garip bir durumun olması normal. Arkadaş olarak birbirimizi tanımaya odaklanmaya devam edelim."

"Yine de, söylememeliydim..."

"Sen söylememiş gibi davranırsak daha iyi hissederim."

"Tamam," der, başını sallayarak, ellerini direksiyona sıkıca geçirir. "Bir kez daha özür dileyebilir miyim?" Gözlerinde tatlı bir utangaçlıkla bana doğru dönerek yüzünü buruşturur.

"Son bir kez," diyorum.

"Özür dilerim," diyor, sanki birkaç saniyeden çok daha uzun süredir içinde tutuyormuş gibi. "Bundan sonra, bebek hiç olmamış gibi davranacağız ve sen benim seks yapmayan arkadaşım Fred olacaksın, eğer istersen."

Kulağımda yüksek bir ses duyuyorum. Yanılmıyorsam, libidomun merhamet için *çığlık attığı* ses. "Bu muhtemelen en iyisi." Bo aramızdaki mesafeyi değiştirir ve parmak eklemlerinin arkası yanlılıkla uyluklarımın yanına sürtünür. Yine de pencereden dışarı bakarken dişlerimi gıcırdatmaktan kendimi alamıyorum.

"Restorana varmadan önce bir soru sormak ister misin?" diye soruyor, ceketinin iç cebine uzanıp iç cebinden kart destesini çıkarıyor

Bana uzattı, gözleri önündeki yol ile yüzüm arasında gidip geliyordu.
"Tabii," diyorum ve kartları alıyorum.

BÖLÜM 21

Evren bize gülüyor.

"Hey, gördüm," diyor Bo, yüzü benimle önümüzdeki araba arasında gidip geliyor. "Kartları değiştirme. Ne yazıyordu?"

"Güven bana," diyorum, kartları kucağıma bırakarak. "Eninde sonunda hepsini yapacağız, değil mi?" "Evet ama..."

"Kart değiştirme yok," diyor ve şerit değiştirirken işaret ediyor. "Yeni kural."

"Tamam." Kart destesinin altından bir kart alıp ters çeviriyorum ve zıplayan dizime dayıyorum. "En önemli cinsel deneyimin neydi? Sana ne öğretti?"

Bo gülmüyor, ama gülmek istediğini anlayabiliyorum. "İyi soru..." diyor kuru bir şekilde.

"Sağlam. Tam da kaçınmaya çalıştığımız şey değil." "Gerçekten mükemmel zamanlama."

"Bunu ben alabilirim," diyorum ve kartın köşesini dizime tekrar tekrar vuruyorum. Ne kadar çabuk cevap verirsek, o kadar çabuk bu konuyu kapatabiliriz. Ve umarım bir yerlerde yemek yiyebiliriz. "Yani... hamile kaldığım zaman kadar önemli bir şey yok," diye zayıf bir şaka yapıyorum.

Söylemediğim şey ise, o zamana kadar hiç *öyle bir* seks deneyimi yaşamadığımdı. Neredeyse hiç tanımadığım biriyle paylaştığım o samimiyet. Ona ne kadar güvendiğimi, o yabancı olmasına rağmen. Elimi öptüğü an, itiraf etmek istemediğim kadar sık aklıma geliyor. Beni ne kadar çekici hissettirdiğini. Farklılıklarım rağmen değil, tam da onlar için beni istediğini. Ama bunu söyleyemem; çok samimi. Çok gerçek.

"Ve doğum kontrol haplarımı zamanında almayı öğrendim, o kesin," diye ekliyorum. "Sen yapar mıydın?" diye soruyor Bo, dikkatini öne vermiş.

"Ne yapardım?"

"Geri dönebilseydin, doğum kontrol haplarını zamanında alır mıydın? Bunu önler miydin?" Hiç yargılamadan, gerçekten merakla soruyor. "Oh, ben, şey..." Cevabımı düşünürken başparmağımın tırnağını ısıırıyorum. Her şey bu kadar beklenmedik ve hayatım şu anda tanınmaz halde olsa da, hiçbir şeyi değiştirmedim sanırım. Çok uzun zamandır amaçsızdım. Başımı eğik tutarak, gelecek için gerçek bir planım olmadan günü gününe yaşıyordum.

Ama şimdi

başımı dik tutuyorum. Yeni ve ödüllendirici olduğu kadar korkutucu da olsa, gelecek için özlem duyuyorum. Artık tamamen bana ait olmayan bir hayat için planlar yapmak beni uyandırdı.

"Bu çok yoğun bir soruysa, cevaplamana gerek yok..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bilinçli olarak hamile kalmaya karar vermedim. Bu sana haksızlık olurdu. Ama geri dönme şansım olsaydı, dönmezdim. Buna ihtiyacım vardı." Basit bir itiraf, ama tamamen doğru. Buna *ihtiyacım vardı*.

İçimde daha derin bir yerlerde, Bo'ya ihtiyacım olduğunu da biliyorum. Elimi uzattığım andan itibaren, birçok insanın anlayamadığı kadar beni derinden anlayan biri. Nazik, şefkatli, çalışkan ve bana inanan biri.

Bence bu yeterli. Bana inanan bir arkadaşına sahip olmak. Bana bundan daha fazlasını borçlu değil.

"Ben de," diyor Bo, ben sormamama rağmen kararlı bir şekilde. "Geri dönmezdim."

Sesi, sırtımdan aşağı akan ılık, ipeksi su gibi beni sardı. Her kasımı gevşetti. Kendimden bile sakladığım endişeyi yok etti. "Bunu mu seçerdin?" diye soruyorum, gözlerim yaşarır. "*Beni mi? Beni mi seçerdin?*" demek istiyorum.

"Evet, sanırım seçerdim. Zamanlamanın pek ideal olmadığını biliyorum, ama dünyada çocuk sahibi olabileceğim tüm kadınları sıraya koysan, yine seni seçerdim. Harika bir anne olacaksın, Win."

Seni yine seçerdim.

Dünyadaki diğer herkesten.

Bunu kendisi için değil, çocuk için söylediğini biliyorum. Ama yine de bu düşünce çok hoş. Ben kendime hiç anne olabileceğimi düşünmezken, onun benim o kadar iyi bir anne olacağımı düşünmesi.

"*Blegh!*" diyorum, Bo daha sözünü bitirmeden yanağıma düşen gözyaşını siliyorum. "Bana bu kadar nazik olma. Açlıktan ölüyorum ve bu bebek beni duygusal, hassas bir enkaza çevirmeye takmış. Gücüm kalmadı."

"Başka bir soru sormak ister misin?" diye soruyor, otoyoldan çıkarken kendi kendine gülümsüyor. "Beş dakika kadar var."

"Dur, dur, dur," diyorum, burnumu çekerek. "Seni görüyorum. Cevap vermedin."

Dudaklarını yaladı, utangaç bir şekilde önündeki yola baktı. "Cevabım aynı. Biz."

Cevap verirken ondan çok daha fazla sözcük kullandım. Ama onun cevabı nedense daha ağır basıyor. Kalbimin burkulmasını görmezden geliyorum. Yapmak zorundayım. "Aynı sebepten mi?" diye soruyorum. "Bebek mi?"

"Sayılır... Bebek *elbette* önemli bir faktör. Ama aynı zamanda benim için anlamı da önemli." Ağır nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

"Ne anlamı *vardı*?" diye soruyorum, o kadar sessiz ki beni duyabileceğinden emin değilim.

Çenesi hareket ediyor, gözleri yüzüme kayıyor ve gergin bir gülümseme belirip kayboluyor. "Ameliyatımdan beri kimseyle birlikte olmadığımı söylemişim. Belki de bir daha kimseyle birlikte olmayacağımı kendime inandırmaya başlamışım. Artık kimsenin beni *öyle* istemeyeceğini."

"Ama *sen* sensin," diyorum, aptalca sözünü keserek.

Bo'nun çenesi kibirli bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Bunu biraz daha açar mısın?"

"Kapa çenenin," dedim, yanaklarım kızardı.

Direksiyonun üst kısmını tutan elini gevşetip deriye sürter. "Beni *gerçekten* istenmiş hissettirdin," der *o kadar* içten ki, sözleri göğsüme çarpar, terk edilmiş bir tünelde yankılanır. "Sen..." Endişeyle güler. "Siktir, neden bunu anlatmak bu kadar zor?"

A n lıyorum. Ne demek istediğini ama kelimelere d ö kemediğini. Çünkü ben de hissettim. Öyleyse *neden* gitti?

"Anladın mı?" diye soruyorum, ellerimi kucağımda iki yumruk yapıyorum.

O da başını sallar. "Anladım," diye ekler. "Sanki... Bilmiyorum." Soluna bakarak yumuşakça gülümser. "Sanki ben olduğum gibi iyiyim. Olduğum gibi."

"Elimi öptüğünde... öyle hissettim. Kimse daha önce bunu yapmamıştı," diye fısıldadım.

Bo bana kısa bir süre bakar, yüzü hayal kırıklığıyla kaplıdır. Sanki ilk o olmamış olmayı dilemiş gibidir. Bu bana inanılmaz derecede özverili gelir. Ben ise, ona bu kabulü veren tek kişinin ben olduğumu duymaktan hoşlandım. Belki o gece benim için ne anlama geldiğini ona tam olarak anlatırsam, kendimi biraz affedebilirim. Her halükarda bunu duymayı hak ediyor.

"Seks sırasında ilk kez biri benim o tarafıma dikkat etti. Hiçbir sevgilim ya da eski sevgilim beni şehvetleriyle tamamen kucaklamamıştı. Seninle tamamen arzulandığımı hissettim, Bo. Sadece en iyi yanlarımla değil."

Sessizce, restoranın arkasındaki otoparka girdik.

"Her deneyimde bunu hak ediyorsun," diyor kararlı bir şekilde, arabayı park edip üst vücudunu bana doğru çevirerek. Gözlerindeki yoğunluktan boğazım düğümleniyor ve başım dönüyor. "Kimse sana vermediğinde bunu bana verdiğin için teşekkür ederim."

Garip olan şey, ben hiçbir şey yapmadığımı düşünüyorum. Bo ile birlikte olmak, *hayatımda* yaptığım *en* kolay şeylerden biriydi. Günlük, sıradan zorluklarla dolu bir hayatta

oldukça önemli geliyor.

"Bence bu soruyu çok olgunca hallettik," diyorum, çenemi kaldırıp gözlerine bakmaya çalışarak.

Bo başını sallar, her zamanki rahat ve mutlu tavırları yavaşça geri gelir, önce gözlerinden, sonra dudaklarından. "Evet, ben de."

"*Açlıktan ölüyorum*," diye fısıldıyorum, başımı restorana doğru eğerek.

"Evet, ben de," diyor Bo, stoik gözlerini *benden* ayırmadan.

Bu kadar kendini tutabilmek için Olimpiyat madalyası olmalı, diye düşünüyorum ve kapıyı açıyorum.

BÖLÜM 22

Yerel halkın uğrak yeri olan kalabalık bir restoranın arka köşesinde oturduk. Yani, şık spor kıyafetleri giymiş zengin insanlar. Bir sürü Lululemon ve L.L. Bean kıyafeti var. Temel olarak, büyüdüğümde ve daha fazla harcanabilir gelirim olduğunda olmak istediğim insanlar.

İç mekan kırmızı tuğladan yapılmış, restoranın etrafındaki ahşap raflarda yerel sanatçılar tarafından yapılmış gibi görünen sanat eserleri asılı ve hepsi satılık. Her yerde birbirinden farklı avizeler var, eski sepetlerden yeniden yapılmış gibi görünüyor. Çok şirin.

"Menü yok mu?" diye soruyorum, masanın etrafına bakarak.

"Ne isterseniz sipariş edebilirsiniz. İsterseniz bir bardak ketçap bile." "Ne?

Hangi restoran böyle serbestlik tanır?" diye soruyorum

yan masadaki pahalı görünümlü bebek arabasına hayranlıkla bakarak. Böyle güzel şeylere imrenmekten her zaman biraz utanırım, ama yine de imrenirim. Sanırım bu, ikinci el eşyalarla ve ucuz mağazalardan bulduğum şeylerle büyümüş olmanın bir sonucu. Bazen, kendim için para harcamak istiyorum. Özellikle de başka bir masada, ailesi ayrılmaya hazırlanırken fermuarını çekmekte olan bir kadının giydiği magenta, turkuaz mavisi ve yeşil renkli anorak.

"Gözlerin her yerde," diyor Bo gülümseyerek. "Neye bakıyorsun?"

"Oh, sadece... imreniyorum."

Bo burun kıvrıyor. "Ne kadar İncil'e uygun."

"Belki de bu yüzden hiç param olmadı. Güçlüler, hepsini harcayacağımı biliyorlar. Ama yeni gelirimden bir kısmını bebek için harcamam haklı, değil mi? Mesela o bebek arabası gibi? Çünkü gerçekten çok güzel." Gözlerimi sola çevirerek Bo'ya bakması için işaret ediyorum.

"Biliyorsun, hep *bebek* diyoruz, ama ben onlara isim vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Belki cinsiyetini öğrenip kalıcı bir isim verene kadar takma isim gibi."

"Bence cinsiyeti belli olmayan bir isim vermek istiyorum. Ve ben de sürpriz olsun istiyorum."

"Yeterince sürpriz yaşamadık mı?" diye sorar Bo, başını eğip gülümser.

Karnım guruldadı ve dikkatim dağıldı. "Menü yoksa nasıl sipariş vereceğiz? Burada mı bekleyeceğiz yoksa tezgaha mı gideceğiz?" diye sordum.

"Bir dakika sonra gelir," diyor Bo kayıtsızca. "Yani öğrenmeyecek miyiz?"

"Sorun yoksa."

"Tabii ki. Ne istersen."

"Her zaman sevdiğin isimler var mı?" diye soruyorum.

Bo başını eğip, alt dudağını bükerek derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Hayır, ama kesinlikle sevmediğim isimler var."

"Oh, ben de öyle. Eski sevgililerin ya da okulda seni zorbalık yapanların isimleri olmaz. Utanç verici televizyon dizisi karakterlerinin isimleri olmaz. Berbat iş arkadaşlarının ya da kötü müşteri hizmetleri temsilcilerinin isimleri olmaz."

"Sonuncusu çok spesifikti," diyor Bo, masanın üzerinde duran şişeden iki bardak su doldururken.

"Staples'taki Brittany ne yaptığını biliyor."

"Aile isimleri?" diye sorar. "Sarah'nın annesinin adı neydi? Senin için özel biriydi, değil mi?"

"Marcie, evet, öyleydi. Ama bu konuda dikkatli olmalıyım. Annem Marcie ile benim yakınlığımızı hep biraz kıskanırdı. Onlar en iyi arkadaştı, ama Marcie'yi isim olarak kullanırsam annem kendini dışlanmış hissedebilir."

"Annenin adı ne?" diye sorar Bo, sonra yüzünü buruşturur. Ben de hissediyorum, birine bu kadar yakın olup onun hakkında pek bir şey bilmemenin verdiği rahatsızlığı. "Belki bir akşam aile ağacımızı falan yazmalıyız."

"Adı June." "Çok güzel bir isim."

"Benim ikinci adım," diyorum, garsonu ararken etrafa bakınıyorum. "Seninki ne?"

"İki tane var. Robert Hugo August Durand."

Birden donup kalırım. "August?" diye sorarım.

"Evet, annemle babamın tanıştığı ay."

Ağustos.

Evet, kalbim atıyor. Doğru.

Marcie Ağustos ayında vefat etti. Sarah, bebeğin o ay doğarak ayı daha az hüznü hale getireceği konusunda bir yorum yaptı. Annem ve benim adımızda da bir ay var. Bu yüzden bu isim muhtemelen mükemmel bir isim. Hepimizi onurlandırır. Bo'yu, onun anne babasını, beni ve benim ailemi.

"Ağustos'u *seviyorum*," diyorum.

"Ağustos," diye tekrarlar Bo, dudaklarını sıkarak başını sallar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Biz..." Bo daha dik oturur, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardır. "Az önce çocuğumuza isim mi verdik?"

"Ağustos," diye fısıldıyorum kendime, tekrar yüksek sesle deniyorum.

"Bu işte bu kadar iyi olmak yasadışı olmalı," diyor Bo kendinden emin bir şekilde. "August... Doğru geliyor, değil mi?"

"Evet," diyorum gülümseyerek. *Bu kadar* kolay olamaz, değil mi?

"İşte geldiler!" Restoranın karşısındaki mutfak kapısından tanidik, gürültülü bir ses duyulur. Hemen başımı kaldırıp Kevin'ın bize doğru zıplayarak geldiğini görürüm.

"Kevin?" diye soruyorum Bo'ya, ayağa kalkıp onu selamlamak için gülümseyerek. "Burası onun evi. Yiyebileceğin her şeyi yemeye hazır ol."

Kevin beni kocaman kucaklar ve yere indirir. "Ketçap için bir görevimiz olduğunu duydum, canım."

"Ne zaman..." Bo'ya sormaya başlıyorum ama karnım yine gurulduyor.

"Aslında, sanırım bebek fikrini değiştirdi. Ben sadece peynir istiyorum. Hepsini

"

"Ama yumuşak peynirlerden uzak dur," diyor Bo, parmağını kaldırıp kulağını kaşıyarak. "Pastörize edilmemiş peynirler." Ona tuhaf bir şekilde bakıyorum. "Bebek kitabında yazıyordu... yumuşak peynir yok."

Kevin bana döndü, ürkütücü bir sakinlikle. "İstersen onu uzaklaştırırım."

"Muhtemelen haklıdır. O hamilelik konusunda benden çok daha iyi."

"Peki, tüm *güvenli* peynirler senin olacak. Peynir tabağı mı yapalım? Pizzaya peynir mi koyalım? Peynirli sandviç mi? Peynirli makarna mı?"

"Kesinlikle makarna."

"Domates sosu? Ketçap isteğini de tatmin edecek kadar iyi mi?" "Evet!"

Bir yandan diğer yana sallanıyorum. "Çok zahmet olmaz, değil mi?"

"Hiç de değil," der ve sandalyemi çeker. "Siz iki aşk kuşu konuşun. Ben de onu getirip..." Kevin, Bo'yu işaret eder.

"O ne istiyorsa ben de ondan alayım," diye cevapladı Bo. "Anladım."

Kevin gözden kaybolunca fısıldarım, "Bize aşk kuşları dedi." "Öyle mi?"

Başımı salladım ve yanıımızdaki kadının bebek arabasından bebeğini alıp göğsüne sıkıca bastırdığını izledim. Bebeği sallarken

, bir eliyle onu kendine doğru çekerek sallarken, diğer eliyle salatasını çatalla yiyor.

Böyle bir şey yapabilir miyim diye hayal etmeye çalışırken, elim bilinçsizce omzuma yükselir.

"İyi misin?" diye soruyor Bo, sesi yumuşak ve alçak.

Kendimi sarsarak elimi indirdim. "Üzgünüm... Ben iyiyim."

Bo aynı masaya, kadının kollarındaki küçük bebeğe bakar ve tekrar bana döner. Dudaklarını sıkıp başını sallayarak, başını aramıza bırakır. "Çocuğumuzun spora, koşmaya ya da futbola falan meraklı olacağından ve benim ona yetişemeyeceğimden endişeleniyorum."

Sersemliğimden kurtulup tekrar odaklanıyorum. "Ne? Hayır. Bo, sana pek uymayan bir protez üzerinde çalışıyorsun ve *hala* harika gidiyorsun. Yakında çok daha iyi çalışan bir protezin olacak ve koşabilir ya da ne istersen yapabilirsin. Ayrıca, sen sağ ayağınla tekmeliyorsun, solunla değil. Karşılaştığımız engeller olsa bile, bir yolunu buluruz."

"Ama utanacaklarından korkuyorum. Babalarının farklı olmasından."

"Hayır, onlar *bizim* çocuklarımız olacak. Empati ve şefkat dolu olacaklar ve..." Bo'nun gururlu gülümsemesini fark edince

Bo'nun gururlu gülümsemesini fark edince. "Devam et..." diyor alaycı bir şekilde.

Hayır, sanmıyorum.

"Ne diyordun?" diye sorar, su bardağına yaramaz bir gülümsemeyle.

"Az önce beni kendimle konuşmaya mı zorluyordun?"

Omuzlarını indirip dirseklerini masaya koyarak öne eğilir. "Belki..."

"Nasıl... nasıl anladın? Ben..."

"O ikinci kez çatalını kaldırdığında kaşlarını çattın," diye sözümü keser.

Hoşuma gitmeyen bir şekilde kendimi çok anlaşılmış hissederek başka yere bakıyorum. Yine de bir parçam bunun için minnettar. Hiç söylemek zorunda kalmadığında güvensizliklerini ifade etmek çok daha kolaydır. Hepimizin istediği bu değil mi? Görülmek ve duyulmak? İsteyemediğimizde bile kabul görmek.

"Benim için farklı. Aynı şey değil." "Nasıl yani?"

"Anneler için *kullanılan* tüm ifadeleri *bir* düşünün. 'Elleri çok meşgul olacak!' Ya da 'Ekstra bir çift ele ihtiyacın olacak!'" Saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum. "Bu çok korkutucu. Kendim için bile zor olan birçok şey var

kendim için bile zor yapıyorum, başkası için yapmayı bırak. Yani, düğmeleri iliklediğimi görmüşsündür.”

“Ama bir çözüm bulacağız, değil mi? Başaracağız. Senin de dediğin gibi, birlikte halledeceğiz.”

"Evet, biliyorum," diyorum, ama sesimin ne kadar ikna edici olmadığını duyabiliyorum.

"Senin beni ne kadar yetenekli gördüğün, benim seni ne kadar yetenekli gördüğümünden çok daha az," diyor tartışmacı bir şekilde. "Belki de uzuvlarımızda eksik olan şeyi, coşku ve zekâmızla telafi ediyoruz. Öğle yemeğinden önce yüzmeye gidebilen, bir iş planı hazırlayabilen ve bir bebeğe isim verebilen başka kim var?"

Gerçi öğle yemeği geç oldu, adil olmak gerekirse. "Bunların çoğunu birlikte yaptık, bu yüzden kendime pay çıkaramam."

"Ve biz de bunu yapmaya devam edeceğiz. Birlikte çalışacağız. Bütün mesele bu." Aramızda bir hareket yaptı. "Öyle değil mi? İyi bir takım olmak?"

"Evet," diyorum, biraz daha ikna edici bir şekilde.

"Win, Bo ve Gus dünyayı ele geçirecek," diyor aşırı dramatik, tiyatrocusu bir sesle.

"Gus? Ciddi misin? Onlara isimleri daha on dakikadır ve şimdiden aptalca bir lakap takılmış mı?"

"Ne tercih ederdin? *Aug* mu? O isim değil ki. Birinin parmağını çarptığında çıkardığı sese benziyor."

Gözlerimi devirip dizlerime gülümsüyorum.

"Evet, doğru," diyor Bo kibirli bir şekilde. "Kabul et. Seviyorsun."

İç çekiyorum. Sevdiğimden mi, yoksa onun sevmesinden mi hoşlandığımdan emin değilim. "Sevdim. Sevimli."

"Tabii ki."

"Yemeğimiz yakında gelmezse, *diğer* elimi yiyeceğim," diyorum ve peçeteyi açıyorum.

"Saçmalama," diyor Bo abartılı bir şekilde. "Benimkini yiyebilirsin. Benimki çok daha büyük."

BÖLÜM 23

On yedi haftalık hamileyim. Bebek armut büyüklüğünde.

"Tamam, dostum!" diyorum, havuzun sığ kısmında diz çökerek. "Şimdi elini yumruk yapmanı istiyorum." Henry'nin büyük elini katlamasına yardım ediyorum. "Mükemmel! Şimdi normal şekilde yüzeceğiz, tamam mı? Sadece bir şey denemek istiyorum."

Henry başını sallar, iki yumruğunu bana gösterir ve karnının üstüne yatarak havuzun uzak ucuna doğru yüzmeye başlar. Cam havuzun kenarında bekleyerek ona cesaret verici sözler söyler.

Henry'nin küçük eli benimkine çok benziyor, ancak başparmağı biraz daha az gelişmiş. Ayrıca vücudunun diğer tarafında olduğu için, ona uygun yöntemi bulmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

Ama sonunda başardık.

Bir saatlik özel yüzme dersinin kırk dakikası dolduğunda, düzgün ve belki de öncekinden daha *hızlı* yüzüyor.

Benim sayemde.

"Bugün harika iş çıkardın Henry!" diyorum, havuzun yanında diz çökmüş, o köpek yavrusu gibi sıırıslıklam saçlarını sallarken gülerek.

"Çok hızlıydım!"

"Öyleydin!" Cam yaklaşırken omzunun üzerinden ona gülümseyerek diyorum. "Ve artık ipe çarpmıyorum. Ok gibi gittim!"

Düz!"

"Ok gibi, aynen." Yüzümü buruşturup, gülmekten kendimi alamıyorum. "Aferin dostum."

"Teşekkürler, Winnie!" Kollarını boynuma doladı. "Senin gibi yüzücü olacağım," dedi sessizce ve bırakmadan önce.

Ayağa kalkıp Henry'nin anne babasının beklediği cam kapıya doğru yürüdüğünü izliyorum. Cam'e el sallayıp kadınlar soyunma odasına doğru yürümeye başlıyorum ama o beni durduruyor.

"Hey, bekle. Gel, anne babasıyla tanış. Sana teşekkür etmek isteyeceklerdir." "Oh, hayır, ben..."

"Win, hadi." Cam elini havaya kaldırıp Henry'nin anne babasının da görebileceği şekilde beni onlara doğru çağırıyor. Şimdi gitmemek kabalık olur.

Arkasından gidiyorum, üzerime bir havlu sararak. Ben oraya vardığımda heyecanlı bir sohbetle meşguller ve Henry, annesi onu havluya sararak kucaklarken gururla dolup taşıyor.

"Merhaba," diyorum, utangaçça el sallayarak. "Tonya, James, bu Win."

"Win tüm zamanların en iyi yüzücüsü!" diye bağılıyor Henry.

Ailesi gülüyor. "Biz de gördük," diyor Tonya, bana gülümseyerek. "Geldiğiniz için çok teşekkürler. Buradan bile ona ne kadar güven verdiğini görebildik."

"Cam, kamp açacağınızı söyledi," diye sorar James.

"Şey, aslında değil. Şu anda daha çok bir hayal. Planlar yapmaya başladık. Bir sonraki adım yatırımcı bulmak, sonra da yer bulmak. Zorlu bir yol ama... bir gün," diyorum.

Hemen hayal kırıklığına uğrarlar.

"Üzgünüm. Henry'yi *herhangi* bir kampa almayı çok isterdim. Belki birkaç yıl sonra, ha, dostum?"

Henry başını sallar, dişleri eksik ve burnu kırışik bir gülümsemeyle bana bakar.

Babası James boğazını temizliyor. "Ben, şey, normalde böyle şeyler yapmam ama..." Cüzdanını çıkarıp bana bir kartvizit uzatıyor. "Yatırımcı arıyorsanız lütfen bizimle iletişime geçin." Kartı tereddütle alıyorum. "Bir saatte neler yapabildiğinizi gördük ve çok etkilendim. Diğer çocuklar da bu şansı yakalamalı."

"Oh, ben..." Neredeyse kendimi uğurluyorum. Niteliksiz, profesyonel olmayan, yeteneksiz olduğumu saymakla bitiremeyeceğim. Hatta neredeyse kartviziti geri veriyorum. Ama yapmıyorum. Kendimi durduruyorum.

Belki de yüzlerindeki umut ve Henry'nin yüzünden silinmeyen gülümseme yüzündendir.

Belki de Bo'nun bana ne kadar yetenekli olduğumu söylemesindendir.

Bunun ne kadar *mümkün* olduğunu söylediği içindir.

Çoğunlukla, sanırım, benim yüzümden. Son zamanlarda kendimi ne kadar güçlü hissettiğimden dolayı.

Bugün Henry ile yaptığım her şeyden, beni buna hazırlayan yıllar süren eğitimden, kendi ellerimle kazandığım hayattan ve sadece ona sahip olduğum için edindiğim deneyimlerden gurur duymama izin veriyorum. Ve başımı dik tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Kesinlikle haber vereceğim. Teşekkür ederim," diye ekliyorum.

—çünkü dayanamıyorum. "Seninle tanışmak çok güzeldi, dostum.

burada Bay Cam ile harika bir iş çıkaracaksın."

"Tekrar teşekkürler," diyor Tonya, Henry'yi soyunma odasına doğru götürürken.

Cam kapıyı kapatır ve bana "*Sana söylemiştim*" der gibi gülümser.

Elimdeki kartvizite bakıp derin bir nefes alıyorum. *James Burrough, Burrough Financial Holdings Başkanı.*

"Win, sanırım kampına gidiyorsun."

"Yani, fikrini kolayca değiştirebilir. Hala bir teklif hazırlamam ve bulmam gereken..." *Yine* kendimi durduruyorum. *Bazen... bazı şeyler sadece iyidir.* Hayatımın geri kalanını bir felaketin gelmesini bekleyerek geçirebilirim ya da en iyisini beklemek için kendimi eğitebilirim. Şükran duygusunu kucaklayıp şüpheciliği bir kenara bırakabilirim. "Bu... bu çok güzel, değil mi? Burada sana rastlamak, Henry ve ailesiyle tanışmak... Bu..."

"Çok güzel," diyor Cam ve soyunma odasına doğru yürümeye başlıyor. "Az önce 'biz' dedin. İş ortamın mı var, yoksa başka *biri* mi?"

"Öyle mi dedim?"

"Evet. Tonya az önce sorduğunda 'planlar yapmaya başladık' dedin."

"Ah, ben..." Bo ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi düşünür ve olabildiğince basitleştirmeye karar veririm. "Oda arkadaşım ve ben. O finans sektöründe çalışıyor ve bana yardım ediyor."

"Oh, tamam," diyor Cam, gülümsemesi çarpık ve gözleri bana dikilmiş. *Oh oh.* Bu bakışı biliyorum. "Bir şeyler içmek ister misin? Geç bir akşam yemeği?"

Evet, *işte* bu.

Yüzümü buruşturup Cam'in omzuna elimi koyup bir kez okşadıktan sonra elimi çekiyorum. "Ev arkadaşım ile ilgili komik bir hikaye var. Aslında..."

"Anladım," dedi Cam, içinden gülererek. "Karmaşık bir durum, değil mi?"

"Karmaşık falan değil, çok karmaşık."

"O zaman çok platonik bir içki içip bunu konuşmak ister misin?"

Tavana bakarak gülüyorum. "Aslında ben de içemiyorum." "Oh," diyor Cam, gözleri karnıma düşüyor.

"Evet..."

"Oda arkadaşının mı?"

"Evet," diye nefes veriyorum.

"*Bu* karmaşık bir durum." Yüzünü buruşturur, ama yine de gülümser.

"Öyle," diyorum.

"Yani bu yıl Westcliff'e gitmeyecek misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bu yıl yok."

"Ah, peki, seni özleyeceğiz."

"Ben de özleyeceğim."

"Biliyor musun, eğer istersen, Henry'nin ailesi senin ona ders vermeni tercih ederler. Benim programım zaten oldukça dolu, sen onun derslerini alabilirsin. Havuz kirası hariç haftada iki yüz dolar."

"İki yüz mü?" diye bağırmak üzereyim. "Bir saat için mi?"

"Sana söylüyorum..." Cam, havlusunu almak için eğilip omzuna atarken diyor. "James'in *kamp* parası var."

"Çok isterim," diyorum. "Emin misin?"

"Kamp için eleman ararken beni hatırla," dedi Cam göz kırparak.

"Tabii ki," diyorum ve ona gülümseyerek cevap veriyorum.

"Detayları mesaj atarım o zaman," diyor. "Görüşürüz, Win."

"Teşekkürler," diye bağıriyorum, o gözden kaybolana kadar.

BÖLÜM 24

On dokuzuncu hafta. Bebek mango büyüklüğünde.

"Şu anda ısınlanabilseydin, nereye giderdin?" Bo, yüzüne bir kaşık daha dondurma doldurmadan önce bana sorar.

Bir hafta önce kartlardaki sorular bitti, bir aydır birlikte yaşarken aynı rutine girmiştik. Her akşam, akşam yemeğini yiyip, başka bir plağın sesine eşlik ederek ortalığı topladıktan sonra bir soru soruyoruz. Daha sakın günlerde, caz veya soft rock dinlediğimizde, Bo kanepede sudoku bulmacasını tamamlıyor. Diğer zamanlarda, müziğin havasına göre, hava gitarı veya davul çalıyor ve ben temizliği bitirirken beni eğlendirmek için mutfakta dans ediyor.

Sorular bittiğinden beri Bo soruları o anda uyduruyor.

Aşık olmak için yirmi soru, kutunun üzerinde yazdığı şeyi kesinlikle yaptı.

Bu noktada Bo'ya umutsuzca aşığım. Elbette platonik olarak. *Çoğunlukla*. İlkel, baba hormonlarım bazen platonik kısmına katılmıyor. Genellikle film izlerken ayaklarıma masaj yaparken, ya da gözleri muhtemelen bakmaması gereken yere, yani göğüs dekolteye kayarken, ya da... bilirsiniz... yanımda *nefes alırken*.

Yine de, en iyi davranışlarımızı sergiledik.

"Ooh, iyi dedin," diyorum ve kartonu bana uzatırken ortak kaşığı ondan alıyorum. "Sıcak bir yer ve kesinlikle bir plaj. Ama uçağı ucuz olan bir yer olmasın, çünkü o zaman kendim de gidebilirim. Belki Yunanistan? Evet, Yunanistan."

"Ben de Yunanistan diyecektim," diyor Bo, kaşığı benden geri alırken. "Poseidon Tapınağı'nı görmek istiyorum."

"Tabii," diye gülüyorum. "Birlikte gideriz."

"Harika," diyor, ağzı dondurma ile dolu.

"Bu arada, Doktor Salim aradı. Ultrason iki hafta sonra." "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Bo.

"Uh, biraz gerginim. Ama Gus'ı göreceğim için heyecanlıyım." "Hangi gün?"

Hatırlamaya çalışarak tsk tsk yapıyorum. "Uh, emin değilim. Cuma günüydü." Kalkıp telefonumu almaya uzanıyorum. "Sanırım oncu?"

"Babam o gün burada olacak," diyor Bo, bir kaşık daha yutup kartonu bana geri verirken. "Hala uygunsa?"

"Bo, sana bunun sorun olmadığını defalarca söyledim. Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Sadece kontrol ediyorum," der, savunmacı bir şekilde avuçlarını yukarı kaldırarak. "Ama o gün izinliyim. Belki babamı bir yere bırakıp randevusundan sonra alabiliriz."

"Hayır, babanla vakit geçirmeyi kaçıрма."

"Delirdin mi? Ultrasonu kaçırır mıyım? Bu, bebek gibi göründükleri zamandır, değil mi? Artık küçük bir fasulye değil, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Son kaşık dondurmayı alıp kartonu bitirip sehpayı koyuyorum. "Otuz yaşına girmek nasıl bir duygu, ihtiyar?" diyorum, ayaklarım onun kucağına uzanarak. *Hem* yeni lakabına *hem de* sessiz talebime gözlerini devirerek ayaklarımın masajını yapmaya başlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, iyiyim. Geçen gece bunu düşünüyordum ve hala hayatta olduğum ve gelecek olan her şey için minnettarım. Geçen yılki doğum günüm oldukça kötüydü. Karanlık zamanlardı." Kuru bir kahkaha attı.

Bo son zamanlarda geçen yılı *karanlık zamanlar* olarak adlandırmaya başladı. Fazla kurcalamadan, burada orada küçük bilgiler topladım. Ameliyatından üç ay sonra tek başına yaşamasına izin verildikten sonra, babası Fransa'ya geri döndü. Anladığım kadarıyla, çok yalnız *kalmıştı*. Ayda bir kez arkadaşlarıyla DND oynamak dışında, kimseyi görmüyordu.

"Bir yıl daha yaşlandık ve daha akıllı olduk..." diyorum, o başparmağını ayağımın ortasına bastırırken boynumu çeviriyorum.

"Ve daha yakışıklı," diye ekliyor.

"*Tabii ki*," diye burun kıvırıyorum.

Bo, elini topuğumun etrafında sıkıştırıyor, bastırıyor, sonra bırakıyor. Çok da ince olmayan bir inilti çıkarıyorum, ama çok mutluyum, umursamıyorum bile.

"Orada mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"İş için yeni ayakkabı almam lazım."

"Onlara hamile olduğunu söylemelisin," diyor Bo.

"Bana farklı davranırlar..."

"Yani, oturman için tabure mi vereyim? Ya da daha uzun molalar mı? Tanrı korusun."

"Dikkat et. Seni şu anda kolayca tekmeleyebilirim." Kanepeye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bo, şişmiş ayak bileklerimi dev elleriyle kavrayıp onları da masaj yapıyor.

"Havayı bozabilir miyim?"

"Her zaman," diye cevap veriyorum. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Bo'nun sakladığı her şeyi öğrenmek için o kadar çaresizim ki, ona her şeyi söylemesine izin verirdim. Bence en kötü yanlarını ortaya çıkarsa bile, ben yine de burada oturup her kelimesini dinlerdim.

"Doğum günümde annemden daha yaşlı olacağımı düşünmeden edemiyorum. Bundan *nefret ediyorum*."

Yavaşça oturup ona bakıyorum. Gözleri odanın karşısındaki şömine rafında dalgın dalgın duruyor, elleri ayak bileklerimle meşgul. Ayaklarımı kucağından çekmeli miyim diye düşünüyorum ama bu, düşünceleri dolaşırken ellerini meşgul tutuyor gibi geliyor. Tıpkı haftalar önce sahilde taş atarken olduğu gibi.

Belki Bo, kendini açabilmek için fiziksel dikkat dağıtıcı

şeylere ihtiyaç duyuyordur. "Bu çok garip bir duygu olmalı.

Üzgünüm," diyorum nazikçe.

"Bana hayatımı veren kişiden daha uzun yaşamak tuhaf bir şey..." diyor, sesi uzaklarda.

"Bu bir alıntı mı?"

"Hayır," Bo omzunu silkiyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sadece aklımda dolaşan bir şey."

"*Sen çok zekisin*," demek istiyorum. "Annenin vefatından hiç konuşmadık. Konuşmak ister misin?" diye soruyorum onun yerine.

"Şu anda olmaz, sakıncası yoksa." Hüzünle gülümser, bana doğru dönerek ayak bileğimi okşar ve konuşmanın bittiğini işaret eder.

Ondan uzaklaşıp otururum ve bacaklarımı önümde çaprazlar. Yanağımı elime dayayıp kanepenin sırtına yaslarım. "Tabii ki. Neye ihtiyacın varsa."

Bana yan bakıyor, gözlerinde minnettarlık ve bir istek karışımı var.

Konuyu değiştirmek için, diye düşünüyorum.

"Babanı göreceğine heyecanlı mısın?"

"Evet, öyleyim. Seninle tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Yüzümü avuçlarıminin arasına gömerek yüzüm gerilir ve kalbim de sıkışır. "Umarım beni sever."

Bo başını sallar, çenesini kaşır. "Seni *sevecektir*."

Şimdi göğsümdeki sevinç patlaması *çok* şiddetli. Elimi göğsüme sürerek rahatlatmaya çalışıyorum. Bo'nun bu kadar sevgi dolu sözlerinin ne zaman biraz acı verici olmaya başladığını tam olarak bilmiyorum, ama şu anda durumumuz bu.

Bu günlerde durum bu. Bu bir özlem duygusu. Uymamız gereken sınırları ve kuralları hatırlatıyor. Yine de kızarmaktan iyidir.

Yemek odasından gelen şarkı yavaşça sönüyor ve sonra pikap yerine oturuyor, plağı çevirme zamanının geldiğini işaret ediyor.

"Ben yapayım mı?" diye soruyorum, omzumun üzerinden onu işaret ederek.

"Hayır, ben alırım," diyor Bo, oturup pantolonunu düzelterek protezinin soketinin üst kısmında toplanmış kumaşı çekerek. Son zamanlarda evde protezini takmıyor. Genellikle duştan yeni çıkmış veya uyanmışken. Böyle yapmasını seviyorum. Sanki bana güvenini artırıyormuş gibi geliyor.

"Fred?" Bo, dikkatimi kendine çekerek diyor.

Yeni bir plağı pikap üzerine koyup iğneyi hizalarken onu izliyorum. Düğmeyi çeviriyor ve müzik başlıyor, yaylı çalgıların orkestrası. Bana dönüyor, gözleri parıltıyor ama dudakları sıkıca kapalı. Sonra elini uzatıyor. "Gel dans et benimle."

Midem neredeyse yerinden çıkıyor, odanın öbür ucuna uçuyor. Muhtemelen hayır demek için daha da fazla neden var. "Ben pek dans etmem."

"Ne, neden? İki ayağın da mı dans edemiyor?" diye sordu, alaycı bir gülümsemeyle. "Yine de benden iyisin."

Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum.

"Hadi ama... *Lütfen*?"

Mahvoldum.

İşin korkutucu gerçeği, Bo'nun isteğinin sonuna o kadar tatlı ve samimi bir "*lütfen*" ekleyerek beni hemen hemen her isteğine evet dedirebileceğidir.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum, Frank Sinatra "Strangers in the Night"ı söylemeye başlarken yanına yaklaşıyorum.

"O zaman ben önden giderim," diyor, küçük elimi eline alıp beni kendine çekiyor. "Bir kez olsun," diye mırıldanıyor. Omzuna dokunmak için uzanıyorum, sonra serbest elimi göğsüne koyup yanağımı onun göğsüne yaslıyorum.

"Böyle mi?" diye soruyorum.

"Mükemmel," diyor, diğer kolunu sırtıma dolayarak.

Şarkı çalarken, zihnimizde düşünmeden daireler çizerek yavaşça yan yana sallanıyoruz.

"Bu o kadar da kötü değil," diye fısıldadım.

Bo'nun derin bir nefes alırken göğsünün yanağıma doğru yükseldiğini hissediyorum.

Şarkı zirveye ulaştığında, davullar tempoyu artırıp kornalar çalmaya başladığında, Bo küçük elimi sıkıca tutup

ve beni önümde daireler çizerek döndürürken, ben şaşkınlıkla çılgık atıp kıkırdamaya başlıyorum.

"Sen doğuştan yeteneklisin," diyor, beni kendine çekerek, eli tehlikeli bir şekilde sırtıma iniyor.

"Bir daha yapma," diye gülerek ona yaslanıyorum.

Hiçbir beklenti ya da neden *olmadan* sarılmak çok samimi bir şey. Bo ve benim vücutlarımızı sırayla hareket ettirmemiz, aceleyle uzaklaşmamamız çok doğal. Onun kollarında olmak çok güven verici.

Bo ara sıra gözlerini benden ayırmadan ve çenesini sıkarak beni kontrol ediyor olabilir, ama platonik kalmaya karar verdiğimizden beri bir kez bile bir şey denemedi. Bunun için çok saygılı biri. Ve eminim ki benim gözlerim son birkaç hafta içinde ona *çok* daha fazla zarar vermiştir.

Bu yüzden, beni daha da kendine yaklaştırdığında, çenesini başımın üstüne eğdiğinde ve dans etmekten çok sarılmak için kollarını bana doladığında, tereddüt etmeden ona izin veriyorum ve onun sıcak, sağlam kollarının rahatlığına kendimi bırakıyorum.

"Bir tane daha?" diye sorar, sesi titriyor.

Ona doğru başımı sallarım.

Bir şarkı daha biter ve beş şarkıya, belki de daha fazlasına karışır. Sayısını kaybetmişim. Sonunda, pikap tıklayarak plağı çevirme zamanının geldiğini işaret ettiğinde, ikimiz de kıkırdamıyoruz. Bo beni kendine daha sıkı sarıyor.

"İyi misin?" Birkaç saniyelik sessizliğin ardından göğsüne fısıldıyorum.

"Sadece doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum," diyor,

"Her şey için teşekkür etmek için."

Her şeyi sanki gerçekten içinden geliyormuş gibi söylüyor.

Gözlerim anında yaşarır. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," derim. "Beni burada kalmama izin verdiğin için, bana karşı bu kadar nazık olduğun için, için..." *Beni sevdiğini* söylemek üzereyim ama kendimi tutarım. "Böyle iyi bir arkadaş olduğun için."

"Win, sanırım anlamıyorsun. Geçen yıl doğum günümü kanepede tek başıma, içki içip mutsuz bir şekilde geçirdim. Çok yalnızdım. Kendimi yarım bir insan gibi hissettim. Ben..." Boğazı düğümlenir ve boğazını temizler. "Umutsuz hissettim." Burnunu çeker ve ben yüzüne bakmak için geri çekilme dürtüsüyle savaşıyorum. Eğer varsa gözyaşlarını silmek için. "Ama sonra *sen* geldin."

"Eğer durum o kadar kötüydü, neden aptal bir Cadılar Bayramı partisine gittin?" *Nasıl bu kadar şanslı oldum?*

"Hiç o kadar dibe vurup hiçbir şeyi umursamadan kaldın mı? Sanırım ben dibe vurmuştum. Hiçbir şeyin işe yaramadığını düşündüm, o yüzden neden bir geceliğine başka biri olup korkutucu bir şey yapmayayım ki? Her şeyi hafife almak için bir kostüm giyeyim."

Ona bakmak için başımı kaldırdığım anda, beni geri çekip sıkıca sarar. Beni en sevdiği peluş oyuncak ya da battaniye gibi göğsüne sıkıştırır, çenesinin altına alır. Parmaklarımı sırtına yayar ve ona aynı yoğunlukta karşılık vererek ona sarılırım. Ona aynı şekilde yapışırım.

"Her şeyin bu kadar kötü olduğu için üzgünüm," diyorum yumuşak bir sesle, süveteri ağzımın köşesine değiyor.

Keşke seni o zaman tanısaydım, diye düşünüyorum.

Onu o karanlık dönemde bulurdum. Onunla birlikte otururdum. Çok yakın zamana kadar ben de oradaydım. Belki de Bo ve ben sadece buyuz. En kötüsünü geride bırakıp, gelecek iyilikleri bekleyen iki insan. Ama o *her şeyi* geride bırakmaya hazır mı?

Çünkü ben hazırım galiba.

"Üzgün değilim," diyor Bo, şaşırtıcı bir şekilde sakın. "Artık değil."

Beni bırakıp geri adım atıyor. Kırmızı kenarlı, somurtkan gözleriyle *bile* bana gülümsüyor. Bana verdiği onca gülümsemenin içinde, bu farklı. Kesinlikle tereddütlü bir yanı var, ama en çok dikkatimi çeken, tüm bunların içindeki umut.

Evet, kendi melankolik gülümsememle ona sessizce söylüyorum. Ben de hissediyorum. Ve evet, bu kesinlikle korkutucu. Hissetmiyormuş gibi davranalım. Henüz değil. Bu gece değil. İkimiz de emin olana kadar değil.

"O partide olmak için her şeyi tekrar yapardım," diyor. "Seninle tanışmak için. Gus'ı almak için."

Neredeyse parçalanıyorum, başımı sallarken yüzüm buruşuyor. Çünkü onu böyle söylerken dinleyip de tam o anda ona aşık olmam nasıl mümkün olabilir? Böyle şeyler söylerken onun tamamen *iyi biri* olmadığını kendime nasıl söyleyebilirim?

"Bo..." diyorum, ayaklarımızı bakarak.

"Ben yapardım," diyor kararlı bir şekilde, sanki benim de aynısını yapmamı istemişçesine başını sallayarak. "Sen yapmaz mıydın?"

"Eğer tanışmasaydık... eğer bu olmasaydı," diyorum, küçük karnıma elimi koyarak, "sanırım sonsuza kadar güvenli yolu seçerek yaşamaya devam ederdim."

Gözünden bir damla yaş düşüyor ve tereddüt etmeden elimi uzatıp başparmağımla silerek yanağını avucumun içine alıyorum.

"Eninde sonunda kurtulurdun, Win." Dudaklarının köşesini bileğime bastırıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Her şeyi yapabilirsin," diyor nabzımın attığı yere fısıldayarak. Ve "*her şeyi*" derken, gerçekten *her şeyi* kastettiği belli.

Ve ona
inanıyorum.

Gerçekten
inanıyorum.

Kendi gözyaşlarımın yavaşça ve istikrarlı bir şekilde akmaya başladığını hissediyorum. Yüzümü saklamak için kendimi göğsüne bastırıyorum ve o da hemen bana karşılık veriyor, beni bir kalkan gibi sarıyor.

Ve biraz daha dans ediyoruz.

Sadece birbirimizin zayıflayan iradesinin sesini duyuyoruz.

Bunun başımıza gelebilecek en iyi şey olduğunu kabul ederek. Kendi karanlık noktalarımızdan çıkarmak için. Bize bir amaç vermek için. Birbirimizi bulmak için.

Çünkü *birlikte* olmasak da, Bo'nun olmadığı bir hayatı artık hayal edemiyorum. Bo çok sevimli. Sade, gerçek ve her şeyi kapsayan.

Öyleyse neden hala bu kadar korkuyorum?

Kendime kızgın, onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. O benimle kavga ediyormuş gibi yaparken, beni yanlara sallarken daha sıkı tutarken, zayıf bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Hayır, yapma," diyor, eli omzumdan dirseğime kayıyor. "Başka bir rekor mu?"

Başımı sallayarak, bu ezici duyguların, gerçeklerin ve korkuların dışa vurulmasını engellemek için başka ne yapabileceğimi bilemeden, omzuna en az on kez vuruyorum. Son bir kez başımı salladığımda gözleri hareketimi takip ediyor ve iç çekerek beni bırakıyor.

Geriye bakmadan, başımı eğik ve boğazımda duygularım sıkışmış halde banyoya doğru yürüdüm.

Bo hala orada duruyor.

Düşün yarısında müzik tekrar çalmaya başlıyor ve ben fayanslara yaslanıp, Bo'nun vücudunun da burada olduğunu hayal ederek suyun üzerime akmasına izin veriyorum.

Ve anlıyorum ki, *tamamen* mahvoldum.

BÖLÜM 25

"Biliyordum *lan!*" diyor Sarah, yüzüme birkaç santim uzaklıkta fısıldayarak, parmağını sallayarak.

"Merhaba demek yok mu?" diye soruyorum, Bo ve ben DND gecesi için onun evine girdiğimizde beni sürükleyerek soktuğu koridora bakarak.

"Merhaba mı istiyorsun? Tamam. Merhaba! Nasılsın? Ne zaman yatmaya başladınız?" Sarah omuzlarımı sallar, gülümsemesi geniş ve açıktır.

"Ne? Öyle bir şey *yok*," diyorum, onu iterek. "Geri çekil, ucube!" diye fısıldayarak bağıríyorum.

Caleb'in ofisinin kapısını açar ve beni içeri iter. "Bana her şeyi anlat."

"Gerçekten hiçbir şey olmadı Sarah," derim, itildikten sonra dengemi sağlamak için birkaç adım atarak. "Sakinleşir misin? Lanet olsun."

"Bir *bakış* vardı. Gördüm." Öfkeyle gözlerini işaret ediyor.

"Ne bakışı?" diye soruyorum, Caleb'in masasının karşısındaki koyu meşe panelli duvarın önündeki iki kişilik kanepeye düşerek.

"İkiniz içeri girdiniz ve Bo her şeyi hazırladığımız masaya baktı. Sonra sana baktı. Başını eğdi ve tatlı bir gülümseme attı, sonra sen de başını salladın. Oraya gitmek için izin alıyordu. O bakış, bir erkeğin bir kadının kontrolünde olduğunu gösterir. Kadın tarafından kontrol ediliyorsun!"

"Az önce 'kadının köpeğı' demedin, *değil mi?* Lütfen, lütfen, lütfen demedin, de" diyorum, yüzümü kapatarak.

"Yani inkar etmiyorsun," diyor Sarah, Caleb'in sandalyesine oturup ayaklarını odanın ortasındaki masanın üzerine atarak.

"İtiraf ediyorum. Cadılar Bayramı'ndan beri en fazla sarılmak kadar bir şey yaptık." *Dans etmek sarılmak gibi, sadece daha uzun süren, değil mi?* Sayılmaz.

Sarah şüpheyle gözlerini bana dikti. "Harika sarılmalar yapıyorsun," diye fısıldadı. "Ama *o kadar da* iyi değil."

"Bo düşünceli biridir. Arkadaşlarıyla buluşmak için beni terk etmeden önce iyi olduğumdan emin olmak istedi. Hepsi bu."

"Yani bana kırk yıldır seni görmediğimi" — *on iki gün oldu* — "çünkü onunla evinde boinking *yapmadığın için* mi söylüyorsun?"

"*Boinking*" kelimesini kullanmasına aldırmamaya karar verdim. "Takılıyoruz," diyorum savunmacı bir şekilde. "Denize yürüyüşe çıkıp konuşuyoruz. Kanepede oturup Bo'nun sevdiği aptal filmleri izliyoruz. Ayrıca hala çalışıyorum ve bir insan yetiştiriyorum. Evet, yaptığımız tek şey bu. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Bunu çözene kadar ne kadar konuşmanız gerekiyor?"

Ona sert bir bakışla karşılık verdim. "Birbirimizi tanımamız gerekiyordu, değil mi?"

Birlikte yaşamaya başlamamızın tek sebebi buydu." "Ve?"

diye sordu Sarah.

"Ve ne?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Sinirlenmiş gibi kollarını havaya kaldırır.

"Evet."

"Ve?"

"Ve ne?" diye ters bir şekilde sorarak kollarımı göğsümün önünde sıkıca kavuşturuyorum. "İyi bir adam mı?"

"Evet, tabii ki."

"Ve?"

"Aman Tanrım, şimdi ne var?" "Onun yanında kendini güvende hissediyor musun?"

"Evet."

"Ee?"

"Yani ne?" diye bağırırım.

"Ona aşık mısın?" "Evet!"

Bekle, ne?

"Hayır!" diyorum, panik içinde. "Hayır, hayır, hayır..." Ama çok geç. Sarah koltuğundan kalkmış, iki eliyle masayı davul gibi vuruyor.

"Haklı çıktım!" diye bağılıyor, elleri pençe gibi tavana doğru uzanmış.

"Sus," diye fısıldıyorum, alnımı ovuşturarak. "Lütfen," diye yalvarıyorum acınacak bir halde.

"Yapma."

"Ben haklıydım," diyor, tekrar otururken. "Winnifred McNulty sana aşık."

"Sarah, onu seviyorum, ama ona aşık değilim." "Saçmalık," diyor, başını sallayarak.

"Ciddiyim," derim, sesim istemeden yükselir. "Ciddiyim," tekrarlarım, daha kararlı bir sesle.

Sarah gözlerini bana dikip, kapalı dudaklarının arasından dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. "Tamam o zaman. En kötü senaryoyu oynayalım."

"Neden?" diye iç çekerek soruyorum.

"Beni eğlendir," der, tekerlekli sandalyesini odanın içinde beni karşısına gelecek şekilde iterek, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde. Saçma ama eğlenceli. Bunu kabul etmeliyim. "En kötü senaryo: bir yıl sonra. Bebek mutlu ve sağlıklı. Sadece *kendini* düşün. Söyle bana, tereddüt etme."

"Şey..." *Hemen* tereddüt ettim.

"Hayır!" Kafamın yan tarafına hafifçe vurur ve ben onu iteklerim. "Konuş artık!"

Siktir.

"Bu aptalca," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturarak.

"Çocuk gibi davranıyorsun. Büyü ve duygularınla yüzleş. Bo'yu seviyorsun. Bo'ya aşıksın. Kabul et." "Hayır!"

"Neden?" diye bağırdı.

"*İncindim* Sarah. Çok incindim ve sen bunun yarısını bile bilmiyorsun." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ciğerlerimdeki tüm nefes de onlarla birlikte boşalır.

"Söyle bana, Win. Söyle de bunu aşalım. *Yıllardır* ne olduğunu soruyorum. Ya da birine söyle. Herhangi birine. Tercihen bir uzmana. Ya da Bo'ya, belki o bilir."

"Beni küçük hissettirdi" diyebilirdim, gözyaşlarım akmak üzereydi. "Jack beni küçük, aptal ve yetersiz hissettirdi, bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Kendime olan saygımı ona gümüş tepside sundum ve aptal gibi, onu alıp beni yiyip bitirdiğinde şaşırdım."

"Jack, kurduğu her köprüyü yakan bir pislik. Sen *sen* öyle biri *değilsin*, Win."

"Evet, *şimdi* biliyorum. Jack'ten bu yana kim olduğumu ve ne olmadığımı hatırlamak için bunca yıl geçmesi gerekti. Ben... Bir daha unutmak istemiyorum."

"Unutmayacaksın."

"Unutabilirim! Çünkü görünüşe göre birçok şeyi unutuyorum! Mesela, Bo'nun muhtemelen *hala* yengenize aşık olduğu gerçeği gibi. Birlikte geçirdiğimiz o gece ikimiz için de anlamlıydı, ama hepsi bu. Sadece *bir geceydi*. O *yıllarca* Cora ile birlikteydi. Ve Cora, hayatının en kötü döneminde onun kalbini kırıp onu terk etmesine rağmen, o hala ona değer veriyor.

. Hala. O sadakat. O... türden bir bağ... Birkaç ay birlikte bu duruma itildikten sonra benim için daha fazla şey hissetmesini bekleyemem. Onun benim onun yerinde olmamı dilediğini düşünerek yaşayamam. Benim sadece uygun seçenek olduğumu düşünerek yaşayamam."

Sarah içini çekerek, göğsü çökmüş halde gözlerini bana dikti.

"Win..." "Hayır, sorun yok. Ben hallederim."

"Win... onunla konuşmalısın."

"Yapamam," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Bir daha yapamam. Onunla konuşamam. Kalbimi bir kez daha ortaya koyup farklı bir sonuç bekleyemem."

"Sadece şunu söyle bana. En kötü senaryo *nedir*?" diye sorar, gözleri ağırlaşmış ve dudakları konsantrasyondan büzülmüştür. "Bir yıl sonra uyanırsın ve..." diye ekler, beni devam ettirir.

Korkutucu olan da bu. İlk başta, Bo'yu *hayatıma* almakti diye cevap vermek istedim, sırf haklı çıkmak için. Asla olmak istemediğim bir tür haklılık. O benim kalbimle ve duygularımla umursamazca davranacak ve bir yıl sonra uyanacağım ve yine aynı şeyi yaptığımı fark edeceğim: yanlış adama aşık olmuşum. Ama artık öyle değil.

En kötü senaryo, Bo ile birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu *olabileceğini* öğrenmemek.

"Bo'nun başka birine aşık olduğunu görmek. Benim çocuğumu da seven güzel bir kız arkadaşı olacağını, onu sahilde yürüyüşe çıkaracaklarını, yemek odasında dans edeceklerini ve benim başka bir yerde olacağımı. Yalnız. Onu özleyeceğimi. Olabilecekleri özleyeceğimi. Onun hayatına devam etmeye hazır olduğunu fark edeceğimi... ve onun ilk tercihi olmadığını."

"Bo bunu bilseydi, gerçekten böyle bir şeyin olmasına izin verir miydi sence? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, o adam sana sanki ayı gökyüzüne asmışsın gibi bakıyor. Daha da fazlası. Güneşi de. Hiç *kimsenin* birine öyle baktığını görmedim."

"Beni incitmek istediğini sanmıyorum," diye fısıldadım, daha çok kendime. "Ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyoruz. Bunun sadece... çekim olup olmadığını bilmiyorum."

"Onun gözlerinde şehvet yok, Win. Bundan çok daha fazlası var."

"Ya sadece hormonlarsa? Ya beynimin ilkel, sürüngen kısmı, beni ürettiğim erkeğin yanında kalmamı söylüyorsa? Ya bu bebeği doğururum ve birdenbire o dayanılmaz bir kurbağa haline gelirse?"

"Bunu *gerçekten* düşünüyor musun, Win? Kadınlar sadece kötü içgüdüler ve hormonlarla hareket eden deri giysiler mi?" Gözlerini devirip, daha dik oturarak, erkeklerin geniş duruşunu taklit etti. "Kadınlar *çok duygusal*."

Sarah daha derin bir sesle konuşur. "Ayda bir kez vücutları onları çıldırttığında sorumluluk alamazlar."

"Hayır," diyorum keskin bir şekilde, ona sert bir bakış atarak.

"Neden *onun* duyguları *senin* duygularını belirlemeliymiş gibi davranıyoruz? Ben *senin* ne hissettiğini soruyorum. Onu değil."

"Doğru. Evet," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum.

"Öyleyse söyle. Yüksek sesle söyle. Kendine ve bana karşı dürüst ol."

Derin bir nefes alıp omuzlarımı düzeltirim. Yine de sesim yumuşak ve çekingen çıkar. "Bo'yu seviyorum."

"Başka birini seviyor olsa bile mi?" "Evet," diyorum, ne kadar acınası olsa da.

"O da seni aynı şekilde sevmeye hazır olmasa bile mi?"

Başımı sallayarak tavana bakarken ellerimi boynuma koyuyorum. "Ama bu aptallığın *ötesinde* değil mi?"

"Aşk aptalca, Win," diyor yumuşak bir sesle. "Peki ne yapacaksın?"

Acınası bir iniltiyle kendime çöküyorum. "*Gerçekten* bana öyle baktığını düşünüyor musun? Gerçekten buna bahse girer misin?"

"Evet, Win. Evet, ve bunu çok seviyorum." Sarah uzanıp göğsüme sıkıca sarılmış kollarımı açıyor. İki elimi de tutup sıkıca tutuyor. "Bunu hak ediyorsun!" der ve zorla da olsa gülümsemem için beni biraz sallar. "Ve bunun hamilelikten kaynaklandığını biliyorum, ama ılık ılık parlıyorsun. Çok daha hafif görünüyorsun. İkiniz buraya birlikte girdiğinizde, birkaç ay önceki gibi değildiniz. O zaman, kimyanız olan ve seksi bir sırrı olan iki insan gibiydiniz. Şimdi ise gerçek aşıklar gibisiniz."

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimizi hafifçe birbirine kilitleyerek burnumu kırıstırıyorum. "Biliyorum," diyor Sarah, başparmağını elimin arkasına sürerek.

"Ama bence ona sorarsan, sana karşı nazik davranacaktır."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

"Ayrıca, artık o gümüş tepsili kız değilsin. O halinden çok daha olgunlaştın. Ve Jack gibi pislikler, *senin* kadar iyi kalpli birini alıp çirkin bir şeye dönüştürmeye çalışır. Onun gibiler böyle yapar. Onun içindeki iyiliği görmeye çalışman *senin* suçun değil. Ya da yalnız kalmak istememen. Kendini affetmelisin."

Gözlerimi yukarı çevirip bir damla gözyaşı akarken, "Lanet olsun," diye mırıldandım, yarı gülerek.

"Çok mu abarttım?" diye sorar Sarah, bana gülerek.

Kafamı sallayıp kanepeden kalkarak kollarımı onun omuzlarına atıyorum. "Seni seviyorum," diyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlar. "Ve bu asla değişmeyecek." Tekrar oturduğumda, ikimiz de kıpırdamıyor ve konuşmuyoruz. Sadece o anın tadını çıkarıyor, birbirimize gülümsüyoruz. "Deneyeceğim," diyorum, burnumu çekerek. "Ne zaman olacağını bilmiyorum, çünkü ayıkken bunu yapmak çok zor olacak. Ama ona hislerimi söyleyeceğim. Eninde sonunda. Yakında, eğer yapabilirsem."

"Ve o adam seni tekrar hamile bırakmaya çalıştığında, sana 'sana demiştim' demek için orada olacağım."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeden edemiyorum, bir yandan da olabilecekleri hayal ediyorum. Bir kez olsun en iyi senaryo.

Bo ve benim el ele tutuşup ikimiz için yeni bir şeye doğru yürüdüğümüz bir hayat. Yavaş, emin ve birbirimize karşı nazik. Belki bunu kasten yaptık. Belki *birkaç kez*... Eğer ebeveynlik konusunda iyi olursak.

Ve bunu, herhangi bir anı kadar net bir şekilde görebiliyorum. İlkbaharda çocuğumuz için bir ağaç ev yapar, yaz akşamlarında arka verandada şarap içer, telaşsız vakit geçirirdik. Salıncakta oturup onları izlerken kollarımız birbirine dolanırdı. Birbirimizi bulduğumuzda dişlerimizle, gücümüzle ve tutkuyla sevişirdik. Yıllar geçip on yıllar geçtikçe birbirimizi tanımaya devam eder, birbirimizi yeniden öğrenirdik. Her karanlık köşeyi bulana kadar karmaşık katmanları ve en derin noktaları ortaya çıkarırdık. Dağınıklık, kaos ve iyi yaşanmış bir hayatın güzelliği

—paylaşılan bir hayat.

Bunu çok isterdim.

O kadar çok ki, bu beni daha da korkutuyor. Ama denememek için yeterli değil.

"Belki Bo'ya doğum gününde hislerini söyleyebilirsin? Göğüslerine bir fiyonk bağla ve onu açmasına izin ver. Onun gözlüklerini buğulamak için *can* atıyorsundur." *Ve yine başladı.*

"Aslında bu konuda yardımına ihtiyacım var." Sarah ağzı açık kalır. "Hayır," derim keskin bir sesle, onu susturarak. "O değil. Bir parti. Bo'nun babasından onu gün boyunca meşgul etmesini isteyeceğim, böylece hazırlıkları yapıp Bo'nun birkaç arkadaşını davet edebilirim. Onu kutlamak için bir şey hak ediyor. Bana yardım eder misin?"

"Tabii ki! Bo artık bizden biri. Doğum gününde tembellik yapamam."

Ona gülümsedikten sonra dalgın dalgın odaya bakındım, sonra derin bir nefes alıp kapıya yöneldim. "Dışarı çıkalmı mı?"

"Yok, bizi özlesinler." Yaramazca gülümsüyor. "Ah, tüm bu karmaşada unuttum... Buradayken banyo yapmak ister misin? Her ihtimale karşı en sevdiğin şeyleri aldım."

"Şu anda seni öpebilirim," diyorum ve nazikçe yanağına dokunmak için elimi uzatıyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor ve dizlerinden kalkarak ayağa kalkıyor. "Öpücüğü Bo'ya sakla." Kapıya doğru yürürken kıkırdıyor.

BÖLÜM 26

Hamileliğin yirminci haftası. Bebek bir muz büyüklüğünde.

Ön kapının önünde donmuş gibi duruyorum. O kadar uzun süredir burada duruyorum ki, dışarıda bisiklet süren bir çocuk iki kez önümden geçti.

Mart ayı için aldatıcı derecede güzel bir hava var, aptalca bir bahar diyebiliriz. Kanadalılar, kalın kışlık montlarını ve botlarını bir kenara atacak ve önümüzdeki hafta kar geri döndüğünde kaçınılmaz olarak derin ve karanlık bir depresyona girecekler. Her yıl, sanki kolektif hafızamız kaybolmuş gibi, böyle bir şeye şaşıyoruz. Ama ben insanlarda bu özelliği seviyorum. Önümüzdeki kasvetli gerçeklere ne kadar kasıtlı olarak kör olabiliyoruz.

Gerçekte, nisan ayına kadar güvende değiliz. Ya da belki mayıs ayında doğum günüm geçene kadar.

Yine de, en azından Bo'nun babasıyla karşılaşmaktan korkarak ön kapıda donup kalmıyorum.

Bugün ben isteyken Bo babasını havaalanından aldı. Fransa'ya dönmeden önce dört gün bizimle kalacak, oğlunun otuzuncu yaş gününü kutlamak için yeterli bir süre. Bo, tanıştığımız gece babasını en iyi arkadaşı olarak nitelendirmişti. Robert, Bo'nun hayatta kalan tek akrabası. Yani babasını etkilemek için hiç baskı yok. Hayır, hiç yok.

Seni sevecektir.

Umarım öyledir.

Bisikletli küçük kız üçüncü kez şüpheyile bana bakarak yanımdan geçince, yeter artık diye karar verdim.

"Merhaba?" diye seslenerek ön kapıdan içeri giriyorum.

Yemek odasından müzik sesi ve mutfaktan bir tür makinenin elektrikli sesi geliyor. Stand mikser, sanırım. Bizde öyle bir şey var mı ki? Tanrım, bir ara yemek yapmayı teklif etmeliyim.

Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfaktan gelen kahkaha seslerini takip ediyorum.

"Merhaba, ben geldim," derim, köşeyi dönerek. Mutfakta gördüğüm en yakışıklı adam... ve oğlu.

Aman Tanrım... Hayır, aslında. Bo'nun kutsal babası.

"Hey!" Bo, tezgahın etrafında dönerek yanıma geldi ve her zamanki gibi parlak bir gülümsemeyle, "Win, bu benim babam Robert. Baba, bu Win." dedi. Bo, *Robert'ı* Fransız aksanıyla telaffuz etti ve ben neredeyse bayılacaktım.

Oda havasız kalmış. Beni hazırlamalıydı. Aile fotoğraflarını istemeliydi.

"Tanıştığımıza *çok* memnun oldum, Winnifred," diyor Robert kalın bir aksanla, un ve hamurla kaplı ellerini havaya kaldırarak. "Elini sıkmak isterdim, ama ekmek yoğuruyordum."

"Babam kendine sandviç yapmaya gitti ve ekmeğin bittiğini gördü," diyor Bo, kulağına eğilerek. "Markete gitmeyi teklif ettim."

Robert, boyu, doğal çekiciliği ve yapısı ile Bo'ya çok benziyor, ama saçları ve sakalı siyah ve gri karışık ve daha kısa kesilmiş. Gözlerinin şekli ve rengi de farklı: Bo'nun geniş ela gözleri, Robert'ın ise daha küçük ve koyu kahverengi. Robert'ın dudakları ve gözlerinin etrafındaki derin çizgiler ve kırışıklıklar, oğlu gibi gülmeyi seven bir adam olduğunu gösteriyor. Eğer *bu*, Bo'nun otuzlu yaşlarında nasıl görüneceğinin bir ön izlemesi ise, o zaman bu özelliği *korumak için* çalışmaya başlasam iyi olacak.

Bo'nun aksanı olmaması ne yazık.

Gerçi... Eğer nazikçe istersem yatakta Fransızca konuşur mu acaba?

Aman Tanrım, Win. Odaklan! Konuşma sırası sende!

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, yutkunarak. "Bo bana senin hakkında çok güzel şeyler anlattı. Lütfen bana Win ya da Fred de."

Bo'nun babasına, çok yakın zamana kadar sevmediğim takma adı verdiğimde, onun çarpık gülümsemesini kaçırmadım. Robert'ın gözlerinin karnıma dikildiğinde gördüğüm sıcak sevgiyi de kaçırmadım.

Robert hamur topunu alır, ellerinde ileri geri geçirir, kaşını oğluna doğru kaldırır, bıyığının altında tanıdığım o eğri gülümseme belirir. "O da senden çok, *çok iyi* bahsediyor..."

Bo boğazını temizledi. "İş nasıl gitti?" diye sordu, arkamdan yemek odasına doğru yürürken.

Köşeden başımı uzatıp, çalışma sandalyesini masasından çekip bana doğru getirdiğini izliyorum. "Oh, uh, iyiyim." O bana oturmamı işaret ederken diyorum. Ayaklarım çok ağrıyordu, ama bu biraz abartılı olabilir. "Paket servisçi geldi," diyorum, pes edip oturuyorum.

"Bu hafta üçüncü kez!" diyor Bo heyecanla. Robert ikimiz arasında boş boş bakıyor.

"Kafeye gelen bir adam var, her şeyi paket yaptırıyor ama saatlerce kalıp çalışıyor." Bunu yüksek sesle söylediğimde, bu hikayenin ne kadar sıradan olduğunu fark ettim. Bo'ya bu adamdan bahsettiğimde, o da bu fikri hemen kapıp geliştirdi. Bu yabancı adam için koca bir hikaye uydurduk.

Bo, onun gizlice diğer müşterilerimizden birine aşık olduğunu ve doğru anı beklediğini söyledi, ben de ona katıldım.

Aslında, şimdi düşününce, bu hikaye bize biraz yakın.

Ama ne olursa olsun, Bo bu konuda çok iyi. Küçük bir şeyi alıp büyük ve önemli hale getiriyor. Tıpkı hamileliğin her aşamasında yaptığı gibi. Her gece sorduğumuz sorulara verdiği her cevapta olduğu gibi. Bo için her şey kutlanmaya değer. Heyecanlanmaya değer.

"Ama evet, iyi günler." Robert'a dönüp soruyorum. "Uçuşun nasıldı?"

Robert birkaç kez başını salladı ve bir bardak kaseyi bir çay havlusuyla örttü. "İyi, iyi, güzel. Uçaktaki yemekler berbattı ama yolculuk sorunsuz geçti."

"Bo'nun yemek yapma yeteneğini kimden aldığını anlıyorum," diyorum, kaseyi işaret ederek. Robert gururla gülümsüyor, yüzü ayaklarına doğru eğik. "Ah, şey." "Ben onun yarısı kadar bile iyi değilim," diyor Bo, çikolata parçacıklarını ağzına atarak

çikolata parçacığını ağzına atarak, kilerden aldığı kavanozu göğsüne sıkıştırdı.

"Bilmem. Hala ilk gün yaptığın çorbayı düşünüyorum," diyorum.

"Kabaklı çorba mı?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Neden söylemedin? Tekrar yapardım."

"Ah, şey... zaten her gün benim için yemek yapıyorsun. Bir de istekte bulunmaya başlayamam."

"Bu hafta yapacağım," der ve havaya bir çikolata parçası daha atıp dişlerinin arasında yakalar. O bana reverans yaparken, ben de alkışlarımla onu alkışlarım. Eli hala kavanozu sıkıca tutmaktadır.

Robert, aramızdan hızlıca bakarak içinden gülüyor. Onların birlikte geçirdikleri zamanı böldüğümü hemen anlıyorum ve ortadan kaybolmam gerektiğini düşünüyorum.

"Sizi yalnız bırakayım," diyorum, sandalyenin kolçaklarından kalkarak ayağa kalkıyorum.

"Hayır," diyor Robert, beni durdurarak, kaşlarını çatarak açıkça kırılmış gibi. "Hayır, hayır, hayır. Otur lütfen. Lütfen," diye tekrarlıyor, buzdolabını açarak. "Robbie ve ben böyle yaparız. Konuşur ve yemek yaparız. Kal ve bize yeni malzeme sağla," diyor, yumurta kartonunu ve sütü çıkararak. "Kiş nasıl olur?"

Tekrar sandalyeye oturuyorum. Bo'nun eli omzuma düşüyor, hafifçe okşuyor, sonra dolaba doğru yürüyüp bir kesme tahtası çıkarıyor, babasının yanındaki tezgahın üzerine koyuyor ve çikolata parçacıkları kavanozunu bırakıyor.

"Kiş kulağa lezzetli geliyor," diyorum, iki adama gülümseyerek bacaklarımı çaprazlayıp sandalyeye yaslanıyorum.

Kiş çok lezzetliydi. Üç porsiyon yedim ve midem izin verse daha da yiyebilirdim. Bo, babasını sıfırdan yapmak yerine dondurucuda bulunan hamuru kullanmaya ikna ettikten sonra, hazırlık yaklaşık bir saat sürdü. Bu sırada, onların aile dinamiklerini en ön sıradan izledim.

Baba ve oğul olarak şaşırtıcı derecede sevgi dolular. Birbirlerinin omuzlarına dokunarak geçiyorlar, Robert, Bo'yu cesaretlendirmek ya da takılmak için yanağına birkaç kez hafifçe vuruyor.

Robert, Bo kadar çekingen değil. Gür, boğuk bir sesi var ve ellerini kullanarak konuşmaktan çekinmiyor. Hatta tüm vücudunu kullanıyor. Ama yine de Bo gibi nazık bir havası var. Aralarındaki etkileşim, bu dinamik ortama bir çocuk katmak istememi daha da artırıyor. Rutinlerine üçüncü bir karakter eklemek *çok* eğlenceli olurdu.

Akşam yemeğinden sonra, erkekler birlikte bir plak seçip temizliğe başlarlar ve benim biraz daha dinlenmemi isterler. Odamdan bir şişe oje alıp, Edith Piaf'ın müziği yan odadan gelirken kendimi sehpa oturturum.

Robert de kısa süre sonra bana katılır, oğlu tarafından mutfaktan kovulmuş, elinde bir kadeh şarapla odaya dans ederek girer, vücudu dramatik Fransız şarkıcıyla aynı ritimde hareket eder.

"O, karımın en sevdiği kızdı," diyor ve diğer odayı işaret ediyor. "Joanna'nın doğru kişi olduğunu buradan anladım. Mükemmel zevki var. Erkeklerde de *tabii ki*," diyor Robert, sesi şarap kadehine yankılanıyor.

Gülüyorum ve elimi üstüne koymak için bir parça kağıt havlu katlıyorum. "Bo, sen ve Joanna'nın çok çabuk aşık olduğunuzu söylemişti. On gün, değil mi?"

"Evet. Yabancıdan evli çifte dönüşmemiz on gün sürdü." Uzun bir yudum alır, gözleri benimkilerde, tıpkı oğlunun gibi alaycı bir bakışla. "Görünüşe göre ikiniz de daha yavaş ilerliyorsunuz."

Dudaklarımı ısırp masadaki ojemine üzerine bakarak

"Evet, yaşlı adamın aptalca yorumlarını dinleme. Çok akıllıca."

Gülümsedim, başımı sallayarak aplikatörü mor ojeye batırdım, sağ elimle başparmağım ve avucumun kenarı arasında sıkıştırdım.

"Bu bir kaza mıydı? Yoksa Bo gibi bir hastalık mı?" diye sordu, sağ elimi işaret ederek.

"Oh, hayır. Doğduğumdan beri."

"Komik. Bo bundan bahsetmemişti. Senden *çok* bahsederken bile."

Onun açık sözlülüğüne başımı sallayarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Eminim bahsetmiştir." Ama bahsetmemesini *seviyorum*.

"*Dieu, j'adore cette chanson!*" diye bağırarak Robert koltuğundan zıpladı. "*Monte le son, mon fils!*"

Onuncu sınıftan sonra Fransızca dersini bıraktım, ama Robert'ın sadece şarkıyı sevdiğini ve Bo'dan sesini açmasını istediğini söylediğinden eminim. Ya da kedileri sevdiğini ve Bo'dan bir dilim turta istediğini. Bu ikisinden biri. Bo mutfaktan çıkıp sesi açmak için hareket ettiğine göre, ilk tahminim doğrudu galiba.

Bo, omzuna bir mutfak havlusu atıp mutfağın kemerine yaslanarak, *coşkuyla şarkı* söyleyen Robert'a sırtarak bakıyor.

Robert, şarkı nakarat kısmına yaklaşırken Bo'nun omzuna elini koyarak dans ederek ona doğru yaklaşır. Sonra ikisi birlikte nakarat kısmını söyler, daha doğrusu *bağırır*. Robert, tüm vücudunu enstrüman gibi kullanarak iki kolunu başının üstünde sallarken bir şekilde şarabını dökmez.

Onlar yan yana korkunç bir kankan dansı yapmaya başlayınca, ben de müziğe uyarak başımı sallayarak gülüyorum.

"Dört bacakla hayal etmelisin!" Robert şarkının üstüne bağırıyor. "Ve ayrıca tüyler, mücevherler ve diğer her şey," diye ekliyor, gövdesini işaret ederek.

Bo protez ayağıyla ona sertçe vurur ve Robert oğluna bakarak gülmekten yüzünü buruşturur.

"Görünüşe göre gayet iyi tekmeliyor," diyor Bo, omuz silkerek ondan uzaklaşıp mutfığa geri dönüyor ve kendi kendine gülümsüyor.

Oje şişesinin kapağını kapatıp tırnaklarıma üflerim. Robert pikapın yanında durur, karısının koleksiyonunu parmağıyla tarar, birkaçını çıkarır ve inceler.

Müzik biter bitmez Robert ve Bo da oturma odasına gelir. Robert, Paris'te çaldığı caz grubu hakkında birkaç hikaye anlatıp Bo

ve benim aramdaki ilişkiye (ya da ilişkisizliğe) dair birkaç imalı yorum yaptıktan sonra Robert yatmaya gitti. Jet lag'ın etkisinden yeterince kurtulduğunu söyledi.

Tam o anda köşe koltuğuna serilmiş ekstra yastık ve battaniyeleri fark ediyorum ve Robert'ın önümüzdeki birkaç gün Bo'nun odasında kalacağını anlıyorum. Şimdiye kadar ziyaretimiz sırasında nerede uyuyacağımızı düşünmemiştim, ama Bo'nun kanepede yatması mümkün değil. Sığmaz.

"Ciddi ciddi kanepede yatmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu kanepenin sihirli uyku gücünü keşfetmemiş gibi davranma."

"Şekerleme yapmak için belki, ama uyumak için hiç de yeterince büyük değil.

Sırtını inciteceksin."

"Bacaklarımın alt kısmını ayırabilmeyi dilediğimi fark ettim." Gülerek su bardağını dudaklarına götürdü.

"Cidden, çok acı çekersin."

"Yarın randevumuzdan sonra mağazaya gidip bir hava yatağı alacağım."

"Bu gece kanepede yatabilirim," diyorum.

"Ne? Olmaz."

Onun hemen reddetmesine gözlerimi devirdim. "Neden?"

"Bilmiyorum," diyor alaycı bir tonla, "belki de hamile kadını..." Duruyor ve gerginleşiyor, sonra başını hızlıca sallayıp tekrar başlıyor. Tüm bu hareketler bir saniyeden az sürdü, ama ben her ayrıntıyı acı verici bir şekilde fark ettim. Ne söyleyecekti? *Benim* ne? "Hamile bir kadını kanepede yatırmayacağım," diyor kararlı bir şekilde.

Hadi Win. Üç saniye cesaret. Masum bir teklif. Yapabilirsin.

"Şey, benim yatağımı paylaşabiliriz..." diyorum, sesimi kayıtsız göstermeye çalışarak. Ama sonra Bo beni çok dikkatli bir şekilde inceliyor. Kaşları çatılmış, başı eğik. Ve kendimi sözlerimi geri almamak ya da aşırı abartılı bir açıklama ile devam ettirmemek için zorluyorum.

"Yapabiliriz," diyor Bo, başını sallayarak, gözleri hâlâ bana dik. "Emin misin? Sorun olmaz mı?"

Sanırım kalbimde seninle yatağı paylaşacak kadar nezaket bulabilirim, tabii ki. "Evet, neden olmasın?"

"Kesinlikle emin misin?"

"Evet," diyorum, boğazımı temizleyerek.

"En azından yarın mağazaya gidene kadar."

Omuzlarımı silkiyorum. "İyi fikir... Yatmadan önce duş alacağım. Şey... Eşyalarını benim odama koyabilirsin. Ben duvara yaslanarak uyurum, öyle daha rahat ediyorum." Konuşmam biter bitmez, Road Runner gibi banyoya koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

BÖLÜM 27

Dişlerimi iki kez fırçalayıp, sakinleşmek için biraz daha zaman kazanmak amacıyla her zamankinden çok daha uzun bir cilt bakımı rutini uyguluyorum. Beni banyodan çıkaran tek şey, duştan sonra burada ne kadar uzun kalırsam, Bo'nun benim onunla yatmayı istemediğimi düşünme ihtimalinin o kadar artacağı endişesi.

Ki kaçınıyorum, ama onun düşündüğü sebeplerden değil.

Sadece havluyla koridoru geçtikten sonra bile tereddütle yatak odamın kapısını çaldım.

Kapının diğer tarafından mırıldanarak "uh-huh" sesi geliyor, ben de tüm cesaretimi toplayarak içeri giriyorum.

Yatak odam, komodinin üzerindeki lamba tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyor ve odaya yumuşak, parlak bir renk veriyor. Bo, komodinin yanındaki yatakta, soluk gri yorganının üzerinde uzanmış durumda. Bir elinde sudoku kitabı, diğer eliyle kulağının üstünü kaşıyor. Dişlerinin arasında bir kalem var, dudakları düz ve ince bir çizgi oluşturuyor. Koyu mor bir tişört, siyah basketbol şortu ve gözlükleri var. *Lanet olsun*, o gözlükler. Protezinin, komodininin ve öğleden sonra toplamayı unuttuğum dağınık giysilerin yanında duvara yaslanmış olduğunu fark ettim.

Umarım beni bu yüzden çok yargılamamıştır.

"Selam," diyor, sesini abartarak kalemi ağzından çıkarıp bir şey yazıyor, sonra tekrar dişlerinin arasına koyuyor. Hâlâ bana selam vermek için başını kaldırmadı, odamda bu kadar rahat olduğunu görünce içimden gülümsüyorum. Sanki burada olması tamamen doğal bir şeymiş gibi.

Ama o beni aramak için başını kaldırdığı anı *çok* seviyorum, muhtemelen odaya sessizce girerken neden bu kadar sessiz olduğumu merak ediyordur. Bo'nun ağzından kalem düşer ve yere çarpar, ağzı açık kalır ve gözleri neredeyse iki katına çıkar. Kendini sarsarak dudaklarını sıkıca kapatır, gözlerini sabit tutamaz, vücuduma sarılmış havluyla başımın üstündeki havlu arasında bakışlarını gezdirir. "Yardım ister misin...?" Kapıyı işaret eder, sanki kendi kendine bir tür kopukluk yaşıyormuş gibi omzumun üzerinden *belirsiz bir şekilde* bakar.

"Hayır, sen iyi," derim, omuzlarımı düzelterek. "Sadece, şey, bir saniye gözlerini kapat." O bunu yapınca, havlumu bırakıp

sahip olduğum *tek* seksi pijamayı çıkardım. Sadece siyah bir slip elbise, ama yırtık, bol tişörtler ve bisiklet şortlarıyla dolu çekmecede iç çamaşırına en yakın şeydi.

Bu "gece elbisesi"ni giyersem bir şey olacağını *düşündüğüm*den değil. Önce bir konuşma olmadan, bu kadar net sınırlar çizildikten ve korunulduktan sonra Bo'nun aniden bana bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Ve ben de kesinlikle yapmayacağım. Onunla aynı odayı paylaşmak için tüm cesaretimi kullanıyorum zaten. Bu daha çok küçük bir hatırlatma...

Hey, benim de bir vücudum var. Beğeniyorsun, değil mi?

Arkamı döndüğümde, Bo'nun gözleri sıkıca kapalı ve yerden aldığı kalemın lastik silgi ucuyla alnını tekrar tekrar deliyor.

Beğeniyor, tamam.

"Her şey yolunda," diyorum, gözlerini açıp geceliğimi gördüğü anda acı çekmiş ifadesine gülmek için dudaklarımı sıkıyorum. İfadesini düzeltmeden önceki yüzündeki ifade, aylar önce hissettiğim çekiciliğin en küçük, en harika hatırlatıcısı. Tek yapabileceğim, bedenimi istediği kadar kalbimi de istediğini ummak.

Bo boğazını temizledi, dikkatini elindeki kitaba geri çevirdi ve kalemiyle kitabın köşesine hızlı, titrek bir ritimle vurdu.

Mümkün olduğunca nazıkçe yatağa girmeye çalışıyorum, alçak süpürgelikten tırmanıp yastığıma doğru uzanıyorum. Bo'ya dönük olarak sol tarafıma yatıyorum, gece mide ekşimesi yaşamamak için yattığım saçma sapan sayıda yastığa yaslanıyorum.

Yorganımı alt tarafıma çekip boynumu uzatarak onun bulmacasına bakıyorum. "Dört..." Boş bir yeri işaret ediyorum. "Değil mi?"

"Oh, uh, evet," diyor Bo dalgın bir şekilde. "Teşekkürler," diye ekliyor ve kareyi dolduruyor.

Uzaklaştığımda gözleri beni takip ediyor, göğüslerimin arasındaki boşluğu hayranlıkla izliyor. Dudaklarını ısıyor ve yatağın üzerinde kayarak başucuna doğru daha dik oturuyor. "Işık rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, sesi biraz kısık. "Kapatabilirim."

"Sorun değil," diyorum, telefonumu çıkarıyorum. "Neredeyse bitti."

Üçüncü kez esnediğimi fark edene kadar telefonumdan başımı kaldırmaya karar veremiyorum. Bo'nun sudoku kitabı kucağında kapalı ve

sessiz, tembel bir gülümsemeyle telefonuma bakıyor.

İnternette bebek eşyalarına bakıyordum, Sarah'nın bir tür hediye listesi yapmam için ısrar ettiği listeyi hazırlıyordum. Açıkçası bundan çok çekiniyordum, ama bunun her şeyi ne kadar *gerçek* hissettirdiğini fark ettiğim anda kendimi kaptırdım. Bebeğimizin giyebileceği, sarılabileceği veya sarılabileceği tüm eşyalara bakıyordum. Artık bu, benimle değil, Ağustos'la ilgiliydi.

"Üzgünüm. Kendi dünyama dalmışım. Yatmaya hazır mısınız?" diye soruyorum. "Bunlar çok şirin," diyor Bo, küçük tığ işi ayakkabıları işaret ederek.

Kendim yapabilir miyim diye düşünüyordum ama sonra yapmam gereken battaniyeyi hatırladım.

"Zeytin yeşili mi, adaçayı rengi mi? Karar veremiyorum." "Zeytin yeşili, bence."

Onları listeye ekliyorum. "Sana da bir link gönderdim, böylece sen de buraya bir şeyler ekleyebilirsin.

Zor değil ama..."

"Bunları satın almamak için kendimizi nasıl durduracağız?" diye soruyor Bo, telefonumu elimden alırken. "Şu ayağa bak! Gus'ın bu ayağa *ihtiyacı var*." *İstek listesine ekle düğmesine* basıyor.

"Dur, bekle! Sana bulduğum şeyi göstermeliyim..." derim, telefonu geri alıp listeyi yukarı kaydırırdıktan sonra ona geri veririm.

"D&D'nin ABC'si," Bo okur, gülümsemesi genişler. "Bunu zaten ekledin mi?"

"Tabii ki."

Bana bakar, loş odada bile gözleri parıltıyor. "Teşekkür ederim."

Telefonumu kilitleyip ona uzattım. "Bunu benim için takar mısınız?" "Tabii," dedi ve tam da bunu yaptı.

Oturup yastıklarımı düzelttim ve ondan uzaklaşarak duvara döndüm, duvara yaslanmış vücut yastığına sarıldım.

Belki Bo'nun vücudu gece yarısı içgüdüsel olarak benimkini bulur. Bir vücut diğerinde sıcaklık arar. Ya da cesaretimi toplayıp kıcımlı onun kucağına dayayıp kazara olduğunu söylerim. Bu konuda iyiyiz.

Bo lambayı kapatır, sonra yatağa uzanır ve yanında getirdiği battaniyeye sarılır. Oda sessiz ve kasvetli bir sessizliğe bürünür. Dışarıda cırcır böcekleri ya da yakınlarda trafik sesi duyulmaz. Sadece ikimiz yatağa yerleşirken başlarımızın kuş tüyü yastıklara değmesi ve battaniyelerin hareket etmesi sesi duyulur.

"Hey..." Bo, zifiri karanlık odada fısıldar. "Bugün hiç soru sormadık."

Yana dönüp elimi yanağımın altına koyuyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında yüzlerimizin yan yana olduğunu görebiliyorum. Bo'nun dağınık saçları ve yumuşak, uykulu ifadesi bana bakıyor. "Hayır, sanırım sormadık," diye fısıldıyorum. "Senin bir sorun var mı?"

"Bir şey düşünürüm." Yastığının altında elini karıştırır, esnerken kendini hafifçe kaldırır. "Bunu daha önce yapmamış olmamız komik, değil mi? Yan yana uyumamış olmamız? Bir bebeğimiz olacak ve birlikte yaşıyoruz, ama sen horluyor musun, onu bile bilmiyorum."

"Horlamam." *Ve bu durumu komik olarak da tanımlamazdım.*

"Ya da belki uykunda konuşuyorsundur," dedi.

"Sen konuşur musun?" diye soruyorum, aramızdaki ince boşluk ve yatak örtüsüne bakarak.

"Sanırım bunu öğrenmen gerekecek," diye alay etti. "Nasıl hissediyorsun? Yarın için?" diye sordu.

"Ultrason mu?" diye netleştiriyorum. Bo başını sallar. "Çoğunlukla heyecanlıyım ama her zamanki gibi bir şeylerin ters gidebileceğinden biraz endişeliyim. Sen?"

"Ben de." Derin, kederli bir nefes verir. "Ama her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

Tam o anda, karnımda bir çırpınma hissettim. Biraz karnımın aç olduğunu haber verdiği zamanki gibi, ama gurultu daha azdı ve daha çok zayıf bir kas spazmı gibiydi. Elimi karnıma koyduğumda tekrar oldu. Üçüncü kez olunca, bunun vücudumun yaptığı bir şey olmadığını anladım. "Sanırım... Sanırım bebek tekmeledi."

"Bekle, cidden mi?" Bo fısıldar gibi ama *çok yüksek sesle* konuşuyor. yüksek sesle.

Utanç verici derecede geniş bir gülümsemeyi dişlerimle bastırıyorum. "Evet, sanırım öyle. Ama emin değilim." Sırt üstü dönüp, ellerimi karnımın iki yanına koyuyorum.

Bunu tekrar yap, içimde bebeğe bağlı hissettiğim, bir ipin iki ucundaki iki teneke kutu gibi, adını koyamadığım o kanal aracılığıyla sesleniyorum. Tekrar olduğunda, nefesimi tutuyorum. "Evet, kesinlikle tekmeliyorlar."

"Acıyor mu?"

"Hayır, hiç acımıyor. Sanki... derimin altında baloncuklar patlıyor gibi." Elimi başka bir yere bastırıp, hissettiğim duyuyu takip ediyorum. "Hissetmek ister misin?" diye soruyorum.

"Deneyebilir miyim?" Hemen oturur, battaniyesini atar. Elini havadan alıp aşağıya indiririm. Bo'nun eli bana sıcak ve ağır gelir. Ve *acı verecek kadar* güzel. Yüzü temkinli görünür, sanki hareket ederek veya konuşarak bebeği ürkütmemeye çalışıyormuş gibi. Yüzünde beklenti dolu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir heyecan vardır ve kalbim bunun tekrar olmasını diler.

Bir dakika sessizce bekledikten sonra elimi onunkinden çektim, ama o beni takip etmedi.

"Sanırım şimdilik bitti. Üzgünüm."

"Bir dakika daha?" diye soruyor, sesi çok küçük. "Ne olur, ne olmaz..."

Ve onun çaresizliği kalbimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Islak bir bezi sıkamak gibi, küçük bir bükülme. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu *gerçekten* acı verici. Sanki her seferinde, gerçek yüzeye çıkmak üzereyken ona hislerimi söylemekten kaçındığımda, kendimden küçük bir parça solup ölüyor gibi.

"Tabii ki," diyorum yumuşak bir sesle.

Birkaç dakika sonra, August hayatlarının performansını sergilemeye karar verir

— Bo'nun avucunun hemen altında, öncekinden çok daha sert tekmeler atarak.

Ve ben de yarın ilk iş olarak doldurulmuş ayıyı sipariş etmeye karar veriyorum.

"Hepsi bu kadar mıydı?" diye soruyor, bana ve eline bakarak.

"Hepsi bu kadar," diyorum neşeyle.

"Vay canına... Merhaba! Hey!" diye karnıma bağırıyor. Kıkırdayarak onu susturuyorum. "Üzgünüm, üzgünüm." Geriye düşüyor, saçlarını iki eliyle tararken gülüyor. "Bu delilikti. İnanamıyorum."

"Orada bütün bir insan var," diyorum.

"Bütün bunların ne kadar çılgınca olduğunu unutuyorum. Vücudunun ne yaptığını. Ne *yaptığını*

Bu inanılmaz..."

"Geçen gün neyi fark ettim biliyor musun?" diye soruyorum, ona dönerek yanıma yatıyorum, o da aynısını yapıyor. "Bebek yumurtalıkları varsa, bu demek oluyor ki *onun* tüm gelecekteki çocuklarını da taşıyorum. Şu anda insanlardan oluşan bir Rus matruşka bebeği gibi olacağım."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor Bo hayranlıkla. "Potansiyel olarak yepyeni bir insan soyu yaratmış olabiliriz. Bir aile ağacı. *Torunlarımız* olabilir."

Gülerek ellerimi yastıkların arasına soktum. "Kanepede olsaydın neleri kaçırdın biliyor musun? Bebeğin tekmeleri, eğlenceli bilgiler..."

"Anlıyorum," diyor Bo, sesi benim şakamdan çok daha ciddi. "Bunu hafife almıyorum, Win. Seninle bunu yapabildiğim için çok onur duyuyorum."

"Ne, benim yatağında uyumak mı?" diye alay ediyorum, çok utangaç hissederek.

Gözlerini devirdiğini *duyabiliyorum*. "Hayır," diyor. "Seninle burada olmak. Bunları kaçırmak zorunda olmamak. Bana bebekten bahsetmek zorunda değildin, hele ki hayatını kökünden söküp buraya taşınmak zorunda değildin. Yaptığın için minnettarım. Yaptığın için *her zaman* minnettar olacağım."

"Ben de yaptığım için minnettarım... ve sana."

"Arkadaşlığın benim için çok önemli, Win," diye nefes vererek söylüyor. "*Sen* benim için çok önemlisin."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Şimdi. Cesur ol. Ona hislerini söyle.* "Ben..."

"Bu gece soracağım soru buydu," diye Bo sözümü kesiyor. "Bu dünyada senin için en önemli kişi?"

"Sen," diye cevapladım basitçe, beni *dinlemesi* için yalvarırcasına. Söylediğim şeyin ve tüm anlamının.

"Sen," diye tekrarlar. "Benim için de sen. İkinci sırada ise *çok* yakın birisi var," der, gözleri karnımda.

Şu an olduğumdan daha cesur olmak istiyorum. Bunun onun için ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Bizim için ne anlama geldiğini. Aramızdaki bu özlemi o kadar derin, o kadar dolu ve o kadar yoğun hissediyor mu ki, sonunda bizim de ruhumuz olduğuna inanmaya başladı mı?

Sadece içimdeki *bir şey* tamamen *ona ait* olduğu için. Bu bedeni geride bıraksam bile, bir sonraki hayata, hatta ötesine kadar beni takip edeceğini bildiğim bir şey.

Ama yapmıyorum. Çünkü kalbim, onun küçük itirafıyla sanki kanatları varmış gibi uçtu ve onu tekrar yere düşürme riskini almak istemiyorum.

Bu gece, onun için en önemli kişinin ben olduğumu bilmek yeterli. Yani, *neredeysen* yeterli.

Yaklaşıyorum, bükülmüş dizimi onun uyluğuna hizalayıp, sessiz bir izinle ona bakıyorum. Bo da hareket ediyor, göğüslerimiz battaniyelerin üzerinden birbirine değene kadar. Yorganımı kalçalarımın altına indiriyorum ve Bo, battaniyesinin köşesini kanat gibi kaldırıp, kolunu sırtıma dolayarak beni içine sarıyor.

Vücudunun sıcaklığı tişörtünün pamuğundan ve geceliğimin ipekinden yayılıyor. Alnım onun yastığına değene kadar ona sokuluyorum, burunlarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta. Derin bir nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum — tarçın ve misk kokusu, tişörtünün temiz kokusuyla karışıyor. Utanmadan bunu tekrar yapıyorum, oksijenden çok daha iyi bir şey gibi onu içime çekiyorum.

Kolu sırtımı sarar, dirseği belime, eli omuzlarımla arasına gelir. Parmak uçları narin, nasırlı dokunuşuyla cildimi yakarken, avuç içi çoğunlukla omuzlarımla arasındaki ipek kumaşa bastırılmıştır.

"Böyle iyi mi?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

Uykulu, sessiz bir şekilde "*mükemmel*" yerine "evet" diye mırıldanıyorum.

Ve böylece beni tutuyor.

Başparmağı, sanki acelesi yokmuş gibi yavaş daireler çiziyor. Sanki daha fazlasını beklemiyormuş gibi.

Söylenecek hiçbir söz yok. Verilecek hiçbir söz yok. Ve ben öylece bırakıyorum.

Kendimi mutlu hissetmeye izin verdim. Kendimi daha az yalnız hissetmeye izin verdim. Kendimi güvende hissetmeye izin verdim. Çünkü *öyleyim*.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, onun uyuduğundan emin olduktan sonra — düzenli nefes alışı yüksek ve boğuk.

Ve uykuya dalarken kendimi daha hafif hissediyorum.

BÖLÜM 28

Sabah yalnız uyandım, geceye dair tek kanıt Bo'nun gözlüğü ve duvara yaslanmış proteziydi.

Onları almaya gelecektir, diye düşündüm. Esneyerek gerindim ve gözlerimi tekrar kapattım.

Ama gözlerim uzun süre kapalı kalmaz. Koridordan gelen tencere ve tava sesleriyle uyanırım, diğer duyularım da pencereden giren ışığa ve evi saran vanilya kokusuna dikkatimi çeker.

Su sesinin de duyulması, duşta birinin olduğunu gösteriyor. Durand ailesinden hangisinin duşta, hangisinin yemek pişirdiğini düşünürken, Bo'nun bıraktığı eşyalara bakarak duşta olanın muhtemelen o olduğuna karar veriyorum.

Sıcak yorganımın içine kıvrılıp, Bo'nun babasını karşılamaya gitmeden önce onun dönmesini beklemeye karar veriyorum. Ama birkaç dakika geçince, karnım ve merakım rahatlığımı yeniyor.

Üzerime bir eşofman ve kapüşonlu bir sweatshirt giyip mutfığa doğru yürüdüm. Bo, waffle makinesine hamur döküyordu.

"Günaydın," diyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Duşta olduğunu sanmıştım."

Bo tezgaha tutunarak dengede durmaya çalışıyor. "Günaydın," diyor ve konsantre bir şekilde dilini dışarı çıkararak waffle makinesini kapatır. "Babamın sorduğu sorulardan kaçınmak için ondan önce kalkmak istedim." Utangaç bir gülümsemeyle çenesini eğerek yatak odamı işaret eder. "Fark etmişsinizdir, pek ince değildir."

"Anladım."

"Bonjour!" Robert, tamamen siyah bir kıyafetle mutfaktan geçerken, saçlarını havluyla kurulayarak oturma odasına doğru ilerler.

"Bonjour," diyorum, Bo'ya utangaç bir gülümsemeyle, sanki geceyi sarılmakla geçirmekten çok daha ilginç bir sırrımız varmış gibi.

Bo waffle'ları bitirip bir fincan kahve hazırlarken ben de meyve kesiyorum. Robert, Bo'ya yemek masası olmadığı için azarlarken hepimiz kanepede kahvaltı yapıyoruz. Bo, pikap ve masası arasında yeterince yer olmadığını söylüyor.

Onlar tartışırken, ben lezzetli kahvaltımı yudumlarken, ara sıra Robert'a katılarak onun

Onun gözüne girmek istiyorum.

Sonra hepimiz evden çıkmaya hazırlanıyoruz. Ardından, Robert'ın isteği üzerine, onu yerel çiftçi pazarına bırakıyoruz, sonra Bo ve ben ultrason için hastaneye gidiyoruz.

Bo, otoparktan kliniğe kadar tüm kapıları benim için açıyor. Acaba gerginmiş gibi yaparsam, elimi de tutar mı?

Gerçi numara yapmam gerek yok.

"İyi misin?" diye sorar, kliniğin kapısını açarken.

"Evet," diye cevap veriyorum refleks olarak, fırsatı kaçıyorum. İçeri girip cam bölmenin arkasındaki resepsiyoniste doğru yürüyoruz.

"İki kişilik ultrason lütfen," diyorum ve evraklarımı dar bir yuvadan içeri atıyorum. Bana bakıyor, boş bakışları ve burnundan iç çekişi her şeyi anlatıyor. "Anlaşıldı," diyorum ve kimliğimi çıkarıyorum. "Yirmi haftalık ultrason için geldim," diyorum ve kartımı masaya koyuyorum.

Kartımı alır ve sessizce yazmaya başlar.

"Zor bir kalabalık," diye fısıldadı Bo kulağıma. "Bir dahaki sefere halledersin." Alaycı bir şekilde başını salladı ve bana başparmağını kaldırdı.

Elimin tersiyle ona vuruyorum.

"Bekleme odası solunda üçüncü kapı. Biri seni oradan alacak. Tek başına gireceksin, ölçümler bittiğinde kocanı da içeri alacaklar."

"Teşekkürler," derim ve kimliğimi geri alırım.

Omzuma bakıyorum ve Bo'nun geniş bir gülümsemeye bana baktığını görüyorum. "Önden buyur, *karıcığım*." Kolunu bekleme odasına doğru uzatıyor.

Gözlerimi devirip önünden geçiyorum.

Kalabalık odada yan yana duran son iki boş koltuğa oturduk. Bo, karşıımızdaki sandalyenin üzerinde duran küçük bir kızla saklambaç oynuyor. Kızın annesi ona minnettar bakışlarla teşekkür ediyor.

Onu engellemek için elimi Bo'nun koluna koyup ona eğilip konuşmaya çalışıyorum. Ama önce ne diyeceğimi düşünmeden yaptığım için, şimdi o da hareketsiz kalmış, başını bana doğru eğip konuşmamı bekliyor. "Gerginim," diyorum. Kısmen doğru olduğu için, kısmen de o kadar hızlı düşünemiyorum.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor. "Cek-çek?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Bana bir şey anlat. Seninle ilgili bir hikaye. Dikkatimi dağıtan bir hikaye."

O da başını sallar, bacak bacak üstüne atar. "Tamam..." der, bana doğru eğilir. "İlk öpücüğümü dinlemek ister misin?"

"Utanç verici miydi?"

"Biraz."

"O zaman *evet*, kesinlikle."

Gülüyor, sonra konuşmadan önce dudaklarını yalıyor. "On altı yaşındaydım ve arkadaşlarım arasında ilk öpücüğünü yaşamamış tek kişiydim. Yalan söylemeyi düşünmemiştim, ama şimdi düşününce söylemeliydim, çünkü beni *acımasızca* alay ettiler. Neyse, on birinci sınıfa başladıktan birkaç ay sonra, tüm birinci ve ikinci sınıfların okulda bir gece kalacağı bir okul bağış etkinliği vardı."

Ben iç çekerim. *Kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünebilir ki?*

"Biliyorum," diyor Bo, "*bunu* kim iyi bir fikir olarak düşünebilirdi ki?"

Hey, ben de öyle dedim.

"Bağış toplama etkinliğinde, tüm arkadaşlarım sarhoş olup başka yerlerde dolaşırken, ben tek başıma bando odasındayım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sonunda enstrümanlarla oynamaya başladım. Güzel bir genç bayanın geçip saksofon çalma yeteneğine hayran kalmasını umuyordum."

"Tabii ki," diye araya girdim.

O alaycı bir şekilde yüzünü elleriyle kapattı. "Ve bir grup kız geldi. Onlardan birini üst sınıf orkestrasından tanıyordum. Ama daha önce hiç konuşmamıştık. Arkadaşlarıyla köşede oturuyorlardı ve beni neredeyse hiç umursamıyorlardı, ama *o* bana bakıp duruyordu. Ben de çalmaya devam ettim. Yaklaşık bir saat sonra arkadaşları gitti, ama o kaldı. Sessizliği bozarak benim tekniklerimi övdü. Tatlı, değil mi?" diye soruyor, sonra ne söyleyeceğinden utandığı için gergin bir kahkaha atıyor.

"Evet..." diyorum dikkatlice. "Tanrım, ne dedin?"

Bo gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturur. "Dedim ki... bu dudakların başka neler yapabileceğini görmek ister misin?"

Nefesimi tutarım. "Hayır!"

"Evet," der, gözleri kapalı ve başını sallayarak. "Ve bu... *işe yaradı mı?*"

"İşe yaradı." Geriye yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Cadılar Bayramı'ndan önce, *bu* benim en hızlı kapanışımdı."

"Oh, beni *kapattın*, ha?"

Gözleri odanın içinde dolaşır, eğik gülümsememe, sonra da kaşlarını çatarak karnıma bakar. "Kesinlikle öyle görünüyor."

"Peki, kendini biraz dizginlesen iyi olur, aşkçı çocuk. Artık beklenmedik hamilelikler yok."

Boğazından bir ses çıkardı. "Peki ya sen? İlk öpücüğün nasıldı?"

"Adı Trent'ti ve bir kaykay parkındaydı." "Yani kaykaycı bir çocuk muydu?"

"Evet."

"*Görüşürüz, çocuk*" dedin mi?

Avuç içime gülümseyerek inledim. "Avril Lavigne çok hayal kırıklığına uğrardı, ama hayır, demedim."

"Peki nasıl oldu?"

"Okuldan sonra bana birkaç numara göstermesini istedim. Aslında ondan daha iyiydim. Ama öyle değilmiş gibi davrandım, aptalca bir hareketi *ama* o zamanlar klasik bir hareketti. Bana ders için bir öpücükle teşekkür edebileceğimi söyledi ve ben de öyle yaptım. Bir daha hiç takılmadık. Nedenini hatırlamıyorum. Öpücüğün yazmaya değer bir şey olmaması dışında."

"Kaç yaşındaydın?" "On dört."

"Sence arkadaş olabilirdik mi? Lisede?" diye sordu.

"Sanırım. Muhtemelen Caleb'in inekler grubuna katılırdın ve Sarah ile ben de onun aracılığıyla tanışırdık."

"Ama ben sizden bir sınıf üsteydim."

"Evet, ama o zaman senden büyük biriyle çıktığımı söyleyebilirdim. Bu bana çok havalı bir imaj kazandırır."

Bo, sırtıtmamak için dudaklarını büzerek yüzü aydınlanır ve bobblehead gibi başını sallar. "Oh, *gerçekten* mi?" der, her heceyi uzatarak. "Yani çıkardık, ha?"

Kahretsin, bunu mu dedim?

"Ne?" "Çıkmak dedin."

"Hayır, sanmıyorum." Gözlerimi kapatıp ondan uzaklaşıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Kesinlikle söyledin," diyor Bo şarkı söyler gibi. "Liseye giderken benimle çıkardın."

"O saksofon hareketlerinle mi? Tabii ki," diyorum, dikkatini tekrar ona çevirerek. İşe yaramıyor. Bo lanet olası güneşten daha parlak gülümsüyor

ve bu lanet olasıca bulaşıcı.

Utanç, onun umut dolu, neşeli ifadesini görünce yok oldu. Sanki benim küçük hatam, Bo'nun itirafına yol açacakmış gibi, açık bir kapıyı gösteren neon ok gibi.

Aniden, bir uçurumun kenarında durmuş, ya paraşüt ya da örs verilecekmiş gibi hissediyorum. Ve Bo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, üzerinde benim adım yazılı bir paraşüt var gibi görünüyor. Kendininkinin yanında.

Sen atlarsan, ben de atlarım.

İçimizden biri atlamalı. "Biliyorsun... Hala saksafonum var..."

"Winnifred McNulty?" diye bir teknisyen girişten seslenir.

Bo boğazını temizler, gülümsemesi kaybolur ve bir saniye başını eğirir. Ayağa kalkarım, bir elimi teknisyene doğru uzatır, omzumun üzerinden geriye dönüp Bo'ya gülümserim. O, dizlerim titreyerek ve kararlı, cesaret verici bir gülümsemeyle uzaklaşmamı izliyor.

"Beni takip edin," diyor teknisyen kapıya yaklaşırken tatlı bir sesle.

Otuz dakika sonra, teknisyen gerekli tüm ölçümleri ve görüntüleri almayı bitirir ve Bo'yu bekleme odasından almaya gider.

Ekran tüm bu süre boyunca teknisyene dönük olduğu için henüz bebeği görmedim ve kalp atışlarını duymadım. Nadiren kibar sohbetler yapıyoruz, ama bu ultrason, bir öncekinden çok daha klinik. Bu sefer bebek hasta, ben ise yürüyen bir kuluçka makinesi gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu çok tedirgin edici bir duygu.

Parmaklarımla oynarken, kare şeklinde fayanslarla kaplı tavana bakarken, odanın önündeki perdenin kenara çekilmesiyle bir hışırtı duyuyorum.

Bo, teknisyenle birlikte içeri girerken komik bir şekilde onun üzerinde yükseliyor.

"Tamam baba, şuradaki tabureye oturabilirsin," diyor ve solumdan dolaşarak yatağımın sağ tarafını işaret ediyor.

Bo teşekkür ederek başını sallar ve tabureye oturur. "Her şey yolunda mı?" diye sorar, yüzünde sert bir gülümsemeyle.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım. "O işini yaparken ben burada yatıyordum. Hiçbir şey söylemedi."

Bo endişeyle dudaklarını ovuşturarak başını sallar.

"Hey," diyorum, dikkatini çekerek. "Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum, gülümsererek. "Her şey yolunda eminim."

"Bu benim söylemem gereken söz," diyor zayıf, çarpık bir gülümsemeyle.

"Tamam," diyor teknisyen, ekranı bize doğru çevirerek. "Başlıyoruz." Probunu alır, masanın etrafındaki kabloları çözüp şişmiş karnıma yerleştirir ve soğuk jele bastırır. Bir düğmeye basar ve bebek hemen ekrana yansır. Tam da beklediğiniz gibi, neredeyse mükemmel bir silüet. Artık fasulye ya da uzaylı şekilli bir şey değil, orantısız büyük bir kafası olan tam bir minik insan.

Ve yemin ederim ki, hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim.

Bo'nun görüşünü engellemek için yanağımı yatağa bastırıyorum. "İşte buradalar," diyor Bo, rahat bir nefes alarak. Ekranı gözlerimden ayırmamak için körü körüne ona uzanıyorum ve o da benim küçük elimi iki eliyle sarıyor.

"Bugün cinsiyetini öğrenmek ister misin?"

"Hayır, sürpriz olsun istiyoruz," diye Bo ikimiz adına cevap veriyor.

Kadın başını sallar ve probu tekrar hareket ettirir. "Bebek bu aşamada görmek istediğimiz her şeye sahip," der teknisyen, ekrana işaret ederek. "Omurga harika görünüyor." Bileğini bir açıyla çevirir ve bir düğmeye basar, sonra birdenbire omuriliğin tüm karmaşık detaylarını görürüz.

Açıkçası biraz iğrenç.

Her düğmeye basıldığında ve probun her hareketinde, bebeğin organlarının her biri bize gösteriliyor. Bo birkaç soru soruyor, ama ben ekrana bakarken her küçük harekete kendimi kaptırmış durumdayım ve sorulara tam olarak odaklanamıyorum.

Bunun hepsinin benim vücudumun *içinde* olduğunu tam olarak kavrayabileceğimi sanmıyorum, ama bunu düşünmek bile bana kendimi çok güçlü hissettiriyor.

Kamera geri çekiliyor ve bebeğin yüzüne odaklanıyor, karanlık arka planın önünde beyaz bir silüet beliriyor.

"Bebek gösteriş yapıyor ve parmağını emiyor," diyor teknisyen, ekrana işaret ederek. "Bunu yaptıklarında çok tatlı oluyorlar," diyor sevgiyle.

Bilinçsizce doğrulup ekrana yaklaşıyorum. Omuzlarımı destekleyen yastık yerinden düşüp yere düşüyor. Bo elimi bırakıp yastığı yerden alıp yanıma, yatağın üzerine koyuyor.

"İyi misin?" diye sorar, elini dizime koyarak.

"Göremiyorum... Ellerinin şeklini ayırt edemiyorum."

"Bayan McNulty?" diyor teknisyen, gözleri üzerimde. Probu çıkarıp monitöre takılı kılıfına yerleştiriyor.

Kendimi sarsarak yatağa yaslanıyorum. "Üzgünüm..."

"Her şey yolunda mı?"

Midem bulanıyor, mide bulantısı gibi ama çok daha kötü. Bu endişe karnıma yayılıyor, göğsümü sıkıştırıyor ve boğazımın dibinde birikiyor, sonraki sözlerim bir özür gibi çıkıyor. "Parmakları var mı? İki elinde de?"

"Oh," diyor teknisyen, neşeli sesi hala bozulmamış. "Evet. On parmak ve on ayak parmağı da var." Bilgisayara bir şeyler yazıp kapatıyor. Sonra masasının yanındaki dosyayı alıp koltuğunun altına sıkıştırıyor.

Yüzüm kızarır, özür dilemek için defalarca yutkunurum. *Neden böyle bir şey sordum ki?*

"Çıkarken size birkaç fotoğraf vereceğiz ve önümüzdeki birkaç gün içinde doktorunuzdan herhangi bir şeyin kontrol edilmesi gerekip gerekmediğini öğreneceksiniz, ama" — başını eğerek gözlerime bakmaya çalışıyor — "bebek iyi gelişiyor," diyor ve Bo ile bana bakarak başını sallıyor. "Endişelenecek bir şey yok."

"Teşekkürler," dedi Bo yanımdan.

Duvara doğru yürüdüğünü, el dezenfektanı dispenseri bastığını ve sonra bana dönüp ellerini ovuşturduğunu izledim. "İyi şanslar," dedi ve perdenin arkasından çıkıp odadan ayrıldı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp titrek nefeslerimi güçlendirmeye çalışıyorum.

Bugüne kadar, *"acı tatlı"* ifadesinin anlamını bildiğimi sanıyordum. Son birkaç ayın büyük bir kısmı tam da böyleydi. Harika, ama altında acı bir tabaka gizli.

Ama *bu... bu* acı tatlı anlamına geliyor.

On parmak ve on ayak parmağımla.

Her rahatlama hissinin ardından keskin bir utanç geliyor. Her utanç dalgası kafa karışıklığıyla karşılanıyor.

Kafa karışıklığı yerini suçluluk duygusuna bırakıyor.

Hemen kendime, bebeğin elini tutabilseydim onu daha az sevmeyeceğimi, iki elim de tam olsaydı *kendimi* daha az sevmeyeceğimi söylemek istiyorum. Bunların doğru olduğunu bilsem de, yine de bunu tekrar tekrar söyleme ihtiyacı duyuyorum.

Ama ilk tepkim rahatlamaydı.

Bebeğin benim yaşadığım zorlukları yaşamayacağına seviniyorum.

Onun için mutlu oluyorum. Sonra bunun doğru olup olmadığını düşünüyorum. Sonra, onun yaşayamayacağı hayat deneyimleri için üzülüyorum.

Dünyanın barındırmak için tasarlanmadığı bir bedende yaşamak, çeşitli nedenlerle aynı şeyi yaşayan diğer insanlara empati kurmanın ne kadar çok yolunu açabileceğini asla bilemeyeceklerini düşünüyorum. Bundan doğan kararlılık ve dayanıklılığı. Bunun yarattığı topluluk duygusunu.

Paylaşabileceğimiz benzersiz bağ.

Bu düşünceyle birlikte başka bir suçluluk duygusu daha geliyor. Benzerliğin kaybını, bir anlık bile olsa, yas tuttuğum için. Çocuğumun benim *gibi* olmasını istemenin doğasında var olan narsisizm. Çünkü ebeveynlerin yapması gereken budur, değil mi? Çocuklarını kendilerinden ve kendi deneyimlerinden ayırmak, böylece kendi kişiliklerini geliştirebilecekleri bir alan yaratmak. Onları kabul etmek ve bu süreçte koşulsuz sevgi sunmak.

Artık geri kalanını Bo ve benim yapmamız gerektiğini anlıyorum. İlk elden deneyimlerden oluşan bir hızlandırılmış kurs olmadan, çocuğumuza bu empatiyle dünyayı nasıl gezeceğini öğretmek bize düşecek. Onların ayrıcalıklarını başkaları için kullanabilecekleri bir araç olarak görmelerini sağlamak.

Ama aynı zamanda, yükümüzün onları ezmesine izin vermemek. Hassas bir denge.

Ve düşüncelerim, kafa karışıklığım ve suçluluk duygum nefeslerimle birlikte yatışınca, bu zorluğun üstesinden gelebileceğimize inanmaya karar veriyorum.

Gözlerimi açıp yanımda duran havluyu alıp ultrason jelini karnımdan sildim. Sonra Bo'ya dönüp utangaç, çekingen bir gülümsemeyle baktım.

"Şey..." Bo içini çekerek, dudaklarının seğirmesi ile tezat oluşturan aldatici bir ciddiyetle konuşur. "Tabii ki onları seveceğiz. Onlar, bilirsin..." Yüzünü buruşturur. "Dört ayaklı olsalar bile."

Uzun bir nefes veriyorum, konuyu saptırdığı için minnettarım. "Hayal kırıklığına uğradın mı?" diye soruyorum, tişörtümü yavaşça indirip yatakta oturuyorum.

Bo, sağ elimi yataktan alıp bir kez sıkarken dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşür. "Hayır... ama rahatlamadım da."

"Ben de öyle hissediyorum," derim, gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak.

"Benim için fark etmezdi," diyor, başparmağını bileğime sürterek. "Biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, hıçkırıklar boğazımda düğümlenirken. "Sorduğum için kendimi aptal hissediyorum."

Bo ayağa kalkar ve hastane yatağının kenarına oturur, bana bakar. "Hey..." der yumuşak bir sesle. "Bilmek istemen normal. Sadece hazırlıklı olmak istiyorsun." Bo küçük elimi bileğimden tutar ve ona bakar. Başparmağını avucumun içinde gezdirir, gözleri konsantre bir şekilde. "Yalan söyledim," der, acı bir kahkaha atarak. Gözleri başparmağının izini takip ederken yüzü yumuşar. "Sanırım *biraz* hayal kırıklığına uğrayabilirim."

Gülümseme yüzüme yayılırken burnumu çekerim. "Hadi ama, öyle demek istemedin."

"Sen mükemmelsin, Win," diyor Bo, nefes almak kadar kolay bir şekilde. "Tabii ki senin her parçanı görmelerini isterim."

Sözlerinin göğsüme bu kadar sert çarpması şok edici. Gözlerini benimkilerden ayırmamaya o kadar kararlı olmasam, yere yığılabilirdim.

O an bir uçuşumun kenarında gibi hissediyorum. Beni öpeceği çok açık. Gözlerinde okunuyor. Daha önce gördüğüm o daralmış, donuk bakış. Dudaklarıma attığı kısa bakış. Hazırlanıyorum, dudaklarımı ıslatıp yutkunuyorum. Ama öpücük gelmiyor.

Geçen her saniye, bu ihtimal daha da azalıyor. Sonunda çenesini sıkıp ayağa kalkıyor ve elimi yatak kenarına nazikçe koyuyor.

O benim önümde durmasına rağmen onu özlüyorum.

"Buradan çıkmalıyız," diyor, perdeye ve arkasındaki kapıya bakarak. "Babam son gelişmeleri mesaj attı," diyor, çenesini kaşıyarak, dalgın dalgın. "Önümüzdeki birkaç gün krallar gibi yemek yiyeceğiz. Marketin yarısını satın almış."

Bo, duvardaki kancadan ceketimi ve çantamı alıp yanıma koyar, bana değil, etrafıma bakar. "Sanırım çantasında canlı ıstakozlarla şehir merkezinde dolaşıyor..."

Başımı sallayıp hafifçe gülümsüyorum, yataktan atlayıp kenarına geçiyorum ve başım dönüyor, dengemi sağlamak için yatağa sıkıca tutunuyorum.

"İyi misin?" diye sordu, elini koluma koyarak beni dengelemeye çalıştı.

Başımı sallayarak, ceketimi giymek için ondan uzaklaşıyorum. Ceketimin arkasına takılan saçlarımı çekip çıkarıyorum ve çantamı bulmak için etrafa bakınıyorum, sonra Bo'nun bana uzattığını fark ediyorum. Endişeli bakışları altında zorla gülümsüyorum ve çantamı alıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece... Kendimi..." Gülerek yüzümü ovuşturuyorum. "Bilmiyorum. Sanırım sadece açım," diye yalan söylüyorum. Aslında yalan değil. Açım. Bu

Bu günlerde hep böyle.

O başını sallar, dişlerini alt dudağına sürter. "Tamam. Eve giderken bir şeyler alırız."

Kahretsin.

"Aslında..."

Randevumuzdan sonra Sarah'ın evine bırakılmam gerektiğini söylemeyi tamamen unutmuşum. Yarın Bo'nun partisi için gerekli her şeyi almak için beni mağazaya götüreceksin, sonra da onun evine gidip pasta yapacağız. "Öğleden sonra Sarah'la planım var. Beni oraya bırakabilir misin? Babanı ve yeni evcil ıstakozlarını aldıktan sonra?"

"Oh, tabii." Bo'nun yüzü düşer, dudakları içe doğru kıvrılır.

Gözleri aramızdaki yere bakarken kaşlarının çatışını görmek midemde bir ağırlık yaratıyor.

Ama biraz uzaklaşmak ikimize de iyi gelebilir. En azından bir banyo ve Sarah ile uzun bir sohbet iyi gelir. "Bir şey daha var..." diyorum, yutkunarak. "Bu gece orada kalabilirim."

Bo ağzını açar ve hemen kapatır. Kaşlarını çatarak sertçe yutar. "Yarın görüşürüz o zaman? Benim, şey..." Tereddüt eder, sanki bunu söylemek zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi tavana bakar. "Doğum günüm için?"

Sürpriz partinin amacı *elbette* sürpriz yapmaktır. Ama onun bariz hayal kırıklığını gizlemek için zorladığı ifadesiz yüzünü görünce, her şeyi mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sır saklama yemini ettim, ama babanız yarın ikiniz için bir plan yapmış." *Benim yapmasını istediğim plan.* "Sen döndüğünde evde *olacağım.*" *Ve altı kişi daha.*

"Söz mü?" diye sordu, kasıtlı olamayacak kadar hızlı bir şekilde.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Evet, tabii ki..."

"Tamam," diyor, zayıf bir gülümsemeyle, gözleri hala yerde. "İyi," diyor, başını yukarı kaldırıp omzunun üzerinden kapıya bakıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye onayladım, sesim istediğimden çok daha yenilmişti.

BÖLÜM 29

"Caleb, yemin ederim, Bo gelmeden bir tane daha yersen, sana ve Win'e aynı parmakları yaparım," diyor Sarah, masaya bir sürahi limonata koyarken.

Caleb elini cebine sokar ve yemek masasından yavaşça uzaklaşır.

"İki dakika sonra gelirler," diye misafirlere haber veriyorum ve telefonumu, Sarah'la Hobbit kapısı gibi süslediğimiz ve ortasına büyük bir *30 rakamı* yazdığımız pastanın yanındaki tezgaha koyuyorum.

Bo, sabahtan beri babasıyla dışarıda. Öğle yemeğiyle başladıklarını ve bir bira fabrikasında bitirdiklerini biliyorum, ama arada nereye gittiklerini bilmiyorum. Tek ipucum, Bo'nun berber koltuğunda çekilmiş, beyaz havlularla kaplı ve "*Artık mumya benim*" yazan bir fotoğrafı.

Partiyi hazırlamanın karmaşası içinde bile o fotoğrafa çok uzun süre baktım.

O salak çocuğu *seviyorum*.

Ve ona söyleyeceğim. Bu gece.

Dün gece Sarah ile *her şeyi* konuştuk ve bir şey netleşti. Ona söylemeden burada onunla bir saniye daha yaşayamam. Körü körüne atlamalı ve onun da aynı şeyi hissetmesini ummalıyım.

Bo geçmişteki ilişkisinden tamamen kurtulmamış olsa bile, yeni bir şey denemeye istekli olacağını düşünüyorum. Dün, onun da benim için benim için hissettiğim gibi hissettiğini *anladığım* pek çok an oldu. Bekleme odası, Sarah'ya götürmesini istediğimde hayal kırıklığına uğraması, bana "*mükemmelsin*" derkenki bakışı.

Bo'nun kalbi iki yerde olsa bile mutlu olabilirim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda onun sevgisinin yarısıyla bile mutlu olurdum. Bo'nun beni, başkalarının verebileceğinden daha çok seveceğini hissediyorum.

Kevin ve Jeremiah kapıdan içeri girerek geç kaldıkları için özür dilerken, eşarplarını ve ceketlerini çıkarmakla meşguller. "Onları sokağa girerken gördük, ama bizi fark etmediler. Talimatlara göre köşeye park ettik," diyor Kevin, Jeremiah'a bir tabak yemek verirken, dramatik bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp dolaba atıyor ve bana doğru koşuyor.

"Bunları nereye koyayım?" Jer, kocası beni kucaklarken sorar.

"Masaya koyun lütfen," Kevin'ın sıkı kucaklamasının içinden cırtlak bir sesle söylüyorum. "Nasılsın?" Kevin beni bırakarak soruyor.

"İyiyim!"

Beni bilmiş bir gülümsemeyle inceliyor. "Gergin görünüyorsun." "Bo'nun partisini sevmesini istiyorum..."

"Parti... *tabii*," diyor Kevin, omzuma hafifçe vurarak. "Sarah!" diye bağılıyor ve ona doğru yürüyor. "Sana bahsettiğim pastırma sarılmış deniz tarağı yaptım..." Walter elini kaldırıp pencerenin dışını işaret edince arkamdaki konuşmaya odaklanamıyorum.

"Geldiler," diyor ve perdeyi indiriyor. Adamir ışıkları kapatıyor, ben müziği durduruyorum ve herkes mobilyaların veya duvarların arkasına çömeliyor.

Yemek odası ile oturma odası arasındaki kemerin ortasına geçip beklerken, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Bo'nun babası ön kapıyı açar ve hızla içeri girer, kemerin diğer tarafında, oturma odasının içinde saklanır. Yüzünde heyecanla bana geniş bir gülümseme atar.

Ona göz kırparak, saniye saniye büyüyen neşeli gülümsememle karşılık veriyorum.

"Baba?" Bo ön kapının merdivenlerinden seslenir. Neredeyse gülmek üzeredir ama ön salona adımını attığında daha çok şaşkın görünür.

Sonra beni görür, aptalca koni şeklindeki parti şapkamı ve mor keten elbiseyi giymiş halimi ve omuzları memnun bir gülümsemeyle düşer.

Odanın iki ucunda birbirimize bakarken saniyeler dakikalar gibi geçiyor.

Ama Sarah müziği yeniden başlatır ve herkes saklandığı yerlerden çıkarak "Sürpriz!" diye bağıınca, etrafımız kısa sürede kaosa dönüşür.

Bo geriye atlar, neredeyse kışının üstüne düşüyor. Göğsünü tutarak, bir elini duvara dayayarak dengede kalmaya çalışırken gülüyor. "Aman Tanrım," diyor, nefes nefese, yarı eğilmiş halde. "Merhaba, millet..." diyor, doğrulurken gözleri bana bakıyor.

"Doğum günün kutlu olsun?" diyorum, yüzümü buruşturarak.

Bo başını sallar, geniş bir gülümsemeyle odanın diğer ucuna doğru koşar, yoluna çıkan mobilyaları ve insanları atlatır. Hiç uyarmadan beni yerden kaldırır, kollarına alır ve ayaklarım havada sallanırken beni kendine sıkıca sarar.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı, ağzını boynuma doğru eğerek.

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve onu da sarıyorum. "Geleceğimi söylemiştim," diye fısıldıyorum.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sorar, sesi daha az gergin ama yine de tam olarak normal değildir.

"Evet."

Derin bir nefes alır, nefesi boğazımda sıcak. "Teşekkür ederim."

"Demek burası böyle bir yer," diyorum, Bo'nun omzunun üzerinden yeni manzarayı hayranlıkla seyrederek. "Beğendim."

"Seni özledim," diyor ve beni tekrar kendi ayaklarımın üzerine indiriyor.

Yanımdaki parti şapkasını alıp ona uzattım. "Sadece bir gecelikti," dedim.

Bo belinden eğildi, şapkayı kafasına takmam için bana fırsat

verdi. "Doğum günün kutlu olsun," diye tekrarladım, bu sefer sadece ona.

"Bana mesajına cevap vermedin," diyor, dudakları tedirgin bir gülümsemeye bürünüyor. "Seni..."

Gözlerimi ona dikip, yüzündeki alışılmadık hüznü ve genellikle tedirginliğini gösteren dağınık saçlarını fark ettim. Sakalı düzeltilmiş ve kesilmişti, ama berberin saçlarını kesmemesine sevindim. Uzun halini seviyorum.

"Üzgünüm. Bununla meşguldüm, cevap yazmayı unuttum."

"Hayır, üzölme. Bu harika. Ben..." Kendini silkeliyor ve bana uzanıyor. "Merhaba," diyor ve beni tekrar göğsüne çekiyor.

Gölerek ona sarıldım. "Bo, iyi misin? Burada başka insanlar da var..."

"Biraz sarhoşum." Dikleşir, alnını gri süveterinin koluyla siler. "Bana bebekten bahsettiğinden beri içmedim. Dayanışma, bilirsin? Ama sanırım artık alkolüm yok." Yutkunur, çenesini indirir. "İki tane deneme içkisi içtim ve babam bizi eve bırakmak zorunda kaldı." Çenesini kaşır, nazik bir gülümsemeyeyle etrafına bakar. "Herkes buraya bakıyor..." diye fısıldar.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, sırtıtmamaya çalışıyorum. "İyi olacak mısın, koca adam?" Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor. "Biraz yemek alacağım. İyi gelir."

"Harika fikir." O yemek masasına doğru yürürken sırtını okşuyorum. Tabak almadan birkaç farklı şeyi aynı anda ağzına tıkıştırırken diğerk arkadaşlarına da selam veriyor.

Sarah mutfakta bana doğru yürürken gözlerini genişletir, dudakları içe doğru çekilir. "Ne giriş *ama*."

"Biraz sarhoşmuş, meğer." Yüzümü buruşturup gülüyorum.

"Seni tüm parti boyunca en sevdiğini oyuncağı gibi taşıyacak sandım." Bana limonata dolu bir şarap kadehi uzattı. "Seni gördüğünde biraz acı çekiyor gibi görünüyordu. Onu bu ıstıraptan kurtarsan iyi olur. Ya da, eğer böyle şeylerden *hoşlanıyorsan*, kurtarmayabilirsin de."

"Bana kızdığımı sandı," diye açıklıyorum. "Mesajına cevap vermedim ve... çünkü olaydan sonra, muhtemelen o da benim kadar rahatsız hissediyordur."

"O zaman ona kızgın *olmadığını* kesinlikle göstermelisin," diyor Sarah, merlot kadehine gülümseyerek.

"Önce ayılmalı," diyorum gülerek.

Kevin bize katılır, içkisini yudumlarken üçümüz Bo'nun babasını Walter, Jeremiah ve Adamir'le tanıştırmalarını izleriz.

"Bo'nun babası *deli gibi* yakışıklı, değil mi?" diye fısıldadı Kevin.

"Açıkçası biraz rahatsız edici," diyorum, elim boynumdan göğsüme kayıyor.

"Onu üçüncü olarak davet etsem garip olur mu?" diye sorar Sarah, sırtarak bana bakar. "Caleb'i ikna edebiliriz bence."

"Kapa çeneni," diyorum, içkimi püskürterek.

"Onun için arkadaşlığımızı riske atardım," diye fısıldadı. "Oh, atar mıydın?"

"*Oui, oui*," diyor Sarah, şarabına gülerek.

Parti *büyük* bir başarıydı.

Bo bütün akşam arkadaşlarının arasında dolaşp, gerçekten şaşırtıcı miktarda yemek yedi. Sarah, Walter'a dudak senkronizasyonu yarışması yapmayı teklif etti ve altıya bir oyla yenildi. Caleb, elbette, kalbiyle oy verdi.

Robert, akşamın çoğunu Jeremiah ve Kevin ile Fransız mutfağı hakkında konuşarak geçirdi. Adamir ve ben bitkilere olan sevgimiz sayesinde yakınlaştık ve o erken ayrılığında ona çoğaltması için bir düzine kesme çiçek verdim.

Sonra, gerçekten harika bir akşamın ardından, parti gece yarısından sonra biraz sakinleştii. Walter, Jeremiah ve Kevin'la birlikte eve gitti. Caleb ve Sarah temizliğe yardım etmek için kaldı. Sarah'nın şu anki durumunda *pek* bir yardımı dokunmuyor ama.

"Harikaydı, Win," diyor Caleb, çöp torbasını bağlarken.

"Ben eğlendim," diyorum, lavaboda şarap kadehlerini yıkarken gülümseyerek. "Umarım Bo da eğlenmiştir."

"Öyle görünüyor," dedi Caleb, oturma odasına göz atarak. "Ama artık gitsek iyi olur. Sen halledebilir misin?"

"Evet, tabii. Gerisini yarın hallederim," diyorum, ellerimi çay havlusuyla kurularken. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman," diyor, oturma odasına girerken kolunu omzuma atıyor. Sarah'nın yanına kanepeye uzanıyorum ve saçlarını yüzünden çekerek okşamaya başlıyorum. "Gitme zamanı, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Güzel, sıcak yatağında uyuyabilirsin."

Sarah inleyerek oturur.

"Hazır mısın, aşkım?" diyor Caleb, kanepenin arkasına eğilerek. Sarah ona doğru sendeleyerek yaklaşıyor, sonra sevgiyle başını sallayan Caleb'in yüzünü okşuyor. "Evet, hazırsın. Hadi gidelim." Caleb, Sarah'nın beline elini koyarak onu ön salona götürüyor ve ayakkabılarını ve paltosunu giymesine yardım ediyor.

"Hoşça kalın," diye sızlanarak Sarah, gözleri neredeyse kapalı bir şekilde kapıdan el salladı. "Robert, tanıştığımıza *çok* memnun oldum. Bo, doğum günün kutlu olsun. Harikasın. Kazan..." Sarah bir gözünü açarak bana yumuşak, bulanık bir gülümsemeyle baktı. "Gelecekteki tüm çabalarında bol şans," diye hıçkırarak söyledi.

"Harikaydın," der Caleb nazikçe sırtını okşayarak. "Hoşça kalın çocuklar. Doğum günün kutlu olsun dostum!"

"Teşekkürler," diyor Bo ikisine de. "Geldiğiniz için teşekkürler," diye tekrarlıyor. "Sizi seviyorum!" Caleb kapıyı kapatırken arkalarından bağırıyorum.

"İyi arkadaşların var Robbie," der Bo'nun babası iç çekerek. "Görmek güzel."

İki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum, ama ikisi de yavaşça bana dönüyor ve takdirle gülümsüyorlar.

"Çok şanslıyım," diyor Bo yumuşak bir sesle, gözlerini benden ayırmadan.

Yüzüm kızarır, ama loş ışıklı oda umarım bunu gizleyecek kadar karanlıktır.

"Yatmadan önce duş alacağım," diyor Bo. "Sen iyi misin?" diye soruyor bana.

"Tabii ki," diyorum ve ona gülümsüyorum.

Bo odadan çıkar çıkmaz Robert ayağa kalkar ve kanepenin benim karşımdaki ucuna geçer. "Teşekkür ederim," der içtenlikle. "Oğlumun iyi bakıldığını bilmek hoşuma gidiyor."

"Ah, şey, sadece bir parti."

"Hayır, değil. O şimdi mutlu. Geçen yıl mutlu *değildi*. Onu kim suçlayabilir ki?"

"Bazen onu o zaman tanısaydım diyorum," itiraf ediyorum. "Onun kendini o kadar yalnız hissettiğini düşünmekten nefret ediyorum."

Robert başını avucunun içine gömerek, sıcak bir gülümsemeyle, neredeyse gururlu bir ifadeyle beni dinliyor. "Joanna seni çok severdi, biliyorsun. Ona çok benziyorsun... aynı özeni gösteriyorsun. Hayatının kolay geçmediğini ve her zaman sana iyi davranmadığını biliyorum, ama bunun seni sertleştirmesine izin vermedin. Taş gibi olmadın. Su gibi oldun. Her şeyle birlikte akıyorsun. Yumuşaksın... ama güçlüsün."

Hemen gözyaşlarımı silmek için gözlerimi kırıp başımı salladım. "Oh," dedim, burnumu çekerek. "Bu, şey..."

"Sarhoş bir Fransızın tuhaf düşünceleri, *oui*."

"Hayır, demek istediğim... Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Bo'nun anlattıklarına göre Joanna harika bir insandı. Müzik zevkine hayranım," diyorum, hafifletmek için.

"Bo annesi hakkında ne söylemişti?"

Bo'nun soğuk veya umursamaz biri gibi görünmemesi için içimden bir çılgılık atıyorum. Ama yalan da söylemek istemiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey bilmiyorum. Sadece... nasıl tanıştığınızı. Onu ne kadar özlediğinizi. Müziği ve..."

"Nasıl öldüğünü?" Robert sözümü keser. Hayır, diye başımı sallayarak sessizce söylerim.

O hafifçe başını sallayarak mırıldanıyor. "Joanna birçok sanatçı gibi zorluklar yaşadı. Duyguları genellikle ona çok ağır geliyordu. Kontrol edemiyordu. Ama bu onu *harika bir insan* yaptı. Müziğine tutkuyla bağlıydı." Dudaklarını yalayıp kanepeye yaslanıyor. "Çocuk sahibi olmaya karar verdiğimizde, sekiz yıldır birlikteydik. Toronto'da küçük, güzel bir dairemiz vardı. Her gün birlikte müzik yapardık ve çok mutluyduk. Neşe, kahkaha ve... En iyisinin henüz gelmediğini düşünüyordum."

Robert boğazı düğümlenir ve hemen elini boğazına götürür. Ben de düşünmeden aynısını yaparım. Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, her kelimeyi beklerim.

"O zamanlar Joanna'nın hamilelik sırasında kendini kaybetmiş gibi görünmesi için uygun bir kelime yoktu. O... hayalet gibi olmuştu. Yardım etmeye çalıştım."

ona yardım *etmeye çalıştım*, ama..." Robert iç çekerek başını tavana doğru salladı. "Her şey ona çok ağır geldi. Bir not bırakmış, üzgün olduğunu yazmış. Bizi sevdiğini. Neden kalamayacağını açıklayamadığını ve... kendi canına kıymış. Bo sadece on iki haftalık." "

Dudaklarım titreyerek ağzımı kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Çok üzüldüm," diye fısıldıyorum. "Ben... Hiç bilmiyordum. Çok..."

"Her gün ona daha fazla yardım edebilmeyi diliyorum."

"Elinden gelen her şeyi yaptığından eminim." Elimi dizine koyuyorum.

Elimle elimi iki kez okşadı ve titrediğini fark ettim. Sonra elimi çenesine götürdü ve ileri geri ovuşturdu. "O öldükten birkaç yaz sonra, Robbie hala küçüktü, beş yaşına yeni girmişti ve onu bir haftalığına Joanna'nın kız kardeşine bıraktım. Kanada dışında bir konserim vardı ve düşündüm ki..." Derin bir nefes alır ve sesi kesilir. "O korkunç kadın ona olanları anlattı. Joanna'nın nasıl öldüğünü anlattı. Ve... O günden beri Robbie'nin bir sorumluluk hissettiğini hissediyorum. Kendini kısmen suçlu hissediyor. Ben de pişmanım."

Çenem titriyor, sonra gözyaşlarım akmak üzereyken gevşiyor, bildiğim adam haline gelen o küçük çocuğu düşünüyorum. Bu hamileliğin *her* adımının Bo için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum. Duygularım, evim, mali durumum, sağlığım. Hepsi annesine olanlar yüzünden. Onun hissettiği suçluluk duygusu yüzünden.

Keşke bana söyleseydi, ama neden söylemediğini ya da *söyleyemediğini* anlıyorum. O kadar acı çekmek hayal bile edilemez.

"Bana bebekten, senden bahsetmek için aradığında... Sanırım neredeyse ikinci bir şans verilmiş gibi hissetti. Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım. Bunun onun yükü değil, benim yüküm olduğunu söylemeye çalıştım. Ama bu çok zor. Robbie her zaman kendinden çok başkalarını düşünür. O hep böyle olmuştur."

"Ben... ben iyiyim," diyorum, çünkü bir parçam Robert'ın da bunu duyması gerektiğini düşünüyor. "Onun bana..."

"Evet," diye onayladı. "Sanırım ilk başta senin için seni yanında tutması gerektiğini düşündü. Geçmişin tekrür etmemesi için. Ama şimdi? Şimdi durum farklı. Bence *sana* ihtiyacı var."

"Bo... Bo... O harika bir çocuk."

"Öyle," diye onaylar Robert. "Ama annesi gibi *yumuşak* bir kalbi var. Senin gibi. Birbirinize nazik davranmalısınız, tamam mı?"

GörünüŖe göre babası gibi yumuŖak bir kalbi var. "Evet," diye onaylıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"İyi..." Robert iç çekerek yavaşça ayağı kalkar. "Korkarım, tüm bu hüzünlü laflarla akşamı mahvettim."

"Oh, hayır... Hayır, sen..."

"Bugün onu özellikle özledim. Oğlumuzun otuzuncu doğum günü. Burada olmalıydı."

"Belki de oradadır? Bizim göremediğimiz bir yerde?"

"Belki," diyor Robert, kendini dengelemek için koltuğun arkasına elini koyarak sallanıyor. "Bu gece için teşekkürler, Win. Ama daha da önemlisi, Robbie'ye tekrar kutlama yapması için bir neden verdiğin için."

"İyi geceler," diyorum, Robert kanepenin arkasından Bo'nun yatak odasına doğru yürürken omzumun üzerinden bakarak.

Gözlerimi silerim ve Bo'yu bulup, izin verdiği kadar uzun süre ona sarılmaya karar veririm.

BÖLÜM 30

Bo duştan çıktıktan sonra, her zamanki bej renkli kapüşonlu sweatshirt ve siyah şortunu giymiş, yeni yıkanmış ve havluyla kurulamış saçlarının üzerine gözlüklerini takmış olarak içeri girer. Beni yatakta oturmuş, onu beklerken bulur. Ben beyaz, boğazlı bir kazak ve siyah bisiklet şortu giymişimdir.

"Merhaba," diye fısıldadı, protezini komodininin yanına koyarken bana bakarak. "Şimdiye kadar uyumuş olursun diye düşündüm."

"Merhaba," diyorum, "önce seninle konuşmak istedim..."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sırtını bana dönerek yatağın kenarına çöküyor. Gözlüklerini çıkarıp telefonunun yanındaki komodinin üzerine koymasını izliyorum.

Titreyerek nefes alıp ona doğru atıldım, kollarımı beline doladım ve başımı omuzlarının arasına bastırdım.

"Hey," diyor nazikçe, boynunu omzunun üzerinden olabildiğince çevirerek. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, sesim onun süveterinden boğuk çıkıyor. "Sadece sana sarılmak istedim."

"Tamam," diyor, elini kaburgalarının üzerindeki elime koyarak. "Biraz uzanayım, sonra ikimiz de yatabiliriz."

Başımı sallayıp uzaklaşıyorum.

Bo bükülerek sırt üstü düz bir pozisyona gelir, sonra uzattığı koluyla bana yanına gelip ona sarılmamı işaret eder. Bunun yerine, onun üstüne sürünerek bacaklarımı kalçalarının üzerine atar ve yüzümü göğsüne gömerim.

"Win..." Bo, büyük elleri omuzlarımda yayılırken sırtımı yukarı aşağı okşayarak diyor. "Konuş benimle tatlım. Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Sen duşa girdiğinde, babanla biraz konuştuk." "Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Hayır..." derim, başımı yana çevirerek. Yüzümü süveterimin koluyla silerim ve gözyaşlarımı silerek burnumu çekerim. "Ama bana anneni anlattı." Sesim yükselir, neredeyse kırılmak üzere. "Nasıl öldüğünü ve... Bo, çok üzgünüm."

"Oh," diye nefes verir, elleri sırtımda hareketsiz kalır. "Sana söyleyecektim, Win. Ben sadece..."

"Hayır, hayır." Gözyaşları içinde otururum ve ona bakarım. Bakınca, beklediğim ifadeyi görmem. Neredeyse korkmuş gibi görünüyor. Üzgün değil. Kederli değil. Ama korkmuş. Çenesi sertleşir ve gözleri yumuşar, endişeyle bana bakar. Başparmağımla kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek isterim. Aslında daha da fazlasını. Keşke ruhunu çıkarıp onu da düzeltebilseydim, her kırıksıklığı, her lekeyi silip ona yeni gibi geri verebilseydim. "Bana söylemediğin için kızgın değilim. Sadece... Keşke bilseydim," diyorum. "Böylece bir şekilde yardım edebilirdim."

Bo kalkar ve sırtını başlığa yaslayarak oturmak için hareket ederken beni alt karnından kaldırır. Yanındaki yatağa geçmek için hareket ederim, ama o ellerini kalçama koyarak beni tekrar kucağına çeker.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta, Bo elini boynuma götürür, başparmağıyla kulakımın yanındaki çenemi nazikçe okşarken, gözleri de bu şekli hassas bir şekilde takip eder.

Beni içeri al, demek istiyorum sessizliğin içinde. Beni sev. Güven bana. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yemin ederim.

"Annemin nasıl öldüğünü sana söylersem, bunu yanlış nedenlerle yaptığımı düşüneneğinden korktum," diyor, göğsü inip kalkıyor ve gözyaşlarıyla dolu gözleri tereddütle çenemde. "Seni sadece seni *gözetlemek* için yanıma taşınmanı istediğimi düşünmeni istemedim. Ve..." İçini çekiyor, alnını çeneme yaslayıp gözyaşlarını siliyor.

"Önemli değil..." diyorum, elimi boynuna dolayarak saçlarını okşuyorum. "Açıklamana gerek yok. Önemli değil..."

"Eğer olanları bilseydin, bana hislerini dürüstçe söylemeyeceğine kendimi inandırmıştım. Kendi hislerini benimkinden daha çok önemsedığın için güvenliğini tehlikeye atmak istemedim." Ellerin kalçama kaydığını hissediyorum, gerginliği süveterimi gerginleştiriyor, iki eliyle süveterin kenarlarını yumruk yapıp sıkıyor. "Ama sana söylemek istedim, Win. Aramızda sır kalmasını istemiyorum. Artık istemiyorum."

Başımı sallıyorum, dudaklarım saç çizgisine titriyor. Yumuşak bir hıçkırıkla titriyor, omuzları öne düşüyor. "Sorun yok..." diyorum, tekrar tekrar. "Olanların hiçbirisi senin suçun değil. Kimsenin suçu yok. Sen daha bebektin. Suçlu değilsin."

"Sanırım..." Boğazını temizledi, oturarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sanırım August'un olması bunu anlamama yardımcı oluyor." Derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi ve sol yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, onu hızla omzuna sildi.

"İyi." Elimi yanağına koyuyorum, bana bakmasını, beni duymasını sağlıyorum. "Çünkü biz onları *asla* suçlamayız, değil mi?"

Kafasını salladı, gözleri benimkilere kilitli.

"Bana çok şey verdin, Win."

"Hayır..."

"Seninle tanıştığımndan beri, sanki her parçam biraz iyileşti. Bunu biliyor musun? İnsanlara bunu yaptığını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Katıldığımdan değil, anladığımdan. "Bence ikimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Bence bunu birbirimize verdik."

Bo'nun elleri kalçalarımnda hareket etmeye başlar, başparmakları karnımın önünü okşarken aramızdaki boşluğa bakar. "Bundan daha fazlası var, Win." Bana bakmak için başını kaldırır, bakışları yalvarır. "En azından benim için öyle."

Yutkunuyorum, ellerim hala onun boynunun arkasında.

"Burada nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Seni yakalayabilmen için nasıl yavaşlamam gerektiğini," diye fısıldadı.

"Yetişebilmem için mi?" diye soruyorum titreyerek.

"İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz," diyor, sesi sert. "Sadece ikimizi aynı anda oraya nasıl ulaştıracağımı bulmaya çalışıyorum."

"Ama... Cora ne olacak?" diye kekeliyorum.

Bo geriye yaslanıp, dudaklarını büzerek ve kaşlarını kaldırarak yüzümü dikkatle inceledi. "Cora ne *olacak*?"

Aramızdaki boşluğa bakarak ellerimi boynundan indiriyorum. "O gün, sahilde... onu *sevdiğini* söyledin. Kapanış yapamadığını söyledin. Sanki hala..."

"Eve gelir gelmez onu aradım, Win," diye sözümü keser.

"Ne?" diye kekelerim.

"Plajdan eve döndük ve tek düşünebildiğim, yeni ve güzel bir şeyin başlangıcında olduğum halde hala geçmişte takılıp kaldığımdı. Onun için bahaneler uydurmaya devam edemeyeceğimi fark ettim. Huzur için işleri yarım bırakamayacağımı anladım. Sen bundan daha iyisini hak ediyordun. Bebek de bundan daha iyisini hak ediyordu. Sen bana, *benim de* bundan daha iyisini hak ettiğimi fark ettirdin. Ben de onu aradım."

"Ben... bilmiyordum."

Bo dudaklarını yaladı, gözleri yan tarafa odaklanmıştı. "Birkaç saat konuştuk. Korkudan uzun zamandır bitmiş bir şeye tutunmak için özür diledim, o da... şey, her şey için özür diledi. Sanırım

beni aramamı bekliyordu. Hazır görünüyordu. İkimiz de içimizi döktük, sonra o bana nasıl olduğumu sordu. Ve sonra... senden bahsettim.”

"Benden mi?"

Bo gülümseyerek başını sallar. "Aylardır dinleyen herkese senden bahsediyorum," diye gülerek söyler. "Bildiğini sanıyordum, Win. Sana olan hislerimin çok açık olduğunu sanıyordum. Burada ne istediğimi. Bu yüzden bu kadar net sınırlar koyduğunu sanıyordum. Aynı şekilde hissetmediğini sanıyordum."

Elimi ağzıma götürüp titrek bir gülümsemeyi saklıyorum. *Beni istiyor.*

"Her sözünü dinledim, bana yeşil ışık yakmanı umdum. Seni zorlamak istemiyorum. *Hiç* rahatsız olmanı istemem, ama... Artık rol yapamayacağım..."

Onu öpüyorum. Çünkü mecburum. Çünkü yapabilirim. Çünkü doğru olan bu.

O da beni öper, şiddetle ama nazikçe, sanki birbirimizi binlerce saat boyunca arzulamışız gibi. Elleri kalçalarımın saçlarıma gider, bana yapışır.

"Emin misin?" diye sorar, geri çekilirken.

Onun dudaklarına karşı kıkırdayarak gülümsedim. "Eminim, Bo. Bunu çok uzun zamandır istiyordum." "Tamam... sonra konuşuruz?"

"Sonra," diye kabul ediyorum, hala gülerek, başım dönüyor, rahatlamış ve çok mutluyum.

Öpücüğümüz hızla ateşli bir hal alır, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla.

Bunu isteyip istemediğini sorgulamıyorum, çünkü bana istediğini söyledi. Bunun iyi bir seçim mi yoksa kötü bir seçim mi olduğunu sorgulamıyorum ya da her şeyi mahvedebileceğinden endişelenmiyorum. Çünkü birini *bu* kadar çok sevdiğinde, onun acısını ve kalbini gördüğünde ve onu kendin gibi gördüğünde, kendini ona teslim etmekten başka seçeneğin kalmaz. Ve korkmaktan yoruldum. Bo gibi bir adam tarafından sevilme istiyorum. Onu hak ettiği şekilde sevmek istiyorum.

Ruhlarımız uzun zaman önce birbirine bağlandı, sanırım. Sonunda bunu birbirimize itiraf ediyoruz.

Bo dönüp başucuna uzanıyor ve beni üstünde sabit bir şekilde tutuyor. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda ikimiz de gülümsüyoruz, ama Bo'nun eli boynuma dolanıp beni kendinden daha da uzaklaştırdığında gülümsememiz sona eriyor.

Ben de hissediyorum, bedenlerimizi birleştirmek istiyorum, tek *bir* canlı olmak istiyorum.

Oturup süveterimin eteğine uzanıyorum, ama o benim için çıkarıp odanın öbür ucuna atıyor. Ben onun kapüşonlu sweatshirtini çıkarmaya çalışırken, o da benim rahatça tutabilmem için onu kaldırmaya çalışıyor. İkimiz de yumuşakça gülüyoruz, çekip, itip, dönüp duruyoruz, ta ki ikimiz de üstsüz kalıp tekrar birbirimize yapışana kadar. Bo bizi döndürüyor, ben sırt üstü yatıyorum, o da bacaklarımın arasında.

"Şu anda *çok* hassaslar," diye fısıldıyorum, o benim şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken göğüslerimi tutuyorum.

Bo ayağımı omzuna kaldırır ve bacağımla içini öpmeye başlar. "İyi anlamda mı?" diye sorar, dizimin kenarını ısırarak ellerimi hevesle izler.

"*Harika* bir şekilde," diyorum, meme uçlarımı çekiştirerek. "Her gece sana dokunduğunu hayal ettiğim şekilde."

Bo'nun gülümsemesi ateşli bir hal alır, dudaklarını ıslatırken gözleri göğüslerime kilitlenir. Bacağımla omzuna atarak iç kısmını öpmeye devam eder ve aşağıya doğru ilerler. Diğer elini göğsüme getirir, avucuyla dikleşmiş etini kaplar ve nazik olmayan bir şekilde sıkar. Başını sallar ve iki eliyle baldırımı tutarak geri çekilir.

gözleri vücudumun her yerini tarar. "Tanrım, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Vücudunu çok özledim. Keşke daha fazla elim olsaydı."

Kaşlarımı kaldırdım ve o dudaklarını sıkarak başını salladı. "Duydum."

"Zamanımız var," diyorum nefes nefese. "Ama *bir yerime* dokun." Bo başını sallar ve yatağın yanına yere çöker.

Yatağın üzerinden uzanır, kollarındaki tendonlar şişerken kalçalarımın fazladan etini yakalar ve onu kullanarak beni kenara çeker.

Ben çığlık atarak dudaklarımı ısırıyorum, ona gülümserken onun sertliğine minnettarım.

"Kararımı verdim," diye fısıldadı, ellerimle bacaklarımı ayırırken karşı uylukumu ısırıldı.

"Evet," diye fısıldadım. "İyi karar..."

Ağzını benim merkezime dayayarak karanlık bir kahkaha atıyor. Sonra dilini ıslak girişinden klitorisime ustaca kaydırıyor.

Bağırarak ön kolumla ağzımı kapatıyorum. "Evet," diyorum. "Tam orada."

Aynı noktaya dilini emip hafifçe vurarak, ben nefes nefese kalana, çarşafı ve saçlarını tutana kadar devam eder. Tamamen, tamamen dağınık bir hale gelirim.

Ağzını çekip iki parmağını içime sokar ve kıvrarak içime a
mükemmel mükemmel bir Ben her her
harekete her

Kontrol edilemeyen nefesler, ciyaklamalar ve inlemeler. "Aman *Tanrım*," diye inlerim, baskı artarken dişlerimi sıkarım.

"Evet, evet..." Bo'nun sesi alçak ve sabit, benim hissettiklerimin tam tersi, her şeyin üzerinde süzülüyor. "Ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Ne kadar tatlı olduğunu? Seni bu şekilde ne kadar düşündüğümü?"

İnleyerek, o tatlı unutulmaya daha da yaklaşmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Seni koridordan duyduğumdan beri her gece o mükemmel dudaklardan adımı duymayı düşündüm. Lütfen, Win. *Lütfen*. Adımı söyle."

"Bo," diye söz vermişçesine söylüyorum. "Bo," göğsümün boşluğundan zorla çıkarıyorum. "Sik beni," diye yalvarıyorum. "Lütfen," diye sızlanarak geriye doğru savruluyorum.

"Henüz değil, tatlım. Önce parmaklarımın üzerinde boşalana kadar olmaz. *Çok* istiyorum. Güven bana. Ama önce bunu senden istiyorum. Seni izlemem lazım." Gözleri kapaklanırken elini karnımın şişkinliğine koyar. "Daha önce vücuduna takıntılıydım, ama şimdi, sanırım... Sanırım öldüm. Kendine bak. *Mükemmelsin*."

"Ben... ben geliyorum," diyorum, bacaklarım kapanmak için mücadele ederken çenemi sıkıyorum. Bo, titremeye başladığında omzuyla dizimi yere bastırıyor ve beni açık tutuyor.

"Aynen öyle, tatlım. Benim için gel. Lütfen."

O kadar sert boşalıyorum ki kulaklarım çınlıyor, vücudum gerginleşiyor, kasılmalar ve spazmlar her yerimi sarıyor. Bileklerimi sıkarak çığlık atıyorum, elimden geldiğince sesimi bastırmaya çalışıyorum.

Vücudum sakinleşip nefesim yavaşladığında, Bo zonklayan cinsel organımı şefkatle öpmeye başlar. *Neredeyse* dayanılmazdır, ama dudaklarımı sıkıştırıp kendimi rahatlamaya zorlarım.

Bo, benim boşalmamın her bir damlasını yalarken, boğazından çıkan küçük açgözlü seslerle inliyor. "Tanrım, tadı çok güzel," diyor ve klitorisimi son bir kez nazikçe öperek, vücuduma aşırı uyarılma şoku gönderiyor.

"Göster bana," diyorum, onu görmek için boynumu çevirerek. "Öp beni," diyorum, memnun bir gülümsemeyle.

"Memnuniyetle," der Bo, kollarını kullanarak kendini yerden kaldırmaya çalışır.

Yatağın üzerine uzanarak kendimi döndürür ve yanıma uzanması için yer açarım. O yerini alır almaz, kendimi onun göğsüne yaslayıp yavaşça öperim.

"Dünyada en sevdiğim şey," diyor dudaklarıma, başparmağını yanağımda gezdirip, sonra parmağını boynumdan göğsüme doğru yavaşça indiriyor ve pembeye dönmüş göğüslerimin arasındaki boşluğu okşuyor. "Bir daha senden böyle kızardığını göremeyeceğim diye korkmuştum."

Onu tekrar öpmek için eğilirim. Ben onun alt dudağını ısırırken, o yüzümün yanını tutar, dişlerimin arasına alır ve ancak uzaklaştığımda bırakır, alnımı alnına bastırır. Bu kadar *yakın* olamadığım için öfkeyle inlerim.

"Keşke yapabilsem..." diyorum, cümlenin nasıl bitmesini istediğimi bilmeden. Demek istediğim, onu içimde istiyorum. Ama sadece yakında kaçınılmaz olarak olacağı şekilde değil. İçimde yanarak. Bir ağaca çarpan ve içinden yangın çıkaran şimşek gibi. Onu, hayatını, derslerini, ruhunu ve izlerini derimin altına kazımak istiyorum. "Seni yemek istiyorum" diyebiliyorum en yakın kelimelerle.

"Bu hoş karşılanmaz, tatlım." Bo, bacağına onun kucağına atıp üzerine otururken diyor.

"Bana izin verir misin?" diye soruyorum, o da belimi kavrayıp ellerini kalçalarıma indiriyor, parmakları etime gömülüyor. "Güzelce istersem?"

"İzin vereceğimi biliyorsun," diyor gülerek.

Eğilip onu biraz daha öptüm, meme uçlarım göğsüne inanılmaz bir şekilde sürtünüyordu.

"Bana dön," diyor Bo, dişleri çeneme değiyor. "Üzerime eğil, sonra bana yaslan, tamam mı?"

Başımı sallayıp pozisyonumu değiştiriyorum. Bo, altımda otururken elini belime doluyor. Omzuma öpücükler konduruyor, ben dizlerimin üzerine kalkıp onun üzerine otururken alnını başımın arkasına dayıyor.

"*Siktir*," diye fısıldadım, dudaklarım düzensiz bir nefesle aralandı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anısını kaç kez tekrar yaşasam da, içten içe bunun gerçek olana asla yaklaşamayacağını biliyordum. Bu hissin tekrar bu kadar inanılmaz olacağına hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

"Win..." Bo nefes nefese inliyor. "Bu sefer nasıl daha iyi olabilir ki?"

"Çünkü şimdi *biz biziz*," diye cevapladım, arzu dolu yoğun bir sisin içinde fısıldayarak.

Söyleneni yapıp göğsüne yaslanıyorum. Bo'nun kolları beni sıkıca sarıyor, bir eli karnıma uzanıp beni orada tutuyor. Diğeri ise göğsümü sıkıca kavıyor. Dizlerimi ve baldırlarımla yatağa bastırarak ona doğru yuvarlanıyorum. "Böyle mi?"

Bo dişlerini kulağıma dayayarak tısladı. "Evet," dedi keskin bir sesle. "Lanet olsun..." Elini karnımdan yavaşça bacaklarımın arasına indirdi, izinde tüylerim diken diken oldu.

"Çok fazla," diyorum, o klitorisimle oynamaya başlarken, hareketlerim titriyor. "Sen bunu yaparken hareket edemiyorum. Çok iyi geliyor."

"O zaman kıpırdama," diye emretti sertçe. "Aklımı kaçırmadan önce sikimin etrafında boşaldığını hissetmem lazım."

"Bo," diye hıçkırarak elimle göğüslerimi okşamaya başladım. "Çok doluyum..." dedim, kendimi onun etrafında seğirip gerildiğimi hissederek. Başımı geriye doğru eğip, başımın arkası onun köprücük kemiğine değsin diye bıraktım.

"İşte böyle, tatlım. Rahatla. Ben yanıdayım," der, dudaklarının köşesi alnıma değerek.

Kalçalarımı küçük dairesel hareketlerle döndürmeye başlıyorum, kığım Bo'nun karnına bastırıyor.

Bo, saç çizgime sıcak nefesini üfleyerek boğuk ve kesik kesik inliyor.

"Benimle birlikte gelebilir misin?" diye soruyorum, boğazımı sıkarak, omuzlarımın arkasından bir damla terin aktığını hissederek.

Bo hiç gülmeden bir kez güldü. "Win, ben de bunu yapmamaya çalışıyordum."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, az kaldı. İstiyorum. Birlikte."

Bo klitorisime daha fazla baskı uyguluyor, ben kalçalarımı döndürmeye devam ederken hareketlerini sabit tutuyor. Burnunu saçlarıma bastırıyor, tekrar inlerken beni derin nefeslerle içine çekiyor.

"Çok güzel," diyor, sesi neredeyse inliyor. "Neredeyse..." diyorum, nefes nefese.

"Neredeyse," diye tekrarlar, sesi titriyor. "Evet," diye nefes nefese söylüyorum.

Bo homurdanarak, aşağıdan bana doğru pompalıyor.

Beklenen *düşüşü* hissedince karnım gerilir, kalbim bir atım atlar ve vücudum zevkle dolup taşar. "Şimdi," diye bağırırım, nefes nefese.

"Win," diyor Bo, adımı iki heceye ayırarak. Sonra sıcaklığının içime yayıldığını hissediyorum, beni daha da büyük bir mutluluğa sürüklüyor.

Ona karşı titriyorum ve o da beni daha sıkı sarıyor.

"*Siktir*," diye inleyerek geriye yığılır ve beni de beraberinde alır. Sırtım onun üzerine düşerken, sırtım da yatağa düşer. Sırtımdan damlayan ter, altımda bulunan sıcak karnına karışır.

"Vay canına," derim, nefesimi toplayarak kulağımı boynuna dayarım. Kalbi neredeyse benimki kadar hızlı atıyor.

Bo bir kez güldü. "*Lanet olsun*."

"Evet," diyorum, kendime gülümseyerek, her nefes verişte gözlerim kapanıyor.

Sırtımın altında onun ağır nefeslerini hissediyorum ve ellerimi başımın üzerine kaldırıp yüzüne dokunuyorum. "Harika iş çıkardın, *tatlım*." Onun yanağını okşarken ona takma adını söylüyorum.

"Bitirdiğimi kim söyledi?" diye alaycı bir şekilde soruyor, kalçalarını kaldırarak hala içimde olduğunu ve her saniye daha da sertleştiğini hatırlatıyor. "Bunu bekliyordum... *tatlım*."

BÖLÜM 31

İki tur daha yaptık, sonra duş alıp dinlenmek istedim. Bo, çıplak ve onun üstünde uyumam şartıyla kabul etti. Şüphesiz hayatımın en iyi uykusuydu. Sabah uyandığımızda, dışarıda yağmur yağıyordu ve oda hala karanlıktı.

Ama hiç bu kadar parlak hissetmemiştim.

Bo yanımda kıpırdanıyor, burnunu yastığa gömerek uyanıyor, sonra gözlerini tekrar kapatıyor. Onu utanmadan izliyorum, kaşlarının hassas seğirmelerini, aralarda alıp verdiği nefesleri, göğsünün inip kalkışını fark ediyorum. Yüzünün her ayrıntısını ezberliyorum. Altın rengi sakalların altında gizlenmiş cupid's bow'u, alnında, yanaklarında ve burnunda bulunan yirmi bir çil. En sevdiğim çiller ise göz kapaklarında.

Sonra, doyduktan sonra, sırtımı başlığa dayayıp battaniyeyi gövdemden etrafına sararak onun yanına oturuyorum. Sakalını nazikçe okşayarak onu uyandırıyorum. Bir gözünü aralıyor, uykulu bir gülümsemeyle beni arıyor.

"Günaydın, güzelim," diye fısıldar, sesi boğuktur. Bir kolunu bacaklarımın etrafına dolayarak kalçamı tutar, sonra kendini üzerime çeker, başı uyluklarımın üzerine düşer. "Beş dakika daha," diye esner, bacaklarımın arasına kıvrılır.

Bebeğin dikkatini çekenin, sesinin karnıma yakınlığı mı yoksa kalbimin atışlarının hızlanması mı olduğunu bilmiyorum, ama onlar da uyanmışlar. Sol tarafımda küçük tekmelerle beni selamlıyorlar. Bir elimi bebeğin olduğu yere, diğer elimi Bo'nun başının yanına koyuyorum ve küçük parmaklarımla saçlarını okşuyorum.

Ve kendi kendime düşünüyorum: Hayat *hiç* bu kadar güzel olmamıştı. Tek yapmam gereken ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek... ve beş dakika daha bekleyemem.

"Bo?" Adını daha önce hiç söylememişim gibi söylüyorum. Sanki dilimde yabancı bir kelimeymiş gibi, içinde barındırdığı tüm bu yeni duygular ve derinlikle. "Bo... Sana bir şey söylemeliyim."

"Beklemelisin," diyor, homurdanarak, ağzını bacaklarıma sıkıştırmış halde. "Önce ben söylemek istiyorum, ama şu anda bunu düzgün yapamayacak kadar yorgunum. Sonra."

O kadar geniş gülümserim ki başım geriye doğru eğilir, yüzüm tavana doğru bakar. "Önce *ne* söyleyeceksin?" diye sorarım, saçlarını geriye tarayarak başparmağımı kulağının üstünden boynuna doğru kaydırırım.

"Üç büyük, önemli kelime. Biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm, bilmiyorum. Uyan da söyle."

"Yatak odasında itiraf etmekten daha iyisini hak ediyorsun. Biraz gösteriş olmalı," diyor, gözleri hala sıkıca kapalı, kendi kendine gülümseyerek. "*Pizzaz*," diye ekliyor, iç çekerek.

"Gösteriye *ihtiyacım* yok." Sadece *sana* ihtiyacım var.

Bo otururken inler, başı aramızda asılı kalır, sonra boynunu çevirir ve her seferinde beni öldüren o klasik yaramaz okul çocuğu gülümsemesini gösterir.

"Günaydın," der, battaniyesini daha yukarı çekerek alt kısmını örter.

"Oh, günaydın," diye fısıldayarak öne eğilip dudaklarını tek bir tembel öpücükle yakaladım. "Seni uyandıran bir şey mi var?"

"Hmm," diye inliyor, avucunun içiyle gözünü ovuşturuyor. "Hangover olacağımı düşünmemiştim. Yatağa girdiğimde ayık hissediyordum."

"Ah, ama aşkım, artık otuz yaşındasın."

Başını yavaşça yana eğdi, saçları bir tarafa düştü. "Bunu sevdim," dedi gülümseyerek.

"Ne?"

"Hayalindeki kız benimle yatakta, bana *aşkım* diyor."

"Hayalindeki kız, ha?" diyorum, gözlerinin aşağıya indiğini fark edince battaniyeyi göğsüme doğru çekiyorum. Dikkatini bana vermesi lazım.

"Nasıl bu kadar uyanıksın?" diye sorar, gözlerini genişletip yavaşça kırparak. "Sanki taş yutmuşum gibi hissediyorum."

"*Aslında* ayığım, unuttun mu? Bebek meselesi?" diye alay ediyorum, elimi omzundan boynuna doğru kaydırıp, sarkmış başını bana bakması için geriye doğru eğiyorum. "Uyan." Bana nasıl hissettiğini söylemesi gerekiyor. Çünkü gerçekten patlamak üzereyim. "Sen söylemeyeceksen, ben söyleyeceğim."

Kıkırdar ve başını tekrar aramıza bırakır. "Biliyor musun, beni tetikte tutmak için çok ilginç bir yöntemin var. Sen arkadaşlıktan öteye geçemeyeceğimizi söylediğin için senin etrafında her dürtümü bastırmaya çalıştım. Sonra, bir gece birlikte geçirdikten sonra, tüm kartları masaya koymak istiyorsun. Her gün sana söylememek ne kadar zordu, biliyor musun? Belki de *seni* bekletmeliyim," diyor ve gözlerini şakacı bir şekilde kısarak bana bakıyor.

Haklıydı. Bütün bu zaman boyunca ipleri elimde tutan bendim. Sınırlarım ve kurallarım vardı. O da nazik ve saygılı bir şekilde her adımında beni takip etti. Muhtemelen ona bu kadar aşık olmamın birçok nedeninden biri de budur. Ve onu biraz işkenceye maruz bırakabilirdim, çünkü bütün bu zaman boyunca farkında olmadan onu soğuk tutmuştum.

Ama o benden daha iyi bir insan.

Uzanıp Bo'nun elini tutuyorum, avucumu parmaklarının etrafına dolayarak sıkıyorum. Gülümsemesi hala belirsiz, ama gözleri artık daha net. Küçük bir izin işareti, "*devam et*" diyen gözlerinin köşesindeki hafif yumuşama bekliyorum...

"Seni seviyorum," diyorum, parmaklarını tekrar sıkarak. "Sana tamamen, delice, derinden ve sorgusuz sualsiz aşığım."

Bo, sanki sözlerimi içselleştirircesine derin bir nefes alarak omuzlarını düşürdü.

Yüzü memnun, sabırlı ve çok, *çok* mutlu.

"Kendimi tekrar öyle hissetmekten *çok* korkuyordum. Tanıştığımızdan beri kararlarımı, niyetlerimi ve mantığımı sorguladım, ama sen her gün küçük davranışlarınla bana sana güvenebileceğimi gösterdin. Ve o küçük nezaket, cömertlik, destek ve şefkat, kalbimin etrafına ördüğüm sert duvarı yavaş yavaş yıktı. Asla daha fazlasını istemedim. Asla beni aceleye getirmedim. Sen..."

Yutkunarak, boğazımı tıkayan duyguları elimden geldiğince temizledim. "Sen beni gördün. Beni hiç kimse anlamadığı kadar anladın. Ve şimdi ben de seni görüyorum. Ne kadar sevimli olduğunu görüyorum. Daha da önemlisi, buna inanıyorum. Tüm kalbimle, kalbime nazik davranacağına inanıyorum."

Bo hızla gözlerini kırptırır, gözleri titreyerek aramıza bakar ve elimi ağzına götürür, her bir parmağımın eklemine öper. Avucuma yaslanır, ben de yüzünü avuçlarımdan arasına alırım ve çenesinin titrediğini hissederim. "Seni seviyorum, Win. Seni o kadar çok seviyorum ki, şimdiye kadar hayatımdaki her şeyi nefret etmişim gibi hissediyorum. Sana olan hislerimle hiçbir şey kıyaslanamaz. Yakınından bile geçemez."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, alnımı alnına bastırarak. "Teşekkür *ederim*," diye cevaplıyor.

Çılgılık atmak istiyorum. Dans etmek istiyorum. Bütün gün, bütün yıl onun kollarında kalmak istiyorum. En çok da, vücudunun her santimini öpmek ve ona ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar göstermek istiyorum.

"Öp beni," diyorum.

İtiraf sonrası tatlı öpücüğü, *benim* ateşli, açgözlü açlığımla karşılanıyor. Ben boğazına öpücükler yağdırmaya başladığımda, nefes nefese, ağzıma gülerek.

"Şimdiden mi, tatlım?"

"Alış buna, *tatlım*."

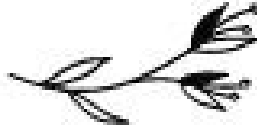
Bo, battaniyeyi göğsümden ve kucağından çekip, beni kendine doğru öyle bir güçle çeker ki, çarpmanın etkisiyle kıkırdarım.

"Tamam," diyor, iki güçlü eliyle kalçalarımı kaldırıp beni kucağına bırakıyor. "Kahvaltıdan önce *bunu* kaç kez yapabiliriz, görelim."

Bo kollarını uyluklarımın altına kaydırır, ellerini sırtımda birleştirip ağırlığımı desteklerken beni kaldırır.

"Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, o benim girişime hizalanırken, başım beklentiyle geriye doğru eğiliyor.

"Bunu doğru yaparsam yakında bunu söyleyip durursun."

Sadece bir havluyla kaplı halde koridordan banyoya koşarken, Bo babasının uyanıp uyanmadığını kontrol etmeye gitti. Uyanmışsa, Bo ona da bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı. *Ve* belki de özür dilemek. Eski ev, ince duvarlar ve diğer her şey.

Her halükarda, bu benim konuşmam değil. Ama buharla dolu duşa girmeden önce Sarah'ya gece ve sabahımızla ilgili bir mesaj atıyorum. Telefonumun banyo tezgahında o kadar çok titreyip ısıldadığını ve sonunda kayıp boş lavaboya düştüğünü sevinçle izliyorum.

Duşu bitirince saçımı kurutur, yavaşça büyüyen karnıma losyon sürer, dişlerimi fırçalar ve parmak uçlarında koridora geri dönerim. Orada, Bo'nun hazırladığı taze demlenmiş bir fincan kahve bulurum. Yatağımı bile yapmış. Sanırım *hayatımda hiç* yatağımı yapmadım, ama bu jestine minnettarım.

Kalın siyah tayt, en sevdiğim zümrüt yeşili Westcliff sweatshirt ve bir çift yünlü çorap giyiyorum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp, elimde kahvemle koridordan gelen lezzetli kokunun peşine düşüyorum.

"Günaydın," diyerek mutfığa giriyorum.

"Sadece ben varım," diyor Bo, ocaktaki krepleri çevirirken. "Babam gerçekten çok fazla içmiş olmalı."

"Onu uyandırmalı mıyız? Uçağı ne zaman kalkıyor?"

"Saat dokuzda onu bırakacağım. Gece uçuşu var. Bırakalım da uyuşun."

"Bebek doğduktan sonra ziyarete gelmesi konusunda onunla konuştun mu?" diye soruyorum, buzdolabından bir bardak buz doldururken.

"Hayır. Aslında, düşünüyordum da... Belki biz oraya gidebiliriz. Küçük bir aile tatili... Hiç Paris'e gittin mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. *Aile*. Biz tam da buyuz. "Her zaman gitmek istemişimdir, ama hayır. Belki küçük bir dünya turu yapabiliriz? Anneme de uğrarız?"

"Ağustos'ta gelip gelmeyeceğine hala karar vermedi mi?"

"Hayır... Yeni işine giriş ücreti ödemesi gerekiyormuş, yakında geri kazanacağına yemin ediyor ama," diyorum omuz silkerek, "kim bilir?"

"Annen... şeyden haberi var mı?" Bo spatula ile ikimizi işaret etti.

Kahveme gülümserim ve uzun bir yudum alırım. "Aslında senden önce biliyordum. Birlikte yaşadığımızın *niteliğini* netleştirmedığım için başından beri yalan söyledim. Ama şimdi, sanırım buna 'gerçekleşmek' diyebilirim," derim ve parmak uçlarına basarak yanağına öpücük kondururum.

Bo bir krep çevirip kendine başını salladı. "Düşündüm de..."

Alaycı bir şekilde, koridorun sonundaki banyo ile onu arasında bakışlarımı gezdirdim. "Son on dakikada mı? Seni çok mu yalnız bıraktım?"

"Kafeyi bırakmanı istiyorum."

"Bo." Sevgiyle gözlerimi deviriyorum. "Ben de evde olmayı seviyorum, ama kamp için para biriktirmem ve buradaki payımı ödemem gerekiyor." Elimi boynuna doluyorum, omzunu ovuyorum. Artık ona *dokunabilmeyi* seviyorum. Belki de her zaman dokunabilirdim gibi hissetmeyi seviyorum. "Ve seni kovdururdum..." diye fısıldıyorum. "İş için giydiğin kazaklar ve gözlüklerin? Beni etkiliyorlar."

Bo gülüyor, boğazı çalışıyor, tavadan zaten dolu bir tabağı bir krep alıyor, sonra ocağı kapatıyor. "Hala çalışıyor olurdun. Sadece kafede değil."

"Seks işini *de* dürüst bir geçim kaynağı olarak görüyorum, ama çok güzel, bu olmayacak."

Bo tezgaha yaslanır, elini tezgahın üzerine düz bir şekilde koyar. "Bu sabah James Burrough'dan, yatırımcıdan bir e-posta aldım. Aslında dün gece. Ama o zaman *meşguldüm*." Göz kırpar. "Bu sabah gördüm."

Kupamı tezgahın üzerine koyuyorum, o kadar hızlı yapıyorum ki neredeyse kırıyor. "Ve..." İki elimle onu işaret ediyorum.

"Ve yatırım yapmak istiyor. İhtiyacımız olanın yüzde 78'ini teklif ediyor."

İki elimi yüzüme götürerek nefesimi tutuyorum. "Bu harika!" Kollarımı Bo'nun omuzlarına atıp ona sarılıyorum. O, çenesini boynuma gömmek için eğilmek dışında kıpırdamıyor. "Ama dur. Bu hala benim..."

"Kalanını yatırmak istiyorum, Win. Ama..." derken parmaklarını tezgahın üzerine vurur. "*Yatırımımın* iki iş arasında koşturarak boşa gitmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Bebeğin doğmasına dört ay var ve bence kampa odaklanabilirsen ciddi ilerleme kaydedebilirsin."

"Bo, bu..." Kafamda hesaplamalar yapmaya çalışıyorum ama bir sonuca varamıyorum. "Bu..."

"Yüz otuz sekiz bin altı yüz dolar." "O kadar paran yok!" diye bağıriyorum, ağzım açık kalmış.

"Yok mu?" Dudaklarını büzüştürdü. "Huh... Kesinlikle vardı." "Bo..." Onu yan gözle bakarak fısıldadım. "Zengin misin?"

"İyi kazanıyorum."

"İyi kazanıyorum, zengin birinin söyleyeceği bir şey gibi. Çok iyi bir iş olduğunu biliyorum, ama bu *çok ciddi* bir para."

"Bazı yatırımlarda şanslıydım. Adamir okulunu bitirdiğinde benden tavsiye istedi ve sonunda onun geliştirdiği bir uygulamada ortağı oldum. Uygulama bir yıl önce üç milyonun biraz altında bir fiyata satıldı."

"*Ortaklık* derken neyi kastediyorsun?" "O paranın yaklaşık yüzde 30'unu aldım."

Alnımı tutarak sessizce güldüm. "Bu sabah çok fazla matematik var."

Bo elini tezgahtan indirip sırtıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Son birkaç aydır yapmak *ve* söylemek istediğim çok şey vardı ve sabırsızlıkla bekliyordum. Bu da onlardan biri. Artık bana güveniyorsun," diye başımı kendine doğru kaldırdı, ben aramıza bakarken, "Sana yardım etmeme izin ver, tamam mı?" Başını salladı, gözleri

benimkilere kilitlenmiş, sanki benim de aynısını yapmamı istiyor gibi. "Şimdi sıra sende, Win."

"Benim sıram mı?" diye soruyorum, sesim uzak.

"O ilişkiye döktüğün her şey..." Bo'nun gözleri parladı ve nefes alıp kendini topladı. "Henüz her şeyi bilmiyorum ve hazır olduğunda bunu daha fazla konuşmak istiyorum ama o pislige okulunu bitirmesi için destek olduğunu ve karşılığında hiçbir şey almadığını söylediğinde, bu beni mahvetti. Evet, şimdi sıra sende, Win. O zamanı geri kazanmak için. Olmak istediğin yere ulaşmak için. Hak ettiğin yere. Sadece bunu hak ettiğin için değil. Henry gibi çocuklar da hak ediyor. *Bizim* gibi bu kampa ihtiyacı olan çocuklar. Lütfen, izin ver de ben de bunun bir parçası olayım."

"Jack'in hatalarını düzeltmek sana düşmez..."

"Hayır," diyor Bo, eğilip beni bir kez öpmek için burnunu burnuma sürüyor. "Ama bundan sonra seni hak ettiğin gibi sevmek benim görevim." Alnını alnıma bastırıyor, yavaşça nefes veriyor. "Bunu yapmama izin ver, tatlım."

"Tamam," diye fısıldadım, onun kokusunu içime çekerek. Bo doğruldu, yüzü hala bana dönük. "Bunu sadece sonunda seks yaptığımız için yapmadığını söz ver," dedim, yüzümü buruşturarak.

Bo gülerek omzumun üzerindeki saçlarımla oynadı, düşüncesizce parmaklarıyla oynadı. "Seks çok güzel olsa da, hayır. Bundan çok daha fazlası."

"Yani... öylece mi? İşimi bıraktım?" diye soruyorum, kollarımı beline dolayarak çenemi göğsüne dayayıp ona hayranlıkla bakıyorum. "Gerçekten bakacak bir kadın istemiştin. Haklıymışım."

"Ne kadar erken bırakırsan, o kadar erken kampına odaklanabilirsin," diyor Bo. "Ayrıca, çok uzun süre *sadece ikimiz* olmayacağız. Ağustos'un gelmesini çok heyecanla bekliyorum, ama o zamana kadar biraz daha baş başa vakit geçirmek istiyorum."

"Hmm. Ve uyumak," diye katılıyorum. "O da var."

"Peki... James'e e-posta atalım mı? Planı ona söyleyelim mi?"

"Şey, daha çok hesap yapmamız gerekecek, çünkü yaptığımız planların hiçbiri artık geçerli değil. Ama sonra, evet."

"Bana müstehcen konuşmanı *seviyorum*," diyorum, kaşlarımı oynatarak.

"Önce kahvaltı." Bo kollarımın arasından kıvrılarak bana bir tabak uzattı ve sinsi bir göz kırptı. "Seni beslemem lazım," dedi, burnunu şakağıma sürterek. "Sonrası için."

Sonrasını çok seveceğimi hissediyorum. "Evet, tüm o hesaplamalar için."
"Aynen öyle."

BÖLÜM 32

Hamileliğin yirmi altıncı haftası. Bebek patlıcan büyüklüğünde.

"Saçmalıyorsun!" diye bağırarak Bo'nun peşinden koridora fırlıyorum. "Nisan şakası *iki* hafta önceydi, eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil ve zamanlaması da çok kötü!"

Bo aniden odasına giriyor. Pardon, *bizim* odamıza. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Onu takip ediyorum, benden uzaklaşmasını izliyorum. *Gülmeye* bile cüret ediyor.

"Benimle kavga etmek istiyorsan, sorun değil, ama kurulumcular gidene *kadar* bekleyebilir miyiz? Böylece en azından sen sinirlenmeyi bitirdiğinde barışma seksi yapabiliriz." Duvara çarptığında durur. Onu köşeye sıkıştırırım, parmağım çarpma anında göğsüne batar.

"Sen. Daha. Fazla. Hediye. Yok. Dedin," diyorum, her kelimeyi parmağımın kaslarına dokunarak söylüyorum.

Elimi çekip sıkıca tutar ve avucumu öper, gülümseyerek. "Ben öyle demedim. *Sen* dedin."

"Robert!" Elim geri çekiyorum, bir anlığına onun yumuşak, sakinleştirici öpücüklerinin tuzağına düşüyorum.

"Winnifred!" diye gülerek, gözleri iki yana kıvrılır.

Bu adamın *cesareti* yok. "Yapma," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Yumuşak bir nefesle beni azarladı, yüzü biraz daha ciddi bir ifadeye büründü, ama yine de istediğim kadar samimi değildi. Elini saçlarından geçirdi, saçları yüzüne düştü.

Onu tanıdığımdan beri saçlarını kestirmemişti ve itiraf etmeliyim ki uzun saçlarını *çok* seviyorum. Yatakta tutunacak daha çok şey oluyor ya da kanepede kucağıma uzanıp, kaçınılmaz olarak uyuyakaldığım bir film izlerken oynayabileceğim.

"Hayatım, bu bir küvet. Eninde sonunda ihtiyacımız olacak. Önümüzdeki dört yıl boyunca August'u lavaboda mı yıkayacaktık? Bir kova mı? Sen istiyorsan ben de istiyorum. Ne var bunda?"

"Önemli olan, bana önceden söylememiş olman, böylece *reddetme* şansım olabilirdi. Her seferinde böyle bir şey yaptığında, işsiz, şımarık bir prenses olmaya bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyorum..."

"Senin bir işin var," diye araya giriyor ve elini karnıma koyuyor. Ben böyle sinirlendiğimde August'un tekmelediğini biliyor ve lanet olsun, o karnıma gülümserken, bebeğin hareketlerini beklerken dalgın dalgın beni dinlerken

öfkemi sürdürmek çok zor.

"Gelirimiz *yok*," diye kendimi düzelterek, elini bebeğin tekmelediği yere indirdim. "Kim ayak altında dolaşıp hiçbir şey yapmıyor? Benim için sürekli abartılı şeyler yapıyorsun ve bu beni rahatsız ediyor. Sana bunu *söylemiştim*.

Önce kamp kredisi vardı..." "Kredi değil, yatırım," diye itiraz etti Bo, parmaklarını karnımın üzerinde genişçe açarak.

"Sonra kulübe oldu."

"Sonra *kulübe* oldu." *Kulübe* kelimesini havada parmaklarımla alaycı bir şekilde

, komik bir şekilde küçük parmaklarımla da yapmaya çalışıyorum.

Bo, bahçede bahçecilik ve depolama için bir kulübe yaptıracağını söylediğinde, pek önemsemedim. Yine de bahçenin ilkbaharda neye dönüşeceği ile ilgili tüm sorularımın bununla ilgili olduğunu içten içe hissediyordum. *Küçük* bir sebze bahçesi kurmayı planladım ve birdenbire seranın gururlu sahibi oldum. Kulübe *değil*. Su ve elektriği olan *güzel* bir cam sera.

Çünkü bu adam çok *saçma*.

"Savunmam olarak, bunun bencilce nedenleri vardı. Oturma odasındaki *bazı* bitkiler dışarıya taşındı, ki bu..."

"Şimdi de lanet olası bir küvet!" diye bağıryorum, sonra o benim patlamama gülmemeye çalışırken derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. "Bo, güzel bir duş aldın. Walk-in duş. İhtiyaçlarına göre tasarlanmış bir duş. Bu saçmalık. Güvenli değil," diyorum, gözlerim Bo'nun rahatça duran ellerinin üzerinde, karnıma düşüyor.

"Fred..." diyor Bo, elini çeneme getirip yüzümü kendine doğru kaldırıyor. O ve aptalca sevimli, ama küçümseyici gülümsemesi. "Bu kapılı bir duşakabin. *Duşakabin* kısmına dikkat et. Her iki dünyanın da en iyisi. Banyoya ihtiyacın var tatlım. Sarah ve ben..."

"Ve bu da başka bir lanet şey!" diyorum, çenesini dürterek. Kaşlarını çatarak parmağıma bakıyor ve keskin, şok olmuş bir kahkaha atıyor. "Benimle konuşmadan *önce* Sarah'yla bu konuları konuşma. O şımartılmayı *seviyor*. Bu onun ve Caleb'in dinamiği, bizim değil."

"Bu. Bir. Hediye. Değil," diyor Bo, her kelimenin arasında bir ağaçkakan gibi eğilip alnımı öpüyor. "Hediye, *ihtiyacın olan* değil, istediğin bir şeydir," diyor ve odanın köşesine, palmiye bitkisini koyduğum yere doğru ilerliyor. "Bu yeni mi?"

Hırıldayarak ondan uzaklaşıp dramatik bir denizyıldızı gibi yatağıma uzanıyorum.

Bo sessizce kapıyı kapatmak için hareket eder. Sonra yanıma gelir ve yatağın kenarına, kalçama oturur. Hiçbir şey söylemez, şüphesiz bana bakmamı bekliyordur. Ama ben reddediyorum. "*Gerçekten* istiyorsan, onları eve gönderirim. Ama artık çok geç olabilir. Eski duş kapımızın dışarıya taşındığını gördüğümünden eminim."

Yüzümü avuçlarımla kapattım ve inleyerek ağladım.

Banyoyu seviyorum. Banyoyu özledim. İtiraf etmeliyim ki, *burada, kendi* evimde banyo yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bo'nun benimle birlikte banyoya girip, ben sudoku yaparken o da sudoku çözmesini, müzik dinleyip günümüzün nasıl geçtiğini anlatmamızı istiyorum. Bana bakmasını ve köpüklerin beyaz, ipeksi bir tabaka haline gelmesini dileyerek, suyun içinden vücudumu daha iyi görebilmesini istiyorum. Beni oradan çıkarıp, dilini kullanarak kurulamasını istiyorum. Doğum sancıları başladığında, en huzurlu hissettiğim yerde, sıcak suda ıslanarak ilk sancıları beklemek istiyorum.

Sadece bu dengesizliği istemiyorum.

Bu dengesiz skor. Hala sayılmadığından emin olamadığım bu hesap. Bo'nun hediyeleri, nazik davranışları ve cömertliği benimkilerle karşılaştırılıyor. Kaybettiğimi hissettiğim bir rekabet.

"Onları eve göndermeni istemiyorum," diyorum, yüzümü kapatan ellerimle sesim boğuk çıkıyor.

"Peki ne istiyorsun? Atıştırmalık bir şey mi?"

"Aç olduğum için huysuzlanmıyorum," diyorum, ellerimi yüzümden çekip ona sertçe bakıyorum.

Dudaklarını büzüp alaycı bir şekilde başını salladı. "Hayır, sen? Asla."

"Beni nasıl şımartacağını söyle," diyorum, dudaklarımı büzerek. "Ve oral seks deme..."

Bo ağzını açtığı kadar çabuk kapatır, kaşının üstünü kaşıyarak utangaç bir gülümsemeyle.

"Sadece bunun adil olmasını istiyorum, Bo. Tek istediğim bu."

Avuç içini tekrar karnıma koydu ve uzun, derin bir nefes verdi. Başparmağını ileri geri kaydırarak tişörtümü buruşturup gerdi. Aslında, *onun* tişörtüydü. Karnım şişince giysilerimin çoğu bana olmuyordu. Yeni bir şey almayı reddediyorum. Bo'nun giysilerini giymeyi seviyorum çünkü bu onu çok heyecanlandırıyor. Sanırım bunun nedeni

sanki tüm dünyaya *onun* olduğumu ilan etmek gibi. *Onun* kadını, *onun* kıyafetlerini giyiyor.

Ve onun kokusunu sevmek hoşuma gidiyor.

"Biliyorum, Win. Ama benim için bu *asla* adil olmayacak. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, taşıyan sensin..."

"Kamp yıllar alacak, Bo. *Yıllar*. Tabii gerçekleşirse, çünkü kim bilir? İşler ters gidebilir. Belki uygun bir yer bulamayız. Belki açarız ama kimse gelmez. Belki başarısız olur. O zaman ne olacak?"

"Sana *ve* bu fikre inanıyorum," diyor Bo, bana yaklaşıyor. "Ama olmazsa, bunu sana *asla* karşı kullanmam. Bunu *bizim için* istiyorum. Ve eminim, yakında, her zaman yapmak istediğin şeyi yaparak benden daha fazla kazanacaksın."

"Ama bu beni şımartman gerektiği anlamına gelmez."

"Senin burada olmanı sevdiğim kadar, senin de burayı sevmeni istiyorum."

"Bunu takdir ediyorum, ama bu tür şeyler bana verecek çok az şeyim olduğunu hatırlatıyor."

"Hayatım." Bo gülmeden güldü, gözleri yalvarırcasına. "Bana *her şeyi* veriyorsun."

"Sadece... bu kadar büyük bir şey yapmaya karar vermeden önce önce benimle konuş, tamam mı? Sarah'ya, babana, Caleb'e veya diğerlerine değil, *bana*. Sürprizleri sevmiyorum."

"Bu sürprizdi" dedi Bo, çenesini karnıma dayayıp, yanağını bana yaslayarak yumuşak, köpek yavrusu gibi gözlerle bana baktı.

— "Öyle değil miydi?"

Gülümsememek için gözlerimi devirdim. "Evet," diye inatla kabul ettim.

"Ve... geçen gece... *o da* sürprizdi," diyor Bo, dudaklarını ıslatarak üstüme çıkıyor ve giysilerimin üzerinden vücuduma öpücükler yağıdırıyor.

Tabii ki bana aldığı yeni oyuncakı kastediyor. Yani, *bize*. Bo koridordan sesimi duyduğunu söyledikten sonra, vibratörü bir daha eskisi gibi bakamadım. Sonunda attım. Ama meğer Bo o fanteziyi gerçekleştirmek istemiş ve beni izleyebileceği yepyeni bir tane almış. Hayalinin gerçeğe dönüşüp dönüşmediğini görmek istemiş.

Sonrasında çılgınca davranışlarına bakılırsa, sanırım öyleydi. Sonra sıra, kendime inkar ettiğim fanteziyi yaşamaya geldi.

Bo'nun dolabında sakladığı ipeksi siyah ipi kullanarak. Meğer,

bir tür cosplay için almış, ama bu önemli değil. İşini *iyi* yaptı.

"Bir uzlaşma," diyorum, o karnımı öperken saçlarıyla oynayarak. "Elli doların altındaki sürprizlere izin var."

"Peki ya beş yüz dolar?"

"Ne yaptın?" Oturarak onu geriye doğru itiyorum, neredeyse yataktan düşüyor.

"Hiçbir şey!" diye savunarak cevap verdi. Kaşlarımı kaldırdım. "İade edebileceğim hiçbir şey..."

"Yeni kural. Bugünden itibaren," diyorum ve yatağa geri uzanıyorum. "Elli."

Yaramazca gülümserken vücudumda yukarı doğru sürünür, sonra ağzını ağzıma yaklaştırır. "Anlaştık," diye fısıldar dudaklarıma. "Kendi kurallarını çiğnemene ne kadar zaman geçeceğini görmek *çok* hoşuma gidiyor," der, boynuma ve göğsüme tatlı öpücükler yağdırır.

Hemen meme uçlarım sertleşir ve ince pamuklu sütyenim ve tişörtümün üzerinden onun ilgisini çekmek için yalvarır. Lanet olası hormonlar. Bu günlerde sürekli heyecanlı ve azgın arasında gidip geliyorum, ikisinin arasında pek bir şey yok.

Bu arada, vücudumun her yeri ağrıyor ve şişmiş gibi. Yine de Bo, benden daha fazla çekilemeyeceğini açıkça belli ediyor. Sanırım bu adam beni hamile tercih ediyor.

"Bizi duyacaklar..." diyorum, Bo bir elini göğsüme koyup diğer eliyle meme ucumu yalarken, dilini kumaşın üzerine ıslatıyor. Bacaklarımı sıkıştırarak, onu *hemen* şimdi istememe neden olan bu dayanılmaz dürtüyü bastırmaya çalışıyorum.

"O zaman, adım net bir şekilde söyle, tatlım. Ağzından çıkan o güzel seslerin kime ait olduğunu bilmelerini istiyorum." Ayağa kalkar ve tek hamlede taytımı çıkarır. Sonra bacaklarını omuzlarına atar ve yatağın ucuna diz çöker.

"Hayır, buraya gel," diye yalvarıyorum. "Sana ihtiyacım var. Sert ve hızlı."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diyor Bo, ağzı klitorisimin üzerinde, yakınlığı beni tahrik ediyor. Gözleri bana doğru kayıyor, kararmış ve şehvetle dolu. Bilinçsizce kalçalarını kıvırıyorum, ona doğru yükseliyorum. Ama sonra aslında gitmem gereken bir yer olduğunu hatırlıyorum.

"Evet," diyorum nefes nefese. "*Senin ayarladığın* randevu..." "Oh, bebek arabası denemesi mi?" diye soruyor, uyluk içime öpücükler kondurarak.

"Evet," derim, sakalıyla bacağıma gıdıklarken kıkırdarak. "Dur," diye sızlanırım.

"Biraz geç kalabilirsin," diye tartışıyor ve dilini yarıklarımın arasında gezdiriyor. Ağzını bana bastırırken mırıldanıyor ve omurgamda bir titreme yaratıyor.

Oturup, gözleri kafatasının içine doğru yuvarlanıp sıkıca kapanmadan önce onu izliyorum.

"Şu anda çalışıyor olman gerek," diyorum, elimi saçlarında gezdirerek.

Bana dilini çıkararak gülümser ve dişlerini gösterir. "En iyi işimi yapmaya *çalışıyorum*."

Yataktan uzaklaşarak kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Lütfen," diyorum nazikçe. "İçimde olmanı istiyorum. Seni hissetmek istiyorum. İstiyorum... Sert olmanı istiyorum." Yatağın ortasına dizlerimin üzerine çöküyorum ve tişörtümü çıkarıyorum.

Bo ayağa kalkar, kot pantolonunun düğmelerini açar, pantolonunu çıkarır ve bir kenara atar. "Peki, sen bilirsin." Bana doğru bir adım atar, sırtarak ve ölümcül bakışlarla kollarını uzatır. "Buraya gel, tatlım," der, sesinde kibir vardır ve parmaklarını kıvrarak beni çağırır.

"Yapabilir miyiz?" diyorum, alt dudağımı ısırarak. Bo'nun yeni protezini taktıktan sonra ayakta çok daha rahat olduğunu biliyorum, ama henüz ayakta seks yapmayı denemedik. Ayrıca, üçüncü trimesterde olduğum için eskisi kadar hafif değilim.

"Hadi öğrenelim," diyor, omzunu silkiyor ve yatağa eğilerek beni kendine çekmeye çalışıyor.

"Beni düşünme," diyorum, heyecanla ona doğru sürünerek. Bo beni kolayca kaldırıyor ve ben kendimi ona sarıyorum, bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Sonra öpüşürken birkaç adım geri gidiyor ve bizi döndürüyor, böylece sırtım duvara tam doğru kuvvetle çarpıyor.

Dengemizi bulduğumuzda, bana sürtünmeye başlar ve ben ona olan baş döndürücü ihtiyacımın nefesimi tutarım. Aramızdan elimi uzatıp külotumu kenara çekerim, sonra boxerinin üzerinden onu avuçlarım. Elimle onu okşarken, altında sertleştiğini ve titrediğini hissedirim. Bu sırada öpücükleri yüzümde, boynumda ve omzumda. Sabırsızlanıyorum ve beni istediğim şeyden ayıran ince pamuk tabakasına öfkeleniyorum.

Kolumu Bo'nun omzuna atıp kendimi tutmak için sıkıca sarılıyorum. "Çıkar şunu."

Bo başını sallar, yüzünü boynumdan yarım saniye ayırır, sonra boxer'ı yere düşer ve elleri tekrar uyluklarımın üzerine gelir, beni tekrar vücuduna kaldırıp pozisyonuma getirir.

"Bana hazır mısın, tatlım?" diye soruyor, amımı o kadar yakına tutuyor ki, beklentiden titremeye başlıyorum.

Kalçalarını eğip girişime doğru ilerledi. Acınacak bir şekilde inleyerek ona yalvardım.

"Hazır mısın dedim? Çünkü sana nazik davranmayacağım."

"Evet, evet, hazırım. Lütfen," diye cevap veriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp onu bekliyorum.

"Bana bak," diye emrediyor. "Gözlerini aç."

Gözlerimi açtım ama nefesim gibi ağırdılar. "Lütfen," diye fısıldadım, dudaklarımı yaladım. "Dur," diye sızlandım, o beni tekrar kızdırdığında.

"Bana küveti istediğini söyle," dedi, yüzü sertleşmiş. "Bana *sevdiğini* söyle."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o beni indirirken, sertliğine bastırmak için beni eğdiğinde sadece bir nefes kaçtı. Kendi içinde mutluluk vericiydi ama istediğim şey bu *değildi*. Onun içimde olmasını istemiyordum.

"Bo..." diye fısıldıyorum, ona sürtünüyorum.

"Buna alışkın olmadığını biliyorum, ama ben yanıdayken sana göz kulak olacağım," diyor, sesi alçak ve kaba. "Bunu bundan sonra benim görevim ve ayrıcalığım olarak görüyorum. Adil olmasını mı istiyorsun? Ben de öyle. Adil olanın ne olduğunu bildiğime güven. Sana göz kulak olacağıma güven, Win. Sana ihtiyacın olan şekilde bakacağıma güven."

Beni kaldırdı, sonra bana doğru eğildi ve beni o kadar tamamen doldurdu ki nefesim kesildi.

"Söyle bana." Başım duvara yaslanırken boynuma inleyerek sorar. "Sana kim bakacak, söyle bana," der, ağzını yanağıma bastırarak.

"Sen," diyorum, nefes nefese. "Sen bakacaksın." Elimini yüzüne götürüp yanağını bana doğru çevirerek öpüyorum. Bo içimden çıkıyor, beni kaldırıyor, sonra kollarını dizlerimin arkasına geçirip kalçalarını arasına girebilmek için bacaklarımı daha da açıyor.

"Bana tutun, tatlım," diyor ve yavaşça içime giriyor.

"Siktir..." diye inlerim, dişlerim alt dudağımı bulur. "Evet," diye inlerim, onun her bir santimetresinin içime girmesiyle.

"Unutma," Bo, çaba ya da belki de kendini tutmak için homurdanarak diyor, "eğer bizi duyacaklarsa, benim adımlı duysunlar. Onlara söyle" — dişlerini çeneme geçirerek inliyor — "sana kim bakıyor."

Bo acımasızca içime girmeye başlarken, neredeyse kan akacak kadar dudağımı ısıyorum. Neredeyse *çok* iyi hissettiren derin bir noktaya vuruyor.

"Siktir," diye bağıyorum, sesim boynunda boğuluyor. Cildim ısınmış ve kızarmış. Utanıyorum ama aynı zamanda duyulabileceğimizi bilmek beni heyecanlandırıyor. Omzunu ısıyorum, dışarı çıkmak üzere olan zevk seslerini bastırmak için onu kullanıyorum.

Bo homurdanarak beni kendine çekip sağa doğru adım atıyor. Bir eliyle bacağımı sararken, diğer eliyle komodini itiyor. Bir düzine eşya yere düşüyor ama ikimiz de umursamıyoruz.

Bo beni sert zemine bırakıyor, sırtım çarpmanın etkisiyle duvara yapışıyor. Kalçalarını yukarı ve geriye doğru eğiyor, acı verici bir yavaşlıkla, gözleri kararmış ve birleşen yerimize odaklanmış, bir eli dizimin altında, beni onun için açık tutuyor.

Sonra beni şaşırttı.

Bo, boş eliyle ağzımı sertçe kapatır, başımın arkasını duvara doğru iter. Kapalı gözleri şok olmuş gözlerimi bulur ve benim işaretimi bekler.

Başımı sallıyorum. Sessizce "*evet, efendim*" diyorum.

"Onların duymasını istemiyor musun?" diye sorar, o kadar yaklaşıp ki onu görmek için gözlerimi büyütmek zorunda kalırım. *Hayır anlamında* başımı sallar. "Tamam," der, eli yüzümün üzerinde kasılır. "Seni tutuyorum," der ve tamamen çekilir. "Dayan, *prenses*."

Bo beni o kadar sert sikiyor ki, daha fazla eşya yere düşüyor, her itişinde şifonyer duvara çarpıyor. Beni övürken sesi kulağımın yanında gergin. En pis sözlerle dolu bir monolog. *Aferin kızım. Beni çok iyi sikiyorsun. Amcığın mükemmel. Sen çok mükemmelsin. Seni seviyorum.*

Bo'nun dudaklarından çıkan her kelime benim için şiir gibidir. Övgüler o kadar güzel, samimi ve içtendir ki, her birini toplar ve göğsümün içine kilitlerim.

Zevkim karnımda bir fırtına gibi yükselirken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bo'nun vücudumu kullanırken yüzündeki yoğun ifade beni derin, acıtan bir şehvetle dolduruyor. Uyarı yapmadan elini ağzımdan çekip kalçama götürüyor ve içime girip çıkarken etimi sıkıca kavriyor.

"Lütfen," diye yalvarır. Ne istediğini biliyorum. Belki de içimdeki tüm utancı sikerek çıkarmıştır, ama artık umurumda değil. Ona başımı sallarım ve o da gülümseyerek beni komodinin kenarına çeker, beni tam doğru açıyla yerleştirir.

Inlerken başımı geriye atıyorum ve orgazmın sıcak bir esinti gibi üzerimi kapladığını hissediyorum - hafif ama çok *mükemmel*. Kemiklerinden saç uçlarına kadar hissettiğin, bedenini ve zihnini ele geçiren türden bir boşalma.

"Bo," diye bağıryorum, titreyerek ve bacaklarımın arasında hareketsiz kalarak kendini çekmeden önce boşalmasının anlık hissiyle nefes nefese kalıyorum.

Başım aramızda sarkmış, Bo'nun iki parmağıyla menisini geri itmesini izledim.

Neden bu kadar seksi bulduğumu bilmiyorum, ama öyle. Bunda çok ilkel bir şey var. Ben zaten hamileyim, ama o beni doldurmak istiyor. Sanki, yapabilseydi yine yapacağını, her şeyden memnun olduğunu söylüyor.

Parmaklarını çıkarır ve ben ağzımı açarım, o parmaklarını dudaklarımın arasına ittiğinde şeytani bir gülümsemeyle onları temizlerim.

Acı tatlı bir şekilde gülüyor. *Hayatıma inanamıyorum* diye omuzlarım gururla kalkıyor.

"Öyleyse..." Nefes nefese, göğsüm inip kalkarken tavana gülümseyerek söylüyorum. "O zaman ayakta yapabiliriz."

Bo'nun göğsü de her hızlı nefeste fazla mesai yapıyor, ama yine de yüzü tavana dönük, parlak bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Öyle görünüyor..." diyor, sessiz olmak için değil, daha çok yorgunluktan. Yorgunluk *çoktan* uçup gitmiş.

Yüzünü benimkine doğru eğdiğinde, çocuksu bir gülümsemeyle ve gözlerinde kibirli bir memnuniyetle çok mutlu görünüyor, ben de onu öpüyorum.

Onu öpüyorum çünkü minnettarım, bunu göstermede genellikle berbat olsam da.

Onu öpüyorum çünkü o gerçekten bana bakmak istiyor.

Onu öpüyorum çünkü ona izin vereceğimi düşünüyorum.

Onu öpüyorum çünkü onu

seviyorum. Her geçen gün daha

da çok.

BÖLÜM 33

Otuz üç haftalık hamileyim. Bebek bir ananas büyüklüğünde.

Derin bir nefes alıp, hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışırken, aynada kendi yansımama bakıyorum.

Sarah'nın hamile giyim bölümünden almam için ısrar ettiği, büyüyen vücuduma *tam* uyan sevimli elbiseyi giydim. Beyaz el yapımı çiçeklerle süslenmiş, adaçayı yeşili, yere kadar uzanan bir şal elbise. Arkadan bağlanıyor ve artık belirginleşen karnımın üzerinde ince bir bel illüzyonu yaratıyor. Ve eskisinden iki beden büyüyen yeni göğüslerimi de ortaya çıkarıyor.

Bo ve ben ikimiz de bayıldık.

Makyajımı da yaptım. Ne yazık ki, maskarayı sürmek için lavaboya eğildiğimde nefesim kesildi.

Beni sinirlendiren şey saçlarım.

Saçlarımı örgü yapıp, elbisenin bohem havasına uygun, yüzümden uzak tutacak şekilde dalgalı bir şekilde bırakmayı hayal etmişim, ama bir türlü olmuyor.

Omzuma uzanıp aynada görmek için her türlü poz verdim. Ama ne yaparsam yapayım, sağ elim işbirliği yapmıyor ve her seferinde üçüncü tutamı düşürüyorum.

Bo'ya artık sürpriz istemediğimi söylediğimde, o da Sarah'yla doğum gününden beri hazırladıkları bir sürprizi itiraf etti. Benim için bir doğum günü partisi. Ama beni iyi tanıdıkları için, bir taşla iki kuş vurup bebek *partisiyle* doğum günü partisini birleştirmeye karar vermişler.

Bo, *bu* şekilde partinin Ağustos için olduğunu kendime söyleyebileceğimi ve onun için de bir nevi parti olacağını söyledi, ben de pes ettim.

Ama şimdi muhtemelen geç kaldım ve 29 yıllık hayatımda hiç saç fırçası tutmamış gibi görünüyorum. Saçlarımı düşük bir at kuyruğuna toplamak, dikdörtgen şeklindeki alnıma lanet okumak ve günü bitirmek üzereyken Bo yarı açık banyo kapısını hafifçe çaldı.

"Yardım ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu, kapı çerçevesine yaslanarak.

Gözlerimi devirip, arkamda dururken yansımasına gülümsüyorum. Siyah kot pantolonun üzerine uzun kollu gri waffle örgü bir gömlek giymiş, her zamanki gibi muhteşem görünüyor.

"Klasik." Başımı sallıyorum.

"Hiç eskimez," diyor ve yanağıma öpücük konduruyor.

"Saçımı örmeye çalışıyordum, şimdi bu hale geldim," diyorum, yaptığım dağınıklığı göstererek. "Hiç saç örmeyi beceremedim. Neden bugün farklı olacağını düşündüm bilmiyorum."

Bo çenesini başımın üstüne koyar, kollarını göğsümün üzerine dolayarak beni kendine çeker. "Çok güzelsin *Fred*."

"Bu iltifatı mahvetmek zorundaydın, değil mi?" diyorum, ellerimi onun kollarının üzerinde gezdirerek. "Sana Bob demeye başlayacağım."

"Çok güzel, muhteşem ve adeta melek gibisin... *Fred*."

"Saçımı kesebilirim," diye sızlanarak dudaklarımı büzüyorum. "Saçımı kesersem beni hala sever misin?"

"Bu geçen hafta bana sorduğun solucan sorusu gibi mi? Bilinmesi gereken doğru bir cevap var mı? Evet, solucan olsan, kel olsan ya da..."

"Ne zaman çıkıyoruz?" diye sorarak sözünü kesiyorum.

"Şimdi."

"Yaklaşık?"

"Muhtemelen on dakika önce. Ama geç kalabilirsin." Dudaklarını başımın üstüne bastırdı, sonra kollarını benden ayırdı, ellerini saçlarıma götürdü ve tüm saçlarımı omuzlarımin üzerine attı. "Denemem sorun olur mu?"

Utangaçça başımı sallarım.

Bo saçımı üç parçaya ayırır, uzun parmaklarıyla tarayarak dolaşıklıkları açar. Sonra *gerçekten* örmeye başlar. Nasıl yaptığını sormak için ağzımı açarım ama o sözümü keser. "Ortaokulda, sınıfımda çok iyi yapan sevimli bir kız vardı, ondan arkadaşlık bileziği yapmayı öğrendim. Sanırım hiç unutmadım."

"Aşk için yaptığımız şeyler..." Bo omzumun üzerinden tezgahın üzerindeki saç bandını alırken aynada kendime hayran hayran bakarak iç çekiyorum.

"İşte," diyor Bo, örgüyü sırtıma bırakarak. "Bence güzel oldu, değil mi?"

Mükemmel bir iş çıkarmış. Hatta tüm gevşek, ince kısımları da doğru yerlere bırakmış. Ağlayabilirim.

Aslında, *çok* hamileyim ve bu adama *çok* aşığım, o yüzden ağlıyorum.

"Bir şey daha var," diyor ve beni gözyaşları içinde banyoda yalnız bırakıyor. Kendimi toparlayıp aynada saçlarımı düzelttikten sonra yan dönüp karnımın şişkinliğini tam olarak görebiliyorum. İki elimi karnımın üzerine koyup

ileri geri okşayarak hem kendimi hem de umarım August'u sakinleştiriyorum. Her gün bir önceki günden daha büyük hissediyorum ve onlarla tanışmaya daha da hazır hissediyorum. Ve her küçük eklemeye Bo ve ben daha da hazır hale geliyoruz.

Bazı eşyalarımı ana yatak odasına taşıdıktan sonra (yer açmak için Bo'nun bazı eşyalarını da başka bir yere taşıdık) evin geri kalanında mutlu bir orta yol bulduk. İkimize de uygun bir şekilde dekorasyon yaptık ve stillerimizi birleştirdik. Ardından, bebek odasına başladık.

Bo, internetten sipariş ettiğimiz sürdürülebilir bambudan yapılmış bir beşik yaptı ve ben duvarları yumuşak yeşil renge boyadım. Odaya güvenilir eski lavanta renkli şifonyerimi koyduk ve ikimizin de şekerleme yapmak için sevdiği en rahat gri sallanan sandalyeyi aldık. Tabii ki bazı bitkilerim de oraya taşındı. Bo kitaplar için raflar astı ve ben de zamanla küçük dekoratif sanat eserleri topladım. Her şey gerçekten bir araya geliyor.

Bo buraya küçük bir Hobbit evi diyor, ben ise daha çok doğadan ilham alan bir kır evi olarak görüyorum. Her iki şekilde de ikimiz de kazanıyoruz.

Ve sanırım bugünden sonra, odayı doldurmak için çok daha fazla şeyimiz olacak.

Karnımın en geniş noktasından göğsüme kadar parmağımı gezdiriyorum ve gülümsüyorum. Başımı kaldırdığımda Bo kapının eşiğinde durmuş, kocaman bir buket kır çiçeği tutuyor.

"Bunları sana sonra verecektim, ama" — bir dal bebek nefesini koparır, dört küçük dal kırar ve arkama geçer — "bence bunlar saçına çok yakışır." Beyaz çiçeklerden oluşan küçük demetleri tek tek örgülerimin arasına yerleştirir, gözleri tam olarak doğru olmaları için yoğunlaşmıştır.

"Mükemmel," diyor, dikleşip ellerini ceplerine sokarak. "Bayıldım," diyorum, aynada en iyi şekilde hayranlıkla bakmak için dönerek, Bo'nun da aynada kendini hayranlıkla izlediğini fark ediyorum. "Ama sana da bir şey lazım." Buketten mor bir ranunculus çiçeği alıyorum, sapını kısaltıyorum ve Bo'nun kulağına takmak için uzanıyorum. "İşte." Ona bir kez öpüyorum. "Artık birbirimize yakışıyoruz."

Gülümsüyor, gözleri bana doğru parıldıyor. "Gidelim mi?"

"Hazır."

El ele tutuşup dışarı çıkıyoruz, güzel bir Mayıs gününe. Kuşlar şarkı söylüyor, gökyüzü mavi, bulutlar mükemmel bir şekilde dağılmış ve esinti taze kokuyor. Yeni kesilmiş çimenler ve çiçek açan ağaçların arasından süzülen güneş ışığı gibi. Uzun bir kışın ardından, dışarı her çıktığımızda baharı gördüğüm için çok minnettarım.

Yine de, *bu* kışın bana getirdiklerine çok minnettarım.

Bo radyoyu açarak araba kullanıyor, ama her zamanki gibi radyonun sesini bastırarak konuşuyoruz. Her gün hiçbir şey ve her şey hakkında aynı anda konuşuyoruz. Her düşünce, her duygu, her anı, tükenene kadar anlatıyoruz. Kendimizi birbirimize dökmeye devam ediyoruz. Ta ki geçmişlerimiz ve hikayelerimiz boş bir sayfa olmaktan çıkıp dokunmuş bir halıya dönüşene kadar. Ve *önemsiz şeyler* de. Kimsenin duymak istemeyeceği önemsiz gözlemler ve aptalca anekdotlar. Onlar da en az diğerleri kadar önemli.

Sarah ve Caleb'in evinin garaj yoluna girdiğimizde, elimi Bo'nun saçlarından yanağına doğru gezdiriyorum. Onun gerçek *olduğu* basit düşüncesinin tadını çıkarıyorum. Birinin beni *bu* kadar sevebileceği. Beni boşaltmak yerine doldurmayı seçebileceği. Beni yakmak yerine sıcak tutmak için ateş yakabileceği.

Bazen, seni seviyorum demek yetmezmiş gibi geliyor. Hayatım bu adam yüzünden tamamen değiştiği için yetmez.

Bo beni karşılıksız seviyor.

Hiçbir beklentisi yok. Hiçbir talebi yok. En ufak bir bencillik yok.

Seni seviyorum, diye düşünüyorum, o bana utangaçça gülümserken başparmağımı yanağına sürerek.

"*Ben de seni seviyorum*," diyor sessizce, bana göz kırparak, kapısını açıp benimkini açmadan önce.

"Sarah benim bildiğimi bilmiyor, değil mi?" diye fısıldıyorum, onların garaj yolunda yürürken.

"Hayır, gerçekten sürpriz olmasını istedi."

"Tamam," diyorum, onların verandasının merdivenlerinin hemen önünde durarak. "Bu nasıl?" diye soruyorum, en şok olmuş halimi takınarak, bir elimi hafifçe aralık dudaklarımın önüne koyarak.

Bo gülerek, boğazı titreyerek ön basamakları ikişer ikişer çıkıyor. "Harika. Çok inandırıcı." Zili çalıyor ve kapı açılana kadar *uzun* bir süre bekliyoruz.

Ama kapının arkasında Sarah yok.

"Anne?" diyorum, titrek bir eliyle aralık dudaklarını kapatarak.

"Evet, aynen öyle görünüyordu," diyor Bo kendi kendine fısıldayarak.

Kısa bir süre önce Noel'e kadar gelemeyeceğini söyleyen annem karşımda duruyor. Uzun bukleler halinde boyanmış sarı saçları, turuncu teni ve dantelli, dar beyaz elbisesiyle. Hiç özlemeyeceğim mi diye merak ettiğim, tanıdık sıcak gülümsemesiyle.

"Merhaba, bebeğim," diyor ve ben ona koşarken kollarını açıyor.

"Ne... nasıl... ne zaman?"

"Erkeğine sor!" diye gülerek, beni daha sıkı sarar ve ikimizi bir yandan diğer yana sallamaya başlar. Omzunun üzerinden, çok kendini beğenmiş, gururlu bir Bo'nun fotoğrafımızı çektiğini ve telefonunu cebine geri koyduğunu görürüm.

"Ne zaman?" diye soruyorum ona.

"Yeni küveti taktırdığımız gün sana bahsettiğim satın aldığım şeyi hatırlıyor musun? Sürprizler konusunda anlaşmadan önce iade edemeyeceğimi söylediğim şey?"

Geri adım atıyorum, ellerim annemin omuzlarında. O benden biraz daha kısa ama topukları sayesinde neredeyse aynı boydayız. Kendimi onu baştan aşağı süzerken buluyorum. "Çok güzelsin anne," diyorum hayranlıkla.

"Ah, ilk izlenimim iyi olsun diye." Bo'ya doğru başını eğiyor.

"Ah, evet, çok özür dilerim! Bo, bu annem, June. Anne..." diyerek Bo'nun sırtına kolumu dolamak için yana doğru adım attım. "Bu... *benim* Bo'm."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan McNulty," der Bo, elini uzatarak.

"Hiç kimse sana *aptalca* uzun olduğunu söyledi mi?" diye sorar annem, iki eliyle Bo'nun elini sıkarken gülerek.

"Kızınız, günde birkaç kez."

"Ve lütfen bana June de. Artık bir aileyiz." Annem dudaklarını kıvrarak, Bo'yu biraz *fazla* dikkatle hayranlıkla izlerken gülümser. Onun elini henüz bırakmadığını fark ederim ve ayaklarıma gülümserim. "Win ne kadar yakışıklı olduğunu söylemedi..."

"Seni görmek çok güzel, anne." derim, kolunu çekip koluma dolayarak. "Seni özledim," derim içtenlikle, her kelimesinde düşündüğümünden daha fazla anlam yükleyerek.

Annem durur, gözleri yüzümü daha önce pek görmediğim yumuşak bir gülümsemeyle izler. Gurur, sanırım. "Çok iyi görünüyorsun, tatlı kızım. Çok... *ışıl ışıl*." Parmağıyla burnumu okşar.

"Geldiğin için teşekkür ederim," derim, gözyaşlarını tutmaya çalışırken burnumu seğirterek. "Üzgünüm, bu son zamanlarda oluyor," derim, yüzümü havalandırıp uzun bir nefes vererek. "Bu aralar çok ağlıyorum."

"Ağlama, bebeğim. Makyajın bozulacak."

Biraz hüzünlü ama daha çok eğlenerek gülüyorum. Her zamanki annem.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, gözleri karnımda.

"Çok, çok hamileyim," diye dürüstçe cevap veriyorum ve Bo gülüyor. O harika davranıyor ama üçüncü trimester hiç de kolay değil. Her yerim hassas ve ağrıyor. Huysuz, şişmiş, sürekli aç ve sinirliyim. Yine de o her şeyi sakinlikle karşılıyor. Her ruh hali değişikliğini ve her isteğimi.

Anlayışla başını salladı. "Hadi seni bir sandalyeye oturtalım."

"Bekle," diyorum aniden, annem ve Bo'nun olduğu yerde donup kalmasına neden olarak. "Orada durum ne kadar ciddi?"

Annemin gülümsemesi titrer. "Sarah her zamanki gibi davrandı, ama sen daha erken geldin. Sanırım herkes gelmeden önce senin gelmeni istedi, böylece onlar gelmeden önce yerleşebilirsiniz. Her şeyi arka bahçeye hazırladık. Hoşuna gideceğini düşündü."

Yine gözyaşlarımı tutuyorum. Çünkü Sarah gösteriş meraklısıdır. Sürpriz partilerin *sürpriz* anlarını sever. Yine de annemle birlikte kapıda gizlice girip yerleşmem için zaman verdi.

Başımı sallayıp dik duruyorum. "Hazırım."

BÖLÜM 34

Şaşkınlıkla Sarah'ın arka bahçesine bakıyorum.

"Win!" Sarah, parlak pembe elbisesiyle koşarak gelir. "Sürpriz!"

Cevap veremiyorum. Henüz cevap *veremiyorum*. Bo elini belime koymuş, ama onun dışında, manzarayı izlerken kendimi dünyadan kopmuş gibi hissediyorum. *Çok* güzel.

Yirmi kişiden fazla kişinin oturabileceği uzun bir masa, kır çiçekleri ve açık yeşil masa örtüleriyle kaplı. Keten bebek tulumlarından yapılmış bir çamaşır ipi ve yiyecek ve içeceklerin bulunduğu masanın üzerinde soluk yeşil bir balon kemeri var. Üzerinde tek bir paketlenmiş hediye bulunan, neredeyse boş bir masa.

"Sarah, ben..."

"Bir şey söylemeden önce, bunu *çok* daha büyük bir şey yapmak istediğimi ama sonra vazgeçtiğimi bilmen gerekir. Eğer çok abartılı olduğunu söylersen, sana saldırırım."

"Çok beğendim," diyorum, gözyaşlarıyla dolu gözlerle en iyi arkadaşımı hayranlıkla seyrederek. "Beğendiğimi söyleyecektim. Teşekkür ederim. Mükemmel."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi gururlu, ama biraz da kararsız. "Bu kadar kolay mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Çok güzel, Sar," dedim ve onu kucakladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım omzuna.

"Sadece ben değildim, biliyorsun," diyor Sarah, uzaklaşmadan önce. Bir kaşını kaldırarak Bo'ya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Ben de oyuna girip, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum, gülümsememeye çalışarak.

"Suçluyum," diyor Bo, ellerini havaya kaldırıp Sarah'ya utangaç bir şekilde bakarak.

"Parti hediyelerini o hazırladı," diyor Sarah, bir tanesini alıp bana uzatıyor.

Küçük beyaz kutunun üzerinde Bo'nun el yazısıyla "*Fred'in Çiçekleri*" yazıyor. Kutuyu elimde çeviriyorum. "Bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum, *gerçekten* şaşırmışım.

Omuz silker, utangaç bir gülümsemeyle. "Korsan teması istemiştin ama Sarah hayır dedi."

"O özel şakayı defalarca açıklamak istemezsin diye düşündüm," diyor Sarah sırıtarak. "Ayrıca ona *bir* korsan eşyası verdim," diyor Sarah, "*ahoy there, baby*" yazan harf bloklarının bulunduğu hediye masasını işaret ederek.

"Harika," diyorum, ikisinin arasında gülümseyerek. "Cidden, ben de aynen bunu seçerdim. Teşekkürler."

"İyi bir takımız," diyor Sarah, Bo'nun omzuna dokunarak. "Çünkü sana ne dersin yapıyorum," diyor Bo kulağıma fısıldayarak.

"Evet, sen çok iyi bir çocuksun," diye fısıldayarak yanağını okşadım. Öğleden sonra tatlı, hareketli ve şefkatli bir bulanıklık içinde geçti.

Konuklar saat on ikiyi biraz geçe yavaş yavaş gelmeye başladı. Annem onları karşılamak ve arka bahçeye yönlendirmekle görevlendi, gururla kendini defalarca "June Nine" olarak tanıttı. Bo'nun tüm arkadaşları, umarım benim de arkadaşlarım olmuştur, Westcliff'ten birkaç arkadaşım ve Sarah ile Bo'nun bulmayı başardığı kafedeki eski iş arkadaşlarımla güzelce kaynaştılar. Henry ve ailesi, Tonya ve James de geldi

ve Henry, partide tek çocuk olması çok hoşuna gitti. Sarah, her biri farklı bir çiçek gibi süslenmiş güzel cupcakeler yaptı. Caleb ise en iyi yaptığı şeyi yaptı ve en çok ihtiyaç duyulan yerlerde yardım etti. Bu da, öğleden sonranın çoğunda Bo'nun yanında, yemek masasının yanında olması nedeniyle çok uygun oldu.

Bo ve ben hediyeleri açarken sadece yarım düzine kez kızardım. Ve bu gerçekten, içtenlikle çok güzeldi. Henüz tanışmadıkları bir bebek için tüm bu sevgiyi hissetmek. Bo'nun konuşmasında da söylediği gibi, bu bebek *çok* hoş ve ihtiyaç duyulan bir sürprizdi.

Öğleden sonra güneşi soğuk bir bahar akşamına dönüşürken, günün bitmesini istemeyen birkaç kişi partiyi içeriye taşıdık. Bo'nun babasını arayarak onu ne kadar özlediğimizi söyledik ve annemle tanıştırdık. Annem, Sarah ile kanepede rahatça otururken bir süre telefonu elinden bırakmadı. Tabii ki, ikisinin de seksi, bekar büyükanne ve büyükbaba oldukları konusunda çok fazla şaka yaptı. Ya da Sarah'ı çok eğlendiren GILF'ler, onun deyimiyle.

Sonunda Bo ve ben vedalaştık, arabaya *absürt* miktarda hediye yükledik ve eve yalnız döndük. Annem Sarah'da kalmak istediğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki, ben de rahatlamıştım. Annemin burada olmasına çok seviniyorum, ama onunla az görüşmenin daha iyi olduğunu öğreniyorum.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor Bo, elini bacağıma koyarak sokağımıza girerken.

"Gerçekten çok eğlendim," dedim ve ona gülümsemek için döndüm. "Sen?" "Evet," dedi ve arabayı garaja park etti. "Ben de."

"Sana bir hediyem var," diyorum gururla. "Yanımda getirirsem kimliğim ortaya çıkar diye düşündüm, ama sana da bir şey vermek istedim."

"Aslında benim de sana bir şeyim var," diyor Bo, arabayı durdururken.

"Benimki daha iyidir," diye alay ediyorum, emniyet kemerimi çıkarırken.

Bo sırtıtarak başını sallar, arabadan iner ve benim kapıma doğru yürür, bana yardım eder. El ele tutuşarak garaj yolundan eve gireriz.

Bo, ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzanırken beni yumuşak gözlerle ama ciddi bir gülümsemeyle izliyor.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerimi ona dikerek.

"Sen," diyor, beni düşünceli bir şekilde hayranlıkla izliyor. "*Hiç* durmayacak mı?" diye soruyor yavaşça.

"Ne?" diyorum, ellerimi karnıma koyarak. "Büyümek mi?" gülerek geriye düşünüyorum. "Daha nasıl büyüyebilirim ki?"

"Hayır," diyor, kanepenin yanında durarak. Ayaklarımı kaldırıyor, oturuyor, sonra onları kucağına bırakıyor. "O değil."

"O zaman ne?" diye soruyorum.

"Seni bu kadar çok istemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Durmasını mı *istiyorsun*?"

Kafasını sallar ve kulağını karnıma dayar. Bir elimi kaldırıp sevgiyle saçlarını okşarım. "O zaman durmayacağını düşünüyorum."

"Yorucu," diyor, dudakları karnıma yapışmış halde.

"Ah, çok üzüldüm," diye gülüyorum.

"Hayır, öyle demek istemedim. Kalbim vücudumun dışında gibi hissediyorum," diyor, sesi alçak. "Ve seni çok özledim, birkaç metre uzakta olsan bile. Günün her saniyesinde seni düşünüyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. İlk gece söylediğim şeyin farkındayım. Sen beni delirtiyorsun."

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, saçları parmaklarımdan arkasına düşüyor. "Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum. Ama aynı zamanda harika bir şey, değil mi?"

Karnıma bir öpücük kondurduktan sonra oturur, sonra sehpanın altından bir kutu çıkarır. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde, koyu renkli ahşap ve altın renkli bir tokası var.

"Bu ne?" diye soruyorum, heyecanla oturup ayaklarımdan yere basması için vücudumu çevirerek.

"Bu... şey, sanırım biziz," diyor ve bana uzatıyor. "Şimdilik."

Kucağıma alıp, gözlerimle ve avucumla ahşabı okşuyorum.

"Bana bebekten ilk bahsettiğinde, annemi daha çok düşünmeye başladım. Anılarımda pek yoktu ama babam

annemle ilgili her şeyi saklamıştı. Annemle ilgili her şeyi saklamıştı. Bu yüzden annemi özlediğimde babama gidebilirdim ve o bana yeni bir şey gösterirdi." Bo dönerek dizini kanepeye koydu ve bana baktı. "Yatağının altında fotoğraflar ve mücevherlerle dolu bir kutu vardı. Annenin paltosundan düşen düğmeler veya sokaktan topladığı bozuk paralar gibi önemsiz şeyler. Annenin yazdığı müziklerle dolu tüm defterleri... günlükleri, notları, mektupları..." Bo, omzumun üzerinden yemek odasına bakarak söyledi.

Sağ elimi uzatıp dizine koyuyorum ve elimle sıkıca tutuyorum.

Bo hüzünle gülümsedi, derin bir nefes aldı ve gözleri bana döndü. "Ve o eşyalardan, onun küçük parçalarından, onun hikayesinin sadece sonuyla bitmediğini öğrendim. Onun hayatını öğrendim. Babasının sakladığı tüm o parçaları gördüm ve birbirlerini ne kadar derinden sevdiklerini anladım." Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Bebegimizin de buna sahip olmasını istedim. Aşık olmasak bile. Bebek beklenmedik bir şey olsa bile... Onların tutunabilecekleri bir şey olmasını istedim. Somut anılar. Birimiz... diye başlıyor, çenesini eğip sesi titriyor. "Eğer tekrar hastalanırsam ve..."

Elimi yanağına koyup başparmağımla sakalının kenarını nazikçe okşuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum kararlı bir şekilde, başımı sallayarak onun da aynısını yapmasını sağlıyorum.

Gülümsüyor, dudaklarını elime doğru eğiyor. "Biliyorum. Bana izin yok." "Haklısın," diyorum, sesim titriyor.

"Her neyse, bunu onlara vermek istedim," diyor Bo, kutunun fermuarını işaret ederek. "Ama şimdi, senin de görmeni istiyorum. Çünkü... Annem babamın bunları sakladığını *biliyor muydu diye* hep merak etmişimdir. Ona deli gibi aşık olduğunu, daha ölmeden onu anmak için bunları sakladığını."

Kutunun mandalını açıp kutuyu açtım ve içindeki hazineyi ortaya çıkardım.

"Çoğu çöp..." Bo, ben bir fişi çıkarıp okurken boynunun arkasını ovuşturur.

"Cosgrove'daki kafeden mi?" diye soruyorum.

"Bana onlardan bahsettiğin gün."

İçine uzanıp taşlar ve turkuaz renkli deniz camlarından oluşan bir kavanoz çıkarırım. "Plaja yaptığımız yürüyüşlerden," der Bo.

Gülüyorum, ilk ultrason fotoğrafımızı çıkarırken gözlerimden yaşlar akıyor. Tıp merkezinin lobisinde Bo'nun parlak coşkusu ile benim şaşkın, kafası karışık gülümsemem komik bir kontrast oluşturuyor. Fotoğrafın altında, onun çektiğini bilmediğim bir fotoğrafım var. Arka bahçede bahçe işleriyle uğraşıyorum, yüzüm kir içinde ve tişörtümün altından karnım çıkmış. Bir haftadan az bir süre önce çekilmiş olmalı.

"Peki bu?" diyorum, küçük, dikdörtgen bir plastik parçayı kaldırarak gülüyorum.

"İlk oyun gecesinden *Catan* parçalarını almış olabilirim," diyor Bo, omzunu silkiyor. "Sarah'ya söyleme."

Sarah'ın ona verdiği *baba adayı* kitabını çıkarıyorum, kenarlarına notlar yazılmış ve parlak pembe sekmelerle işaretlenmiş sayfalar var. Sayfaları çevirirken, bebek için notlar bıraktığını fark ediyorum. Her aşamada ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyor. Onlarla tanışmak için ne kadar sabırsızlandığını. "*Annen seni büyütmede çok iyi iş çıkarıyor,*" diyorum. "*O harika bir anne olacak.*"

Çıkardığım her küçük eşya kalbimi daha da dolduruyor. Yirmi soruluk bir kart destesi, her kartın arkasına kısa cevaplarımız yazılmış. Ultrason fotoğraflarının kopyaları, kağıt parçaları, benim daha samimi fotoğraflarım — karnımın fark edilmezden şişkinliğe dönüşmesi.

"Bu çok güzel bir hediye, Bo," diyorum, gözyaşlarımı silerek. Kutuyu yanımdaki kanepeye taşıyorum ve kollarıma sarılıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ağlayarak. "Sana sadece çorap ördüm."

"Çorapları severim."

"Seni seviyorum," diyorum.

"Bir şey daha çıkardım."

"Hmm?" diye soruyorum, gözyaşlarımı silerek geriye yaslanıyorum.

"İlk gün, seni kurcalarken bulmaman için bir şey sakladığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?" Kanepenin yan tarafına uzanıyor. "Buraya saklamıştım, bilgin olsun. Sakladığım yer burası değil."

"Ne gizemli..." derim, gülümsemem karışık bir ifadeye dönüşürken o çıkarır... *oh*.

"Bunu açıklayamam," diyor ve Halloween'da kaybettiğim kırmızı bandanayı uzatıyor. "Bunu bebek hakkında *hiçbir şey* bilmeden saklamıştım. Seni ne kadar seveceğimi bilmeden. Çünkü belli ki bir parçam çoktan sevmişti."

Ağzımı kapatıp, bandanayı sıkıca tutan eline bakıyorum, beynim hızla atan kalbime yetişmeye çalışıyor.

"Sanırım *sana* tutunmak için bir parçana ihtiyacım olduğunu biliyordum. O odadan çıkarken kapının yanındaki sandalyede bunu gördüm ve... Bilmiyorum. O gecenin bir parçasını yanımda götürmem gerekiyordu."

"Ama... ama gittin."

"Sen *rahat bir ilişki* istediğini söylemiştin, Win."

"Beni dinlemeyi gerçekten bırakmalısın," diyorum, gözyaşlarım *tekrar*.

"Anladım," diyor Bo, sırtarak. Bu sefer daha sakın bir nefes alıyor ve gözlerime bakıyor. "Ondan sonra *haftalarca* her gün seni düşündüm. Gülümsemeni düşündüm. Kahkahalarını. Gözlerini... ağzını. Caleb'den numaranı istemeye çok yaklaştım, ama korktum. Cora'yla olanlar, kanserim... her şeyden sonra, yetersiz olacağımdan korktum. Seni sıradan bir ilişkiden daha ötesine taşıyamayacağımdan korktum."

Başımı sallayarak, onun böyle hissettiğini kabul etmeyi *reddederek*, bunu bilmiş olmayı dileyerek, elimi onun eline koyup sıkıca sıktım.

"Sonra, Aralık ayında rastgele bir gün, bana mesaj attın. Kendimi piyangoyu kazanmış gibi hissettim."

Gülerek gözlerimi deviriyorum, Bo elimi ağzına götürüp bileğimi öpüyor.

"O günden beri sana daha da çok aşık oldum. Kalbin, nezaketin, gücün, neşen, özverin." Bana uzanır, bandanayı kutunun içine, bizim alışılmadık ama güzel hikayemizin geri kalanıyla birlikte bırakır.

"Bo, ben..."

Dönerek tekrar kanepeye uzanır ve yaramazca gülümser. "Bir şey daha var..."

"Bundan sonra kanepeyi arayacağım," diyorum, yanağımdan bir gözyaşı silerek. "Yeni bir saklanma yeri bulman gerekecek."

Arkamı dönüyor, avucuyla kucağına koyduğu bir şeyi örtüyor. Sanırım parlak ve yanımdaki kutudan daha küçük bir kutu. İstemeden karnıma elimi koyuyorum, kalbimin hızlanan ritmiyle bebeğin tekmelediğini hissediyorum.

"Bo," diyorum boğuk bir sesle.

"Sen benim ruhumun amacımsın, Win. Seni tanımak, sevmek, seninle bir aile kurmak, her gün sana bakmak, parladığını görmek

ve bu hayattan hak ettiğin tüm güzel şeyleri elde etmeni sağlamak." Bo başını eğip elindeki küçük deri kutuyu gösterir ve içindeki en güzel, en sade altın yüzüğü bana gösterir.

"Evet," diyorum istemeden, ona bakarak. "Evet," tekrar ediyorum. Hafifçe gülerek başını sallar. "Önce ben sorabilir miyim?"

"Oh, tabii. Özür dilerim." Ona el sallayarak gülümserim, gözyaşları dudaklarımın köşelerinden süzülür.

"Winnifred June McNulty, hayatımın aşkı ve çocuğumun annesi, benimle evlenir *misin*?"

"Evet," dedim ve kendimi ona attım. "Evet, ve ben de sana evlenme teklif edeceğim."

"Bu adil," dedi Bo, dudakları benim dudaklarıma titreyerek.

"Çok güzel," derim, o parmağıma yüzüğü takmaya çalışırken onu öperek. "Ama çok küçük, hayatım. *Çok* hamileyim."

"Taş taktırdığımızda büyüklüğünü değiştiririz," diyor ve yüzüğü bana uzatıyor.

Yüzüğü sağ elimdeki yüzük parmağıma takıyorum, ama çok büyük geliyor.

"Bu annemin yüzüğüydü," diyor Bo, sağ elimi aramıza alıp başparmağıyla oynatarak. "Umarım sorun olmaz."

"Kesinlikle," diyorum ve bir öpücükle sözlerimi tamamlıyorum. "Başka türlüünü istemezdim."

Gecenin geri kalanında, yüzüğü küçük parmağıma takıp çıkarmayı reddettim. Pijamalarımızla bebek partisinden kalan yemekleri yedik ve ardından yemek odasında Frank Sinatra'nın şarkılarına dans ettik, karnım aramızda dışarı çıkmıştı.

Bütün akşam evin içinde dolaşıp nişanlıma, karnıma bakıyorum ve o kadar minnettar bir gülümsemeyle gülümsüyorum ki, neredeyse acıtıyor. Bundan sonra ne olacağını sabırsızlıkla bekliyorum. Bo'nun yanımda olduğu sürece her şeyle başa çıkabileceğimi hissediyorum.

August Durand, 31 Temmuz saat 23:56'da, adının anısına sadece dört dakika geç kalarak dünyaya geldi. Annesi ikinci ismini Sarah olarak belirledi ve babası, müstakbel eşinin doğum sırasında gösterdiği kadar etkileyici bir şey görmediğine karar verdi. Kısa ama yoğun bir doğumdu, hastaneye zar zor yetiştiler, ama tüm bu süreç boyunca el ele tutuştular ve gülümsemeleriyle ıslanan yanaklarından gözyaşları akarken kızlarını dünyaya getirdiler.

Aslında, hemşireler küçük August'u ilk kez annesinin göğsüne yatırdığında, yeni anne ve baba, kızlarından çok daha fazla ağladılar. Dar hastane yatağında yan yana uzanmış, birbirlerine sarılmış, kızlarına hayranlıkla bakıyorlardı — onun her bir kusursuz parçasından tamamen büyülenmişlerdi.

Sevimli, biraz morarmış ayakları. Minik, sevimli ellerine dokunmadan duramıyorlardı. Kel kafası ve koyu renkli gözleri, kime daha çok benzeyeceğini merak etmelerine neden oluyordu. İlk birkaç dakika boyunca, August kadar akıllı bir bebek daha olmadı ve olmayacak diye yüksek sesle tahminlerde bulundular. Etrafını keşfediyormuş gibi görünen kızlarını izlediler. Gözleri kocaman açılmıştı ve hemşireleri bile şaşırtan kaslarıyla başını kaldırırken şaşırtıcı derecede uyanık *görünüyordu*. Annesi sessizce, "*Babası gibi akıllı*" dedi. *Annesinin güçlü olduğunu*, babası dinleyen herkese yüksek sesle söyledi. Onu defalarca *sevdiklerini* fısıldadılar. *Teşekkür ederim*, diye ekledi babası, annesini öperek. *Başardım*, diye fısıldadı annesi, ona karşılık öperek.

SON

On Yıl Sonra

"Gus!" diye bağıyorum, kapıdan geçerken mor Converse ayakkabısına takılıp düşüyorum. "Ayakkabın... yine!"

Beş yaşındaki kızımız Charlie, içeri girer girmez koşarak yanıma gelir. Ayakkabıları kenara itip kapıyı kalçamla kapatır ve valizimi yere bırakırım.

"Yardım ister misin?" diye sorarak iki elini uzattı. O da aynı şekilde burnunu kırıştırarak bana gülümser. Babası ve ablası gibi onun da çilleri var. Bazen evden çıkmadan önce kendime de çiller çizmek istiyorum, böylece hepimiz aynı oluruz. İki yaşındaki kızımız Joey ise siyah saçları, mavi gözleri ve henüz çilleri olmayan yüzüyle daha çok bana benziyor. Bo'nun sık sık belirttiği gibi, salya akıtması ve kaka şakalarına olan düşkünlüğü de bana çekmiş.

"Merhaba, bebeğim. Teşekkürler." Market poşetini Charlie'nin kollarına bırakıyorum ve o, poşetin ağırlığıyla neredeyse yere düşüyor. "Emin misin? Baban..."

"Buradayız!" Bo, her zamanki gibi Joey'i kucağına almış olarak oturma odasına girer. Joey'in yüzünde çikolata kaplı geniş bir gülümseme vardır ve Bo'nun lacivert süveteri ve pantolonu unla kaplıdır. "Biraz geciktik. Kızlar sana hoş geldin pastası yapmak için bana yardım etmek istediler, ama sonunda sadece Joey kaldı. Hiçbiri kostümlerini giymedi ve August bu yıl korsan olmak istemiyormuş. Pastayı hala pişiriyoruz, kimse zamanında çıkacak gibi değil ve ben nereye gideceğimizi bile bilmiyorum..."

Onu öpmek için parmak uçlarına yükseliyorum, yüzünü elimle kavrayıp kendime doğru çekiyorum. "Mutlu yıldönümleri, sevgilim." Yanağını okşuyorum, o çok ihtiyaç duyduğu nefesini alana kadar gözlerinin içine bakıyorum. "Seni özledim."

Bo sakinleşir, göğsü iner. "Merhaba, tatlım. Üzgünüm." Eğilir ve beni tekrar öper. "Yolculuğun nasıldı? Biz de seni özledik. Seni özledim."

"Anne eve geldi!" Joey, kirli elleriyle bana uzanıyor. Onu alıp, çılgık atarken yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum. Bo arkamdan gelip saçlarımı kenara çekiyor, en azından o kısmımın çikolata sosuyla kaplanmaması için. Sarah'nın Cadılar Bayramı partisine kadar duş alacak vaktimiz yok.

“Verandaya bırakmak için fazladan şeker aldım.” Charlie'nin mutfağa doğru sürüklemeye çalıştığı çantayı işaret ediyorum. “Biri ona yardım etse iyi olur...” diye mırıldanarak Bo'nun ardından mutfağa gidiyorum. Bo eğilip Charlie'yi ve market poşetini kaldırıyor. Charlie kollarında balık gibi zıplayarak kıkırdıyor.

"Ee, seyahatin nasıldı?" diye soruyor omzunun üzerinden, çantayı tezgaha bırakıp Charlie'yi kendine daha da yaklaştırıyor. Elbette favorimiz yok. Ama Charlie her yönüyle Bo'nun ikizi. August ile aynı altın sarısı saçlara, ela gözlere ve çillere sahipler, ama Charlie'nin mizacı *tamamen* Bo'ya çekmiş. August, ilk çocukların sahip olduğu *güçlü* bir enerjiye sahip. Doğduğundan beri o kız evimizi yönetiyor. Hatta doğmadan önce *bile* hayatımızı yönetiyordu.

Ama Charlie bizim huzurlu, yardımsever, meraklı kızımız. Her gün, özellikle yatmadan önce milyonlarca soru sorar. Tabii ki bu yatma vaktini geciktirmek için bir taktik, ama hepsi o kadar ilginç sorular ki, dayanamayıp cevap veriyoruz. Özellikle Bo. Uzun vücudunu küçük ikiz yatağına sıkıştırıp yanına uzanıyor ve birlikte varoluşu düşünürler.

Dünya'da neden bu kadar çok insan var? Bir gün çok fazla insan olacak mı? Başka gezegenlerde insanlar var mı? Galaksilerde? Onların da çikolatası var mı?

O da tatlıya düşkün. Ama
hepsi öyle.

"Tatlım?" Bo yumuşak bir gülümsemeyle sorar. "Seyahatin nasıl geçti?"

Dalgın düşüncelerimden kendimi sıyrıyorum. "Pardon, evet. Harikaydı. Piyette Kampı *muhteşemdi*. Gelecek yaz bütçeye sığdırmaya çalışmamız gereken birkaç şeyin fotoğrafını çektim. Ayrıca, kampı dört mevsim hizmet verecek şekilde yenilemişler, bence bunu ciddi olarak düşünmeliyiz..."

"Anne?" August, kulaklıklarını çıkararak banyodan yatak odasına dönerken sorar. "Ne zaman geldin?" Bana doğru koşarak gelir.

"Merhaba!" derim, o da bebek kız kardeşinin tam tersi tarafımdan bana çarparak. August kollarını belime dolayarak sıkıca sarılır. Çünkü birdenbire annesini tamamen saracak kadar büyümüş ve böyle bir şey yapabilecek hale gelmiştir.

Belki üç kez fazla göz kırptım ve şimdi o kadar büyük, güçlü, zeki ve güçlü fikirleri olan bir kız oldu.

"Ben de seni özledim, ufaklık," diyorum, çenemi onun başının üstüne dayayarak. "Dört gün çok uzun sürdü."

"Bekle! Ben de!" diyor Charlie, Bo'nun yakasından çekerek. Bize doğru yürüyor ve Charlie'yi omuzlarıma bırakırken gülüyor.

"Mutlu Cadılar Bayramı, küçük gremlinlerim!" diyorum, üçünü birden dengelerken kıkırdayarak. "Babana uslu durdunuz mu? Bu akşam Sarah teyzenin partisine gidebilecek miyiz?" Cevabı Bo'dan bekliyorum.

Gururla gülümser, tüm kızlarını hayranlıkla izlerken çenesini hafifçe kaldırır. "Bir an için çok zor oldu. Bir ısırma olayı oldu," sahte bir somurtkan ifadeyle Joey'i gösterir, "ve bir *başkası* da matematik ödevini teslim tarihinden bir gece önceye kadar bana söylemedi."

"August Sarah Durand, babana matematik ödevini söylememek onu incittiğini *biliyorsun*."

August gözlerini devirdi. "Sadece unuttum. Ama A aldım."

"Tabii ki aldın, akıllı kız. Peki ya Bayan Charlie?" Omuzlarımı silkiyorum, o da zıplıyor. "O ne yaptı?"

"Charlie, Charlie'ydi," dedi Bo, kulaklarından kulaklarına gülümseyerek. "Herkesi hizada tuttu."

"Arka bahçede bir kuş yuvası da buldum. Şimdilik boş..." Charlie başımın üstünden bana söylüyor.

"Kuş yuvası mı? Harika!"

"Artık inebilir miyim?" diye soruyor Bo'ya, o da başını sallayıp yanına gidiyor, onu kaldırıp yere indiriyor. August, yatak odasına doğru zıplayarak koşuyor. Joey'i kalçama alıyorum, ama o Bo'ya uzanıyor, Bo da onu temizlemek için hazırladığı bir bezle onu bekliyor.

"Ee..." diyorum, tüm dikkatimi August'a vererek. "Bu yıl korsan olmak istemediğini duydum, doğru mu?" diye soruyorum, saçlarını yüzünden çekerek. Başparmağımla alnındaki küçük, solmuş yara izini takip ediyorum. Birinci yaş gününden kısa bir süre sonra kafasını sehpaye çarpmıştı. Bo ertesi gün sehpayı yakacak odun olarak parçalamıştı. O zamanlar ebeveynlikte çok acemiydik. Her kesik, şişlik ve çürüğe çok duyarlıydık. Ama o seferki çok korkunçtu. "Sonunda küçük geleneğimizi aşmış mıyız?"

"Üzülür müsün?" diye soruyor August, Bo ile beni dikkatle izleyerek.

"Hayır, tabii ki hayır, tatlım. Sadece, ne giyeceksin? Alışveriş için biraz geç oldu."

"Hayalet olmayı düşünüyordum. Çarşafı kesmeme bir şey olmazsa..."

Onun tereddütünü hemen hissediyorum. *Önce yap, sonra af dile* tavrını, yemin ederim ki onu teyzesi Sarah'dan almış. Bo

ve ben, Joey'i temizlerken yerden göz göze geliriz. Yüzünü buruşturur ve ben hemen tezgâhın üzerindeki bıçak bloktan kaybolan makası fark ederim.

"Şey, o duruma bağlı, tatlım. Çarşafı kestin *mi*?"

"Belki." Yaramazca gülümsüyor, bir yandan diğer yana dönüyor. Babasının suçlu yüzüne o kadar benziyor ki, olması gerektiği kadar sinirlenemiyorum. Ama eve yeni geldim. Hemen kötü polis rolünü üstlenemem. Ve o sormuş olsaydı, evet derdim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken başımı sallıyorum.

"Özür dilerim," diyor yumuşak bir sesle. "Eski bir çarşaftı, dolaptan aldım."

"Bir dahaki sefere önce sor, evlat. Git hazırlan. On dakika sonra çıkmamız gerekiyor." Alnına bir öpücük kondurup, artık çıplak ve temiz olan Joey'i yerden kaldırmak için eğildim. "Hadi *seni* de hazırlayalım, havuç."

Bo, Joey'i koridordan geçerek Charlie'nin paylaştığı yatak odasına taşırken, fırından lezzetli kokulu pastayı çıkarır. Turuncu ve çiçeklerle dolu odada, Charlie'yi siyah beyaz çizgili taytını giymiş, korsan elbisesini başına geçirirken bulurum.

"Evet, evet, Kaptan Charlie!"

"Evet, evet, anne!" der ve kemerinden hayali bir kılıcı çıkarırken kıkırdar.

"Kılıcın dolapta," diyorum ona.

"Kazandın mı?" Bo mutfaktan bağırarak seslenir. "Annen arıyor.

Kızların kostümlerini görmek istiyor."

"Joey'i giydiriyorum!" derim, Joanna'yı dizlerimin arasına sıkıştırarak hareketsiz kalmasını sağlarım. O, diğer kızların onun yaşındayken olduğundan çok daha hareketli — fırsatını bulsa duvardan tırmanırdı, yemin ederim. "Hepsi giyinince ararız!"

Bo elinde telefonu bize doğru tutarak kapıda belirir ve eğik bir gülümsemeyle sessizce özür diler.

"Oh, merhaba anne! Üzgünüm, şu anda biraz *meşgulüz*," diyorum, Bo'ya ölümcül bir gülümsemeyle bakarak.

"Charlie June, *yine* korsan mı olacaksın?" diye sorar annem. Ona *hep* Charlie June der. June'un ikinci ismi olduğunu söylediğimiz anda, büyükanne June, Charlie'nin iki ismi olduğuna karar vermişti.

"Evet, büyükanne," diyor Charlie, telefona koşarak. "Ama August değil. O bu sefer hayalet."

"Peki Joey?"

"Papağan," diyorum, onu ekrana tutarak. Kızlarımızın her birinin ilk birkaç Cadılar Bayramı'nda giydiği sevilen kostüm. "Bu, kostümün onlara uymasının son yılı olacak." Ekranın dışında Bo'ya dudak büküyorum. "Fermuarını zar zor kapatabildim."

"Sanırım yenisini almamız gerekecek," diyor Bo, koridordan geçerken telefonu August'a veriyor. Göz delikleri tam doğru yere kesilmemiş olan Gus, telefonu alıp uzaklaşıyor ve büyükannesiyile yoğun bir şekilde sohbet ediyor.

"Peki, bunları tam olarak *nereye* koyacağız?" diye soruyorum, kollarımı Bo'nun boynuna dolayarak. Bu küçük evi, muhtemelen alabileceği kadar mobilya, çocuk ve sevgiyile doldurduk. Ama biz duygusal insanlarız. İkimiz de aşık olduğumuz ve kızlarımızı eve getirdiğimiz evden ayrılmak istemiyoruz. Kızlarımız ayakta durabildikleri günden beri yatak odasının kapısına boylarını işaretledik. Arka bahçede, kızlarımızın geçici ağaç evinin üzerine bir elma ağacı dikmiştik, meyve vermeye yeni başladı. Sera sarmaşıklarla kaplanmış, toprak onu geri almıştı. Ben de aynı şeyi hissediyorum, bu evin beni geri aldığı.

O, yüzünü boynuma gömerek mırıldanıyor ve kokumu içime çekiyor. "Seni özledim."

"Sorudan kaçma," diyorum, o çeneme öpücükler kondururken. "Ve dikkatimi dağıtma." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Duymadın mı? Çok başarılı bir karım var. Bize lüks bir ev alabilir," diyor, elleri sırtımın aşağısına kayıyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, onu öpmek için başımı kaldırarak.

"Belki nazikçe istersem..." diyor, dudaklarımı dişlerinin arasına alıp çekiyor.

"Ya da
o kadar nazikçe *istemezsem*?"

"Ben de seni özledim," diyorum, saçlarını yüzünden çekerek. Yıllar boyunca saçlarını ve sakalını uzatmaya devam etti ve ben bu uzunluğu *çok* seviyorum. Ona yakışıyor. Ayrıca, birkaç yıl yalvardıktan sonra kontakt lensleri bırakıp gözlüğe geçti.

"Ama yeni ev yok. Ben burada kalıyorum. Burası *bizim* evimiz. Nasıl gidebiliriz ki? Yazın bütün kampta kalmak yeterince kötü zaten."

"Peki, bodrumu kazalım." "Evet.

Ve *bodrumda* çocuklar yapalım."

"İyi şarap gibi yıllanacaklar," diyor gülümseyerek. "Bir tane daha istemiyor musun?" diye soruyor, sanki başlamak için hazırmış gibi ellerini kalçalarımın dolgunluğuna sıkıca tutuyor.

“Gerçekten bir tane daha kaldırabilir miyiz? Dört gün boyunca onlarla yalnız kaldın, gerçekten daha fazlasını mı istiyorsun?”

"Biliyorsun ki seviyorum, tatlım." Burnunu benim burnuma, sonra dudaklarına sürüyor. "En kötü senaryoyu oynamak ister misin?" diye soruyor, dudakları benim dudaklarıma hafifçe değiyor. "Ya da... en iyi senaryoyu?"

Kamp beşinci yıl da büyük bir başarıyla sona erdiğinde ve Bo beni üçüncü kez hamile bırakmaya dayanamayınca, şirket hayatını bırakıp tam zamanlı bir baba olmaya karar verdi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Yine de üç çocuk çok fazla.

Saatime bakıp inleyerek ona son bir kez öpüyorum. Ama o anlamıyor. "Bo, hey," diyorum öpücükler arasında, dudaklarına gülümseyerek. "Kes şunu. Geç kalacağız."

"O zaman giyinmene yardım edeyim," diyor, beni kaldırıp omzuna atarken ben kahkahalarla gülüyorum. "Bir yıl balık ağı çoraplar vardı galiba. Onları da getirebilir miyiz?" diye soruyor, koridora dönerken.

"Baba!" Joey, Charlie'nin yanında durarak, bana gözlerini kısarak bağılıyor. "Hayır!"

"Görüldük," diye fısıldadım, Bo koşturaya başlarken ona sıkıca tutunarak.

"Annem'i indir!" diyor Charlie, Bo'nun baldırlarına köpük kılıcıyla vurarak kıkırdarak.

"Asla!" diye bağılıyor.

Evet, ortalık karmakarışık. Evet, ellerimiz dolu. Ama bu mükemmel bir hayat. Güzel, mutlu bir hayat. Mümkün olduğunda saatlerimizi su kenarında geçiriyoruz. İhtiyacımız olduğunda kanepede rahatça oturuyoruz. İstedığımız zaman yemek odasında dans ediyoruz.

Ağustos ayının sonuna doğru, duvarın kenarına yaslanıp, anne babasının ve kardeşlerinin *saçma* sapan davranışlarına başını sallayarak. Ona, bana verdiği her şey için sessizce teşekkür ediyorum.

Bana öğrettikleri için. Babasını ve beni bir araya getirdiği için. *Ne kadar* yetenekli olduğumu fark etmemi sağladığı için. Hayatımıza girip her şeyi alt üst ettiğinden beri olan her harika şey için.

Ve eminim ki, her şeyi yeniden yapardım.

Teşekkür

Out On a Limb'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu kitabı yazarken kendimden çok şey verdim ve zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Baştaki yazar notunu atladıysanız, okumanızı tavsiye ederim, çünkü bu hikayeyi yazmanın benim için ne kadar önemli olduğunu açıklıyor.

Bu kitabı yazarken, arkadaşlarıma, aileme ve çevrimiçi topluluğuma hiç bu kadar güvenmemiştim. Bunun nedeni kısmen, eşim, çocuklarım ve benimin hayatımızın yoğun bir döneminde olmamızdı, ama aynı zamanda bu kitabın *çok* kişisel olması da etkili oldu. Sık sık, kendimi sayfada çok fazla açığa vurduğumu hissettim ve bunun okuyucu için eğlenceli veya değerli olup olmadığından emin olamadım. Bu yüzden bu sefer, bana gözlerini, kulaklarını ve fikirlerini ödünç vermeye hazır birçok arkadaşım ve romantizm topluluğunun üyeleri de sürece dahil oldu.

Yani, bu kitabı *herkesin* sorunu haline getirdim.

Bu yüzden, bana inanılmaz destek veren aileme, arkadaşlarıma, alfa ve beta okuyucularıma ve bu karakterler hakkında durmadan sesli notlar almama izin veren herkese teşekkür ederim. Özellikle, *saatlerce* telefonda benimle plan yapıp, olay örgüsünü oluşturup, endişelerimi yatıştırarak bana destek olan Sophie'ye — bu kitap sen olmasaydın var olamazdı. Tabitha ve Tarah'a dostlukları, destekleri ve rehberlikleri için

— ikinizi de sonsuza kadar seveceğim. Millie, bu süreç boyunca gösterdiği nezaket, coşku ve arkadaşlığı için (ve beni Taylor Swift'i izlemeye davet ettiği için, çünkü o gece hayatımın en güzel gecesiydi). Esther ve Laura, saçmalıklarına katlandıkları ve her şeye rağmen beni sevdikleri için. Natasha, Meg, Marianne, Taylor Smith, Kelsey, Janni, Gracie ve Zarin (namı diğer Doktor Salim), bana ve işime inanılmaz destek olduğunuz ve bu kitabın her aşamasını okuduğunuz için. Christina, ilk yazar arkadaşım ve tanıdığım en nazik insanlardan biri olduğun için. Taylor Torres, Julie Olivia, R.M. Derrick ve Lindsey Lanza, bağımsız yazar topluluğunu daha güzel bir yer haline getirdiğiniz ve bu projede bana destek olduğunuz için! Ve Abi, benim Win'imın Sarah'sı (gerçek hayatta onlara pek benzemesek de).

Editörüm (kurtarıcım) Beth'e, kapak tasarımcım Mary Scarlett'e ve başlık sayfasının tasarımını yapan inanılmaz Kelsey'e teşekkür ederim. Hepinizle çalışabildiğim için çok, çok şanslıyım.

Next serisini benimseyip, bu yazarlık işine tam zamanlı olarak devam etmemi sağlayan *Bookstagram* ve *Booktok* topluluklarına

Hepinize sonsuz minnettarım. Hayatımı değiştirdiniz ve daha da önemlisi, çocuklarımla hayatlarımla da değiştirdiniz. İnternet, *iyi* insanlar tarafından öyle hale getirildiğinde inanılmaz, güvenli, sıcak ve cesaret verici bir yer olabilir ve internetin *kitap* köşesi de en iyinin en iyisidir.

Sonra, günün adamı Ben. Bu kitabı (şimdiye kadarki en sevdiğim kitap) sana bir nedenden dolayı adadım. Seni o kadar çok seviyorum ki, açıkçası biraz iğrenç bile. Bence sen, şimdiye kadar yaşamış en komik, en nazik, en seksi ve en adanmış insansın. Bu süreçte beynim bana kötü davrandığında, sen her şeyi sakinlikle karşıladın ve on iki yıldır olduğu gibi beni ihtiyacım olduğu şekilde sevmeye devam ettin. Bana kendimi yetenekli, güçlü ve güzel hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bo için senin nerdliğinin bir kısmını (hepsini) ödünç aldığım için özür dilerim. Bunu sadece en yüksek övgü olarak kastetmiştim. Ayakkabı bağcıklarını bağladığın, saçımı ördüğün, düğmelerimi iliklediğin ve beni daha az sinirli hissetmem için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Buraya kadar okuduysan, *teşekkür ederim* sevgili okuyucu. Kitaplarımı yeni keşfettiysen ya da ilk kitabımdan beri benimleysen, karakterlerimle zaman geçirdiğin için teşekkür ederim. Onları senin için yazmak benim için gerçek bir zevk.

Son olarak, her şekil, boyut, yetenek ve anlayıştaki engelli dostlarıma: biz de sevgiyi hak ediyoruz. Her şeyden önce, biz buna layığız. Ama önce kendinize sevgiyi verin.

HANNAH'IN DİĞER KİTAPLARINI OKUDUNUZ MU?

Hepsi Kindle Unlimited'da!

Next of Kin: [Şimdi Oku](#)

Çocuk Koruma Hizmetleri, kavgacı iki yabancıyı, kardeşlerinin yakın akrabası olarak bakmak üzere eşleştirir.

Next to You: [Şimdi Oku](#)

İki arkadaş (birbirlerine *hiç* aşık *değiller*) birlikte bir okul otobüsünü eve dönüştürmek için birlikte çalışır.

Set the Record Straight (Novella): [Şimdi Oku](#)

Çocukluktan beri en iyi arkadaş olan iki kişi, tatil sezonunu sorunsuz atlatmak için sahte bir ilişki yaşamak zorunda kalır.

Yazar Hakkında

Hannah Bonam-Young, Kanada'nın Ontario eyaletinden Amazon'da en çok satan yazarlarından biridir. Çocukluk arkadaşı olan Ben ile evlendiği eşi, iki çocuğu ve bulldog köpeği ile Niagara Şelalesi yakınlarında, Haudenosaunee ve Anishinaabe halklarının geleneksel topraklarında yaşamaktadır. Hannah, çeşitli, engelli, marjinal ve LGBTQIA+ bireylerin yer aldığı romantik romanlar yazıyor. Romanlarında, hayranlık uyandıran hikayeler, hayatın güzel, karmaşık ve zorlu gerçekleriyle harmanlanıyor. Romantik roman okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, çocuklarıyla oturma odasında dans partileri veriyor veya peynir tabağı hazırlayacak bir fırsat kolluyor. Instagram'da [@authorhannahby](https://www.instagram.com/authorhannahby) adresinden onunla iletişime geçebilirsiniz.

İçinde

[Yazarın Notu](#)

[Başlık Resmi](#)

[Adanma](#)

[1. BÖLÜM 1](#)

[2. BÖLÜM 2](#)

[3. BÖLÜM 3](#)

[4. BÖLÜM 4](#)

[5. BÖLÜM 5](#)

[6. BÖLÜM 6](#)

[7. BÖLÜM 7](#)

[8. BÖLÜM 8](#)

[9. BÖLÜM 9](#)

[10. BÖLÜM 10](#)

[11. BÖLÜM 11](#)

[12. BÖLÜM 12](#)

[13. BÖLÜM 13](#)

[14. BÖLÜM 14](#)

[15. BÖLÜM 15](#)

[16. BÖLÜM 16](#)

[17. BÖLÜM 17](#)

[18. BÖLÜM 18](#)

[19. BÖLÜM 19](#)

[20. BÖLÜM 20](#)

[21. BÖLÜM 21](#)

[22. BÖLÜM 22](#)

[23. BÖLÜM 23](#)

[24. BÖLÜM 24](#)

[25. BÖLÜM 25](#)

[26. BÖLÜM 26](#)

[27. BÖLÜM 27](#)

[28. BÖLÜM 28](#)

[29. BÖLÜM 29](#)

[30. BÖLÜM 30](#)

[31. BÖLÜM 31](#)

[32. BÖLÜM 32](#)

[33. BÖLÜM 33](#)

[34. BÖLÜM 34](#)

[35. SON SÖZ](#)

[Teşekkürler Ayrıca](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

